

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELİF YILMAZ

Romantik Savaş

*Birinden nefret etmek için,
önce onu sevmek gerekir.*

POSTİGA

Yatağıma uzanıp gözlerimi
kapattığımda,
geleceğimi gördüm.

Christopher kanatları kopartılmış,
günahkâr bir melekti ve benim
varoluş amacım,
onu cezalandırıp cennetten
aşağıya itmekti.

Sonsuza kadar var olacaktık.

Sonsuza kadar
öfke dolu olacaktık.

Yorucu bir süreç olacaktı bu;
ama biz yine de,
sonsuza dek savaşıacaktık.

Giriş

Günümüz

Her insanın ileride yaşayacağı evle, *kendi eviyle* ilgili hayalleri vardır. Kimileri büyük bir ev hayal eder. Bazen Malibu Sahili'nde ferah bir villa, bazen de New York'ta görkemli bir çatı katı... Bazıları için ev, küçük olsa da evdir. Önemli olan ona ait olmasıdır. Benim içinse bu küçük bir çatı katı dairesinden ibaretti. Yüksek tavanlı, küçük, sevimli banyosu ve güzel manzaralı balkonuyla bir çatı katı dairesi...

Hayallerimin evine kavuşabilmek için dört yıl boyunca Stanford'a gitmeyi planlamıştım; ancak hayat şartları beni Los Angeles'ta kalmaya zorlamıştı.

Nedenlerini size anlatacağım; fakat önce ağzının pâyını vermem gereken bir sersem var.

"Senin bir ayda çıktığın randevuya bir haftada çıkarım ben! Kendini çok yüceltme Christopher, sonra ağlayacak omuz ararsın..." Tüm öfkemi kusarcasına, ev arkadaşımın yüzüne doğru haykırdım.

Ev arkadaşım demesek daha doğru olurdu. Ortağım? Katlanmak zorunda olduğum gereksiz ucube? Bunların

hepsi birer seçenektir; ama Christopher Gonzalez kesinlikle benim için *arkadaş* kategorisinde değildi.

Ben kim miyim? Beni aslında başka bir hikâyeden tanıyorsunuz. Hani şu birbirlerine âşık olup, dünyadan haberleri olmadığı için aylarca insan ırkının yaşam süresini azaltan iki sersemin hikâyesinden bahsediyorum. İkisi de şu anda New York'ta okuyor. Tina ve Steven... Ben onların en yakın arkadaşları Liz. Liz Grayson... Ve Christopher Gonzalez'e sadece hayatta kalabilmek ve hayallerimin evini ona kaptırmamak için katlanıyorum.

Christopher ve ben, gecenin bu saatinde oldukça sinir bozucu bir konu üzerine tartışmaya başlamıştık. Onun randevuları! Detaylara sonra gireceğim. Şimdilik olayın küçük bir kısmını bilerseniz yeterdi.

Chris beni sinir etmek istediği zamanlarda oldukça ukala bir yüz ifadesi takıncı. Çarpık bir gülüş, bayık bakışlar ve kendinden emin bir duruşla konuşurdu benimle. Ben de ona bir yumruk atmamak için kendimi zor tutardım. Yine o anlardan birindeydik. Christopher yine '*Ben gelmiş geçmiş en büyük ahmağım!*' pozisyonuna geçmişti.

"Söylesene, hangi peri masalında prenses bir haftada yirmi randevuya çıkıyor?" dedi. Uyuz ses tonundan bahsetmeyi unutmuştum! O ses tonundan da nefret ediyordum. "Bekle! Pamuk Prenses yedi adamla aynı evde kalıyordu, değil mi? Siz ufaklıklar o şeylerden uzak durmalısınız."

Ve bir de bu vardı... Bana ufaklık demesine katlanmıyordum. O bana öyle seslendiğinde dilini koparıp alt komşumuzun köpeğine armağan etmek istiyordum.

Hâlâ neden ona katlandığımı düşünüyorsunuz, değil mi? Ben de bunu düşünüyorum. Zaman zaman... Çoğunlukla... Genelde... Tamam, aslında her zaman! Düşünmek iyi bir şeydi tabii... Mesela ben çoğunlukla düşünmeden hareket ederdim. *Bkz: Şimdi!*

“Haklı olduğum için kıvırıyorsun.”

“Ben sadece gururunu kurtarmaya çalışıyorum.”

“Senin gururunu kırabileceğime eminim.”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Meydan okumaları severim.”

Kısaca bütün olay böyle başlamıştı. Tabii ayrıntılar da vardı. Nasıl aynı evde yaşamaya başlamıştık? Niye ailemle kalmıyordum da bu sersemle yaşamak zorundaydım? Niye gecenin bu saatinde kavga ediyorduk? Bunların hepsinin cevabını alacaksınız.

Şu an bilmeniz gereken şey, az önceki tartışmanın nasıl sonuçlandığı.

Chris’e birilerinin haddini bildirmesi gerekiyordu ve o bana meydan okuduğunda, bu bana harika bir fikir gibi gözükmüştü. Eğer en baştan başıma gelecekleri bilseydim, o gece asla onunla o saçma iddiaya girmezdim. Eğer iddianın bir savaşa dönüşeceğini bilseydim... Bu işe hiç bulaşmazdım.

Romantizm üzerine kurulu bir savaşa girmiştik ve hiç de centilmen değildik. İkimiz de kazanmak için her şeyi yapmaya hazırдық.

Sonuçta aşkta ve savaşta her şey mübahı ve biz her ikisi için de mübah olan her şeyi yapacaktık.

Bizim savaşımız, işte o gece başlamıştı.

1. Bölüm

2 Hafta Önce

“Son kez söylüyorum Tina, daha fazla o evde kalamam!”

Serzenişlerimi sadece telefonun diğer ucundaki Tina’nın değil, tüm New York’un duyduğuna emindim; fakat artık dayanabilecek gücüm kalmamıştı. Boğuluyordum!

“Annen biraz daha sevecen olursa, sanırım sevgi patlaması yaşayacak. Annenin beni aşırı sevdiği için zarar görmesini istemem. Bu kıyağımı da unutma. Sevgilin bile senin için bunu yapmaz.”

Büyük ihtimalle neler olduğunu merak ediyorsunuzdur, değil mi? Daha fazla merak etmenize gerek yok; çünkü size her şeyi, *ayrıntısıyla*, anlatacağım. Dört yıllık lise hayatım boyunca kendim için harika bir gelecek tasarlayıp durmuştum. Kendi ayaklarımın üzerinde duracaktım. Hiçbir erkeğin egemenliği altında kalmayacak, kariyerin doruklarına giden tüm merdivenleri tek tek tırmandıktan sonra, başarılı bir iş kadını olacak ve son olarak hayatımı George Clooney’in görsel ikiziyle bir-

leştirerek huzura kavuşacaktım; ancak planlarım ailemin ani taşınma kararı ile alt üst olmuştu.

Babam aslen İngiliz... Bu yüzden çalıştığı şirket onu İngiltere'ye göndermeye karar verdiğinde; annem ve o, bu teklife neredeyse atladılar. Peki, ya Stanford? Ya benim hayallerim? Onlar ne olacaktı!

Ailem beni yanlarında İngiltere'ye sürüklemeye kararlıydı; ancak ben kesinlikle gitmiyordum. Yumruğumu masaya vurdum ve onlara böyle bir şeyi asla kabul edemeyeceğimi açık ve net bir şekilde söyledim. Babam da Stanford'a gitmek istiyorsam, okul harcını kendim karşılamak zorunda olduğumu söyledi ve diğer tüm masraflarımı da... Çünkü onlara artık yetişkin bir birey olduğumu söylemiştim ve çok sevgili babacığım bunu bana karşı kullanmıştı. Eğer yetişkin bir bireysem, kendi hayatımı kendim sürdürebilirdim, öyle değil mi?

Kesinlikle öyleydi! Sadece planlarda bazı değişiklikler olmuştu.

Babam resti çektiği anda, ben de hemen bir B planı geliştirmiştim. Los Angeles'ta iki yıllık bir bölüme başvuracaktım; çünkü UCLA ya da California State gibi büyük üniversitelerde dört yıllık bir bölüme başvurmak için oldukça geç kalmıştım. Bu yüzden hemen UCLA ve California State'in iki yıllık bölümlerinin yanı sıra, Santa Monica, Santa Barbara ve Malibu'da bulunan tüm okullara başvurdum.

Sonunda California State'in iki yıllık Amerikan Tarihi bölümüne kabul edildiğimde, planımın ilk aşaması tamamlanmış oldu. Ön lisanstan sonra lisans programını da tamamlayıp, üniversiteden mezun olacaktım. Bu mükemmel bir plandı; ancak başka bir sorunum daha vardı.

Annem ve babam yaşadığımız evi satıyordu. Bu soruna da Tina bir çözüm bulmuştu. Ben bir iş bulana ve kalacak başka bir yer ayarlayana kadar, onun yerini ala-

bileceğimi söylemişti; ama tabii ki ben bunu kabul etmemiştim. Çünkü Gonzalez Ailesi'nin *bazı üyelerine* fena halde alerjim vardı. Tina bunu da tahmin etmiş olacak ki annesiyle konuşup, George'un Long Beach'teki küçük apartman dairesini bana tahsis ettirmişti. Elbette kısa bir süre için... Ancak Bayan Gonzalez bu habere hepimizden fazla sevinmiş ve olaya sanki orada sonsuza kadar yaşayacakmışım gibi bakmaya başlamıştı. Sürekli yanı başımdaydı. Tina'nın yokluğunu benimle gideriyordu ve Tina'nın neden New York'a kaçtığını anlamama sebep oluyordu. Bayan Gonzalez adeta bir sevgi pıtırıcığıydı. Bazen onu bu yüzden gırtlaklamak filan istiyordum; ama en yakın arkadaşımın annesiydi ve sadece iyi niyetliydi. Yine de bu ona daha fazla katlanabileceğim anlamına gelmiyordu.

"Tanrım, bu iyiliğini nasıl ödeyeceğim şimdi Liz? Kolumu kesmemi ister misin?" Tina'nın kinayeli ses tonu duyuldu: "Annemin aşırı sevgi gösterilerinin farkındayım; ama bu taşınman gerektiği anlamına gelmez. Bana söyleseydin, zaten annemi senden uzaklaştırdım. Tek yapmam gereken, ona yeni bir uğraş bulmaktı. Sadece canı sıkılıyor. Ben de olmayınca uğraşabileceği insan sayısı azaldı."

Gidip George'a sevgi gösterebilirdi. Sienna ile alış-verişe çıkabilir veya adını anmak istemediğim o lanet insanın boğazını parçalayabilirdi. Evet, bir de sevmediğim insanlar hakkında dehşet verici ölüm senaryolarım vardı.

"Gerek yok Tina. Zaten çok uzun zamandır bir ev arıyordum ve sonunda hayalimdeki evi buldum."

Long Beach'te, okula yakın bir apartman dairesiydi bu ev. Çatı katındaydı ve balkonundan okyanus görünüyordu. Yüksek tavanlıydı ve eski ev sahipleri bunu fırsat bilerek, evi asma tavanla ikiye bölmüştü. Şimdi üst katta iki yatak odası daha vardı ve daire 1+1 bir stüdyo

daireden, 3+1 bir yuvaya dönüşmüştü. Alt katta bir adet banyosu vardı. Küçüktü; ama iş görürdü. Şirindi, güzeldi, ucuzdu... Benim olmaktan başka şansı yoktu.

"Emin misin Liz?" diye sordu Tina.

Elbette emindim!

"Şu anda evi görmeye gidiyorum Tina ve çok eminim. İlanı okuduğumdan beri yerimde duramıyorum. Hep hayalini kurduğum o bekâr evi bu. Kirası da çok uygun... Ayrıca hem okuluma yakın, hem de iş yerime."

Evet, bir de işim vardı. Aldığım bale ve tüm o saçma dans dersleri işe yaramıştı. Tina ve Steven'la böyle tanıştığımızı söylemiş miydim? Steven, *kızları etkilemek adı altında*, Tina'yı peşinden tango sınıfına sürüklemişti. Tina onun güzel dans ettiğini iddia ediyordu; ama gördüğüm kadarıyla Steven tangoda tam bir fiyaskoydu. Bunun nedeni, dersler boyunca tek yaptığının dans etmek yerine, öğretmenimiz Bayan Cecily'nin kalçalarını dikizlemesi olabilirdi büyük ihtimalle. Tabii bunu Tina'ya söylemeyecektim. Steven'ın da yaşamaya hakkı vardı.

Her neyse, bir haftanın sonunda hem aynı okula gittiğimizi öğrenmiş, hem de Steven'ı dans derslerini bırakmaya ikna etmiştik. Liseye geçtiğimizde ben de bırakmıştım; fakat bir şekilde para kazanmam gerekince, biraz pratiğin ardından, geri dönme zamanı geldiğine karar vermiştim.

Tüm gün çalışanlar için akşam dersleri veriyordum. Küçük bir dans okuluydu burası; ancak sahipleri oldukça başarılı dansçılardı. Benim tek yapmam gereken temel adımları göstermek ve provalarda onlara yardımcı olmaktı. Gerisini esas eğitimci hallediyordu. Maaşı da bana yetiyordu. En azından babamın insafa gelip gönderdiklerinin ve annemin gizlice hesabıma yatırdıklarının üzerine ekleyince, kiramı ve günlük giderlerimi

karşılatabiliyor ve bir kısmını da okul masrafları için ayırabiliyordum.

“Nasıl mutlu olacaksan öyle olsun Liz. Ailen İngiltere’ye taşındıktan sonra zor zamanlar geçirdiğinin ve kararına verdikleri tepkiye oldukça üzüldüğünün farkındayım. Keşke okul olmasaydı da Steven ve ben orada olup sana destek olabilseydik. Yine de ben her şeyin iyi olacağına inanıyorum. O evi tut. Kış tatili için Steven’la eve döndüğümüzde, ailelerimizin yanına gitmek yerine senin başını ağrıatacağız.”

Onları seve seve ağrılardım. Bazen keşke Los Angeles’ta olsalardı diyordum, ya da fırsatım olsaydı da ben de onlarla New York’a gidebilseydim; ancak hayatım rayından çıktı çıkacak bir durumdaydı ve benim onların yanında olmam şu an için neredeyse imkânsızdı. Onları özlüyordum, evet; fakat sonuçta arkadaşlarımı bir daha hiç görmeyecek filan da değildim.

“Steven’a söyle, lütfen yokluğumda sırlarını başkalarıyla paylaşmasın,” diyerek dalga geçtim Tina’yla. Öyle uzun zaman beni canımdan bezdirmişlerdi ki...

“Ha ha! Unuttuğumu sanma Lizzy. Hâlâ ikinize de bunun için kızgınım. Bana söylemen gerekirdi! Sen kızsın. Kızlar, kız arkadaşlarına erkeklerle ilgili tüm dedikodu ve sırları anlatırlar. En basit kuralı bile unuttuğuna inanamıyorum! Seninle ne yapacağım ben?”

Bunu bana o mu söylüyordu? Bu ilişkide baş belası olan oydu. Çenebaz, inatçı ve dişliydi Tina. Bense uysaldım. Kedi gibiydim. Birazcık sıcaklığa hemen size soku-luverirdim. Ayrıca çok da sevimliydim...

“Her neyse, şimdi tutacağım eve geldim. Evi benden başka gezenler de olacak. İşim bittiğinde güzel haberi vermek için seni arayım. Dersten çıktığında Steven’a aradığımı söylersin.”

Tina ve ben birbirimize veda ettikten sonra telefonu iki avcumun arasında sıkıca kavradım ve gözlerimi di-

kip önümdeki beş katlı apartmana baktım. Evim... Burası benim evim olacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Benim için yeni bir hayat başlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve yüzümdeki aptal gülümsemenin kaybolmasına izin vermeden apartman kapısını iterek içeri girdim. Birazdan merdivenleri tek tek tırmanacak ve her bir adımda bu apartmanda geçireceğim günleri hayal edecektim. Elbette beşinci kata hep merdivenlerden çıkmayacaktım. Her zaman asansör öncelikli tercihimdi; ancak kilo aldığım zamanlarda bu durum değişebilirdi. Merdiven inip çıkmak bana çok kilo kaybettirebilirdi.

Ev bugün, benim dışımda, birkaç kiracının daha görüşüne sunulmuştu. Her birimiz evi gezecek ve en iyi fiyatı verip, evi almaya çalışacaktık. Bütün gece dua etmiştim. Eve kimsenin benden daha yüksek bir fiyat vermesini istemiyordum. Hayalimdeki evi kaybedemezdim! Hem de sırf param olmadığı için... Üstelik eğer evi tutamazsam, yurt başvurusu yapmakta geciktiğim için tekrar Hera Gonzalez'in sevgi dolu kollarına dönmekten başka çarem kalmayacaktı. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim. O ev benimdi...

Merdivenleri tek tek tırmanırken, kalp atışlarımın daha da hızlandığını fark ettim. Bunun nedeni aşırı dik merdivenler mi yoksa heyecanım mı, ayırt edemiyordum; ama her şekilde vücudum adrenalinle dolup taşmıştı. Patlamadan önce hayatıma bir yol vermem gerekiyordu. Hayatının yolu fazla dik ve yorucuydu...

Sonunda boş apartman dairesinin kapısına ulaştığımda, sadece o kapının önünde dururken bile, bu evin benim için yaratıldığını biliyordum. O an orada olmak, kaderimde vardı. Kader, bu eve taşınmamı ve hayatımın bundan sonrasını buradan devam ettirmemi uygun bulmuştu. Sonuçta o kaderdi. Gelmiş geçmiş en yüce güçlerden biriydi. Tanrı'nın hayatlarımızı yönetme, bize

iradesizlik ve sorumsuzluğun sonuçlarını gösterme şekliydi. Ben kimdim ki ona karşı koyacaktım? *Siz kimdiniz ki ona karşı koyacaktınız?* O yüzden benim önerim, bu eve gelen diğer tüm insanların defolup gitmesiydi. Tanrı ve kaderin şakası olmazdı. Sonra kendilerini yağmurda eve saklanıp, elektrik kablolarından korkarken bulabilirlerdi.

Eşikten içeri bir adım attım ve gözlerimi kapatıp evimi hissetmeye çalıştım. *Evim...* Ailem gittiğinden beri kendimi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyordum ve biliyordum ki sonunda ait olabileceğim bir yer bulmuştum. Sevebileceğim, huzur bulabileceğim, sadece gözlerimi kapatarak kendimi güvende hissedebileceğim bir yer... Bir yuva.

Evin duvarları şampanya rengine boyanmıştı. Koridor geniş salona açılıyordu. Yerler beyaz tonlarındaki parkelerle döşenmişti. Mutfağın ve salonun birbirinden ayrılmasını sağlayan tek şey uzun ve geniş tezgâhtan başka bir şey değildi. Koridordan geçip salona doğru ilerlerken, merdiven sağ tarafınızda kalıyordu. Merdivenin alt kısmı boştu ve buradan güzel bir okuma köşesi olurdu.

Evin içi aydınlık ve tavan yüksekti. Sol tarafta banyo kapısı görünürken, merdivenin tam dibinde bulunan kapı, camla kaplı başka bir odaya açılıyordu. Tek başıma salonun ortasında durmuş etrafıma bakınıyordum. Geleceğime... Üst katları da görmek için sabırsızlanıyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, arkamdan gelen bir ses. Uzun boylu; gür, kıvrak saçlı bir adam arkamda duruyordu. Üzerinde kaliteli bir takım vardı ve bu evin zengin sahibi olduğu bariz bir şekilde ortadaydı.

"Merhaba!" dedim, adımlarımı ona doğru çevirerek. Elimi adama uzattım ve "İsmim Liz Grayson. Evi gez-

mek için gelmişim. Yeni kiracınız olabilmeyi gerçekten istiyorum,” diyerek ona kendimi tanıttım.

Adamın yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. Üzerinde bulunduğu merdivenlerden yavaşça indi ve elimi tutup aynı içtenlikle sıktı. “Merhaba Bayan Grayson! Benim İsmim de James Farell. Bu evin sahibiyim. Şanslısınız, evi sizin dışınızda görmeye gelen sadece bir kişi var. O da şu anda üst katı inceliyor. Sizin de evi incelemeniz bittiği zaman, hep beraber oturup evi kimin tutacağına karar verebiliriz.”

Ya da ben üst kata çıkıp o sersemi merdivenlerden aşağı itebilirdim. Böylece ev bana kalmış olurdu. Ciddiydim, eğer benden yüksek fiyat verecek olursa, bu işin sonu morgda biterdi; çünkü ellerimin kirlenmesinden hiç çekinmezdim ve kanlı şeylere de bayılırdım. En büyük hobim cinayet filmleri ve otopsi ameliyatları izlemektir. Buna rağmen Amerikan Tarihi okuyordum. Kader... Size demiştim.

Tekrar salona doğru döndüm ve geniş adımlarla odanın içinde yürümeye devam ettim. Yüksek pencerelere doğru ilerledim. Long Beach manzarası tüm nefes kesiciliğiyle karşımda duruyordu. Her sabah elimde kahvemle bu manzarayı izlediğimi hayal ettim. Ne zaman canım sıkılsa, gözümü kapatıp bu manzarayı düşünecek ve evimde huzur bulacağım anı bekleyecektim.

California State buradan görünüyordu. İş yerim beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Planlarım hazırды. Bir tek mobilyaları almak kalmıştı. Tanrım, heyecandan neredeyse ölecektim! Planlar beynimin içinde kendiliğinden oluşuyor ve adeta bir film şeridi gibi akıyordu.

Salondan çıktım ve merdiven dibindeki odaya doğru hızlı adımlarla ilerledim. Odanın ön cephesi boydan boya camla döşenmişti. İçinden salonun ön tarafında bulunan balkona doğru bir kapı açılıyordu. İçerisi ısıltıydı. Gözlerimi kapattım ve burayı güzel bir çalışma odası

haline getirebileceğimi hayal ettim. Arkamda duran duvar boydan boya bir kitaplıkla kaplanmıştı hayalimde. Geniş çalışma masam tam camın önündeydi. Beynim daha fazla bilgiyi kaldıramayacağı zamanlarda başımı kaldırıp evimin manzarasını izleyecektim. Odanın diğer köşesine iki adet tekli koltuk ve tam ortalarına minik bir sehpa yerleştirecektim. Orası benim çay köşemdi. Belki arada sırada orada kitap okurdum. Ayaklarımın altında ki boydan boya halıyı hissedebiliyordum. Yumuşacıktı ve üzerinde rengârenk minderler duruyordu. Bazen o minderleri çekip üzerine uzanacaktım. Can sıkıntısından ne yapacağım belli olmuyordu. Hayal ettikçe, bu evi daha çok seviyordum.

Salondan gelen konuşma sesleri duyulmaya başladı, bir saniye sonra. Ev sahibi biriyle laflıyordu. Demek ki ezeli rakibim sonunda teşrif etmişti. Ayağıma kadar gelmişti. Yola da gelecekti elbette... Buradan defolup gitmekten başka çaresi yoktu. Burası benim mabedimdi. Evi bir Yüzüklerin Efendisi havası sarmadan önce, vazgeçse iyi olurdu. Zira ben çok güzel Gollum taklidi yapardım. Kıymetlimissss!

Omuzlarımı dikleştirdim ve yüzüme kendinden emin bir ifade yerleştirdim. Rakibimin benden korkmasını istiyordum. Benden çekinmeliydi ki vazgeçsin. Ev sahibine "Bu hanımefendi dururken ben kimim ki bu eve talip olayım?" diyebilisin. Ben de bunu yapacak yetenek vardı. Benim isteyip de yapamayacağım şey yoktu. Başarı merdivenlerini yüksek topuklularla otuz saniyede tırmanır, başarı ateşten olsa çıplak ellerimle tutardım. Ben Liz Grayson'dım. Asla korkmaz; gözümü hedeften ayırmaz; kana kan, dişe diş gerekse de amacıma ulaşırdım. Kendime o kadar güveniyordum yani. Hem, güvenmeyip ne yapacaktım ki? Elimde kendime olan güvenimden başka ne kalmıştı? Hayallerimden

vazgeçemezdim anlayacağınız. O adam ölecek... Yani, gidecek ve ev benim olacaktı. Nokta! Son! The End!

Yavaş adımlarla odadan çıktım ve salona girip rakibimle yüzleştim.

Keşke yüzleşmeseydim. Hatta keşke içeri girmeden önce iki iğne alıp gözlerime saplasaydım.

Bir saniye önce tepkilerim *'Yapabilirim! Başarabilirim! Ben mükemmelim!'* şeklindeyken, şimdiki tepkilerim *'Hayır! Olamaz! İmkânsız! Mümkün değil! Lanet olsun sana evren! Bana bunu nasıl yapabilirsin seni alçak domuz?'* şeklindeydi.

Beni bir anda yüz seksen derece dönmeye zorladığı için evren kendiyle gurur duymalıydı. Bu büyük bir başarıydı.

Daha az önce kadere övgüler yağdıran ben değil miydim? Onu yüceltip, ne kadar güçlü olduğundan bahsetmemiş miydim? Resmen onu tanrısallaştırmış ve tapınmak konusunda Pagan Yunan toplumuna fark atmıştım. Peki, kader neden şimdi benimle böylesine hain bir şekilde alay ediyordu? Neden sınırlarımla böyle oynuyordu? Haksızlıktı bu. En büyük düşmanımın, ezeli rakibim olarak karşıma çıkması büyük bir haksızlıktı. Benim de duygularım vardı ve az önce fena halde kırılmışlardı.

"Ufaklık!"

Sesinden bile nefret ediyordum bu sersemin.

"Gereksiz!"

Uyarı: Eğer mideniz bulanıyor, başınız dönüyor ve kafanızın içinde davullar çalıyorsa;

1. Hamilesiniz,
2. Christopher Gonzalez'le muhatap oluyorsunuz, demektir.

Ben kesinlikle hamile değildim; ama bütün bu tikslenme, dengesizleşme ve zihinsel sarsıntı geçirme durum-

larının tek sorumlusunun Christopher Gonzalez olduğuna son derece emindim.

Christopher Tina'nın kuzeniydi. Düzeltiyorum; *onun iivey kuzeniydi*. Ondan... Ona olan öfkeli ve nefret dolu duygularımı tarif edecek sözcük bulamıyordum; ancak kısaca açıklamam gerekirse ondan tiksiniyor, nefret ediyor, iğreniyor ve ona gıcık oluyordum. Beni illet ediyordu. Çıplak ellerimle onu boğmak, dizimi en can yakıcı yerlerine geçirmek, kafasının üzerinde zıplamak ve saçlarını tek tek yolup uygun bir şekilde ona iade etmek istiyordum. Bunu ona yedirerek de yapabiliirdim, çocukların bilmesine izin verilmeyen yöntemlerle de... Hayatımda tanıdığım en ukala, en kendini beğenmiş, en kibirli, en sinir insandı. Hele bir de bana 'ufaklık' deyişi yok muydu? Ah! Nefret ediyordum ondan işte! Ben ufaklık filan değildim! Ondan daha olgun olduğum ke-sindi.

Şimdi de kalkmış benim hayallerimin evine mi talip olmuştu? Özellikle yapıyordu. Sırf beni uyuz etmek için yapıyordu. Beni nasıl kızdıracağını adeta hissediyor ve her bir fırsatı koklayarak buluyordu. Bir tilki kadar kurnaz, bir kene kadar yapışkan ve bir domuz kadar pislik-ti. En azından domuzlar pastırma haline getirildiklerinde güzeldi; ancak bir gün biri Christopher Gonzalez'den pastırma yapsa, Amerika'nın o pastırmayı nükleer silah olarak kullanacağına bahse girerdim. Ya da belki sanayiye yönlendirir ve onu araba lastiği şeklinde değerlendirirdi.

Bu yarıştan çekilecekti. Eğer benden yüksek fiyat verirse, onu böcek gibi ezebilirdim. Kollarından sıkarak suyunu çıkarabilirdim. Damarlarımdaki İngiliz kanından kuvvet alarak, kafasını kesip evin girişine asar ve ibret olsun diye orada aylarca tutardım.

Ona en ölümcül bakışlarımı attım. O bakışlar altında eridiğini hayal ederek, o andan zevk aldım. Yavaş-

ça eriyor ve benden af diliyordu. Af yok! Suçun büyük Christopher Gonzalez. Gelmiş geçmiş en büyük sersem olmakla ve kadınlara yaklaşımının, insanca değil de tam bir geri zekâlıya yaraşır şekilde olmasıyla suçlanıyorsun. Cezan: Ölüm! Nöbetçiler! Giyotini hazırlayın! Kraliçeniz bu aptalın infazını izlemek istiyor.

Öfke bana tuhaf şeyler yaptırıyordu. Benim en zayıf noktalarımın biri idi öfke. Geri kalanı ise kin ve gururdu. Çok çabuk öfkelenir, gereksiz gurur yapar ve çok fena kin tutardım. Bana yapılanı asla unutmazdım. İntikam almaktan büyük bir haz alırdım. Huyuma gittiğinde kedi gibi kızdım; ancak çok çabuk sinirlenen kişiliğim ortaya çıktığında yeşil dev Hulk benim yanımda figür bebekleri gibi kalırdı.

Christopher Gonzalez'den ilk ne zaman nefret etmeye başlamıştım? Ne zaman böyle öfkelenmiş, gurur yapmış ve kin tutmaya başlamıştım? Ah, evet. Tanıştığımız ilk an.

O günü daha dün gibi hatırlıyordum ve asla unutmayacaktım...

6 Ay Önce...

"Bir an gelmeyeceksin diye korktum!" diyerek beni kapıda karşıladı Tina.

Aslında gelmeyecektim... Tina'yı, okuldan sonra neden beni beklemediğini sormak için aramıştım. Son zamanlarda Steven'la arası pek de iyi değildi ve bunun ikisini de üzdüğünü biliyordum. Aslında Steven'ı da aramıştım; ancak o sadece benimle dertleşip, Tina'nın sorununun ne olduğunu bilmemenin canını yaktığından bahsetmişti.

Ben biliyordum. Hem kör, hem aptaldı; fakat bunu Steven'a söyleyemiyordum. Çünkü o da en az Tina ka-

dar aptaldı. Birbirlerini deli gibi seviyorlardı ve *ben bunu biliyordum*. Ne gidip bunu Tina'ya, ne de Steven'a anlatabiliyordum ve bu çok berbat bir durumdu. Maalesef elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bu onların meselesiydi, benim değil.

Steven'dan sonra Tina'yı aramıştım. Şimdi ise bunu yapmamış olmayı diliyordum. Steven'ın aksine, Tina uzun uzun saçmalamış ve beni yemeğe çağırmıştı. Beni yoruyordu... Gerçi tam olarak saçmaladığını söyleyemezdim. Ben de Steven'a bizi ektiği için kızmıştım.

"Aslında gelmeyecektim," diyerek düşüncelerimi ona da açıkladım. "Ama sonra seninle konuşmam gerektiğine karar verdim!"

Tina ve Steven'ın bu konuyu aralarında çözmeleri gerektiğini biliyordum. Elimden bir şey gelmediğini de söylemişim... Tamam, artık dayanamıyordum! Tina telefonu kapattıktan sonra uzun uzun düşünmüş ve arkadaşlarımı içinde bulundukları umutsuz durumdan kurtarmaya karar vermişim. Tina'ya her şeyi anlatacaktım. Böylece o da gidip Steven'la konuşacaktı ve bu konu da böylece çözülmüş olacaktı.

Tina'nın yüzünde kafası karışık bir ifade belirdi. "Ne hakkında?"

Ona Steven'ın sırrından bahsettim. Ona söylememek için çok direndiğim sırrından... Artık söylememin zamanı gelmişti; çünkü Steven'ın kafası, sürdüğü saç jölesinden olsa gerek, öyle kalın, öyle sertti ki, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlayamıyordu. Aptalın tekiydi. Teyzem asla bir rock yıldızına güvenme derdi. Haklıymış.

Tina'nın ellerini tutuyordum ve o bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Ne geçiyordu aklından? Steven'ın ölümcül bir hastalığa yakalandığını filan mı söylememi bekliyordu? Eh, kalın kafalı olduğunu söylemektense bunu söylemek daha kolay olabilirdi. Tina nefesini tut-

muş ne diyeceğimi bekliyordu. Tam ağzımı açmış ona her şeyi itiraf ediyordum ki, bir ses konuşmamızın arasına öylece dalıverdi. Kimdi bu münasebetsiz?

“Hera yemeğe çağırıyor Tina!”

Sesin kaynağını görmek için başımı çevirdiğimde, adeta kendimden geçmişim. Bu anı bu şekilde ifade etmezsem, nasıl ifade edebilirdim bilmiyordum. Güzel bir yüze bakıyordum; ancak sadece güzel bir yüz değildi bu. Işıldıyordu... Tertemizdi...

Bir insanın iç güzelliğinin yüzüne yansıtacağına inanmışımdır hep. Onun yüzü kitap gibiydi adeta. Ve ışıldıyordu. Tanrım! Bunu anlatamıyordum. Ne zaman yeni biriyle tanışsam, yüzlerini inceler ve kişiliklerini tahmin etmeye çalışırdım; fakat ilk kez bir yüz karşısında böyle afallamıştım. Beynimden vurulmuş gibi hissediyordum. Neyim olduğunu bilmiyordum; ama adamın kim olduğunu acilen öğrenmem gerekiyordu.

Başıyla beni işaret ederek “Bu ufaklık kim?” diye sordu adam.

Ve o an tüm büyü bozuldu. Kalbimin, nedenini bilmediğim bir şekilde, acıdığını hissettim. Bir anda nefesim kesildi. Bir sıkıntı çöktü göğsüme ve nefret hızla patladı damarlarımda. Tüm vücuduma yayıldı. Gururum bu hadsiz adamı kara listeye çoktan yazmıştı.

O an, iyi insanların iyi yüzlere sahip olduğuna inanmayı bıraktım. Çünkü karşımdaki bu ukala, bu seviyesiz insan iyi bir yüze, ancak kötü de bir kalbe sahipti.

Ufaklıkmış! Sensin ufaklık!

“Ufaklık değil,” diye tısladım dişlerimin arasından, öfkeli bir ses tonuyla. “Liz! Adım bu. Sanırım senin adın da gereksiz ya da ucube? Doğru tahmin etmiş miyim?”

Çok fena damarıma basmıştı ve ben, ona haddini bil-dirmeden rahat bir nefes alamayacağımdan emindim. Kalbim hâlâ acıyordu. Bu acıya bir türlü anlam veremiyordum. Tarif edemiyor, sebebini çözemiyordum.

"Hayır," dedi adam. Yüzünde açıkça eğlenen bir ifade vardı. Gülmeye devam etmesini istiyordum. Böylece onu öldürdüğümde, ağır tahrik altında olduğumu söyleyebilecektim. "Adım Christopher," dedi, "Ama sen kısaca Bay Mükemmel de diyebilirsin."

Adının ona çok yakışıyor olması bile öfkeliendiriyordu beni. Peki, bu kendini beğenmişliği? Kibirli tavırları? Bu evde ne işi vardı?

"Ben sana hiçbir şey söylememeyi tercih ederim gereksiz ucube!"

"Zaten ben de küçük çocuklarla takılmıyorum ufaklık."

Ah! Esas ben onun gibi patavatsız, kendini bilmez, ukala, kibirli, gereksiz ucubelerle takılmıyordum. Ne sanıyordu kendini? Tanrım! Sinirimden çatlıyordum resmen.

Ellerimi belime koydum ve çenemi yukarı kaldırıp, Christopher'a doğru bir adım attım. "Senden hoşlanmadım gereksiz."

"Çok normal," diyerek karşılık verdi Christopher. "Senin gibileri bilirim. 'Ben kimsenin peşinden koşmam, onlar benim peşimden koşsun' diyerek, hep yalnız olduklarını bu şekilde gizleyen kızlardansın sen. Bu nedenle yakışıklı bir erkek gördüğünüzde ondan asla hoşlanmazsınız."

Sınırı aşıyordu. Sabrımı bu kadar zorlayarak nereye varacağını düşündüğünü bilmiyordum; ama kendimi zor tutuyordum. Beni daha yeni görmüştü ve nasıl hakımda böyle kesin yargılara varıyordu?

"Sen ne hakla benimle böyle konuşursun!" diye bağırdım yüzüne doğru.

"Doğru söylüyorsun. Senin gibi küçük kızlarla konuşurken kullandığım kelimelere dikkat etmem gerek."

Tina araya girip müdahale etmeseydi, elimden bir kaza çıkacaktı. Çünkü hazırdım. Onu boğmaya hazır-

dım. Tırnaklarımı yüzüne geçirmek ve yüzünde çıkan izleri zevkle izlemek istiyordum. En canî yönüm ortaya çıkmıştı.

En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Bu adamı görür görmez onun göklerden gelen bir melek olduğunu filan düşünmüş olmam. Etrafında öyle bir ışık görmüştüm ki, resmen büyülenmişim. Meğer o şeytanın ta kendisiymiş. İnsan kılığına girmiş bu iblis, etrafına saçtığı sahte ışıkla beni kandırmaya çalışmış.

Neyse ki gözlerim erken açılmıştı; ancak bu sırada içimde bir şeyler kopup, cehennemin en derin yerlerinde kaybolmuştu. Kalbim hâlâ acıyordu ve ben hâlâ sebebini çözemiordum.

O akşam yemek boyunca Christopher'la kavga edip durduk. Bana her 'ufaklık' deyişinde ve beni aşağılamak için kullandığı her sözcükte; içimde, en can yakıcı yerden bir parça daha koptu. Ben sebebini yine çözemedim... Tina beni ortamdan uzaklaştırmak için dışarı çıkardığında bile bunun üzerine düşündüm; ama olmadı. Tina'ya söylemem gereken şey aklımdan uçup gitmişti bile.

Eve gittiğimde, hâlâ bunu düşünüyordum. Neyim vardı benim?

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapattığımda, geleceğimi gördüm. Christopher kanatları kopartılmış, günahkâr bir melekti ve benim varoluş amacım, onu cezalandırıp cennetten aşağıya itmekti.

Sonsuza kadar var olacaktık. Sonsuza kadar öfke dolu olacaktık. Yorucu bir süreç olacaktı bu; ama biz yine de, sonsuza dek savaşıacaktık.

Şimdi...

Kalbimdeki acı hâlâ oradaydı. Onu hissediyordum. Christopher'ı her görüşümde o günü hatırlıyor ve acı

çekiyordum. Nedenini hâlâ bilmiyordum; ancak kalbim acıdıkça, ben daha çok nefret ediyordum.

“Tek başına ne işin var buralarda ufaklık?” diye sordu Christopher. Hâlâ neden ondan nefret ettiğimi anlamıyor musunuz?

“Evden bu kadar uzakta başına kim bilir neler gelir? Annenle baban nerde bakayım senin? Ah! Doğru ya! İsyan edip, olgun bir kız olduğunu söylemiştin. Küçük kızlar ailelerinden ayrılmamalıdır.”

“Peki, ya senin gibi gereksiz insanlar? Dünyadaki varlığınız bile bu kadar saçmayken, nasıl oluyor da devletin büyük güçleri, böyle özgürce, insanların ruhlarını zehirlemenize izin veriyor?”

Christopher’ı tanıdığım altı ay boyunca, ona karşı nasıl güçlü duracağımı çok iyi öğrenmiştim. Asla altta kalmıyordum. Asla ezilmiyordum. Bir savaştaydık ve ben tüm silahlarımı akıllıca kullanıyordum. Düşmanım aptal olabilirdi ama asla saf değildi. Kurnazdı. Aptallık ve kurnazlık bir arada çok tehlikeli olabilirdi.

“Dur bakayım,” dedi Christopher, sözlerimi dikkate almayarak ve beni incelemeye başladı. “Saçlarını mı boyattın sen?”

Ellerim ister istemez saçlarıma gitti. Onları aylar önce boyatmışım ve beni yeni saçlarımla defalarca görmüştü. Erkekler! Hep en moron olanları beni bulurdu zaten.

“Evet,” diyerek bilmiş bir edayla karşılık verdim ona. “Tina koyu renk saçlı kızlardan hoşlandığını söyler söylemez gidip rengini açtırdım.”

Gözlerinde kibirli bir ışık yandı. Birazdan sinirimi bozacak bir şeyler söyleyecekti ve ben de onun bağırsaklarını deşecektim. Ne zamandır bunu yapmak istiyordum zaten. Dün gece izlediğim korku filminde, katil bunu yapmak için önce kurbanın karnında küçük bir delik açmış ve sonra elini içeri daldırıp, organlarını hunharca

talan etmişti. İşte bu kesinlikle Christopher'ın üzerinde uygulamak istediğim bir şeydi.

"Ben çocuklarla çıkmam," diye karşılık verdi Christopher.

Size sinirimi bozacak dememiş miydim? Neden bana çocuk ya da ufaklık deyip durduğunu bir türlü anlamıyordum. Ne çocukluğumu görmüştü? Bir kere Tina'dan bile büyüktüm ben ve herkes yaşıma göre büyük gösterdiğimi söylerdi. Üstelik benden sadece iki yaş büyüktü. Neydi bu saçma ve ona yakışan gereksiz tavırlarının sebebi? Kesinlikle beni sinir etmek! Bundan zevk alıyordu. Hasta herifin tekiydi o. Tedaviye ihtiyacı vardı. Yakalanıp bir akıl hastanesine kapatılması ve evimden hemen defolup gitmesi gerekiyordu.

"Ne hoş," diyerek yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim, "Ben de aptallarla çıkmam."

Dişe diş, göze göz... Size söylemiştim.

Christopher beni dikkatle incelemeye devam etti. Beni öyle çıplakmışım gibi süzmesi hiç hoş değildi. Bu çok... Terbiyesizceydi. İnsanlara böyle bakmaması gerektiğini öğretmemiş miydi annesi ona? Tanrım! Sıcak mı olmuştu burası?

"Peki, gözlükler?" diye sordu bu sefer.

Peki, senin bu geri zekâlılığın?

Ben hiçbir zaman gözlük kullanmamıştım ki! Onlar sadece aksesuardı. Liseden mezun olunca, o aksesuarın modası benim için bitmişti.

Peki, Christopher niye bu kadar sersemdi?

"Onları sadece öylesine takıyordum sersem. Hiçbir zaman gözlerim gerçekten bozulmadı benim. Çok iyi görürüm. Hatta insanların içlerini daha iyi görürüm. Ve senin içinde gördüklerim hiç hoşuma gitmedi."

"Ya!" dedi Christopher ukala bir şekilde. "Oysaki daha bu sabah spor yapmıştım."

Off! Tam bir pislikti!

Yanaklarım hızla alev aldı. Bir anda gözümün önünde onun spor yapan hali belirdi. *Koşu bandındaydı. Üzerindeki atlet terden sırlıslam olmuştu ve sert kol kasları sımsıkıydı. Kol kasları atletinin arkasından belli oluyordu. Bir ter damlası aşağıya doğru yavaşça kaydı...* LIZBETH MAIA GRAYSON! Kendine gelmek için beş saniyen var! Beş, dört, üç, iki, bir... Şimdi derin bir nefes al ve yanağına doğru sert bir tokat geçir. Düşüncelerimin kaydığı yöne inanamıyordum. Delirmiş olmalıydım!

"Ne o ufaklık? Kızardın. Eğer hayal gücün güçlü kaslarımı zihninde canlandırmana yetmiyorsa, ne zaman istersen sorman yeterli. Zevkle sana yardımcı olurum."

"Küçük kızlarla ilgilenmediğini sanıyordum?" diyerek ona karşılık verdim. Toparlanmalı ve savaşa devam etmeliydim.

Gerçekten de eğer istersem... LIZ!

"Öyle bir şey söylemedim," diyerek karşılık verdi. Gözlerindeki edepsiz bakış hiç hoşuma gitmemişti. "Ben sadece onlarla çıkmadığımı söyledim."

Bugün beni uyuz etmek için seçtiği yöntem iğrenç bir sapık olmak mıydı? Hâlâ beni süzüyordu. Gözlerini oymadan önce bundan vazgeçmeliydi. Ya da hayır! Devam etmesini istiyordum. Böylece gözlerini oymanın vereceği o zevki tadabilirdim.

"Vay canına Christopher! Seni her görüşümde daha da iğrenç bir insana dönüşmüş oluyorsun."

"Sen de her görüşümde değişiyorsun ufaklık. Boyun mu uzadı senin? Yakında genç kız da olursun sen. Şimdiki çocuklar çok hızlı büyüyor."

"Hadsizsin! Yine de seni Tina'nın hatırına öldürmeyeceğim. Şimdi eğer gidersen, imzalamam gereken bir kira kontratım var."

Güldü. Gülerken saçlarını savurduğunu ilk kez fark ediyordum. Bu oldukça komik olsa da, elimde olmadan

sevimli olduğunu düşünmüş ve onunla alay edememiştim. Kahretsin! Oysaki çok iyi bir fırsattı.

“Üzgünüm Liz; fakat küçük kızların tek başlarına kira sözleşmelerini imzalayabileceğini sanmıyorum. Bunun yasal olduğuna emin misin?”

“Kimliğimde on dokuz yaşında olduğumun yazdığına emin olduğum kadar. Peki, sen ruh hastalarının ev tutabileceklerine emin misin? Sizin gibilerin uzman kontrolünde, özel bakım evlerinde yaşaması gerektiğiyle ilgili bir şeyler okuduğuma eminim.”

Ortalık gittikçe kızışıyordu. Hakaretlerin ardı arkası gelmiyordu. Bir o bana laf atıyordu, bir ben ona. Pinpon maçı gibiydi. Hakemliğimizi yapan zavallı ev sahibi, bir o yana, bir bu yana bakayım derken, kendini kaybetmişti.

Gıcık tutmuş gibi öksürerek araya girdi Bay Farell. “Bölüyorum ama... Siz tanışıyor musunuz?”

Maalesef! Öyle bir kaza oldu işte.

Christopher kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini benden ayırmadan, ev sahibinin sorusunu cevapladı. “Bu ufaklık küçük kuzenimle yakın arkadaş. Birkaç kez ona şeker verip, barış ilan etmeye çalıştım; ama kabul etmedi. Küçük çocukları bilirsiniz. Huysuzluk etmeyi severler.”

Huysuzluk etmeyi sever miydik, bilmiyordum; ancak yumruk atmaya bayıldığımız kesindi. Bir şeylere vurmak ve parçalamaktan çok büyük zevk alır ve ısırmayı en önemli eylemlerimizin arasında sayardık.

“Kişisel algılama,” dedim dudaklarımı büzüp, Christopher’a burun kıvrırken; “Prensip olarak kendini bir şey sanan, egoist sersemlerden şeker almıyorum.”

“Herkesin bir fiyatı vardır ufaklık. Ne istiyorsun? Kucak mı?”

“Sen ne istiyorsun? Dayak mı?”

Böyle bir yere varamayacağımız kesindi. O altta kal-

madığı sürece, susmaya niyetim yoktu. Ona yenilmeyi reddediyordum. Ben bir savaşçıydım. Artemis kadar dişli, Athena kadar dâhiydim. Ares'in savaş becerilerine, Zeus'un öfkesine sahiptim. Ayrıca, mitolojide de çok iyiydim. Onu harika yaratılışla daha fazla ezmeden, uzasa iyi ederdi. Git buradan Christopher! Uza, ikile, defol!

"Bak Liz. Gerçekten seninle uğraşacak zamanım yok." Bana adımla hitap ettiğine göre gerçekten acelesi olmalıydı. "O yüzden bu sorunu bir an önce halletmemiz gerekiyor."

"Tamam," diyerek omuzlarımı silktim. "Sen defol git, sorun çözülsün. Bu eve ben taşınayım ve nasıl bir moron olduğunu görmezden geleyim."

Babam eskiden kovboy filmleri izlerdi. Vahşi batının en azılı iki kovboyu düello yapmak üzere karşı karşıya geçerdi o filmlerde. Önce sert bakışlar atarlardı birbirlerine. Sonra her ikisi de rakiplerinin hareketlerini, hamlelerini dikkatlice izler ve ilk silahı çeken kişi olmak için tetikte beklerlerdi. Silahını en hızlı çeken, ilk ateş eden kişi olur ve düelloyu kazanırdı. Ya da çatışma başlar ve biri vurulana kadar bu devam ederdi. Kasabadaki herkes evlerine saklanırdı. Sonunda en iyi olan kovboy, hem düelloyu hem de kızı kazanırdı.

Christopher ve ben batının en hızlı kovboylarıydık. Bu ev kasabanın en güzel kadını, ev sahibi de kasabalıydı. O ve ben bir düellodaydık. Ben kesinlikle şeriftim. O ise kanun kaçağı. Ben Red Kit'tim, o ise Daltonların en salağı. Ve biraz daha ev için ısrar etmeye devam ederse, onu katran ve tüye bulamaktan başka çarem kalmayacaktı.

"Küçük kızlar böyle kelimeler kullanmamalıdır."

"Baksana, çok mükemmelmışsin filan gibi davranıyorsun ama küçük kızlar hakkında bu kadar geniş bir bilgi birikimine sahip olduğuna göre, o kadar da mü-

kemmel değilsin demektir. Bilirsin, bazı şeyler için pratik gerekir.”

İşte yine o imalı sırtış... “Ne gibi şeyler için mesela?”

Kahretsin! Kendi kazdığım kuyuya düşmüştüm resmen. Sakın kızarma Liz! Sakın! Tanrım! Kızarmaya başladım.

“Seni...” Tam ağzıma gelen tüm küfürleri saymaya hazırlanmıştım ki, ev sahibi araya girdi. Tüh, ben de tam ısınmaya başlamıştım oysaki.

“Durun!”

Christopher da, ben de bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık. İki inatçı keçi gibi ısrarla bakışmaya devam ettik. O köprüden düşecek, ben karşıya geçecektim.

“Neden önce kira üzerine konuşmuyoruz?” diye öneride bulundu ev sahibi “Hanginiz daha iyi fiyat verirse, ev onun olacak zaten.”

Asla benden iyi fiyat vermesine izin vermeyecektim!

“Ben beş yüz veriyorum,” diye atıldı Christopher.

“Ben beş yüz elli veriyorum,” diyerek ona meydan okudum.

“Ben de sekiz yüz istiyorum,” diyerek, son noktayı koydu ev sahibimiz.

Kahretsin! Christopher’ın da, benim de yüzlerimiz düştü. Bu fiyat beni biraz aşırıyordu ama açlıktan nefesim koksa da şimdi geri çekilip, evi bu gereksiz ucubeye kaptıramazdım. Bu. Ev. Benimdi!

“Ne o? Yoksa amcacığın harçlığını mı kesti?” diye da-laştım Christopher’a. Ev benim olacaktı. Çünkü parası yoktu.

“Sekiz yüz doları kim kaybetti de sen buluyorsun? Hem de her ay! Bunun daha depozitosu ve aydatı var. Evin faturaları, masrafları... Bunları saymıyorum bile. Ailenin nakit musluklarını kıstığını sanıyordum.”

Pis yılan! “Sen bunu nereden biliyorsun?”

Kibirli bir şekilde güldü ve bana doğru bir adım atıp,

karşıma dikildi. "Siz kızlar dedikodu yaparken kendinizi kaybediyorsunuz. Okulda nerede telefonla konuştuğuna dikkat et güzelim."

Beni güzel mi buluyordu? Kahretsin Liz konu bu değildi! Beni mi dinlemişti? Beni hem güzel buluyordu, hem de dinlemişti. Off! Ben gidip bir arabanın altına yatsaydım?

"Bir de bana çocuk dersin. Telefon konuşmalarını dinlemek için fazla büyük değil misin? Gören de seni adam sanır."

"En azından dış görünüşten kazanıyorum. Sen ondan da kaybediyorsun."

Pekâlâ, bu kadarı da fazlaydı. Onu hemen öldürmem gerekiyordu. Göz göre göre bana hakaret etmesine izin veriyordum. Üstelik her hakareti ile birlikte kalbim daha çok ağırlaşıyordu. Anlamlandıramıyordum bunu, tarif edemiyordum. Bu his daha çok öfkelenmeme sebep oluyordu. Bir adama cinayet işletecek türden bir histi bu. Adımın üçüncü sayfa haberlerinde çıkmasını istemiyordum. Daha da kötüsü, haberlerde adımın 'L.G.' şeklinde kısaltılmış halinin geçmesini istemiyordum. Bir de gözümlün üzerine yerleştirecekleri mozaik var tabii. Peki, ya elim kelepçeli giderken çektikleri fotoğraf? Christopher bunların hepsine değer miydi, emin olamıyordum; ama onu öldürmeyi gerçekten ama gerçekten istiyordum. Onu öldürsem ve ev sahibi ile birlikte onu şöminede yaksak, bence sorun çözülmüdü. Ben evi tutardım, alan memnun, satan memnun olur, yanan da avcunu yalardı.

Christopher omuzlarını dikleştirerek, ev sahibine döndü. "Evi tutuyorum!"

"Hayır, ben tutuyorum!" diyerek karşı çıktım.

"Sen git de kendine bir çocuk yuvası bul!"

"Bana söyleyene bak. Ne o? Artık seni genelevlere de mi almıyorlar? O kadar mı vahim durumdasın?"

"Sana ne kadar vahim durumda olduğumu gösterirdim ama henüz o kadar düşmedim."

"Biliyor musun? Konuyu dönüp dolaşıp aynı yere getirmen bana bir şey ima etmeye çalıştığını düşünmem sebep oluyor."

Bana bir şey ima etmeye çalışıyor muydu? Yani sürekli belden aşağıya vurması filan... Bak yine kızarıyorum işte.

"Rüyada görürsün ufaklık."

"Eğer evimden defolup gidersen, söz senin hatırın için seni boğduğum bir rüyaya daha yatacağım."

Onu göndermem için ne yapmam gerekiyordu? Belki de Tina'ya mesaj atıp, ona gizli numaradan mesaj atmasını söylemeliydim. Bir striptizci gibi mesaj atarsa, Christopher'ın gideceğine emindim. Onun nasıl bir sapık olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

"Neden evi birlikte tutmuyorsunuz?" diyerek, ani bir öneride bulundu Bay Farell.

İkimizin aynı anda cevap vermesi için çok fazla zaman geçmesi gerekmemiştir. "ASLA!"

Bu kabul edilebilir bir şey değildi! Christopher'la asla aynı çatı altında kalmazdım. İçimdeki katili boşu boşuna uyandırmanın manası yoktu. Onu daha özel günler için uyur vaziyette tutuyordum ben. Christopher'ı inatla öldürmeyecektim. Çok istiyordum bunu, kabul; ancak inatla tutacaktım kendimi. Elimi onun kanına bulamak istemişyordum. Parmaklarımın arasına sefalet kaçmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Ben bu baş belasıyla asla aynı evde yaşamam! Amcamla yaşamak bile bundan daha iyidir."

"O zaman git amcanla yaşa!"

"Tina sana ev ayarlamadı mı zaten? Gidip orada kal-sana?"

"Evi birlikte tutsanız?" diyerek tekrar önerdi, ev sahi-

bimiz. "Dokuz yüz dolar alırım kirayı; ama daha ucuza gelir. Yarı yarıya paylaşırsınız?"

Dört yüz elli dolar mı? Off! Bu çok iyiydi; ama kabul edebileceğim bir teklif değildi. Bu evin temiz havasını, onun, ruhunun pis kırıntılarıyla kirletmesine izin veremeyecektim.

"OLMAZ! Bu ev benim! Ben tutacağım o gidecek!" diyerek, tepkimi bir kez daha ortaya koydum.

"Hayır, ben tutacağım!"

"Hayır, ben tutacağım!"

Tina burada olsaydı, bu duruma nasıl bir çözüm getirirdi? Bize ne kadar kızardı? Nasıl azarlardı? Büyük ihtimalle eline bir terlik alıp kovalamaya başlardı. Christopher'la tanıştığımız ilk akşam, bizi iki defa fena şekilde azarlamış ve türlü şekillerde tehdit etmişti. O kızın çok değişik bir düşünce yapısı vardı. Henüz çözebilen çıkmamıştı; fakat burada olsaydı, kesinlikle canımıza okurdu. Asla tartışmamıza izin vermez ve en yakın arkadaşısı ben olduğum için, üvey kuzeninin kıcına tekme-yi vururdu.

O akşam yemeğini geriye dönüp düşündüğüm hiç oluyor muydu? Elbette ki oluyordu! Aslında bunu çok sık yapıyordum. Hera beni haftada bir onlarla birlikte yemek yemeye zorluyordu. Çoğu zaman Christopher yemeklerde olmuyordu; fakat ben yine de o masaya oturduğum her seferde, o akşamı düşünüyordum. Onu ilk gördüğüm anda ne düşündüğümü ve konuşmaya başlamasıyla neler düşünmeye başladığımı...

Benim için koca bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilir miydim? Evet, kesinlikle söyleyebilirdim. Bana neden böyle davrandığını bilmiyordum. Benim ona neden böyle davrandığımı da... Hayatımda ilk kez gururumun bu kadar gözümü karartmasına izin veriyordum. Beni hep en zayıf yerimden vururdu gururum; ama bu...

Bu hepsinden farklıydı. Öfkem zehirliydi adeta. Kinim ölümcül boyutlardaydı. Kendimi daha ne kadar kaybedebileceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Elbette ihtimaller vardı ve bu ihtimaller beni korkutuyordu.

O akşamı düşündükçe kalbimdeki ağrı artıyor ve beni daha çok düşünmeye sevk ediyordu.

Bu denli büyük bir kalp ağrısına ne sebep olurdu? Kalp nedensiz yere niye böyle can yaka yaka atardı? Ona olan nefretim miydi nefesimi kesen, ilk anda yüzünde gördüğüm o ışık mıydı?

Cenneti görmüştüm gözlerinde ve karşılığında cehennemi bulmuştum sözlerinde. Sağ ve sol omzumda iki melek vardı. İkisi de onunla adaştı. Biri kalbindeki ışığa açıyordu gözlerimi, biri dilindeki zehri akıtıyordu kulaklarıma.

Kimdi Christopher Gonzalez? Melek miydi şeytan mıydı? Benim savaşımla kiminleydi? Melekle miydi, şeytanla mıydı?

Gözlerine baktım bir kez daha. Meleği aradım bakışlarında. O ilk günden sonra bir daha o ışığı görememiştim. Aklımdan çıkmıyordu ondan aldığım enerji, o ayrı; ama sonradan tüm o güzel hisler ya silinip gitmiş, ya korkup saklanmıştı. Beni ondan uzaklaştıran; ama aynı zamanda tehlikeli bir şekilde, ona çeken bir şey vardı. Ondan etkilenmiş filan değildim; ancak kendimi sürekli cephede onunla sıcak savaşa girmiş bir asker olarak buluyordum. Topu yerine yerleştiriyor ve arka arkaya ateşe veriyordum.

Peki, o beyaz bayrak sallıyor muydu? ASLA! Bir de bana şeker verdiğini filan iddia ediyordu. Uyduruyordu. Asla bana barışçıl bir adım atmamıştı. Beni özellikle kırmaya çalışıyordu ve çoğu zaman, başarılı oluyordu. Onu anlamak istiyordum zaman zaman; ama sonra bunun ne kadar komik bir çaba olduğuna karar veriyordum.

“Git buradan Christopher!” diyerek tısladım dişlerimin arasından, son bir kez.

“Burada, gidecek biri varsa, o da sensin ufaklık!” diyerek, aynı şekilde karşılık verdi.

O bana baktı, ben ona... Gözlerimi bir saniye bile gözlerinden ayırmadım. Aynı satranç gibiydi. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyor ve bir sonraki hamlesini bekleyip, kafamda stratejik ayarlamalar yapıyordum.

Sonra bir şey oldu... Onu ilk gördüğüm anda yüzünde gördüğüm o ışık, gözlerinde çaktı. Bunun aslında savaş çağrısı olduğunu çok sonradan anladım; fakat o an için, o ışık içimi ısıtmaya yetmişti. Beni çok yanlış bir savaşa doğru sürüklemişti.

Ben kaybedeceğimi bile bile cepheye yürüyordum. Silahların onunkiler kadar iyi değildi. Savaşa 1-0 yenik başlamış olmanın zayıflığı ve yorgunluğu içindeydim; ama bunların hiçbirini bilmiyordum. Keşke birileri beni uyarmış olsaydı.

“Evi tutuyor musunuz, tutmuyor musunuz?” diye sordu son kez, sabrı tükenen ev sahibi.

Cevap belliydi. İkimiz de geri çekilmeyecektik.

Bay Farell’in sorusunu aynı anda cevapladık.

“Evet, tutuyoruz!”

Savaş başlasın... ATEŞ!

2. Bölüm

"Lütfen Liz, gitme!"

Hera'ya taşınma kararımı açıkladığım zaman, açık bir şekilde düş kırıklığı yaşamıştı. Ona Christopher'la ev arkadaşı olduğumuzu söylediğimde ise ağlamaya başlamıştı. Evet, Tina da buna benzer bir tepki vermişti. Ne yani? İki insanın birlikte yaşaması bu kadar mı tuhaftı? Birlikte yaşayan bir sürü insan vardı. Hem de sadece Amerika'da değil, tüm dünyada. Niye Christopher ve benim kararımız böyle bir tepki almıştı, anlamıyordum.

Tamam, aslında anlıyordum. Steven o eve bir kez girersek ancak ceset torbaları içinde çıkabileceğimizi söylemişti. Bu yüzden taşınmamızı istemiyordu. Çünkü sonunda, cenazemizde söylemek için, hüznü bir şarkı yazmak zorunda kalacaktı ve onun düşüncesine göre, şarkı şöyle bir şey olacaktı.

Ne güzel kızdı Liz.

Hiç de fena sayılmazdı Chris.

Eşikten girdiler, birbirlerini boğazlayarak,

Morga gittiler, nefes alamayarak.

Toprakları bol olsun!

Oysaki ben Steven'ın bir gitar ilahı olduğunu sanırdım. Meğerse hepsi birer illüzyondan ibaretmiş. Bu şar-

kı bir cenaze şarkısından çok, üzerine sifon çekilen balıklara yazılan şarkılara benziyordu.

Seni çok sevdim balıkçık.

Üzgünüm üzerine sifon çektim

Huzur içinde yüz balıkçık,

Üzgünüm üzerine sifon çektim.

Evet, şarkı yazmak konusunda *o kadar* kötüydüm. Gerçi sesim fena değildi ama müzikal becerilerimin yeterli düzeyde olduğu söylenemezdi. Bu yüzden tek konser mekânım duş kabini, izleyicilerim ben, kendim ve yine bendim.

"Hera, dünyanın öbür ucuna gitmiyorum!" diyerek, karşımda ağlayan Hera'yı sakinleştirmeye çalıştım. Christopher ve ben birbirimizden... Imm... Hoşlanmıyor olabilirdik; ancak ağlamak da biraz abartılı bir tepki olmuştu.

"Ama Christopher'la yaşamaya gidiyorsun! Tanrı aşkına, tüm Kaliforniya'ya rezil olacağız! Siz de, biz de! Birbirinizi öldürmeseniz bile tüm apartmanı kavgalarıyla delirtirsiniz. İki haftaya tüm mobilyalarınızı birbirinize fırlatmış olursunuz. Bizim evde son kez birlikte yemek yiyişinizde, Christopher sana kıymetli yemek takımımın tabaklarını atmaya kalktı."

Evet ya, bana resmen porselen tabak atmaya kalkmıştı. Öküzlükte bambaşka bir boyuta geçmişti. Dur bir dakika, bu resmen kadına karşı şiddetti! Onu dava etmeliydim. İnsan hakları mahkemesine başvurarak ona bir milyon dolar değerinde tazminat davası açmalıyım!

"Abartma Hera! Tina'dan da fenasın sen. Kime çektiği belli oldu!"

"Tina daha hafif bir şey mi söyledi? Ben çıldırmasını bekliyordum."

Eh, kızını tanıması güzel bir şeydi. Aslında çıldırmıştı. Tam yarım saat boyunca gülmüş, sonra da Steven'la önce hangimizin katil olacağına dair iddiaya girmişti.

Bu iddia meselesi gittikçe tuhaflaşmaya başlamıştı. Her şey üzerine iddiaya giriyor, sürekli oyun oynuyorlardı. İlk oynadıkları, o çok meşhur 'romantik oyun' çok hoşlarına gitmiş olsa gerek, şimdi vazgeçemiyorlardı. Bir daha geri zekâlı gibi birbirlerinden kaçmaya başladıkları zaman, bunu onlara hatırlatacak ve yüzlerine bile bakmayacaktım.

"Bak Hera, Christopher ve ben anlaşıyor olabiliriz; ama zaten birbirimizi aynı evde bile zar zor göreceğiz. Ben önce okula, sonra da işe gitmek zorundayım. Onun ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. O ev benim hayallerimin evi ve vazgeçmeye niyetim yok. Bunun bedeli olarak onunla yaşamam gerekiyorsa, yaşarım. Bir apartmanda nasıl yaşanması gerektiğinin farkında olacak kadar da büyüğüm. Hiçbir sorun çıkmayacak. Merak etme. Yeğenin'i öldürmeyeceğim. Söz!" Üç parmağımı yan yana getirerek havaya kaldırdım ve Hera'ya gülümsedim; "İzci sözü."

İçini rahatlatabilmiş miydim? Hayır; ama yine de kabullenmişti. Tina onu daha sonra sakinleştirirdi. Bu benim sorunum değildi. Benim sorunum, bu gece ilk kez o sersemle aynı evde kalacak olmaktı. Bu geceyi atlatırsak, bence bir daha sorun filan yaşamazdık.

Eşyalarımın hepsini toplamıştım; fakat son bir kez daha, eksik bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Dolaplarda hiç eşyam kalmamıştı. Tüm özel eşyalarım ve kitaplarım paketlenmişti. Tüm kutular etiketlenmiş ve önem sırasına göre ayrılmıştı. Zaten çok fazla kutum yoktu. Sadece üç tane... Onları tek başıma nasıl asansöre taşıyacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu; ama yolda bir şeyler bulacağıma neredeyse emindim. Neredeyse...

Hera ve ben, eşyalarımı aşağıya indirip, beni eve götürebilmesi için bir taksi çağırdık. Yeni evim buraya üç blok uzaklıktaydı. Yeni hayatıma sadece üç blok kalmıştı.

Taksi gelip, şofor eşyalarımı bagaja yerleştirmeye başladığında, Hera bana dönüp, omuzlarımı iki eliyle kavrayarak, "Lütfen yan yanayken, keskin aletlerden, ateşli silahlardan ve kırılması muhtemel, değerli eşyalardan uzak durun," dedi.

İşte bir annenin verebileceği en güzel tavsiye buydu!

Ona kocaman gülümsedim ve kollarımı etrafına doladım. "Beni misafir ettiğiniz için teşekkürler Hera. Sana ve George'a söz veriyorum, yeğeninizi yaralamayacağım."

O zaten beyinde kocaman bir yarayla doğarak, hayata oldukça sefil bir şekilde başlamıştı. Düşene bir de ben vuramazdım. Hera'yla vedalaşıp, taksiye bindim. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. Ev arkadaşım tek hücreli bir canlı olsa da, artık kendi evim vardı. Aileme inat, başaracaktım. Kendi ayaklarımın üzerinde duracak ve tüm dünyaya tek başıma hayatıma devam edecek kadar güçlü ve olgun olduğumu kanıtlayacaktım.

Taksi on dakika içinde yeni evimin olduğu apartmanın önünde durdu. Hızla cüzdanımı çıkardım ve taksinin parasını ödedim. Ardından şoförle birlikte aşağıya indik ve eşyalarımı bagajdan aldık. Şimdi tek sorun onları yukarıya çıkarmaktı.

Taksi uzaklaşırken, ben bir apartmana, bir de arkamda duran iki valiz ve üç kutuya bakıyordum. Beş dakika sonra, Bay Kendini Bilmez-Ben Çok Havalıyım, arabasıyla apartmanın önüne yaklaştı. Harika! Aynı anda gelmiştik!

Acaba bana yardım eder miydi? Belki sorsam... ASLA! Asla ondan yardım istemeyecektim.

Christopher arabasından indi ve arka koltuğun kapısını açıp, içinden küçük bir çanta çıkardı. Ne yani? Tüm eşyası bu muydu? Tabii ya! Adamın arabası vardı. Elbette ki gelip tüm eşyalarını önceden bırakmıştı.

Off! Nasıl çıkacaktım yukarı?

Christopher arabasını kilitledikten sonra, apartmana doğru ilerlemeden önce, etrafını yavaşça inceledi ve sonunda bakışları benimle kesişti. Beni görmüştü. Aman ne güzel!

Ona yapmacık bir gülümseme gönderdim ve sonra bakışlarımı ondan çektim. Onunla uğraşamazdım. Önemli bir problemim vardı. Bazı lojistik sorunlar yaşıyordum...

Ben ne yapacağımı düşünürken, Christopher bana doğru gelmeye başladı. Eve olaysız bir şekilde girebilmek istiyordum; ancak görünüşe bakılırsa ilk kavgamızı hemen burada, yeni mahallemizde yapacaktık. Neden sadece beni görmezden gelememişti ki?

"Merhaba," diyerek beni selamladı Christopher, keyifli bir ses tonuyla; "*Ev arkadaşım.*"

Bu sığa alışmam zaman alacaktı...

Ona cevap vermedim. Etrafıma bakınmaya devam ettim. Bir zavallı gibi görünüyör olmalıydım.

"Yardıma ihtiyacın varmış gibi duruyor."

Vardı; ancak bunu ona asla itiraf etmeyecektim. Ah şu lanet gururum...

"Yardıma filan ihtiyacım yok benim!"

"Öyle mi?" diye sordu. İnanmadığı her halinden belli oluyordu. "O zaman neden burada bekliyorsun? Hadi eşyalarını al da yukarı çıkalım."

Söylemesi kolaydı tabii. Onun eşyası azdı.

"Sen çık. Ben yeni mahallemi inceliyorum."

Ancak benim gibi bir zavallı, böyle bir bahane uydu-rabilirdi zaten. Aferin Liz, gittikçe kendini daha da çok yerin dibine sokuyorsun. Adam resmen karşına geçmiş seninle alay ediyor; ama sen yüzüne bir yumruk bile geçiremiyorsun!

"Öyle mi? Beğendin mi bari?"

"Çok!"

"Güzel. Ben yukarı çıkıyorum. Sana da bütün bunlarla," diyerek parmağıyla eşya yığınına gösterdi; "Kolay gelsin. Madem yardıma ihtiyacın yok..."

Sonra da arkasını dönüp, ilerlemeye başladı. Ah! Centilmenlik ölmüştü resmen. Ve benim de çarelerim tükenmişti. O yüzden gururumu çiğneyip geçmekten başka çarem yoktu.

"Bekle!" diye bağırdım arkasından.

Ani bir şekilde durdu. Yavaşça döndü arkasını. Omzunun üzerinden... Sanki bir film sahnesindeymiş gibi... Ve yüzünde sinsi bir ifade vardı. Zafer ifadesi. Üzgünüm gururum...

"Benim... Şey... Biraz yardıma ihtiyacım var gibi. Bana yardımcı olur musun?"

Kendimi asla affetmeyecektim. Bu yaptığımı telafi edebilmek için, kendimi üç gün boyunca aç bırakmam gerekiyordu.

"Madem böyle kibar şekilde soruyorsun... Elbette Liz, sana yardım ederim."

Kahramanım! Ama tabii onun boynuna atlayıp, öpücük yağmurlarında boğmamı gerektirecek kadar büyük bir kahramanlık değildi bu. Yoksa öyle miydi? Hayır, kesinlikle değildi.

Christopher, eşya yığının yanına geldi ve kutulardan ikisini üst üste koyup tek eliyle kaldırdı. Vay be! Adamdaki güce bak! Sonra boş eliyle valizlerden birinin kulpunu tuttu ve onu arkasından çekerek ilerlemeye başladı. Bana ise bir elim için bir kutu, bir diğer elim için bir valiz ve yüzüm içinse bir gülümseme kalmıştı. Neden gülümsediğimi de bilmiyordum aslında. Canım sadece gülmek istemişti.

Christopher ve ben apartmana doğru ilerlemeye başladık. İlk sorun kapının girişinde çıktı. İkimiz de aynı anda geçmeye çalışınca, elbette başarısızlığa uğramıştık.

Christopher, centilmence geri çekildi ve bana yol verdi. Merci!

İkinci sorunu asansörde yaşamıştık. Asansör, hem bizim, hem de eşyalarımızın sığması için çok küçüktü. Sığmaya çalışmış ama bir türlü başarılı olamamıştık. En sonunda, Christopher ve ben en arkaya, valizler önümüze ve kutular onların üzerine olacak şekilde, asansöre yerleşmeyi başarmıştık. Christopher ve ben dip dibeydik. Yüzümü çevirsem, onu öpebilecek bir konumdaydım. Onu öpmek üzerine bir örneği neden verdiğimi biliyordum. Onu öpmek istediğim filan yoktu yani...

Tam bu yakınlıktan rahatsız olmuştum ki, üçüncü sorun ortaya çıktı. Asansör aşırı yük sinyali verdi. Lanet asansör!

Christopher tekrar centilmenlik yaptı ve merdivenleri kullanmayı kabullendi. Bugün pek bir uysaldı. Bunun altından kim bilir ne çıkacaktı? Valizleri ve kutuları çekerek asansörden çıktı ve kapıyı arkasından kapatıp, merdivenlere yöneldi. Asansör en üst kata ulaştığında, benim içeriden çıkmam ve eşyaları kapımın önüne dizmem biraz zor olmuştu elbette. Ben daha asansörden çıkamadan, zaten Christopher gelmiş ve beni bugün bilmem kaçınıcı defa kurtarmıştı.

Eve girip, eşyaları salona bıraktığımızda, rahat bir nefes alabilmiştim. Buradan sonrasını kendim halledebileceğim için, hem ben, hem de gururum huzura kavuşmuştuk.

Yine de Christopher, "Eşyalarını yukarı çıkarmana yardım etmemi ister misin?" diye öneride bulunduğunda, bundan anlamsız bir keyif almıştım.

"Hayır, devamını ben halledebilirim," diyerek, nazikçe teklifini geri çevirdim ve ekledim: "Teşekkür ederim."

"Vay canına!" Bunu kullanacağını biliyordum! "Az önce bana teşekkür mü ettin? Yanlış duymadım değil mi?"

"Cıvıtma Christopher!" diyerek uyardım onu. İki dakika onunla iyi geçinmeye çalışıyordum ama o hemen şımarıyordu. Bir de bana çocuk diyordu.

"Lütfen, bana Chris de."

Demek kısaltılmış isimlere geçmiştik, ha?

"Lütfen, bana Azrail de."

"Senin gibi sevimli bir kız için hiç de hoş bir isim değil."

Bana mı öyle geliyordu, yoksa tatlı tatlı atışmaya mı başlamıştık? Aman Tanrım! Daha ilk dakikadan evli çiftlere dönmüştük. Bu çok korkunçtu. Bir kere Christopher'dan berbat bir koca olurdu. Hemen bu duruma bir son vermem gerekiyordu.

Bu yüzden, ona cevap vermekle uğraşmak yerine, eşyalarımı yukarı taşımaya başladım. Kim bilir bu merdivenleri kaç kere inip çıkacaktım? Önce Christopher'ın alaycı bakışları arasında tek tek valizlerimi yukarı taşıdım. Alaycı bakışlar diyorum; çünkü o valizleri taşımam pek de kolay olmamıştı.

Christopher merdiven başındaki odayı alırken, ben de yanındaki odayı almıştım. Küçüktü ama idare ederdi. Tabii içinde bir yatak olsa ve sıcak olsa daha harika olabilirdi.

Ardından kutuları odama taşıdım ve onları boş odanın bir köşesine bıraktım. Evin doğalgazını hâlâ açtırmamıştık. Bu yüzden ne kaloriferler yanıyordu, ne de sıcak su akıyordu. Valizimi açıp, eşofmanlarımı çıkardım ve soğuktan donmamak için hızlıca onları üzerime geçirdim. Tekrar botlarımı ayaklarıma giydiğimde, parmaklarım çoktan donmuştu bile. Montumu hırkamın üzerine giydikten sonra, kollarım biraz daha ısınmıştı. Çıkardığım kıyafetleri valizimin içine yerleştirip kapağını kapattım ve aşağıya, Christopher'ın yanına indim. Öncelikle yiyecek sorununu çözmeliydik. Sonra bu geceyi nasıl donmadan geçireceğimizi ve nerede uyuyaca-

ğımızı tartışmalıydık. Yarından sonra tüm bunlar birer sorun olmaktan çıkacaktı. Yarın gidip doğalgazı açtıracak, sonra da ev alışverişi yapacaktım. Çok heyecanlıydım. İlk kez kendi evim için mobilya seçecektim.

Merdivenlerden aşağıya indiğimde, Christopher bilgisayarını mutfak tezgâhının üzerine açmış, bir şeylerle uğraşıyordu.

“Çin yemeği söylüyorum,” dedi ve sonra, “Sen de ister misin?” diye sordu. Aradan çok uzun bir zaman geçmesine rağmen hâlâ ikimiz de hayattaydık. Üstelik birer ev arkadaşı gibi anlaşıyor ve birlikte yaşamaya çalışıyorduk. Öğreniyorduk. Alışacaktık.

“Olur,” dedim uysal bir şekilde. Onunla tartışmak çok yorucuydu. Üstelik onunla ne zaman kavga etsem, kalbim acıyordu. Kelimeleri canımı yakıyordu. Bunun tıbbi bir açıklaması olmalıydı? Kalbimde Christopher tıkanması filan olabilir miydi? Ya da belki de Christopher’ın aşırı sersemlikleri yüzünden, erken yaşta kalp krizi geçiriyordum. En yakın zamanda bir EKG çektirmem gerekiyordu.

Christopher yemeklerimizi sipariş ederken, pence-
renin önünde duran büyükçe kutu ve ısıtıcı dikkatimi çekti. “Bunlar ne?” diye sordum Christopher’a, parmağım-
la kutuyu ve ısıtıcıyı işaret ederek. Geldiğimde on-
ları görmemiştim. Kapı da çalmamıştı. Belli ki çok önce gelmişlerdi; ancak ben gözümünden kaçırmış olmalıydım.

Christopher başını bilgisayarından kaldırdı ve kafa-
sını çevirip, işaret ettiğim yere baktı. Sonra tekrar bana döndü. Bir kaşı havaya kalkmıştı. Bak, bu ifadede hoş-
lanmamıştım işte.

“Kutu ve ısıtıcı?” Bir seferlik olsun ciddi olsa nefesi
mi kesilirdi? Kalbi mi dururdu? İncileri mi dökülürdü?

Ben de ona kaşlarımı çattım. Kaşlarını kullanabilen
tek kişi o değildi. Karşılığında o da gözlerini devirdi.

Ben de ona gözlerimden ateş saçarak baktım. Bu oyunu istediği kadar oynayabilirdik. Ben hiç sıkılmazdım.

“Amcama ısınma sorunumuzdan bahsettim, o da ısıtıcıyı gönderdi. Bir şey değil!”

Pekâlâ, ısınma sorunumuzu çözmüş olması hoş bir şeydi ve eğer ukalalık etmeseydi, ona teşekkür edebilirdim. Fakat her şeyi mahvetmişti. Yine de hâlâ bir sorununuz vardı. Nerede yatacaktık? Bu hırs işini fazla mı abartmıştık?

“Nerede yatacağımızı düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu bu sefer Christopher, aklımı okumuşçasına. “O konuyu da amcama konuştum. Bu yüzden de arkamda görmüş olduğun, büyük kutuyu gönderdi. Açmak için seni bekledim. Hey! Şimdiden harika iki ev arkadaşı olduk.”

Ona katılıyordum; ancak asla bunu sesli olarak dile getirmeyecektim. Salonu aşır kutuya doğru ilerledim. Baya büyük bir kutuydu. Anlaşılan George bize karyola filan göndermişti. Aslında, biz yatak istiyorduk; ama bu da bir şeydi. Christopher’ın da ayağa kalkıp yanıma geldiğini duydum. Kutunun içinde ne olduğunu benim kadar merak ettiğini biliyordum. Bu yüzden kutuyu açmak için ikimiz de fazla oyalanmamıştık.

Kutunun içinden, önce iki adet yastık çıktı. Harika, yastığımız vardı! Ancak hâlâ yatacak yerimiz yoktu. Ardından, vakumlanmış bir çantanın içindeki yorgan, iki adet polar battaniye ve nevresim takımları çıktı. Peki, yatacak yer? Son olarak, kutunun dibinde pompaya benzer bir şey ve siyah bir bez çanta vardı.

“Bu ne?” diye sordum, pompayı ve çantayı eğilip elim alırken.

“Şişme yatak.”

Evet, yatacak yerimiz vardı. Peki, niye bundan bir tane vardı? Off! George her şeyi iki kişilik düşünüp, niye bu konuda bencilce davranmıştı? Ben yıllarca Ti-

na'ya katlanmıştım. Peki, o niye beni böyle cezalandırmıştı?

Ben Christopher'a tuhaf tuhaf bakarken, o harekete geçmişti bile. Önce şişme yatağı, içinde bulunduğu çantadan çıkarmış ve sonra pompayı şişirmek için, deliğine yerleştirmişti. Pompa otomatikti. Bir düğme ile kendi kendine koca bir yatağı şişirmişti. Düzeltiyorum, koca bir *iki kişilik* yatağı. Evet, George bunu da *iki kişilik* düşünmüştü. Tüm hakaretlerimi geri alıyorum George...

"Dalga geçiyorsun, değil mi? George bu yatakta birlikte yatacağımızı filan düşündüyse, çok büyük bir yanlışlığa düştüğünü söylemeden edemeyeceğim."

Çıldıracaktım. Ben asla Christopher'la birlikte uyumazdım. O... O yanında uyuması güvenli bir erkek değildi. Hem, ben onunla o kadar yakın olamazdım ki! Yani özel bir sebebi yoktu ama... Ama olamazdım işte. Tanrı aşkına resmen ateş basmıştı! Öfkeden... Kesinlikle öfkeden!

"Keyfin bilir," dedi Christopher, omuzlarını silkerek. "O zaman yerde yatarsın."

Nasıl bu kadar umursamaz oluyordu? Benimle uymaya bu kadar mı gönüllüydü yani? O da benden haz etmezdi. O da itiraz etmeliydi. Tam da uyumlu bir şekilde giderken, neden ikilik yaratmıştı?

Ben sinirden çıldıracak şekilde onu izlerken, Christopher gayet soğukkanlı bir şekilde, nevresimleri yatağın üzerine serdi. Kılıflarını yastıklara geçirdi ve yorganla battaniyeleri, yatağın üzerine örttü. Nasıl da razıydı bu olanlara! Pis fırsatçı!

Yemeklerimiz geldiğinde, biraz sakinleşme fırsatımız olmuştu. Christopher ve ben, yere oturup, çin yemeğinin tadını çıkarırken, bir yandan da ev hakkındaki düşüncelerimizi söylüyorduk. Mutfığa neler almalıydık? Salonu nasıl döşemeliydik? Alt kattaki odayı nasıl dizayn etmeliydik? Bütün bunları konuşurken öyle uyumluydük ki,

yarın bana çıkaracağı zorluklar hiç aklıma bile gelmemişti. Tahmin etmem gerekirdi. Onun bu uysallığı geçiciydi. Bana o gece hiçbir şey belli etmemişti.

O gecenin ilerleyen saatleri asla unutamayacağım bir zaman dilimi haline gelecekti. Hâlâ kalbimdeki ağrının sebebini çözememiş bir şekilde, nefes alışverişimi düzenlemeye çalışarak uykuya daldığımda, gelecek kaygısına kapılacaktım. O kaygının benim için gönderilmiş kutsal bir uyarı olduğunu, keşke o anda fark edebilseydim.

Uyku saati geldiğinde, başka çarem olmadığını kabullenmiştim. Yerde yatamazdım. Christopher da yatmazdı.

“Bana yaklaşırsan, seni boğarım Christopher!”

“Bana sapık muamelesi yapmaktan vazgeçer misin? Beni daha önce flört ederken bile görmemiş bir kız olarak, fazla paranoyak davranıyorsun ufaklık.”

Onu yastığımla boğduğum zaman görecekti ufaklığı!

Yatağa girer girmez, yatağın bir ucuna kıvrılmış ve küçücük olmuştum. Üzerinde yattığım içi havayla dolu yatak, aslında oldukça rahattı. Bütün gece yatağın bu ucunda kalırsam, güzel bir uyku çekeceğimi düşünerek gevşemiştım. Christopher ışığı kapattıktan sonra yanıma geldi. Ve o yatağa yatar yatmaz, tüm düşüncelerim silinip gitti. İkimiz de bir anda yatağın ortasına doğru yuvarlandık. Ne kadar kendi köşelerimize çekilmeye çalışırsak çalışalım, yine de yatağın ortasına düşüp duruyorduk. Bu eve huzur bulmak için gelmişim; ancak anlaşılan, huzur hâlâ yolu bulamamıştı. Yanlış adrese mi gitmişti acaba?

“Kıpırdanıp durma!” diye azarladı beni Christopher. Bir de azarlıyor muydu? Bu ‘onun’ amcasının dâhiyane fikriydi. Azarlanması gereken kişi, Gonzalez Ailesi’ydi. Beni hayatımdan bezdirmişlerdi.

"Bana bağırma! Benim suçum değil. Yatak sanki altından kayıyor."

O sağa döndü, ben sola. O sola döndü, ben yüz üstü. Ne yaparsak yapalım olmuyordu. Nasıl uyuyacaktık bu gece?

Christopher, bana doğru dönerken "Kahretsin!" diyerek küfür etti. Hemen ardından "Buraya gel!" dedi.

Daha ne olduğunu anlamadan, yatağın ortasına doğru çekilmiş ve Christopher'ın kolları arasına sıkışmışım.

"Christopher! Bırak beni!"

"Söylenme Liz!" diye bir kez daha azarladı beni. Huysuz şey! Onun yaşlanmış haliyle tanışmak istemiyordum. Şimdi yeteri kadar berbattı zaten.

"Eğer uyumak istiyorsan, sus ve kıpırdama!"

Kolları sıkıca etrafıma dolanmıştı. Sıcak nefesini tüm bedenimde hissediyordum. Göğsü başımın altında yavaşça inip kalkıyordu ve kalp atışları kulaklarımda çınlıyordu. Nefes alamıyordum. Gerçekten nefes alamıyordum. O acı öyle bir çöreklenmişti ki kalbime, boğazımda bir şey takılıp kalmış ve nefes almama engel olmuştu. Başım dönüyordu. Soluklarım hızlanmıştı. Nefes almak için çırpınıyordum.

Bana ne oluyordu? Panik atak filan geçiriyor olmalıydım. Christopher uyumuşa benziyordu. Belki de onu ambulans çağırması için uyandırmalıydim. Tanrım, bana yardım et lütfen!

O gece ilk kez korkmuşum o evde. İlk kez tarifsiz acımı bu denli şiddetli bir şekilde çekmişim. 'Bu ilk,' dedi içimden bir ses, 'ama son değil!'

Daha çok korktum. Kendi iç sesimden korktum. Geleceğimden korktum. Kendimden korktum.

Habersizce kendimi içine soktuğum savaşta kaybolup gitmekten korktum.

Sonra gözlerimi kapattım. Christopher'ın sıcaklığı sardı etrafımı. Güven en küçük hücreme kadar işledi.

Huzuru o eve geldiğimden beri ilk kez, onun kollarında buldum.

Yine, 'Bu ilk,' dedi içimde ki ses, 'ama son değil!'

Sabah, her zamanki gibi, kendiliğinden açıldı gözlerim. Kendiliğinden derken, alarm çalmadan demeye çalışıyorum. Hayatım öyle hızlı bir tempoda ilerliyordu ki, son zamanlarda vücudum çalışmaya alışmış ve bunun için erkenden uyanmaya başlamıştı. Ne zaman öğlene kadar uyuyacağım diye kendi kendime söz versem, sözümü tutamıyordum. Saat sekiz olduğu zaman, ben de uyanıyordum. Neyse ki derslerim geç başlıyordu da, sekizden önce uyanmak zorunda kalmıyordum.

Gözlerim tamamen açılmadan, burnuma dolan erkek- si koku ile kendime geldim. Güçlü kolların sıcaklığı ile sarılıp sarmalanmışım. Christopher'ın kollarındaydım. Bana daha da sıkı sarılmıştı. Bu neden bu kadar hoşuma gidiyordu ki? Uykusunda sarıldığı bir yastıktan ya da oyuncak ayıdan farkım yoktu. İkisi de çok zavallıcaydı. Ben de uykumda bir şeylere sarılmayı severdim. Ne var? Size bir zavallı olmadığımı hiç söylememiştim ki!

Hareketsiz bir şekilde durdum kollarının arasında. Çünkü hareket edersem, onu uyandırmaktan korkuyordum. Kaçtığımı filan düşünebilirdi. Kaçmıyor muydum? Tamam, kendime kaçmadığımı istediğim kadar söyleyebilirdim; ama bas bayâ kaçmak için can atıyordum işte. Onun kollarının arasında kaldıkça, bir şeyler beni boğuyordu. Boynumun etrafında görünmez iki el vardı ve nefessiz kalmam için tüm güçlerini kullanıyorlardı.

Peki, nasıl çıkacaktım buradan? Uyanmasını mı beklemeliydim? O uyanır ve gider, ben de rahat ederdim. Şu an gerçekten yerde yatmadığıma pişman olmuştum.

YALAN!

İç sesim bunu haykırıyordu. Ondan nefret ediyordum; ama haklıydı. Bu koca bir yalandı. Gece yerde yatmadığım için mutluydum. Tuhaf bir şekilde onun kollarının arasında müthiş bir huzur bulmuştum. Daha önce hiç bu kadar güzel ve dinlendirici bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Kedi gibi kıvrılmışım kollarının arasına. Sıcacıktı. Güven veriyordu. Onu ilk gördüğümde de böyle sıcak olmuştu içim. Kalbim ona güvenmemi haykırmişti ve Christopher, sanki bunu duymuş gibi, onun tüm çığlıklarını bastırarak, sersemlik kartını en güzel şekilde oynamıştı.

Hasta oluyordum. Başka açıklaması yoktu. Grip virüsü beynime ulaşmış olmalıydı. Belki de adet dönemi öncesi bir hormon bozukluğu yaşıyordum. Bu hastalık tanımını ilk kez duyduğunuzun farkındayım; ama ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum. Peki, bu hastalık ne kadar sürüyordu? Aylardır saçma sapan bir ruh halindeydim. O görmediği zamanlarda ona bakıyordum. Onu düşünüyordum. Kalbim onu görünce acıyordu. AH! Bir çeşit kansere filan mı yakalanmışım? Belki de tam kalbimin üzerinde onunla aynı adı taşıyan bir çeşit tümör vardı ve ben bilmiyordum. Tanrım, lütfen beni değil, Christopher'ı al!

Dakikalar boyunca öylece yattım kollarının arasına. Hareket etmedim. Bekledim. Uyanmasını bekledim; ama uyanmadı. Ne uykusuydu bu? Kış uykusu mu? Kötü bir şaka mıydı? Bence öyleydi; ancak kimse, Christopher'ın bir ayı gibi uyuduğunu inkâr edemezdi. Yine de çok huzurlu uyuyordu. Düşüncelerimle ikileme düşmekten bıkmış usanmışım. Bir insan nasıl hem ayı gibi, hem de huzurlu uyurdu? Yani bu ikisi, bana göre, çok zıt şeyler olmalıydı. Buna bir çare bulmalıydım. Hmm... Ayı gibi uyumasını, çok ağır ve uzun süre uyumasıyla bağdaştırabilirdik. Ve huzurlu uyumasını da... Horla-

mıyordu, nefes alışverişleri düzenliydi ve... Ve benimle uyuyordu. Bu tek başına bile iyi bir nedendi. Evet, sorunuma çare bulunmuştu. Durun bir dakika! Yoksa siz, düşüncelerimle ikileme düşüp durmamıza filan mı çare bulacağımı sanmıştınız? Hayır, öyle bir şey imkânsız! Benim doğamda var o bir kere.

Hesaplarıma göre, aradan aşağı yukarı on beş dakika geçmiş olmalıydı. Ben hâlâ Christopher'ın uyanmasını beklerken, o yattığı yerde hafifçe hareketlendi ve dişlerinin arasında mırıldandı.

"Çok merak ediyorum, ne zaman pes edeceksin acaba?"

Efendim? Uykusunda mı konuşuyordu? Acaba kendini rezil edecek bir şeyler de söyler miydi? Konuşmaya devam et, Christopher!

"Dakikalar önce uyandın ve hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorsun. Üstelik öyle yüksek sesle düşünüyorsun ki, beni de uyandırdın ufaklık."

Demek numara yapıyordu. Alçak! Kollarımı sertçe gövdesine bastırarak onu ittim ve yataktan düşürmeye çalıştım. Ancak o kollarıyla beni daha da sıkı sardı. Eğer biraz daha itersem, ikimizin de yere düşmesi kaçınılmazdı. "Sabahları normalden de huysuz oluyorsun demek. Bak bunu öğrendiğim iyi oldu. Kahveni içmeden yaklaşmayayım sana bari."

Ukala pislik! Çek kollarını üzerimden. Kime diyorum? Hani düşüncelerim çok yüksek sesliydi? O zaman bunu da duyması gerekmez miydi?

Ellerimi bu sefer kollarının üzerine koydum ve onları iterek yanımdan uzaklaştırmaya çalıştım; ancak tüm çabalarım boşunaydı. Parmaklarımin altındaki güçlü kol kaslarını hissedebiliyordum. Taş gibiydi kasları. Onlara dokunmak bile parmaklarımin acıyla kıvrınmasına sebep oluyordu. Yani yersiz bir mücadelenin içindeydim.

İleride dönüp baktığımda anlayacaktım ki, aslında

onunla olan zamanımı hep mücadeleyle tüketmiştim. O an onunla savaştığımı düşünürken bile, aslında sadece alıştırma turlarındaymışım. Esas savaş daha başlamamıştı. O günlere dönüp baktığımda, geleceği görebilmeyi dilediğim çok oluyordu. Eğer geleceği görebilseydim, savaşla, kinle, nefretle geçirmezdim hayatımı. Affederdim. Boş verirdim. Gülerdim... Tek bir gülümsemenin insana neler yapabileceğinin, o zamanlar farkında değildim. Bilseydim, en ağır silahım olarak onu seçer, barış anlaşmasını bir öpücük ve iki çift güzel sözle mühürlerdim. Belki de sadece sevginin ne olduğunu bilebilseydim, huzura dokunmayı seçerdim.

Ben savaşmayı seçmiştim ve daha çok kayıp verecektim.

"Off! Kıpırdamasana. Uyumaya çalışıyorum!" diye söylendi Christopher.

Ben de seni uyandırmaya çalışıyorum!

"Beni bıraktıktan sonra uyuyabilirsin gereksiz. Çek pençelerini üzerimden!"

Kendi kendine güldü. Beni bırakmak yerine, bir eliyle iki bileğimi birden yakalayıp, göğsünün üzerine yerleştirdi ve bana sarılmaya devam etti. Tanrım lütfen yardım et bana! İşte yine kalbim acıyordu. Tüm o lanet olası belirsiz semptomlar, yine beni esiri etmişti. Ağlamak istiyordum. HEM DE ONUN GÖĞSÜNDE!

"Sana diyorum Christopher, beni hemen bırakmazsan canını yakacağım."

"Uyandığında halinden şikâyetçi değildin? Ama seni suçlayamam, kimse benim kollarımda uyanıp, bundan şikâyetçi olamaz."

Nasıl bir egoydu bu? Kaynağı nereden geliyordu? Ne içiyorsa, ben de ondan istiyordum. Zira Christopher'ın dünyaya baktığı gözlükler öyle pembeydi ki, her şeyin tam hayalindeki gibi olduğunu düşünüyordu. Hayalle-

rinde, tüm dünya ona tapıyordu. Gerçekteyse, biz hepimiz onu öldürmek istiyorduk.

Başka çarem kalmamıştı. Bu yüzden bileklerimi yukarı doğru çektim ve başımı eğip, dişlerimi sertçe beni tutan eline geçirdim.

"AH!"

Onu uyarmıştım! Şahitlerim bile vardı! Kafamın içinde yaşayan tüm o küçük insancıklar buna şahitti. Christopher Gonzalez, bir kez daha bana bulaşmamayı öğrenmişti.

"İyi be! Bıraktım işte. Uykumu da kaçırdın zaten. Kalk hadi. Hazırlanıp kahvaltıya gidelim."

Eğer çok aç olmasaydım, bana emir verdiği için onunla güzel bir kavgaya tutuşabilirdim. Karnımı doyurduktan sonra, kavga çıkaracak bir sebep bulmam gerekiyordu. Hıncımı almazsam rahat edemezdim.

İkimiz de yataktan kalktık ve sırayla banyoyu kullanıp, hazırlanmak üzere odalarımıza çıktık. Dışarıda hava o kadar da soğuk gözüküyordu. Bu yüzden üzerime bir kot pantolon ve çok da kalın olmayan bir kazak geçirdim sadece. Montum ve çizmelerim de beni soğuktan koruyacak kadar iyiydi. Kalın bir şalı boynuma doladım ve uçlarını montumun içine soktum. Los Angeles'ta hava pek soğumazdı. Soğuduğu zaman ise, atkı-şapka-eldiven üçlüsündense, bir mont ve bir şal insanların tercihi oluyordu. Sıcak bir iklimde yaşamamanın faydalarıydı bunlar hep.

Hazırlanıp aşağıya indiğimde, Christopher çoktan kapının önünde beni beklemeye başlamıştı bile. Bahse varım sadece beş saniye önce inmişti; ama buna rağmen, yüzünde sanki onu saatlerce bekletmişim gibi bir ifade vardı. Erkeklerin hepsi mi böyle uyuzdu, yoksa bu aptallıklar sadece Christopher'a mı özeldi?

"Sanki baloya gidiyoruz dedim. Alt tarafı kahvaltıya gideceğiz, saatlerdir seni bekliyorum."

"Bazen Hera ve George'un akraba evliliği yaptığını düşünüyorum. Çünkü Tina ve sen aynı berbat özelliği taşıyorsunuz. Abartmakta üzerinize yok!"

Cevap vermedi. Sadece gözlerini devirdi ve kapıyı açıp, geçebilmem için bana yol verdi. Yola geliyordu yani. Kimin üstün olduğunu kabullenmeye başlamış ol-ması, her ikimiz için de en iyisiydi.

Evden çıkıp, arkamızdan kapıyı kilitledik ve aşağıya inmek üzere asansöre bindik. Kapılar kilitlenip, ikimiz içeride yalnız kaldığımızda, bu asansörü bu kadar kü-çük yapan mimara, mühendise ve işçilere, hatta binanın inşaatı için projeyi yürüten şirket ve şirketlere içimden küfürler yağıdırıyordum. Asansöre birlikte ilk binişimiz-de, sorunun fazlalık eşyalar olduğunu sanmıştım; ancak asansörün dar oluşu, hiç aklıma gelmemişti. Omuzla-rımızın arasında bir santim ya vardı, ya yoktu. Köşeye doğru kaçmak, ondan uzaklaşmak istiyordum; ama bu ondan korktuğumu düşünmesinden başka hiçbir şeye yaramazdı. Asansör bir anda çok sıcak olmuştu. Onun sözlerinin bana cehennemi yaşattığını düşünürken, şey-tanı görmezden gelmişim. Kendi şeytanımla hâlâ yüz-leşememiş olmama rağmen, varlığının bu dünyadaki cezam olduğunu biliyordum. Ve ona her yaklaştığımda cayır cayır yanıyordum. Alev alıyordum. Üstelik bu eve taşındığımız ilk andan itibaren, kader beni onunla ya-kınlaştırmak için her türlü numarasını kullanmıştı. Aynı yatakta uyumak zorunda olmamız, bu asansör... Bunlar kaderin en bilenen oyunlarıydı. Ve ben hepsinin kurba-nı olmuşum. İşin garibi, ondan uzak durursam nefes alabileceğimi düşünüyor; ama yanılıyordum. Hayatıma girdiği ilk günden beri her şey alt üst olmuştu. Sinirle-rim, duygularım, düşüncelerim... Her şey. Bir fırtına gibi hayatıma girmiş ve şimşegini üzerime göndermişti. Çarpılmışım. Çarpılmak... Bu durumu bir tek bu şekil-de ifade edebiliyordum; fakat hâlâ eksik bir şeyler var-

dı. Bu duyguların kaynağının hâlâ bir adı yoktu. Çarpılmış mıydım? Neye? Nasıl? 5N1K kafamda dolanıp dururken, asansör durmuş ve güvenlik kapısı açılmıştı.

Christopher önden gidip, ağır giriş kapısını açtı ve asansörden çıkabilmem için 'yine' onu tuttu.

Şirin bir sokakta oturuyorduk. Üstelik şehrin bu bölgesinin çoğu California State'e ait olduğu için, her şey öğrencilere göre düzenlenmişti adeta. Fiyatlar onlara göre, mekânlar onlar içindi.

Sokağın başında bulunan küçük bir Fransız kafesinde oturduk. İçeriye girdiğiniz anda pastel renkler içinizi sıcacık ediyordu. Etrafta bembeyaz giyinmiş, güler yüzlü görevliler dolaşüyor ve müşterilere hizmet ediyordu. Kimi kahvaltı yapıyor, kimi sadece kahve içiyordu.

Biz kahvaltı yapanlara katılacaktık. Kendimize birer bardak kahve ve birer adet kruvasan söyledik. Bir yandan da alışveriş planımız hakkında konuşuyorduk. Christopher'ın arabasıyla Avalon Bulvarı'nda yer alan büyük mobilya ve yapı mağazasına gidecektik. İstediklerimiz her şeyi oradan temin edebilirdik.

Kahvaltımızı yaptığımız kafeden yarım saatin sonunda ayrılmıştık. Christopher yine beni şaşırtan bir centilmenlikte bulunmuş ve hesabı üstlenmişti. Ben de sesimi çıkarmamıştım elbette. Uzun yıllar Steven'la arkadaş olduktan sonra, erkeklerin bu tarz konular hakkında ne kadar takıntılı olduklarını anlamıştım. Birkaç defa hesaba ortak olmak istemiş; ancak türlü şekillerde susturulmuştum. Tina'dan öğreneceğim çok şey olduğunu o an ilk kez anlamıştım. O her seferinde çenesini kapalı tutmuştu çünkü.

"O hesabı ödüyor," demişti "Ben de onun hayatını daha yaşanılabilir kılıyorum."

Aslında sadece dalga geçiyordu ama haklıydı. Steven sadece hesabı ödüyordu. Tina onun hayatını mükemmelleştiriyordu. Tabii bu başka bir hikâyeydi. Ve benim

de Christopher'ın hayatını daha iyi yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Kafeden çıktıktan sonra evin önüne kadar sessizce yürümüş, ardından arabaya binerek yola koyulmuştuk. Arabanın koltuklarına adeta yayılmıştım. Deri koltuklar çok rahattı ve size neredeyse bir evin konforunu sağlıyordu. İç tasarımı oldukça şıktı. Koltuklar krem rengi deriyle kaplanmıştı ve arabanın ön kısmı, aynı renk çerçevelerle döşenmişti. Bazen Christopher'ın ailesinin ne kadar zengin olduğunu unutuyordum. Eh, bizimkiler de fena değildi. Bana rahatlıkla bir araba alabilirlerdi; ancak onlarla İngiltere'ye taşınmayı reddettiğimde, bu şansımı da kaybetmiştim.

Christopher'a arabayı kapıya yakın bir yere park etmesini sıkı sıkı tembihleyip durmuştum yol boyunca. Elimizde eşyalar olacaktı. Mobilyaların çoğunu mağaza kendi gelip kuracaktı; fakat ufak tefek şeyleri eve bizim götürmemiz gerekiyordu. Elimde poşetlerle park alanında dolanıp duramazdım. O kadar çok söylemiştim ki bunu, park alanına girer girmez, arka taraflara göz atmadan, ön tarafta bulunan vale kulübesine doğru gitmişti. Arabayı valeyeye verirken de "Kapıya ne kadar yakın park edersen, o kadar yüksek bahşiş veririm," diye özellikle belirtmişti. İkna yeteneklerim gittikçe geliyordu ve ben tüm sihrimi Christopher'ın üzerinde denemekten büyük bir zevk alıyordum.

Mağazaya girer girmez, ilk iş salon mobilyalarının olduğu kısma doğru ilerledik. Dün yemeklerimizi yiyip konuşurken, salona köşe takımı almayı uygun görmüştük.

Christopher hızla gidip, ilk gördüğü takımın üzerine attı kendini. Kül rengi, arkaya doğru geniş bir modeldi.

"Koltuğumuzu buldum!" dedi heyecanla.

Hayır, sadece koltuğumuzu bulduğunu sanıyordu; ancak bu şey, asla benim evimden içeri giremezdi.

Ona aldırmayıp, yanından geçip gittim ve yan tarafta yer alan, kırmızı koltuk takımına yöneldim. Açık ve canlı bir renkti, evimize renk getirecekti. Kül rengine bakıp içimiz kararacağına, kırmızıya bakıp canlanırdık.

"Bunu alalım!" dedim, adeta emir verir gibi. Beni hayretle izliyordu. Hâlâ diğer kül rengi koltuğun üzerindeydi. Aslında aynı modelin, farklı renklerini beğenmiştik ikimiz de. Ancak yuvayı kimin dizdiğini herkes çok iyi bilirdi. Kırmızıyı alıyorduk.

"Kırmızı mı? Biz eve mobilya bakıyoruz ufaklık, striptiz kulübüne değil!"

Ah! Ağzım açık bakıyordum ona. Ne kadar da yobaz bir düşünceydi bu böyle? Kırmızı sadece o anlama mı geliyordu yani?

"Gerçi senin öyle yerleri pek bildiğini sanmıyorum," diyerek devam etti konuşmasına.

Onunla iki dakika iyi geçindim diye alttan alacağımı filan mı sanıyordu? Beni hiç tanımamıştı.

"Senin çok iyi bildiğin belli oluyor. İki dakikalık eğlence için, ucuz mekânlara ve insanlara ödediğin paralarla gururunu ayaklar altına alabilirsin; ancak ben paramla göz zevkimi kirletmeyeceğim."

Belden aşağıya oynayacaksa, ben de ona kendi silahıyla pek tabii saldırabilirdim. Üstelik bir striptiz kulübünün neye benzediğini bilmediğim için utanç değil, aksine gurur duyuyordum. Bu hissi asla tadamayacak olması ne büyük kayıptı!

"Lafı tam yerine oturttuğunda sana fena halde uyuz oluyorum ufaklık. Anladık, kül rengini istemiyorsun; ama kırmızı da olmaz. Başka renk bul. O renk bir koltukta oturmam ben. Bana boğalar, kadınlar ve kan gibi şeyler çağırıyor."

Ona acıyordum. O beyinle yaşamak zor olmalıydı.

Kül rengi ve kırmızı arasında kalınca, aynı koltuğun, kahverengi olanını almaya karar verdik. Ortak bir kara-

ra vardığımızda bir an için ürktüğümü itiraf etmem gerekiyordu. Ne bileyim, bu sıralar bu çok fazla oluyordu ve her an bir pislik yapacakmış gibi hissetmeden edemiyordum.

Sıra sehpa ve televizyon ünitesine gelmişti. Bu konuda, neyse ki, anlaşmazlığa düşmemiştik. Boyutlarımız ve koltuğumuzun rengi belliydi. Koltuk takımından birkaç ton daha açık seçmiştik onları.

Esas sorunu halılarla yaşamıştık. Ben kafayı, püsküllü, krem rengi modele takmıştım. Christopher, üzerinde kadın resmi olanı istiyordu. Sonra ona sapık gözüyle bakınca bana kızıyordu.

"Sana tapınak kurmuyoruz Christopher, git teşhirciliğini başka yerde yap. Gözlerini halımıza dikip, saçma sapan düşünceler kurarak, evde dolandığını izlemek istemiyorum."

"Sen de hep fesatlık peşindesin. Ben sanat tarihi okuyorum ufaklık. Nerede bir sanat eseri görsem tanırım."

"Ben de Amerikan tarihi okuyorum. İç savaş çıkmadan bas geri Christopher. Zira tarihimizden ilham almaktan asla çekinmem!"

"Köleliğe hayır!"

"Abraham Lincoln'e olanları hatırlıyor musun?"

Ve zafer tabii ki benim olmuş, püsküllü halı kazanmıştı; ancak tablolardan yana gerçekten şansım yoktu. Ben renk uyumu arıyordum, Christopher anlam. O anlattıkça anlatıyor ve tüm sanatsal bilgisini üzerimde kullanıyordu. Kahretsin! Hukuk seçmem gerektiğini biliyordum.

Salon mobilyalarını hızla seçtikten sonra, bu sefer çalışma guruplarına doğru ilerledik. İkimizin de kullanabileceği, ortak bir alan olacaktı burası. Oda üç duvar ve boydan boya cam kaplı ön cepheden oluşuyordu. Ön cepheye bakan duvarı, aynı şekilde boydan boya, beyaz bir kitaplıkla döşeme kısmında anlaştığımız. Yarısını o,

varısını ben kullanacaktım. Yer için de yine puskullu halılar alacaktık. Çünkü yumuşak bir zemin elde etmeye çalışıyorduk.

Sıra çalışma masalarını seçmeye gelmişti ve Christopher'in estetik bakış açısı artık canımı sıkmaya başlamıştı. Gidip gidip en saçma tasarımları seçiyordu. Yok bunun kenarı, yok şunun rengi diye diye, alakasız masaları bana gösterdi ve sabrımı inatla sınadı. Bense sessiz kalmayı tercih etmiştim. Sonuna kadar bekleyecek ve doğru kararı vermesini ümit edecektim. Verememişti. Bu yüzden yanına gidip ensesine şaplağı geçirmekten hiç çekinmedim.

"Senin gibi düşüncelerin de gereksiz Christopher. Ben ders çalışabileceğim bir masa istiyorum. Sanatsal görüşümü geliştirecek bir tane değil. Sen hep mi böyleydin? Büyükbaban Salvador Dali filan mı senin?"

Ona öfkeli bakışlar atmayı sürdürmüş ve kolundan çekerek, düz bir modelin yanına sürüklemiştim. Uzun ve geniştir. Sağ tarafında çekmeceleri vardı. Aynı modelden iki tane alıp, yan yana koyarsak, güzel bir görüntü elde edebilirdik.

"Kullanışlı tabii ama..." diye geveledi ağzında lafı. Nasıl erkekti bu? Benim annem bile bu kadar ince düşünmüyordu.

Televizyon... Bu konuda söz hakkına bile sahip olduğumu sanmıyordum. Erkeklerin bu teknoloji merakına aklım ermiyordu. Salon için en geniş modeli seçti. Üstelik 3D özelliği vardı. Odası için de bir tane aldı. Ayrıca eli değmişken, salona kurabileceği bir oyun konsolunu da alışveriş arabasına eklemeyi unutmadı. Parasını o ödediği sürece benim için hiçbir sorun yoktu. Ben annemin ev döşemem için gizlice hesabıma geçirdiği parayı elimden geldiğince gerekli şeylere harcamaya çalışıyordum.

İşi bittiğinde neredeyse otuz iki dişini birden gösterek gülüyordu. İç çektim. Bu erkekler gerçekten tuhaftı. Ben, mesela ayakkabı almaya gittiğimde hiç böyle şeyler yapmıyordum. Ayakkabı demişken, haftaya başlayacak olan indirim için pazartesi günü erkenden alışveriş merkezine gelsem iyi olurdu. Böylece iyi modelleri tükenmeden kapabilirdim.

Kendi odalarımızın mobilyalarını ayrı ayrı seçecektik. Bu yüzden yatak odalarını seçmeye başlamadan önce evin demirbaşlarını halletmeye karar verdik. Bulaşık makinesi, çamaşır makinesi, buzdolabı, ütü, su ısıtıcısı, kahve makinesi... Ne kadar da masraflıydık? Belki de en iyisi İngiltere'ye gitmekti. Tabii bunu bu kadar para harcamadan önce akıl etsem, daha güzel olabilirdi.

"Bir saat sonra kasaların önünde buluşuruz," dedi Christopher.

Elimizde çoktan iki alışveriş arabası olmuştu bile. Birini o alırken, birini ben almıştım ve kendi eşyalarımızı seçmek üzere ayrılmıştık.

Aslında, nasıl bir şey istediğimi biliyordum. Bu yüzden seçmek zor olmamıştı. Bir kere yatağımın iki kişilik olmasını istiyordum. Eski odamdaki boyutlarda. İki kişilik yatakların en küçük ölçülerindeydi benim yatağım. Yine aynısından alacaktım. Bu yüzden fiyatı en uygun olan çift kişilik yataklara doğru yöneldim.

Yatak başlığında çok abartıya kaçmadım. Kırık beyaz renklerinde, yine fiyatı uygun olan, ahşap bir başlığı görevliyle birlikte alışveriş listeme ekledim. O da yatakla birlikte gelecekti.

Yatak başlığım kırık beyaz olunca, mobilyalarımın devamı için de o renge yönlendim. İlk önce giyinme dolabımı seçtim. Geniş bir model olmasını istiyordum istemesine; ama bu pek mümkün görünmüyordu. Dolap fiyatları almış başını gidiyordu. Bu yüzden çift kapaklı, basit bir modeli almaktan başka çarem yoktu. Yine

de her şey için bir çarem vardı. Dolabım belki küçüktü; ancak içine asmak için aldığım düzenleyicilerle alanımı oldukça kullanışlı bir hale getirebilecektim. Makyaj masası yerine de ucuz bir ayna ve bir fiskos sehpa aldım. Zaten çok fazla makyaj malzemem yoktu. Takılarımı annemler taşınmadan önce odamdan kaçırdığım askılar ve küçük kutular sayesinde düzenli bir şekilde saklayacaktım. Bir de küçük bir kitaplık aldım odama. Fiyatı uygun kilimleri de sepetime ekledikten sonra, başka bir şeye ihtiyacım kalmamıştı. Bundan daha tutumlu davranamazdım.

Erimi şimdiden gözümde canlandırabiliyordum!

Alışveriş arabalarımızı iterek park alanına doğru gittik. Arabayı bıraktığımız vale hemen yanımıza geldi ve tam kapının önünde duran arabaya doğru bize eşlik etti. Gerçekten de sıkı bir bahşisi hak etmişti.

Tüm eşyaları bagaja zar zor sığdırmıştık. Hatta bir kısmını arka koltuğa koymamız gerekmişti. Kendimi arabanın ön koltuğuna attığımda, ne kadar yorulduğumu anlamıştım. Bacak kaslarım adeta yanıyordu. Ayak parmaklarım artık hissedemeyeceğim kadar uyuşmuştu ve boynumdaki ağrı bir bıçak gibi batarak belime kadar iniyordu.

"Yorulmak yok ufaklık," dedi Christopher, benim gibi yorgun bir ses tonuyla. Anahtarı kontağa yerleştirdi: "Daha temizlik yapacağız."

Off! Daha o vardı. Taşınmaktan vazgeçmek için çok mu geç kalmıştım? Hayallerimin evi bana çeşitli açılardan pahalıya patlamıştı.

Eve gitmeden önce doğal gaz sorununu da halletmiş-tik. Böylece gider gitmez kombiyi açacak ve donmaktan kurtulacaktık. Tabii bu, geceyi yine şişme yataкта geçireceğimiz gerçeğini değiştirmiyordu; ancak bunu şimdi düşünemezdim. Çünkü ayakta kalmalı ve temizlikten

sağ çıkmalıyım. Son olarak sokaktaki marketten ev için temizlik malzemesi ve yiyecek alışverişi yaptıktan sonra, dairemize ulaştık.

Kapıdan içeri girerken, ayaklarım geri geri gidiyordu adeta. Christopher'ın bu enerjiyi nereden bulduğunu bilmiyordum; ama ben yorgunluktan ölüyordum. O ise, yorgun çıkan sesine rağmen, hiç dinlenmeden temizlikle güne devam edebilecek gibiydi. Madem öyle, temizliği tek başına yapabilirdi. Çünkü ben ölmek üzereydim.

“Öneride bulunabilir miyim?” diye sordu, uysal bir ses tonuyla.

“Elbette bulunabilirsin. Fakat bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor.”

Sanki beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. Bakalım yine ne yumurtlayacaktı? “Ben mini buzdolabını ve kahve makinesi kurup, birer kahve yapayım; sen de marketten aldıklarımızı yerleştir. Dolaba sığırdığı kadarıyla idare edeceğiz. Büyüğü gelince daha da rahat ederiz tabii ama şimdilik bozulacakları koruyalım. Sonra bunu içkiler için kullanırsınız.”

Christopher buzdolabımız gelene kadar kullanmamız için mini bir buzdolabı almıştı. Aslında daha çok derin dondurucuya benziyordu ama onun kadar soğutmuyordu. Aldığımız tavuğu ve bozulacak diğer şeyleri dolaba sığıdırsam yeterdi. Sebzelerin sararacak zamanı olmadan, onları zaten yiyecektik.

İlk önce ısınma olayını çözdük elbette. Ben ısıtıcıyı çalıştırdım, Christopher kombiyi. Sonra hızla buzdolabını kurdu ve ben aldıklarımızı yerleştirirken, kahve makinesini kurup, kahveleri yapmaya başladı. Elektronik aletlerden anlıyordu. Sanattan anlıyordu. Kahve yapıyordu. Bana temizlikte ve yemekte yardım edebileceğini söylemişti. Şu uzun dili olmasa, ondan iyi hizmetçi olurdu. Acaba dilini kessem, onu kölem yapabilir miydim?

Kahve kokusu hızla evi sardığında, kendimi bir anda rahatlamış hissettim. Kahve kokusunda buyulu bir şeyler vardı. tüm kötü enerjiyi bir anda yok ediyordu adeta.

Şişme yatağın önüne, çalışma odası için aldığımız minderlerden birer tane koyarak üzerlerine oturduk. Kahve bardağımı iki elimin avuçları arasında sıkı sıkı tutmuş, parmaklarımı seramik yüzeyine sarmıştım. Bardağın sıcaklığı ile gevşemişti vücudum ve yüzüme değen sıcak dumanla rahatlamıştı yüz hatlarım. Kokuyu bir kez daha içime çektiğimde, baş ağrımından eser kalmamıştı. Bir yudum aldım kahvemden ve yorgunluk hissinden hızla kurtuldum. Ah bir de şu sırtımdaki ağrı olmasaydı...

Boynumu geriye yatırıp, sağa sola doğru hareket ettirerek kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Omuzlarımı arkaya doğru iyice gerdim. Ağrı öyle bir saplanmıştı ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım gitmiyordu.

"Sırtın mı ağrıyor?" diye sordu Christopher.

"Evet," dedim. "Ve boynum. Ve belim. Uzun zamandır böyle alışveriş yapmamıştım. Bayâ yorulдум."

"Masaj yapayım mı?"

O soru üzerine bir dakika filan donup kaldım. İlk önce ne duyduğumu idrak etmem gerekti. Bu on beş saniyemi aldı. Sonra doğru duyup duymadığım üzerine kendimle hararetli bir tartışmaya girdim ki, bu da nereden baksanız on saniye sürdü. Geri kalan otuz beş saniyemi Christopher'ın neden böyle bir şey sorduğunu düşünmekle geçirdim. Bana masaj yapmayı önermişti. Ciddi olarak. Çok ciddi... Ultra ciddi...

İnanamayan bir yüz ifadesiyle suratına bakmaya devam ettim. Başka şekilde bakmam mümkün değildi. Çünkü sözleri inanılabilecek gibi değildi.

"Öyle bakma yüzüme. Ben çok iyi masaj yaparım."

Nerede pratik yaptıysa artık! Git önce elin kızlarında

deneye deneye öğren, sonra gel bende uygula. Yok ya! Ne diyordum ben? Sanki kız arkadaşıydım. Tanrı aşkına! Ondan hoşlanmıyordum bile! Yoksa... HAYIR LİZ!

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyerek karşılık verdim, sesimi zar zor bularak.

"Kanutlayabilirim."

Kahve bardağını yere bırakıp arkama geçmesi iki saniyesini bile almadı. Kısa saçlarımı omzumdan çekti ve parmaklarını, kazağımın üzerinden omuzlarıma yerleştirdi. Başparmaklarını, sırtımın üzerinde bir noktaya yerleştirdi ve bir süre onları hareket ettirerek ağrının kaynağı aradı. Ve sonra başladı...

Aman Tanrım! Sanırım bir sihirbazla aynı evde yaşıyordum. Yaptığı şey masaj değil, büyüydü. Kaslarım güçlü parmakları altında adeta dans ediyordu.

"Bir şeylerde iyi olmandan hoşlanmıyorum Christopher. Seni aşağılama isteğimi köreltiyorsun," diyerek ona kendi dilimde iltifat ettim. Lizce! Lizistan'ın ana dili!

"Ben de, bana Christopher demenden hoşlanmıyorum."

"Neden? Adın bu değil mi?"

"Evet, ama bana sadece büyükannem öyle sesleniyor LIZBETH!"

Ah!

"Bu belden aşağı oldu."

"Keyfin bilir. Sen bana Chris de, ben de sana Lizbeth diye seslenmeyeyim."

"Sen bana zaten Lizbeth diye seslenmiyorsun. Bana ufaklık diyorsun."

"Tercih senin. Ya ufaklık ya Lizbeth"

Off! Çok fena pazarlık yapıyordu. Üstelik ikisinden de hoşlanmamıştım. Adım Liz'di benim. LIZ! Bazen Lizzy diye çağırıldığım da oluyordu; ama her zaman Liz'i tercih ediyordum.

Yine de, her şeyin Lizbeth'den iyi olduğunu kabul

ediyordum. Bu yüzden; "Ben ufaklığı alayım CHRIS!" diyerek, sorusunu cevapladım.

O masajına devam ederken, gözlerimi kapattım ve rahatlama hissinin keyfini çıkardım. Tüm ağrıyan kaslarım gevşeyene kadar sabırla devam etti işine. O parmaklarıyla omuzlarıma dokundukça kaslarım gevşiyor, tenim yanıyordu. Nefesi boynuma sürtünüyor, adrenalin damarlarıma akıyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyordu. Keşke bir işaretim olsaydı. Bana ne olduğunu anlamama yardımcı olacak bir işaret...

Masaj yapmayı bitirdiğinde fiziksel olarak daha iyi, ruhen çökmüş hissediyordum. Kahvelerimizi de hızla içtikten sonra, artık temizlik zamanı gelmişti tabii ki.

İlk önce mağazadan aldıklarımızı tek tek çıkardık. Eşyaları birimiz ıslak bezle silerken, diğeri kuru bezle nemini aldık. Ardından odalara göre ayırdık ve hepsini birer birer ait oldukları odalara taşıdık. Mutfak malzemelerini de yerleştirdikten sonra, esas temizliğe başlamaya hazırдық. Yerlerden başladık, duvarlara geçtik. Camları bitirdik, banyoya giriştik. Tuvalet ve duş kabini temizleyip, fayansları parlattık. Annem gibi temizlik yapıyordu. İnce ince. Hayatımda böyle titiz erkek tanımamıştım ben. İç çamaşırlarını da haftanın günlerine göre diziyordu kesin.

Temizlik bizi daha da yormuştu; ama değmişti. Evim için bir şeyler yapmak güzeldi. Üstelik mis gibi temizlik kokuyordu. Peki, işimiz bitmiş miydi?

"Kurt gibi acıktım. Hadi hemen tavuğu yapalım."

Efendimi duydunuz. O, ne derse o! O masajın hatırına, çenemi kapalı tutuyordum; ama elbet alacaktım bunun intikamını.

Gurr! Kapa çeneni karnım!

Tavuğu ve yemek için gerekli diğer malzemeleri dolaptan çıkardık. Sebzeleri alıp tezgâhın üzerine yaydık. İkiye ayırdık ve sırayla doğramaya başladık. Ben yeşil

sebzeleri doğruyordum. O da diğerlerini. O tavuğu dilimliyordu, ben ağlamadan soğan doğramaya çalışıyordum.

“Bunlar mutluluk gözyaşları mı yoksa? Benimle yaşadığın için bu kadar mı mutlusun?” diyerek dalga geçti Christopher benimle.

“Sorma, o kadar mutluyum ki mutluluğumu seninle paylaşmak adına, bıağımla üzerine imzamı atmak istiyorum.”

Elimdeki bıçağı ona doğru uzattım ve sağa sola doğru sallayarak, onun biraz geriye doğru kaçmasına sebep oldum. Ufak tefek atışmalar dışında, gayet uyumlu bir şekilde hazırladık yemeğimizi. Bu uyumumuz ve sakinliğimiz beni tedirgin ediyordu. Tina’yı iki gündür aramamıştım ve büyük ihtimalle o bu sessizliği, cesetlerimizin kokmaya başladığına filan yoruyordu.

Belki de ilk günler olduğu için bu kadar sakinim. Birbirimize alıştığımız zaman eski düzenimize dönecektik. Eski düzenimize dönmek istiyor muydum? Onunla kavga etmek çok yorucuydu. Üstelik her kavgada kalbimdeki ağrı daha da katlanılmaz oluyordu. Belki de hep bu halimizde kalırdık. Belki de sonunda anlaşmaya başlardık. Ve belki de, o yüzünde gördüğüm saf ışık geri gelirdi. İçimi ısıtırdı. Bana kalbindeki iyilikleri anlatırdı. Hayat belkilerden ibaretti. Peki, benim kalbimde belkilere yetecek kadar sabır var mıydı?

Yemeklerimizi yine yerde oturup yemiştik. Yemek yapmayı gerçekten biliyordu. Annesinin bir aşçı olduğunu ve çocukluğundan beri onunla yemek yaptıklarını anlattı. O günleri anlatırken gözlerinin içi parlıyordu. Mutlu bir aile hayatı olduğu belliydi. Sonra bana tavuğu pişirebileceğim birkaç farklı yöntem anlattı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunun bir tek ben mi farkındaydım? Birbirimize yemek tarifleri veriyorduk. Birazdan ağda

ve manikür de yapmaya başladık. Tam pijama partisine dönerdi burası.

Yemeklerimiz bittikten sonra, kalan yemeğin ağzını kapatıp, mini buzdolabımıza sığdırdık. Kirli malzemeleri yardımlaşarak, yine uyum içinde, yıkadık ve yerlerine koyduk. "Bugün senin sıran!" diyerek, bulaşık yıkama işini birbirimizin üzerine atacağımız günler ne zaman gelecekti acaba?

"Ben çöpü çıkardım, sen bulaşığı yıka."

"Ben bulaşığı yıkadım, sen salonu topla."

"Bugün çamaşır yıkama sırası sende."

"Pizzamı sen mi yedin?"

Bütün bu diyalogların çok da uzakta olduğunu sanmıyordum.

Eveettttt! İşte yine dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik. Uyku saati geldiğinde, odalarımıza çıkıp, pijamalarımızı giydik ve yine şişme yatağın başına döndük. Ayakta dikilmiş, şişme yatağa bakıyordum. Christopher ise çoktan ışığı kapatıp örtünün altına girmişti bile. Yatağın orta kısmına doğru kıvrıldı ve kollarını açıp yanına gitmemi işaret etti.

"Daha parlak bir fikrin olmadığına göre?"

Bundan zevk filan mı alıyordu?

Sen almıyor musun?

İç sesim çok aptaldı. Elbette almıyordum!

KAHRETSİN! EVET, ALIYORDUM!

Ve üstelik haklıydı. Daha parlak bir fikrim yoktu. Bu yüzden tıpış tıpış yorganın altına girdim ve kollarının arasına grip, sıcaklığına doğru çekildim.

Derin bir nefes aldım. Güzel kokusu ciğerlerimi yakarken, ondan geriye doğru saydım. Her bir sayının arasına biraz daha fazla kalp ağrısı düştü. On, acı, dokuz, acı, sekiz, acı... Nefesim tılandı. Onun solukları, benimkilere karıştı. Kalbim depara geçti ve gözlerim kapandı. Kalbimde bir ağrıya, hızurlu uykuma teslim oldum.

3. Bölüm

Günüümüz

Christopher ve benim, nasıl aynı evi paylaşmaya başladığımızı öğrenmiştiniz. Peki, o gece nasıl olmuştu da o noktaya gelmiştiniz? Yani, her şeyin başlamasına sebep olan büyük kavgadan bahsediyorum. Nasıl olmuştu da öyle hiddetlenmiştim?

Bunu ben de hâlâ anlamıyordum. Şu anda tüm nefretimi kusarak bakıyordum yüzüne ve hâlâ, içimde yanan bu ateşe bir anlam veremiyordum.

Aslında her şey iyi gidiyordu. İki hafta olmasına rağmen ikimiz de hâlâ hayattaydık ve küçük atışmalar dışında, kavgaya bile etmemiştik. Ben zaten eve geç geliyordum. O evde yemek yemeyi sevdiği için genelde kendi için bir şeyler pişiriyor ve bana da ayırıyordu. Eve ne zaman gelsem, onu televizyonun başına geçmiş, oyun konsoluyla aşk yaşarken buluyordum. O apartmanı ayağa kaldırıyor, ben duşa girip, çalışma odasına geçiyordum. Geçen hafta sonu bir gece birlikte dışarı bile çıkmıştık. Onunla gerçekten iyi anlaşabileceğimizi düşünmeye başlamıştım. Tina bile bu duruma şaşırmişti. İkimizi birbirimizden ayırmaya çalıştığı zamanları hatırlatıp durmuştu.

Anlayacağınız, hayatımın gidişatından memnundum. Huzurluydum. Huzur demişken... Mobilyalar ertesi gün gelmiş ve tek tek kurulmuştu. Yani o son gece dışında bir daha onun kollarında uyuyacak fırsat bulamamıştım; fakat bir daha öyle huzurlu bir uyku çekmiş miydim? Hayır! Yatağım çok rahattı; ancak onun yanında uyumak... Off! Bu düşünceden nefret ediyordum. Bunu düşündüğüm için kendimden de nefret ediyordum. Onunla yaşamının kötü yönlerinden biri de buydu işte. Chris'le yan yanayken, çoğu zaman bayılacak gibi oluyordum. Bazen ben nefes almayı hatırlayana kadar öyle uzun zaman geçiyordu ki, Chris bir keresinde bana dudaklarımın morardığını söylemişti. Dudaklarıma niye bakıyorsa...

Düşüncelerimin gittiği yönden hiç hoşlanmıyordum. Çok yanılttı. Hâlâ adını koyamadığım hislerim patlamaya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Öyle bir noktaya gelecekti ki, adlarını avaz avaz haykırarak patlayacaklardı.

Aptallık ediyordum belki de. Nasıl kendi duygularımdan bu denli habersiz olabilirdim ki? Peki, ya onlar üzerindeki kontrolümü kaybetmem? Bunun mümkün olması bile çok yanılttı. Nefsim, düşüncelerim ve oto-kontrolüm ellerimin arasından kayıp gidiyordu. Alışıyordum... Yine de alışıyordum.

İş ve okul da iyi gidiyordu. En başta berbat bir fikir olduğunu düşündüğüm *Christopher'la aynı evde yaşam* fikri, aslında ev dışındaki hayatımı da olumlu yönde etkilemeye başlamıştı. Evimde huzurlu ve mutluydum. Bunda Chris 'in etkisini görmezden gelmeyecektim -evet, ona Chris demeye devam ediyordum- ve bu olumlu etkinin işimle okulumu etkileyiş biçiminden hoşlanmıştım.

Okulda dersleri daha iyi anlıyordum. Zihnim bomboş ve rahattı. İşte eskisi kadar yorulmuyor ve ders biter bitmez koşarak eve gidiyordum. Genelde yaptığı

yemekler inanılmaz oluyordu. Bayan Gonzalez'le tanıştığım zaman Chris'i kişisel mutfak robotu olarak kullandığı için ona teşekkür edecektim.

Hep güzel şeyler anlatmıştım. Korkunç kavgayı başlatan kötü olay neredeydi peki? Ona da gelecektim. Aslında, bunu yapmamış olmayı diliyordum. Bu gece olanlar olmasaydı, hayatım çok daha güzel bir yer olabilirdi. Tüm düzenim alt üst olmadan önce eğer kendime hâkim olabilseydim, şimdi ufak bir uyarının ardından yatağında uyuyor olabilirdim; ama kendimi durduramıştım. Öfkem yine alt etmişti beni. Öfke insanın en zayıf noktasıydı ve eğer bir savaşıta iseniz, karşı tarafa saldırmadan önce öfkenizi kilit altına almak en doğru şeydi.

Ben ne yapmıştım? Onu serbest bırakmıştım. Bu noktadan sonra ne olacaktı kesinlikle bilmiyordum. Şu an sadece onu boğmak istiyordum. Onun altında kalmayacaktım. Ona gününü gösterecektim. Benim adım da Liz'se, bu geceyi hayatının sonuna kadar unutmayacak ve benim damarıma bastığı için çok pişman olacaktı.

Bu sabahıtan başlayalım. Sanırım olanları en iyi şekilde anlatmanın tek yolu bu.

O gün yine her zamanki saatimde kalkıp okula gittim. Chris'in çok erkenden ek dersi olduğu için yedi buçukta evden çıktığını biliyordum. Gece yatmadan önce söylemişti. Sabahları okula genelde birlikte gidiyorduk. Aynı okuldaydık ve onun arabası vardı. Ayrıca bazı dersleri de birlikte alıyorduk. Ortak derslerimizden birkaçını alttan aldığı için aynı sınıfa düşmüştük. Bu nedenle de okula birlikte gidip gelmek en doğrusuydu.

Ancak bu sabah o yoktu. Ben de güzelce hazırlandım ve normal saatimden on beş dakika daha erken çıkıp, otobüs durağına doğru yürüdüm. Güzel bir gündü. Hava, son beş güne nazaran daha sıcaktı. Bir cuma gü-

nüydü ve hafta sonunun düşüncesi bile şimdiden beni heyecanlandırmaya başlamıştı.

Otobüse bindikten sonra okula varmam on, on beş dakika ya sürdü, ya sürmedi. Sadece dört saat dersim vardı ve ardından işe gitmeden önce, biraz dinlenebilecektim.

Öyle de yaptım. Derslerim bitince okulda bir kahve içtim ve sonra otobüsle eve dönüp, işe gitmek üzere hazırlandım.

İşe gitmek günümün en güzel zamanları değildi elbette. Küçük çocuklarla ilgilenmekten ya da orta yaş krizine girmiş adamlara, adım atmayı öğretmekten zevk filan almıyordum; ancak para kazanmak istiyorsam, bunu yapmaya mecburdum.

Bugün on, on iki yaş arası öğrencilere, *salsa* dersi verecektim. Bir okul grubuydu bu. Sınıf öğretmenleri kurs eğitimleriyle konuşmuş ve okul için hazırlamak istedikleri dans gösterisinde birlikte çalışma kararı almıştı. Normalde baş eğitimimiz Nancy okullarına gidiyordu, ancak gösteriye az kaldığı için son bir haftadır burada da çalışır olmuşlardı. Koreografiyi az çok öğrenmiştim. Hem zaten sadece temel adımlarda onlara yardımcı oluyordum; ancak sınıf öğretmenleri Bayan Powell oldukça gıcık bir kadındı. Bir kere takıntılı ve mükemmeliyetçiydi. Sanki dans etmekten çok anlıyormuş gibi, sürekli karışıp duruyordu. Sürekli eşleri değiştiriyor, yerlerle ve hareketlerle oynuyordu; fakat ona en çok ihtiyacımız olduğu zamanlarda kafasını telefonuna gömüyor ve neredeyse nefes almayı unutuyordu. Nancy'nin onu boğmak istediğini görebiliyordum. Benimse, yardımcı eğitimci olarak susmaktan başka bir çarem kalmıyordu.

Salsanın temel adımları basitti. Bu yüzden çok da zorlanmıyordum yaptığım işte. Bale biraz daha zorluydu doğal olarak ve uzun yıllar dans etmemiş biri olarak, sık sık prova yapmama rağmen zorlanıyordum. O yüzden

bu salsa dersleri, Bayan Powell hariç, oldukça rahatlatıcı oluyordu.

Güzel bir gün geçiriyordum. Biraz yorulmuştum ama sonunda evime gidecek olmanın verdiği huzurla doluydum. Christopher yine evde olacak mıydı? Bugün cumaydı ve cuma akşamları dışarıda olurdu. Neyse, dün yaptığı makarna duruyordu. Isıtıp onu yer ve sonra da duş alıp yatardım. Ah! Yatağımı düşünmek nasıl da içimi özlemle doldurmuştu! Onu öyle özlemiştim ki... Benim güzel yumuşacık yatağım. Belki de yemeği ve duş kısmını atlayıp, direkt olarak yatağa gitmeliydim.

Tüm bunları anlatarak sizi sıkıyor muyum? Sadece ne kadar huzurlu bir gün geçirdiğimi bilmenizi istiyorum. Böylece size Christopher denen ahmağın günümü nasıl mahvettiğini anlattığımda, bana daha çok hak vereceksiniz. Ona karşı içimde beslediğim tüm sempatiyi bir anda öldürmüştü resmen. O ışık tam da, tekrardan, yavaş yavaş yüzüne yayılmaya başlamışken; Chris, her zamanki gibi, onu görmemi, tanımamı istememiş ve hayatımızı mahvetmişti.

Ne diyordum? Evet, yatak. Hayır... İş! Ders bittiğinde üzerimi değiştirdiğim odaya gidebilmek için adeta sürünmem gerekmişti. Çocuk sesleri ve Bayan Powell tüm enerjimi tüketmişti. Taytımı ve üzerime giydiğim siyah, düşük omuzlu bluzu çıkarıp spor çantamın içine attım. Ardından eşofmanımı ve kazağımı üzerime geçirip, saçlarımı bir toka yardımı ile omzumda topladım. Ceketimi sırtıma geçirip, ayakkabılarımı giydiğimde, eve gitmeye hazırdım.

Eve gittiğimde kendimi odama nasıl attığımı hatırlamıyordum bile. Son on dakikadır yatağın üzerinde yüz üstü yatıyor ve kendi kendimi duşa gidebilmek için ikna etmeye çalışıyordum.

Yapabilirsin Liz. Tek yapman gereken yataktan kalkmak ve eşyalarını alıp, hazır Christopher evde yokken rahat rahat duş

almak. Kokmak mı istiyorsun? Terden sırlıslıklamısın Bir duş alsın öyle rahatlayacaksın ki! Hadi kalk! Şimdi! Tamam, bir dakika daha yatabilirsin ama sonra kalkacaksın!

Sonunda kendimi yataktan kalkmaya ikna edebilmiştim. Eşyalarımı alıp sürünerek banyoya indim. Ev sessizdi. Mutfaktan yemek kokuları gelmiyordu. Ev arkadaşımın yokluğu hissediliyordu. Duştan sonra onu aramalı mıydım?

Bana ne ya! İsteddiği yerde sürtebilirdi. İlgielenmiyordum.

Banyoya girip, eşyalarımı lavabonun üzerine bıraktım. Tek tek üzerimdeki tüm kıyafetlerden kurtuldum. Banyonun soğuk havası çıplak tenime değer değmez rahatlamıştım. Ilık suyun altında uzun süre kaldım. Başımı soğuk mermere yasladım ve suyun tüm vücudumu serinletmesine izin verdim. Sanırım orada bir süre boyunca uyuyakalmıştım. Sonunda banyodan çıktığımda parmaklarım kuru üzüm gibi buruşmuşlardı. Huzurlu akşamım devam ediyordu. Banyoda kurulanıp kıyafetlerimi giydim. Tek yapmak istediğim odama çıkıp uymaktı. Aklım hâlâ Chris'teydi gerçi. Neredeydi? Daha iki hafta olmuştu ve o hemen benimle zaman geçirmekten sıkılmış mıydı? Pekâlâ, bunu düşünmem bile çok zavalılıcaydı. Tek arkadaşım oymuş gibi geliyordu kulağa. Tamam, kabul ediyorum. Steven ve Tina gittiğinden beri çok fazla arkadaşım kalmamıştı. Sınıftan konuştuğum kişiler vardı; ancak canım onlarla dışarı çıkmak istemiyordu. Ayrıca, Christopher benim arkadaşım filan değildi. Biz sadece aynı evi paylaşıyorduk ve iyi geçinmeye çalışıyorduk.

En azından bu gece olanlara kadar her şey çok iyiydi. O her şeyi mahvedene kadar hayatımızda her şey yolunda gidiyordu.

Christopher'la yaşamaya başladığımda, unuttuğum bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu iki haftayı bile sağ

atlatmamız mucizeydi. Unuttuğum şey, kurallardı! Ona bu evin kurallarından asla bahsetmemiştim. Bu yüzden ikimiz aynı yolda yürürken, bir noktada ayrılmıştık. O kötü yola girmiş ve ben iyinin, doğrunun yolunda ilerlemeyi seçmiştim. Şu an yüzümde ilahi bir ışık belirmiş olmasını umuyordum. O melek ifadesini verebiliyor muydum? Azrail de bir melekti. Peki, Chris yüzümdeki, o Azrail ifadesini görüyor muydu? Onun ölüm meleği olacaktım. Son nefesini, bana yalvararak verecekti.

"Bana acı Liz!"

"Acımak yok Christopher."

Kendimi oldukça canı hissediyordum. Kim derdi ki o akşam yatağına huzurla girip, kendini yumuşacık yastıklarının arasında uykuya teslim eden, o huzurlu kız, bir anda böyle delirecekti?

Beni delirtiyordu. Ve o beni delirttikçe, canım daha çok yanıyordu. Birileri beni aydınlatmalıydı. Yolumu kaybetmiştim. Şu noktadan sonra, bir daha doğru yolu bulabileceğimi sanmıyordum.

O gece keşke deliksiz bir uyku çekseydim. Keşke hiç susamasaydım. Keşke, keşke, keşke...

Keşkeler gittikçe çoğalıyordu. Hayatımdaki en büyük keşkenin adı ise *Christopher Gonzalez'di*.

Keşke... Keşke Christopher'ın yüzünde gördüğüm o ışığın ne anlama geldiğini daha önce çözebilseydim. Keşke kalbi kalbime ilk kez dokunduğunda, bunu anlayabilseydim. Anlayamadım. Bu yüzden bu gecenin yaşanmasına sebep olan tüm olayların suçlusu bendim.

Suçumu kabul ediyordum ve cezamı çekmeye hazırdım. Peki, cezamın büyüklüğü altında ezilmeden nefes almaya devam edebilecek miydim? Bunu düşünmek bile nefesimi kesiyordu. Şimdilik bunun hıncını da Christopher'dan çıkarıyordum. Belki ellerimle boğazına yapışıp onun nefesini kesersem, rahatlayabilirdim. Belki de bir daha asla nefes alamayacağından emin olma-

lıydım. Sonuçta onun yüzünden çok uzun süredir nefes almayı unutmuştum. Evet, en iyisi onu öldürmekti. Bu şekilde bana yaptıkları için ondan tam anlamıyla intikam almış olabilirdim!

Daha fazla saçmalamadan önce hikâyeyi anlatmaya devam etsem iyi olacak.

O gece deliksiz bir uyku çekeceğimi düşünerek girmiştim yatağa; ancak öyle olmadı. Susadım. Ne susamak hem de! Normalde hep başucuma bir bardak su koyan ben, bu gece üşengeçliğimden mutfağa uğramıştım. Akılsız başımın cezasını şimdi ayaklarım çekmek zorundaydı. Alt kata inmek öyle çok büyüyordu ki gözümde! Başka çarem yoktu ne yazık ki. Bu yüzden bugün ikinci kez kendimi yataktan kalkmaya zorladım ve terliklerimi ayağıma geçirip, onları yere sürüye sürüye odamdan çıktım. Attığım her adımda acı çekiyordum adeta. O kadar yorgun ve uykuluydum ki, her an su içmekten vazgeçip olduğum yere kıvrılabildim.

Merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım. Bir omzumu duvara yasladım ve inerken oradan destek aldım. Sonra durdum.

Tık!

O da neydi?

Tık!

Mutfaktan sesler geliyordu. Saat kaçtı? Gece yarısını henüz geçmiş olmalıydı. Chris mi gelmişti? Hayır, sanmıyordum. Büyük ihtimalle bu gece kendine kalacak başka bir yer bulmuştu. Tanrım! Şu an göğsümde öyle bir yanma hissi vardı ki, her an dizlerimin üzerine çöküp ağlayabilirdim. Derdim neydi benim?

Tık!

Ayrıca o böyle sessiz sessiz mutfağı karıştırmazdı. Bir kere ışıkları yakardı. Karanlıkta hareket etmekten hoşlanmadığını biliyordum. O zaman... Sanırım evde birileri vardı. Hırsız gibi birileri. Ne yapacaktım? Belki

de odama geri dönüp Christopher'ı aramalıyım. Ve polisi... Evet, polisi!

Ama önce o hırsıza benim evime girdiğine pişman etmem gerekiyordu. Evet, onu pişman edecektim. Kimse Liz Grayson'dan bir şeyler çalamazdı!

Merdivenleri tek tek, sessizce inmeye devam ettim. Mutfak ve salon birleşik olduğu için kendime bir kör nokta bulmam lazımdı. Kör nokta, tam merdivenin altıydı. Oraya saklandım ve oraya koyduğumuz farklı boylardaki abajurlardan orta boyda olanı elime alıp, onu sıkı sıkı tuttum. Yenisini almamız gerekecekti, çünkü bunu o lanet hırsızın kafasında parçalayacaktım. Umarım kan çıkardı! Biraz kan görmekten büyük mutluluk duyardım.

Abajuru iki elimle sıkı sıkı kavradım ve mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Tezgâhın önünde, ince bir silüet vardı. Karanlığın içinde sadece gölgesi gözüküyordu. Kahve makinesinden sesler geliyordu. Hayır, kahve makinemiz olmaz!

Mutfak lambasına doğru ilerlemeye devam ettim. Işığı yakacak ve sonra da abajurla başına vuracaktım. Sonra onu bağlayacak ve koşarak odama çıkıp, polisi ve Chris'i arayacaktım.

Kabul, şu an deli gibi korkuyordum; ama birazdan bir hırsız tek başıma yakalayacak olmanın düşüncesi bile beni gaza getiriyordu. Oldukça havalıydı bu aslında. Christopher gelince onunla uğraşabilmem için fırsat geçmişti elime.

'Hey gereksiz, sen önüne gelen her kıza içki ısmarlayıp, birinin bu gece seni koynuna almasını beklerken, ben ellerimle bir hırsız yakaladım.'

'Aferin sana ufaklık.'

Konuşmanın aynen bu şekilde olacağına emindim. Aslında, olayların da aynı bu şekilde olacağına emindim. Chris'in, şu anda çoktan koynuna gireceği birini

bulduğundansa, *kesinlikle emindim*. Kahretsin! Bunun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Kıskanıyor muydum? Niye kıskanacaktım ki onu? İki dakikalık zevk için tüm vaktini üç kuruşluk kızlarla harcıyordu. Hiç de kıskanmıyordum onu!

Mutfak lambasının yanında durdum. Elim düğmenin üzerindeydi. Hırsızın üzerine atlamaya hazır durumdaydım. Üçten geriye doğru saydım. Üç, iki, bir... Ve ışığı açtım.

Sonra öne doğru atıldım ve abajuru kafasına geçirmek üzere havaya kaldırdım. Tezgâhın önündeki *kadın* silueti hızla bana döndü ve çılgılığı bastı. Onunla birlikte ben de bastım çılgılığı.

Kadın mı?

Mutfağında bir kadın vardı. Üzerinde bir erkek tişörtüyle birlikte mutfağımın ortasında durmuş çılgılık atıyordu. Ben de atıyordum. Nedeninden pek emin değildim ama atıyordum işte. Sanırım ortama ayak uydurmaya çalışıyordum. Sahi, neden mutfağında bir kadın vardı? Hem de yarı çıplak bir kadın! Bir saniye...

Çılgılık atmayı kestiğimde, o da benimle birlikte sustu ve hemen ardından merdivenlerden gelen şiddetli ayak sesleri duyuldu. Demek ev arkadaşım gelmişti. Lanet olası!

"Ne oluyor? Hırsız mı?"

Hayır, hırsız değil; katil. *Katil bendim!*

"Christopher!" diyerek onu selamladım, abartılı bir ses tonuyla. Çıplak kız elini kalbinin üzerine koymuş, nefes alışverişlerini düzenlemeye çalışıyordu. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Sesim sevecen mi çıkmıştı? Hayır, daha çok soğukkanlı bir katilin ses tonuna sahiptim.

İşte her şey böyle başlamıştı; ama dahası da var. İzleyin, sizin için eğlenceli bir show olacağından eminim. Benim içinse aynı şey geçerli değildi...

Bir bana bakıyordu, bir de elimdeki abajura. "Şey," dedi, şaşkın bir ses tonuyla mırıldanarak. "Liz, bu Clara."

"Clary!" diye düzeltti kız.

Harika, eve kız atmıştı ama ismini bile hatırlamıyordu. Gerçekten çok harika!

"Evet, Clary ve bu da Liz. Neden çılgık atıyordunuz?"

"Bana abajurla saldırdı!" diye savunmaya geçti çıplak kız, Clara... Clary... Her neyse!

"Çok pardon!" dedim, abartılı bir ses tonuyla. "Christopher misafirimiz olacağını söylememişti. Aslında, eve geleceğini de söylememişti. Hırsız sandım seni." Sonra Christopher'a döndüm. Onu öldürmek istiyordum. "Bir dahaki sefere eve kız atacağın zaman haber ver de seni kapıda kezzapla bekleyeyim! Karşılama konusunda üzerime yoktur, bilirsin."

Kezzap mı? Tanrım, böyle harika fikirler nereden geliyordu aklıma?

"Clara..."

"Clary!"

Onlara gülemiyordum bile!

"Evet, Clary, sen neden yukarı çıkmıyorsun? Benim Liz'le... Konuşmam gereken bir konu var. Ev arkadaşları arasında..."

Çıplak kız itiraz etmedi. Christopher'ın yanında geçerek üst kata doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Cinayet işlemem için gerekli koşullar elde edilmişti. Şahit yoktu.

"Bu ne demek oluyor?" diye bağırdım tüm gücümle.

"Neden bahsediyorsun? Uykudan kalktım ufaklık. Daha açık konuşman gerek. Şu an seni anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ben seni hiç anılamıyorum ki! Eve kız getirmek de neyin nesi? Burayı kişisel genelevine çevirmene izin

vermeyeceğim! Tek gecelik ilişkilerinle evimi kirletmezsin!"

Ve kavga o anda tam olarak başladı. Christopher kavga pozisyonunu aldı. Ellerini beline koyup, kaşlarını çattı. "Evimizi! Yani burası senin olduğu kadar, benim de evim. Kimi istersem onu getiririm."

"Hayır, getiremezsin!"

"Ufaklık, Liz, Lizbeth, bak sana her türlü *insani* hitap şekliyle sesleniyorum..." İnsani mi? Konuşmaya 'ufaklık' diyerek başlamıştı. "Saat iki buçuk ve ben uykusuzluktan ölüyorum." Ah! Zavallı Christopher! Çıplak kız arkadaşı onu çok yormuş olmalıydı. TANRIM! BİRAZ-DAN ÖFKEDEN PATLAYACAKTIM! "Ve bunu şimdi tartışmak istemiyorum; ama bilgin olsun diye söylüyorum, bu evi tutmak için ikimiz de aynı kira kontratına imza attığımız zaman, bu eve istediğim her lanet olası insanı getirme hakkına da sahip oldum. Şimdi anlaştığımız göre, gidip yatabilir miyim?"

"HAYIR! Çünkü anlaşımadık. Bu eve kız atamazsın. Ben de bu evde yaşıyorum ve senin on sekiz yaş üstü yaşam tarzına şahit olmak istemiyorum. Anladın mı? Tamam mı? BU EVE KIZ ATAMAZSIN!"

"Atarım!"

"Atamazsın!"

"Niye? Yoksa kıskanıyor musun ufaklık?"

"Kimi? Seni mi? Seni niye kıskanacakmışım ki ben? Sabah olduğunda o kızı postalayacaksın ve sonra yenisini aramaya başlayacaksın. Sürekli bir arayış içinde olmak pek bana göre değil gereksiz."

"İtiraf et, kıskandın. Haksız değilsin. Herkes benim yatağımda olmak ister."

Nasıl benimle bu kadar rahat konuşabilirdi? Bu ne cüretti? Kendini ne sanıyordu?

"Sen kendini ne sanıyorsun? Karşımda daha fazla alçalabilir misin acaba? Hemen o kızı buradan gönder

ve bir daha sakın bu olayın tekrarlanmasına izin verme. Yoksa bu sefer gerçekten kan çıkar.”

Yüz rengi bir anda kırmızıya döndü. Bana doğru bir adım attı ve tüm öfkesiyle yüzüme doğru hırlamaya başladı.

“Bana emir verme ufaklık. Benim sahibim filan değil-
sin. Canım ne isterse onu yaparım ben ve benim canım
on sekiz yaş üstü faaliyetlerimi her gece, *bu evde* gerçek-
leştirmek istiyor.”

“Gerçekleştiremezsin!”

Bu kadar kalın kafalı olmayı nasıl başarıyordu? Sa-
bahtan beri ona ‘getiremezsin’, ‘yapamazsın’, ‘atamaz-
sın’, ‘gerçekleştiremezsin’ deyip duruyordum; ama an-
lamamakta ısrar ediyordu.

Anlayacaktı. Zorla da olsa, anlayacaktı.

“Eğer ben eve erkek getirmiyorsam, sen de kız arka-
daşlarını getiremezsin!”

Bir anda kahkaha atmaya başladı! Ah! Şu an ciddi
ciddi karnını deşmek istiyordum. O kahkaha attıkça, di-
lini çıplak ellerimle sökmek ve burun deliklerinden içeri
sokmak geçiyordu içimden.

“Şu konuda bir anlaşalım ufaklık. Sen bu eve erkek
getirmiyorsun, çünkü getiremezsin. Bu isteyip isteme-
menle alakalı değil. Küçük kızlar eve erkek atamazlar;
ama benim gibi yetişkin erkekler, canları ne isterlerse
yaparlar.”

Damarıma nasıl bastığını şimdi anladınız mı? Haksız
mıydı? Evet. Ben haklı mıydım? Sonuna kadar evet! Öl-
meyi hak ediyor muydu? KESİNLİKLE VE KESİNLİK-
LE EVET!

“Senin bir ayda çıktığın randevuya, bir haftada çıkı-
rım ben! Kendini çok yüceltme Christopher. Sonra ağla-
yacak omuz ararsın.”

Chris yüzüne o ukala yüz ifadesini yerleştirdi. O ifa-
deden nefret ediyordum. Çarpık gülüşü, bayık bakışları

ve kendinden emin duruşu bende onu kazığa oturtma isteği uyandırıyor.

"Söylesene, hangi peri masalında prenses bir haftada yirmi randevuya çıkıyor?" dedi, en uyuz ses tonuyla. "Bekle! Pamuk prenses, yedi adamla aynı evde kalıyordu, değil mi? Siz ufaklıklar o şeylerden uzak durmalısınız."

Masallara bu kadar hâkim olduğuna göre onlardan çok fazla okumuş olmalıydı. Kötü cadının pamuk prensesi nasıl zehirlediğini de hatırlıyor muydu?

"Haklı olduğum için kıvırıyorsun."

"Ben sadece gururunu kurtarmaya çalışıyorum."

"Senin gururunu kırabileceğime eminim."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Meydan okumaları severim!"

İşte her şey tam da o noktada çıkmaza girdi. Beynimde alarmlar çalmaya başladı. Beynim beni buradan koşarak uzaklaşmam için uyarıyordu; ama kalbim öyle büyük bir öfkeyle çarpıyordu ki çakılıp kalmıştım olduğum yere.

"Bahse var mısın?" diye sordu Christopher.

Sorması bile hataydı.

"Aralık ayına girmek üzereyiz," diyerek konuşmaya başladım. "Yeni yıla kadar bir ayımız var. Yeni yıl gecesine kadar en çok randevuya çıkan, kazanır."

"Anlaştık."

Gerçekten de anlaşmıştık. Ne yapıyordum ben? Başıma nasıl bir bela alıyordum? Kazanamayacağım bir savaştı bu ama yine de geri adım atmıyordum.

"Ben kazanırsam, bir daha bu eve kız atmayacaksın. ASLA!"

ASLA. ASLA. ASLA!

"Benim için fark etmez. Nasıl olsa kazanamayacaksın."

Ben de öyle düşünüyordum ama bunu itiraf etmeyecektim elbette. "Yeni yıla zaferimi kutlayarak gireceğim. Seni de kutlama partime çağıracağım, merak etme. Ee? Sen ne istiyorsun?"

Elini çenesinin altına koydu ve düşününmeye başladı. "Bir bakalım..." Uzun uzun düşündü. Tanrı aşkına ne düşünüyordu bu kadar? "Buldum."

"Neymiş?"

"Şimdi değil. Ne istediğimi kazandığım zaman söyleyeceğim. Bir sakıncası var mı?"

Vardı. Kaybedecektim ve başıma ne geleceğini bilmek istiyordum. Şimdiden hazırlanmalıydım başıma gelecek felakete.

Ama bu yine de "Fark etmez. Nasılsa kazanamayacaksınız!" dememe engel olmadı.

Dilimi eşek arası soksaydı keşke. İşte bir keşke daha!

"Hâlâ vazgeçmek için geç değil ufaklık. Gururunu düşün."

Sen onu her gün ve her saniye kırarken mi? "Sen esas kendi gururunu düşün. Çünkü kazandığımda, üzerinde zıplayacağım."

Hazır gururunu çiğnemeye başlamışken, kafasının üzerinde de tepinsem fena olmazdı. Ve kalbinin. Çünkü şu an kalbime yaptığı şeylerden hoşlanmıyordum.

"Mesele halledildiğine göre, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler gereksiz. Ve o kızı hemen gönder."

Cevap vermesine izin vermedim. Hızlı adımlarla, aptallığımı da yanıma alarak, odama çıktım.

Ve aramızdaki bu savaşı, sadece aptallığım yüzünden başlatmış oldum.

O gece hiç uyuyamadım. Vicdan azabı çekiyordum. Gururum sonunda çenesini kapamıştı. Evet, o da hata yaptığının farkındaydı.

Bunun için artık çok geç gururum. Şimdi sussan ne olur, konuşsan ne olur?

Onu yıkana kadar geri çekilemezdim. Christopher'ın gününü göstermeli ve ondan maksimum derecede uzak durmalıyım. Peki, aynı evin içinde bunu nasıl yapacaktım?

Kendimden oldukça nefret ediyordum şu an. Tina'yı arayıp akıl almak istiyordum; ama ne diyeceğini aşağı yukarı tahmin ediyordum. Şu an resmen onun yaptığı hatayı yapıyordum. Şey, onunla aramızda bazı farklar vardı tabii ki. Mesela Christopher bana tanıştığımız ilk günden beri âşık filan değildi. Ve benim de ona âşık olmak gibi bir planım yoktu.

Off! Kafamın içindeki iç ses insancıkları, hemen kapayın çenenizi! Tina'nın da böyle bir planı olmadığını *tabii ki* biliyordum; ama onun başına gelenlerle, benim başıma gelenlerin arasındaki en önemli fark Chris'e âşık olmamı engelliyordu.

Steven ve Tina, birbirlerini etkilemek üzere bir iddiaya girmişlerdi. Christopher ve ben, *başkalarını* etkilemek üzere bir iddiaya girmiştik. Bu da aşağı yukarı birbirimizden *nefret etmek* üzere bir iddiaya girmemizle aynı kapıya çıkıyordu. Tabii ondan daha fazla nefret edebilirsem... Bir çelişki daha geliyor. Hazır mısınız? Ondan nefret ediyordum? Alın size çelişkinin dibi! Son zamanlarda en nefret ettiğim kelime buydu. Çelişki. Çelişkili. Çelişmek...

Yataktan çıkmalıyım. Ama tek istediğim yatağın içinde kalmak ve Chris'ten saklanmaktı. Ondan kaçmak istiyordum. Sanırım İngiltere'ye taşınma zamanım gelmişti. Kendi ayaklarımın üzerinde bu kadar durduğum yeterdi. Tüh! Olan iddiamıza olmuştu.

Tak!

Alt kattan sesler geliyordu. Alt kattan gelen seslerden de nefret ediyordum. *Tak. Tak.* Hepsi korkunçtu.

Tak!

Bu evde düzgün bir gün geçiremeyecek miydim ben? Canım sıkılmaya başlamıştı. Chris'i öldürsem de kurtulsam! Böylece iddiadan da yırtardım. Çok fena kaybedecektim. Yerin dibine girmek istiyordum. Tanrım, al beni!

Tak!

Yemin ediyorum cinnet geçirmek üzereydim. Sabahın bu saatinde bu ses de neyin nesiydi? Birileri duvarlara vuruyordu. Christopher Gereksiz Gonzalez!

Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Dışarı çıkmam, ne olurdu? Bence birileri kapının önüne yemimi ve suyumu bıraktığı sürece yaşamaya devam edebilirdim. Bir de lazımlığa ihtiyacım vardı. Onu da kapının önüne bırakırdım. Chris bana bakardı artık. Iyy! Bu konuşma hiç hoş bir yere gitmiyordu. AMAN TANRIM! İç sesim Tina'ya benzemeye başlamıştı. Daha da kötüsü, İÇ SESİM HERA'YA BENZEMEYE BAŞLAMIŞTI!

Aşağıya inmeden önce üzerimi değiştirmeye karar verdim. Yüzümü sonra yıkabilirdim. Evet, pisliğin tekiydin.

Lacivert kazağımı ve koyu renk kotumla birlikte, siyah kısa botlarımı giyip, çantamı topladım. Sonra tekrar boşalttım. Ve çantamı değiştirdim. Tekrar topladım. Tekrar boşalttım. Tekrar topladım. Ne? Zaman kazanmaya çalışıyordum. Chris aşağıdaydı ve onunla yüzleşmem, bu savaşı daha da ateşli bir hale getirmekten başka hiçbir şeye sebep olmayacaktı. Aptal! Neden eve kız atmak zorundaydı ki? Güzel giden düzenimizi mahvetmişti. Haklıydım üstelik. Bu evde birlikte yaşıyorduk. Bana saygı duyması gerekiyordu. Ses duymadığım için şanslıydım. Ya duysaydım? Boğazıma öyle bir yumru takıldı ki, o an gerçekten nefes alamadım. Elimi boğazıma götürdüm ve yatağın üzerine oturup, derin derin nefesler almaya çalıştım. Ölüyordum. Tanrı beni yanına alıyordu. Ruhum sonunda kutsanmış, cezam sona ermişti.

Kendimi biraz toparladığımda, artık aşağıya inmem gerektiğini biliyordum. Çantamı ve montumu alıp aşağıya inmeye başladığımda, sesler daha da şiddetlenmeye başladı.

Tak!

Tak!

Ne yapıyorsa, içimden bir ses hoşlanmayacağımı söylüyordu. Sonunda salona ulaştığımda, Christopher'ı duvara bir yazı tahtası asarken gördüm. Yazı tahtası mı?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, beynini ve düşünce sistemini çözmeye çalışarak. Başarılı olacağıma dair olan inancım, sıfırdan bile düşüktü.

"Puan tablomuzu asıyorum."

Sonunda kafayı yemişti. Bir de puan tablosu mu tutacaktık? Hakem filan da çağıracak mıydı? İsterse basına da haber verebilirdik. Tüm dünya izlerdi rezilliğimizi.

Tahtayı duvara astıktan sonra, eline bir kalem aldı ve tahtayı ortadan ikiye böldü.

"Chris," yazdı bir tarafa, adını sesli okuyarak. Ve diğer tarafa, yine aynı şekilde sesli okuyarak, "Ufaklık," yazdı.

Birazdan canını yakacaktım. Çok az kalmıştı.

Çantamı gürültüyle yere bıraktım ve hızlı adımlarla yanına gittim. Kalemi elinden kaptım ve onu tüm gücümle itip tahtanın önüne dikildim. *Chris* yazısını silip, yerine, aynı onun gibi sesli okuyarak *gereksiz* yazdım. Bunu hak etmişti. Beni kışkırtıp duruyordu ve sonra acısını ben çekiyordum. Zavallı kalbim! Öyle çok acıyordu ki... Kanadı kırık bir kuş gibiydi artık. Çırpınıyordu. Kimse de gelip sarmıyordu kolumu, kanadımı. Yazık değil miydi bana?

"Rezilliğini böyle sergilemek istemezdim ufaklık; ama bir şekilde saymamız gerekiyordu."

"Beni kışkırtıp durma. Bir gün ölümün ellerimden olacak."

İddianın acısının aslında daha yeni yeni çıktığını fark ediyordum. Christopher'ın kazanması demek, benden daha fazla kişiyle çıkması demekti. Bir sürü kızla çıkması...

Aman Tanrım! Christopher bir sürü kızla çıkacaktı. Aman Tanrım! Ben onu kıskanıyordum. Bıçak! Bıçağa ihtiyacım vardı. Bu bilgi ile daha fazla yaşayamazdım. ONU KISKANIYORDUM! Neden? Onu kıskanmamam gerekiyordu. Onu yenmek için ne yapmalıydım? Daha çok erkekle çıkmalıydım. İyi de ben kimseyle çıkmak istemiyordum ki! Aslında... HAYIRRR! Tina'yı aramam gerekiyordu. Tina'nın Los Angeles'a geri taşınması gerekiyordu. Steven'dan sonsuza kadar nefret edecektim. Onu benden çalmıştı!

"Ellerini benden uzak tutamadığını itiraf etmen çok hoş; ama senin iddianın bir parçası olmayacağım. Adımı o tabloya yazamayacaksın ufaklık."

Zaten onunla çıkmak gibi bir niyetim de yoktu!

Onunla çıkmazdım.

Çıkamazdım.

Yani aslında daha iyi biri olsa çıkabilirdim.

O kadar da kötü biri değildi hani.

Belki iddiadan sonra...

Fena bir tipi yoktu. Aslında oldukça yakışıklıydı.

Pekâlâ, çok seksiydi. Yunanların tanrılar için yaptıkları heykellere benziyordu. Taş gibiydi. Bana soğuk es-pri yaptırıyordu.

Aslında onunla çıkabilirdim.

Tabii bütün bunları düşündüğüm için kendimi döv-dürttükten sonra...

"Sabah sabah ömür törpüsü gibisin. YİNE. Peki, istediğin gibi olsun. Puan tablosu tutalım. Onaylıyorum. Nasılsa kazanamayacaksın!"

Burada kendimden bahsediyordum, yanlış anla-mayın. Nasılsa kazanamayacak olan bendim. O çok fena

kazanacaktı. Bana fark atacak, bir ayda tüm Los Angeles'ı götürecekti. Yarın koluna Victoria's Secret mankenlerinden birini takıp gelirse şaşırırmazdım. Ben karşılığında koluma bir Calvin Klein mankeni takabilir miydim? TABİİ Kİ HAYIR!

"Kendine çok güveniyorsun ufaklık; fakat beyaz atlı prens ve Ken sayılmaz. Bil istedim."

"Fahişeler de sayılmaz. Bil istedim."

"İddiayı kazanmak için para ödeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"İddiayı, hayır. Gururunu, evet."

Çok iddialı konuşuyordum. Çok fena rezil olacaktım. Buradan hemen kaçmam gerekiyordu. Suratındaki bilmiş ifade bile bende ona daha fazla meydan okuma isteği uyandırıyordu.

"Kendine biraz fazla güvenmiyor musun sence?"

"Belki; ama inanmak başarmanın yarısıdır demişler. Ben ilk yarıyı çoktan tamamladım. Başarı çok da uzakta değil."

Dudakları keyifli bir gülümseme ile kıvrıldı. Gülümseyişi beynime kazınırken, ben gözlerimi yerinden çıkarmak istiyordum. Güzel gülmek zorunda mıydı? Nefes almak zorunda mıydı? Sanırım var olmasa, hayatım daha güzel bir yer olabilirdi.

"Ben de kendime inanıyorum. Bu benim de başarmaya çok yakın olduğum anlamına geliyor. Ve iddiayı kazandığımda alacağım ödül... Bu iddiayı kaybetme ihtimalimi oldukça düşürüyor. Zira vazgeçebileceğim bir şey değil ufaklık."

Kazanırsam eve kız atamayacaktı, esas bu benim kaybetmeme engel olan önemli bir nedendi. Eve kız atmasını istemiyordum. Bunu düşünmek bile çok zordu. Niye kıskanıyordum, niye?

"Ben gidiyorum. Sen de saçmalamaya devam et."

O pişkin pişkin sırtmaya devam ederken, ben çantamı yerden kaptım ve arkama bir daha bakmadan kapıyı çekip çıktım. O kadar sinirliydim ki binayı patlatabilirdim. Biraz daha sakinleşebilmek amacıyla merdivenlerden inmeyi tercih ettim.

Onu öyle bir yenmeliydim ki, bir daha başka kızlara bakacak yüzü bile kalmamalıydı. Rezil olmalıydı. Beni bu denli sinirlendirdiğine ölesiye pişman olmalıydı. Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyordum? Yardıma ihtiyacım vardı. Çok fazla ilişkim olmamıştı. Evet, ilişkiler hakkında çok fazla tecrübem vardı; ama bunun nedeni yaşamam gereken her şeyi, lise hayatım boyunca çıktığım dört erkekle yaşamış olmamdı. O dört erkek, hayatım boyunca çıktığım dört erkekti.

Apartmandan çıkar çıkmaz temiz havayı içime çekip, derin derin nefes aldım. Onun yüzünden yine otobüsle gidecektim. Oysa sinirimi bozmasa, dün gece hiç yaşamamış gibi davranmayı ve okula yine onunla gitmeyi planlıyordum. Bu yaptığı hoş muydu? Kimse ona hoş görülmesi ve kibar olmayı öğretmemiş miydi? Hele ki bir bayana karşı... Üstelik bu bayan benim gibi çekici, alımlı ve iyi kalpliye...

Otobüs durağına doğru yürürken bir yandan da cebimden telefonumu çıkardım ve Tina'nın numarasını tuşladım. Benimle önümüzdeki üç milyon yıl boyunca dalga geçecekti. Büyük ihtimalle şu an içinde bulunduğum sefil durumdan çok büyük bir zevk alacaktı. Steven'in sırrını sakladığım için bana hâlâ kızgındı. Bunların hepsi onun evrene gönderdiği negatif enerjinin suçuydu. Christopher'la birlikte, Tina ve Steven'dan da kurtulmam gerekiyordu. Sonra estetik ameliyatla yüzümü değiştirip, yeni bir kimlikle, yepyeni bir hayata başlardım. İtalyanca öğrenip, orada yaşamaya başlasam nasıl olurdu? Sonra kendime bir Lorenzo bulurdum ve Bayan Lorenzo olurdu. Kesinlikle harika bir plandı!

Tina'nın yapacağı tüm aşağılamaları göze aldım ve arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. Telefonuyla aşk yaşıyordu. Steven'in onu telefonundan kışkandığına bahse girebilirdim. Ve bu, onun telefonunu duymaması ihtimalini ortadan tamamen kaldıran bir gerçektir. Telefonu daha ilk çalışta açtı. Derste ya da değil, size kızgın değilse mutlaka telefona cevap verir. Şey... Eğer arayan ben değilsem. Beni telefonuna *gerekmedikçe açma* diye kaydettiğini biliyor muydunuz? Neyse ki gördüğüm anda ismimi *en yakın arkadaşım* olarak değiştirdim. Tabii hâlâ aynı şekilde kalıp kalmadığından pek emin değilim.

"Hâlâ nefes aldığına sevindim Lizzy! Üvey kuzenim hayatta mı?" diye dalga geçerek açtı telefonu. Çok doğru bir soru sormuştu.

"Hayatta; ama yeni yılda çam ağacının tepesine süs diye kafasını asacağım. Çok hoş bir manzara olacağına eminim."

Otobüs durağına gelmiştim. Durak, sadece bir tabeladan oluşuyordu ve benden başka bekleyen kimse yoktu. Durak tabelasına yaslandım ve bacaklarımı çapraz konuma getirdim.

"Ben de sesiniz çıkmayınca, sonunda anlaşmaya başladığınızı düşünmüştüm."

Demek katil olduğumu düşünmemişti. Ya da ceset... Bundan gurur duymam gerekirdi; ama bunu yapamayacak kadar kızgındım.

"Başlamıştık. Dün geceye kadar! O aptal her şeyi mahvetti. Dün gece eve kız attı! Buna inanabiliyor musun? Evimi iğrenç emellerine alet etti. Kız resmen çıplaktı. Mutfağımda ve çıplak! Ben de ona bu eve kız atamazsın, dedim. O da atarım, dedi. Ben de eğer ben atmıyorsam sen de atamazsın, dedim. O da, istesen de atamazsın, dedi. O an keşke onu öldürseydim. Elimi kana bulamadığım için, başıma bela aldım resmen."

Ve bu beladan nasıl kurtulacağımı da kesinlikle bilmiyordum. Christopher'ı öldürmek hâlâ tek çareymiş gibi görünüyordu.

"Ne belası?"

Söylemek zorunda mıydım? "Beni kışkırttı! Ağır tahrik altındaydım. Karşıma geçip o şekilde bana meydan okuyunca..."

"Ne yaptın?"

"Biz bir iddiaya girdik."

İşte söylemiştim. İddianın içeriğini bilmesi gerekiyordu mu illa?

"İddiaların canı cehenneme! Hiç birinden hoşlanmıyorum. Hepsi birer baş belası! Ne iddiası? Çabuk açıkla? Benim düştüğüm hataya düşmedin, değil mi?"

Elbette hayır! Ben o kadar salak mıydım?

"Hayır, birbirimizi etkilemek üzere bir iddiaya girmedik."

"Çok şükür!"

Ben bundan daha da salaktım.

"Başkalarını etkilemek üzere bir iddiaya girdik."

"Efendim?"

Ve ona her şeyi, en ince ayrıntısına kadar anlattım. O da bana "Sen kafayı yemişsin! Onu asla yenemezsin," dedi. En yakın arkadaşım diye demiyorum, acayip güzel moral verirdi! Destek verme konusunda üzerine yoktu! Onu bu yüzden seviyordum!

"Ne yapacağım ben?"

"Bana mı soruyorsun? İddiaya giren sensin!"

"Bunların hepsi senin suçun! Eğer o gün yemeğe, sana her şeyi anlatmak için gelmeseydim, aptal kuzenle asla tanışmayacaktım. O yüzden bana yardım etmek zorundasın. Ve o sevgilin olacak sersem... O da bana yardım edecek. Çünkü onun lanet sırrını yıllarca taşıdım. Hem de sana söylemesi gerekirken. Siz ikiniz

ergen âşıklaarsınız diye bütün acıyı ben çekiyorum. Şimdi ödeşme zamanı."

Mesela buraya dönüp randevularımı ayarlayabilirlerdi. Steven şu an çok işime yarayabilirdi. Şehirdeki tüm aptallar onun arkadaşıydı. Her gün biriyle çıksam, iddiayı Chris'in kazanması imkânsızdı.

"Bizi bu işe karıştıрма! Sana sadece moral desteği verebiliriz. Ve ihtiyacın olduğunda da akıl. İddia illetinden kurtulmaya çalıştığımız için elimizden daha fazlası gelmez. Beni dinle Liz, yol yakınken çık kurtul bu bataktan. Bir kez dibe battın mı, geri çıkması çok zor."

Uyuşturucu kullanmıyordum. Sadece Christopher'la birlikte yaşıyordum; fakat ikisi de insanı öldürüyordu.

"Yine abartıyorsun Tina. Ne yapmam gerek onu söyle! Nereden randevu bulacağım ben? Okulum ve işim var. Kendi ayaklarım üzerinde durmam gerek!"

Ve tüm bunları yaparken randevulara ayıracak vaktim yoktu. Ne zaman ders çalışacak ve dinlenecektim? Ödevlerimi Chris yapmalıydı. Böylece beni kıskırttığı için daha da çok pişman olurdu. Ve böylece belki iddiadan da vazgeçerdi. Ben de rezil olmadan bu beladan kurtulurdum.

"Sana ne demem gerektiğini bilmiyorum Liz. Keşke sana neye bulaştığını kelimelerle ifade edebilseydim. En uzun süre nefesini kim tutabilir gibi bir iddia değil bu. Başına bela alacaksın. Hırs yaptıkça bu iş gittikçe savaşa dönüşecek. İkinizden biri çok ciddi bir yara almadan vazgeçmen için yalvarıyorum sana. En yakın arkadaşın olarak sana verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Ama hiçbir işe yaramayan bir tavsiyeydi.

"Ona âşık olmayı filan planlamıyorum Tina. O yüzden sakın ol"

"Ben de Steven'a âşık olmayı planlamıyordum."

"Ama sen onu zaten seviyordun. Onunla olmak ka-
derinde vardı!"

"Belki sen de onu zaten seviyorsundur? Belki Christopher da senin kaderinde vardır?"

Bu soruların cevabını öğrenmek istediğimden emin değildim. Aslında, öğrenmek istemediğimden oldukça emindim. Çok saçma, değil miydi?

Hayat saçmaydı. Bense saçmalıklar kraliçesi olarak az önce taç giymiştim.

"Her neyse, kapatmam lazım. Otobüs birazdan gelir. Bir gelişme olursa seni ararım; ama acilen kendime bir randevu ayarlamam lazım."

"Kendin kaşındın Liz. Ben '*Sana söylemiştim*' demek için her zaman burada olacağım."

"Steven sana nasıl katlanıyor anlamıyorum."

"Ben de ona katlanıyorum... Hoşça kal Lizzy."

Ve sonra telefonu kapattı. Ben de direğe yaslı bir şekilde durmaya devam ettim. Ta ki otobüs gelene kadar...

Otobüs durağa yaklaşırken, beyaz gömlekli, uzun boylu ve ultra yakışıklı bir çocuk, koşarak durağa doğru geldi ve kapılar açılır açılmaz, otobüsün içine neredeyse zıplayarak bindi.

Sanırım az önce, ilk randevumla karşılaşmıştım.

Oyun başlasın!

4. Bölüm

Altı... Bir haftada tam altı kişiyle çıkmıştım; ancak o sersem hâlâ benden öndeydi. Açıkçası bir haftada altı kişiyle nasıl çıkmayı başardığım konusunda pek de bir fikrim yoktu. Önüme gelene asılmış ve herkese numaramı vermiştim sanırım. Kendimi bir sürtük gibi hissetmem dışında, her şey iyi gidiyordu. Chris'in sekiz kızla çıkmış olması dışında...

Nasıl olurda bir haftada sekiz kişiyle çıkardı? Bir haftada yedi gün vardı. Her gün biriyle çıksa bile bir kişi dışarıda kalıyordu. O zaman bir günde iki kızla çıkmıştı. Nereden buluyordu bu kadar kızı? İçimde önce o kızları, sonra Christopher'ı, sonra da kendimi öldürmek için dayanılmaz bir istek vardı. Onu kıskandığımı kabullenmiştim artık. Peki, bu işleri kolaylaştırmış, acıyı almış ve o belli belirsiz hislerden kurtulmama yardımcı olmuş muydu? HAYIR! Hâlâ kendimi bir bataklıkta içinde, dibe doğru çekiliyormuş gibi hissediyordum. Batmakla batmamak arasında bir yerlerdeydim. Sanki dibe batmam, rahatlarımışım gibi geliyordu. Beni boğacaktı; ama her şey son bulacaktı. Diğer yandan, eğer bir şekilde bataklıktan çıkmayı başarırsam, yaşamaya devam edecek ve kendi yolumu izleyecektim. Bataklıklardan uzak duracak ve asla batmayacaktım.

Bu da başka bir soruya götürüyordu beni. *Nasıl?* Her ikisini de nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ortada bir yerlerde çırpınıp duruyordum.

Her randevudan sonra, salondaki tahtaya bir çentik atıyorduk. Her bir çentikten nefret ediyordum. O tahtaya yazarken ellerim titriyordu. Doğru gelmiyordu bu yaptığım bana. Kiminle çıkarsam çıkayım, yanlış bir şeyler varmuş gibi hissediyordum. O adamların hiçbirinden gerçekten hoşlanmamıştım. Evet, hepsi de çok yakışıklı adamlardı; ama bir tanesinden bile o içimi titreten elektriği alamamıştım. Peki, kimden alıyordum?

Hayır, bu soruyu cevaplamayı reddediyordum!

Derin bir iç çektim ve önümdeki su bardağından bir yudum aldım. Haftanın son gününde, yedinci, yani sonuncu randevumla birlikteydim. Ve belki de bu hafta çıktığım en korkunç kişi oydu.

Eric.

Siyaset bilimi okuyordu. Belli ki baba parası yiyen züppenin tekiydi; çünkü sabahtan beri anlattığı tek şey, ne kadar zengin olduğu ve zengin olmanın ne kadar harika bir şey olduğuydu.

"Ben Venedik'teyken..."

"Geçen yine özel uçağımla Miami'ye uçuyorum..."

"Garajdaki sekiz arabamdan dördü..."

"Beverly Hills'te bulunan evimizdeki devasa jakuzi..."

Birazdan düşüp bayılacaktım. Paraya sıkışık olduğum şu dönemde bile paradan tiksindirmişti beni. İnsanların böbürlenip durmalarından nefret ediyordum. Kendini övmek bir şeydi; ama ya sahip olduklarıyla övünmek?

Randevum çok yakışıklı olabilirdi; ancak o da aynen ev arkadaşım gibi sersemin tekiydi. Gerçi, Chris asla parasıyla hava atmazdı. Sonuçta paraysa onda da vardı. O da son model arabalara biniyor, en iyi markalardan

giyiniyor ve istediği şeyler için para harcamaktan çekinmiyordu. Peki, bunlarla hava atıyor muydu? ASLA!

Dur bir saniye! Ben niye şimdi Eric'i ve Christopher'ı karşılaştırıyordum ki? Bu çok gereksiz bir davranıştı. Eric benim *randevumdu*. Chris ise *rakibim*; ama şu an onu bile tercih ederdim. Oturduğum yerde eriyip gitmek, yok olmak istiyordum.

Eric yine bir şeylerle hava atmaya başlamıştı. "Bu telefondan sıkıldım artık. Geçen ay özel olarak benim için yapıldı. Altın kaplama; fakat teknoloji ilerliyor. Sanırım yenisini yaptıracağım. Bu sefer de kristal kaplama filan mı olsa? Sen de bir tane al derdim ama... Bilirsin, bu tür şeyler seni biraz aşabilir."

Telefonun beni aşacağı doğrudu; ancak ben de seni aşardım... Senin gibi aptalın tekine, benim gibi zeki bir kız fazlaydı. Çektiğim işkenceyi biraz olsun anlayabiliyor muydunuz? Cınnet geçirmek üzereydim. O konuşukça, midem daha çok bulanıyordu. Ah, o özel tasarım pahalı ayakkabılarına bir kussam nasıl da rahatlayacaktım.

"Kalkalım mı?" diye sordu Eric. Hele şükür!

"Evet," diyerek hızlı bir baş hareketi ile onayladım onu. Eve gitmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Çen-tiğimi atıp yatacaktım. Bir daha da asla adı Eric olan, zengin züppeleriyle çıkmayacaktım.

Eric elini havaya kaldırdı ve geldiğimiz aşırı pahalı ve lüks restoranın garsonuna eliyle hesabı istediğini söyleyen bir işaret yaptı.

Bu saatte bir taksi bulma olasılığım kaçtı acaba? Belki de eve yürüyerek dönebilirdim. Tabii eğer evim şehrin diğer tarafında olmasaydı. Neden akşam yemeği yemek için Long Beach'ten Beverly Hills'e kadar gelmiştik ki?

Ah! Çünkü orası Bay Ben Çok Zenginim'in yemek yiyemeyeceği kadar banal bir yerdi. Öğrencilerle aynı

mekânlarda takılamazdı. Birinin ona kendisinin de öğrenci olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Hesap masaya geldiğinde, Eric, hesap fişini eline aldı ve fiyatı sesli bir şekilde okudu; "Beş yüz dolar."

Ne? Yani iki tabak yemek beş yüz dolar mı tutmuştu? Bu düpedüz soygundu. Babamla birlikte yemek yemeyi sevdiğimiz Beverly Hills Şehir Kulübü'nden daha pahalı bir yer olamayacağını düşünürdüm hep. Yanılmışım. Bu mekânın sahibi kimse hırsızlıktan tutuklanması gerekiyordu.

"Beş yüz dolar mı? Bu mekânın sahibi tam bir aptal! Bu parayla nasıl hayatını devam ettiriyor?"

Peki, sen bu beyinle nasıl hayatını devam ettiriyorsun? Tanrım! Ondan bir an önce kurtulmak istiyordum. Sinirimi bozuyordu. Onu restoranın ortasında boğmadan önce defolup gitmeliydim.

Eric, cüzdanından yaklaşık 800 Dolar kadar bir para çıkardı ve önündeki kutunun içine koydu. Cüzdanını tekrar cebine yerleştirirken, garsona "Üstü kalsın," dedi ve sonra bana dönüp göz kırptı.

Onun kalsın dediği o parayı, zavallı bir işçi bir ayda ancak kazanıyordu. O işçiler onun babası için sürünüyor, oğlu da o emeği boşa harcıyordu. O gerçekten de topluma zararlıydı ve kontrol altında tutulması gerekiyordu. Şimdi birileri onu bağlayıp götürse, şahsen hiç üzülmezdim.

Restorandan çıktıktan sonra, Eric hemen elindeki vale kartını verdi ve arabasını getirmelerini istedi.

"Ben buradan taksiyle giderim," diyerek kaçıma çalıştım.

Ama hayır, kahretsin ki benden hoşlanmıştı. Beni evime kendisi bırakacaktı.

"Yemeğe benimle çıktığına göre, seni evine ben bırakmalıyım. Ben bir centilmenim. Ayrıca evini de görmek isterim. Belki birer kahve içeriz?"

Bunun yerine benimle yatmak istediğini direk yüzüme söylese, onu daha sempatik bulabilirdim; ancak bu ucuz numaralarla hiçbir yere varamazdı. Kesinlikle etkilenmemiştim.

“Ev arkadaşım evdedir. Kendisi biraz gıcık bir tiptir. Şimdi yukarı çıkarsak beni utandıracak bir şeyler yapabilir. Başka zaman artık...”

“O zaman belki de benim evime gitmeliyiz?”

Ya da istersen hiç eve kadar beklemeyelim. Araban burada nasıl olsa... Sonra ben taksiyle uzaklaşıyorum, ha? Erkeklerin hepsinden tiksiniyordum. Hepsinin akli bel-den aşağıya çalışıyordu.

“Gerçekten yorgunum,” diyerek kıvırdım. “Beni eve bırakırsan memnun olurum.”

Taksi bulamayacağıma göre, lüks spor arabasında bir kez daha yolculuk etme fırsatını değerlendirebilirdim.

Eric’in arabası geldiğinde, o şoför koltuğuna gitmek için arabanın arkasından dolanırken, vale benim için yolcu kapısını açtı ve binebilmem için tuttu. Koltuğuma biner binmez emniyet kemerimi bağladım; çünkü Eric iyi araba kullanmasına rağmen, sırf hava atmak uğruna hız limitlerini zorluyordu. Bana da kusmamak için dua etmek düşüyordu elbette.

Yine hız limitlerini zorlayarak on beş dakika içinde evime ulaştı. Hız yaptığı için bu sefer şükretmiştim; çünkü ondan bir an önce kurtulmak istiyordum. Kendimden daha zengin biriyle bir daha asla çıkmayacaktım. ASLA. ASLA. ASLA.

Ben evin önüne gelir gelmez hızla arabadan inince, Eric de peşimden dışarı fırladı ve apartman kapısının önüne kadar benimle geldi. Sadece gitse ne olurdu sanki?

“Bu gece çok güzel vakit geçirdim,” dedi. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Kahretsin, neden tüm yakı-

şıklılar aptal olmak zorundaydı? Bir de sarışın kadınlarla dalga geçerlerdi.

"Ben de," dedim, kendimi zorlayarak.

Ve sonra bana doğru bir adım attı.

Ah, hayır!

Bana iyice yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. Eğer beni öperse, kesinlikle kusardım. Bu haftaki randevularımın iyi yanı, hiçbiri beni öpmek için bir girişimde bulunmamıştı; ancak Eric kesinlikle bir iyi geceler öpücüğü istiyordu. Nasıl kurtulacaktım ondan? Bana doğru eğilmeye başladı Eric. İşte geliyordu. Yaklaştı, yaklaştı... Beni öpmesine sadece saniyeler kalmıştı; ama ben ondan önce davrandım. Başımı çevirip yanağına bir öpücük kondurdum ve geriye doğru kaçıp "İyi geceler," diye mırıldandım.

Ucuz atlatmıştım.

Ardından apartmanın içine girmem sadece saniyelerimi almıştı. Onun arabasıyla uzaklaştığını duymadan önce çoktan asansörün içine girmiş ve en üst kata çıkmak için, kat düşmesine basmıştım bile.

Kendime not: Öpemeyeceksen, o erkekle çıkma. İddia için bile olsa...

Kapıyı açıp eve girdiğimde, mutfak tezgâhının önünde yere çökmüş, nereden geldiğini bilmediğim bir alet kutusunu karıştıran Christopher'la karşılaştım. Yine ne çeviriyordu acaba? Bu evde huzur denilen lanet şeyden neden hiç bulunmuyordu?

Benim geldiğimi görür görmez, başını kaldırıp bana baktı ve yerinden fırlayıp yanıma geldi "Neredeydin?"

Bir daha söyle?

Ona tamamen şok olmuş ve kafası karışmış gözlerle bakıyordum. Az önce sorduğu sorunun altında yatan anlamı hâlâ çözememiştim.

"Neredeydin diye sordum?"

“Duydum! Ben sadece niye sorduğunu anlamaya çalışıyordum.”

Bana resmen açık açık hesap soruyordu! Ne sanıyordu kendini? Ben ona hesap soruyor muydum? Mesela bugün kiminleydi, sormuş muydum? HAYIR! O sekiz kızı nereden bulmuştu, sormuş muydum? HAYIR! Bunların hepsi cevaplarını deli gibi merak ettiğim sorulardı; ama ben çenemi kapalı tutmuştum. Çünkü ona hesap soramazdım. Çünkü bu benim haddime değildi. Çünkü bu çok berbat bir durumdu ve sırf bu yüzden, o da bana hesap soramazdı.

“Saatin kaç olduğunu farkında mısın sen? Alt tarafı bir yemek yemeye gittiniz. Niye bu kadar uzun sürdü ki?”

İnatla bana hesap sormaya devam ediyordu ve ben sabırla buna bir son vermesini bekliyordum. Zaten yeteri kadar kötü bir akşam geçirmiştım, bir de onun sinirimi bozmasına izin vererek kendimi daha fazla yıpratamazdım.

“Geç kaldığım için özür dilerim *baba...* Pardon, Chris. Bir dahaki sefere söz, bal kabağına dönüşmeden eve dönerim. Malum, benim gibi ufaklıklar peri masallarından ne öğrendiyse onu yapmalı, değil mi?”

“Her şeyi değil. Mesela sana gel gezelim diyen her avcıyla ormana gitmemelisin. Kalbini söküp alabilirler.”

Peki, beni onun kalbini söküp almadan önce kim durduracaktı? Onunla neden uğraştığımı hiç bilmiyordum. Bir de durmuş dinliyordum onu. Randevumu puan tablosuna işledikten ve havamı attıktan sonra odama çıkıp dinlenmek istiyordum. Evet, bir de randevularımızı birbirimizin gözüne sokuyorduk. Her randevuya dair bir kanıt getirmemiz gerekiyordu. Genelde fotoğraf çektiyorduk. Hava atmak kanıt kısmına girmiyordu elbette. Bunu Chris başlatmıştı. Randevusu bitip eve geldiğinde

bana ballandıra ballandıra anlatmıştı. O anda gidip o kızı öldürmek istemiştim.

Bu durumdan kesinlikle utanıyordum. Onu neden kıskandığımı düşünmekten vazgeçmiştim; ama yine de utanıyordum işte. O günden sonra ben de anlatmaya başladım. O ise oldukça soğukkanlı karşıladı bu durumu. Uyuz. Gıcık.

Zaten ne bekliyordum ki? Onun da beni kıskanmasını mı?

Ona cevap vermedim. Duvardaki yazı tahtasına doğru ilerledim ve tahtanın kendime ait olan kısmına yedinci çentiği çektim. Sonra da son duruma bir göz attım.

UFAKLIK | GEREKSİZ

Liz:7-Chris:9

Demek bu gece gerçekten de biriyle çıkmıştı. Kahretsin bu hafta zaten sekiz kişiyle çıkmamış mıydı? Neden arayıp dokuzuncu bir kişi daha bulmuştu ki?

İki hafta daha bu iddiaya devam edecektik; ama ben iki hafta daha nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Haftaya Tina ve Steven burada olacaktı. Kış tatili için bir hafta erken geleceklerdi buraya. Onlar gelene kadar dayanmam yeterdi. Onlar geldikten sonra bana yardım edecek arkadaşlarım olacaktı yanımda. O zaman Christopher avcunu yalamaya başlayabilirdi. Steven'ın telefonunda ne kadar sersem varsa hepsiyle çıkacaktım; ama ondan hemen önce Chris'in telefonunu parçalayacaktım. Kim bilir telefonunda kaç tane kızın numarası vardı. Eminim kızlar numaralarını ona ayıla bayıla veriyorlardı. Pis sürtükler!

"Randevun nasıldı?" diye sordu Christopher.

Berbat, korkunç, iğrenç... "Harika!"

“Öyle mi?”

Hayır, aslında hayatımın en kötü akşamını geçirmiştim. Midemdeki beş yüz dolar değerindeki yemek dışarı çıkmak için hazır bekliyordu. Maddi tüm zevklerden uzaklaşıp, maneviyata yönelmek istiyordum. Eğer gerekli özelliklere sahip olsaydım, rahibe hayatını seçerdim. Tanrı’nın yolundan çıkmaz, paraya yan gözle bile bakmazdım; ama maalesef o özelliklerden *bazılarını* uzun zaman önce kaybetmiştim.

“Evet, öyle. Çok güzel zaman geçirdim. Eric harika biri. Alçak gönüllü ve çok tatlı... Onunla neredeyse her konu hakkında konuştuk. Aklına gelebilecek her türlü sporu yapıyor ve klasik arabalara ilgi duyuyor; ama öyle para verip satın alacağın gıcır gıcır modellere değil. Kendi tamir edebileceklerine... Oldukça zeki. Çok da yakışıklı...”

Aslında bu söylediklerim tam olarak doğru değildi. *Alçak gönüllülük* Eric için kullanabileceğim sıfatlar arasında kesinlikle yer almıyordu. Sadece spor salonuna gidip ağırlık kaldırarak sportmen olduğunu sanıyor ve eski arabalardan nefret ediyordu. Onları tamir etmekle kim uğraşacaktı ki? Hem, o son model olmayan bir arabaya asla binmezdi. Aptalın tekiydi; ama fena halde yakışıklıydı. Karın kasları gömleğinin altından belli oluyordu. Onu ilk gördüğümde o kaslara dokunmak hatta onları yalamak istemişim. Eğer utanma duygusuna sahip olmasaydım, bunu yapardım; ancak onu son gördüğümde yüzünü yumruklamak istiyordum.

“Güzel vakit geçirmene sevindim. Belki de onunla evlenmelisin. Böyle harika birini kaçırmak olmaz.”

Evlenmek mi? Eric’le mi? Almayayım ben.

“Ne o? Beni evlendirip, yenilgiden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Kaybetmeyeceğim. Ödülüne sahip olmayı çok istiyorum.”

Evet, şu bana söylememekte ısrar ettiği ödül.

Christopher tekrar arkasını dönüp, alet kutusunun yanına doğru gitti ve yere eğilip onu kurcalamaya devam etti. Şimdi de tamir işlerine mi merak salmıştı?

“Nereden çıktı bunlar?” diye sordum, tüm bu aletleri nereden bulduğunu merak ederek.

“Bugün aldım. Evde bir alet kutusu bulunması gerek diye düşünüyorum. Ne olur ne olmaz”

“Peki, o aletleri kim kullanacak?”

“Elbette ben!”

Dalga geçiyordu herhalde? O ne anlardı ki bir şeyleri tamir etmekten. O kırıp dökmekten ve bir şeyleri bozmaktan anlardı. Benim sinirlerim, *benim kalbim...*

En sonunda eline bir boru anahtarı, bir çekiç ve bir tornavida alarak ayağa kalktı ve mutfak musluğunun yanına doğru gitti. Evi başımıza yıkacaktı! Hayallerimin evi; seni çok seviyorum.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum merakla.

“Musluk damlatıp duruyor. Onu tamir edeceğim.”

Tanrım sen bana yardım et.

“Sen musluk tamir etmekten ne anlarsın ki? Yemek yapabiliyorsun, anladık; ama tamirat yemek yapmaya benzemez. Eğer baban seni kişisel tamircisi olarak yetiştirmediyse mutfağımdan uzak dur. Bu evi seviyorum ve onu başıma yıkmana izin vermeyeceğim.”

Bir de gidip alet kutusu almıştı. Bunu yapacağına bir tesisatçı çağırsaydı, musluk sorunu çoktan çözülmüştü. Boruları patlatmadan önce onu durdurmam gerekiyordu; ancak o çoktan eline boru anahtarını almış, musluğun üzerine yerleştirmişti bile. Bu işin sonundan hiç hoşlanmayacaktım. Belki de polis çağırmalı ve evimde hırsız olduğunu söyleyerek onu tutuklatmalıydım. Elinde boru anahtarıyla musluğumu çalmaya çalıştığını düşünebilirlerdi. Sonra onu tutuklayıp götürürler ve evimi sağlam haliyle bana bırakırlardı.

Şu an ciddi anlamda korkuyordum. Christopher boru anahtarıyla bir şeyler yapıyor ve ara ara çekiç ve tornavidaya bakıyordu. Onlarla ne yapacağını sanıyordu? Zavallı mutfağım... Zavallı ben... Hayır, ağlamayacağım. Bir yetişkin olup bu aptal çocuğu bir güzel pataklayacağım.

"Chris lütfen o elindekini bırakır mısın? Bırak damlasın. Yarın bir tesisatçı çağırırız ve gelip tamir eder. Daha da kötü yapacaksın!"

Ya da pataklamak yerine belki yalvarırdım. Şu an mutfaktan uzaklaşması için her şeyi yapabilirdim.

"Sakin ol ufaklık. Her şey kontrolüm altında." O anda boru anahtarı ellerinin arasından kaydı ve lavabonun içine düştü. Evet, her şey gerçekten kontrolü altındaydı!

Boru anahtarını tekrar eline aldı ve onu musluğun üzerine yerleştirip sıkmaya devam etti.

"Belki de ev sahibine söylemeliyiz. O hallettirir. Hem, niye yoruyorsun ki kendini? Hiç gerek yok! Hadi bırak şunu elinden."

Bırakmadı! Beni dinleyeceğini düşünmem hataydı. Onu nasıl vazgeçireceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Israrla musluğu sıkmaya '*çalışmaya*' devam ediyor ve benim zavallı kalbimin korkudan pır pır atmasına sebep oluyordu.

"Vazgeç Chris!"

"Asla olmaz ufaklık!"

Erkeklerin şu egosundan nefret ediyordum. Sırf erkekler diye, bu annelerinin karnından tamirci olarak doğdukları anlamına gelmiyordu. Eğer tüm erkekler anne karnından tamirci olarak doğmuş olsalardı, bu dünyada tamircilik ya da tesisatçılık diye bir meslek olmazdı; ama eğer her erkek anne karnından Chris gibi aptal olarak doğmuş olsaydı, bu dünyaya oldukça fazla psikolog gerekirdi. Sonuçta birilerinin biz zavallı kadınları tedavi etmesi gerekiyordu. Neyse ki çok fazla psi-

koloğa değil, sadece beni ruh hastası olmadan tedavi edecek tek bir tanesine ihtiyacım vardı.

“Vazgeçiyorum! Ne halin varsa gör Chris; ama ortalığı dağıtırsan, sen toplarsın. Bu işe asla bulaşmayacağım.”

“Bence de bulaşma ufaklık. Sen git bebeklerinle filan oyna.”

Şunu yapmasından nefret ediyordum!

“Tamam; ama eğer odanda kopmuş bebek kafaları bulursan, bil ki bu sana geleceğe dair tarafımdan gönderilmiş bir uyarıdır Christopher!”

Onu izlemeye bir saniye daha katlanamadım. Arkamı döndüm ve mutfaktan çıkıp odama gitmek üzere, hızla merdivenleri tırmandım.

Odama çıkar çıkmaz hemen ayağımdaki ayakkabılardan kurtuldum. Topuklulardan nefret ediyordum. Özellikle canım sıkkın olduğu zamanlarda. O zamanlarda onlardan tiksiniyordum.

Üzerimdeki elbise resmen tenime yapışmıştı. Tek umudum onu oradan kazıyarak çıkarmak zorunda kalmayacak olmamdı. Elbisemi çıkarıp dolaptaki yerine astım. Bu gece kırık beyaz bir elbise giymiş ve belime açık kahve bir kemer takarak kombinimi tamamlamıştım. Hazırlanırken ne kadar uğraştığımı hatırlıyordum da... Keşke o kadar uğraşmasaydım. Eric için gerçekten değmezdi. Yorulduğumla ve bozulan sinirlerimle kalmıştım ortada işte.

Elbisemden kurtulur kurtulmaz gri eşofman altımı ve beyaz kısa kollu bir tişörtü üzerime geçirdim. İnsanları anlamıyordum. Tüm günü bu rahat şeylerle geçirmek varken işkence çekmek adına moda denen o baş belasını ortaya çıkarmışlardı. Dışarıda prenses gibi giyinen o kadınların hepsi, evde gri eşofmanlarla, giyilmekten yıpranmış ucuz taytlarla dolaşıyordu. Bu düpedüz iki-

yüzlülüktü ve benim gibi saf kızları da yalanlarına dâhil ediyorlardı.

Makyaj masamın üzerinden siyah bir lastik toka alıp, kısa saçlarımı hızlı bir şekilde tepeden başlayarak ördüm. Aslında şu anda yatağa girip uyumak istiyordum; ancak aklım Christopher'da kalmıştı. Hâlâ evi başımıza yıkmasından deli gibi korkuyordum. Bu yüzden o işini bitirene kadar başında bekleyecek ve hayallerimin evini incitmediğine emin olacaktım. Tanrım! Belki de çoktan mutfağı yıkmıştı. Resmen canım yanıyordu. Onu öyle bırakmamalı ve ne yaptığını umursamadan hemen acil tesisat yardım hattını aramalıydim. Öyle bir hat var mı yok mu emin değildim; fakat eğer olsaydı, ben çoktan aramış ve bir tesisatçı çağırmıştım. Yarın sabah ilk iş o alet kutusunu güvenli bir yere saklayacaktım. Evde bir alet kutusu olması gerektiğini kabul ediyordum; ancak bu kutu Christopher'ın eline geçemeyecek kadar tehlikeliydi. Pandora kutuyu açtığında olanları hatırlıyor musunuz? Chris kutuyu açtığında daha kötüsü olabiliirdi. O kutu açıldığında geriye değil umudun kendisi, kırıntıları bile kalmazdı. Bu yüzden onu saklamam gerekiyordu. Tabii önce evimi kurtarmalıydim.

Aşağıya indiğimde Christopher hâlâ muslukla uğraşıyordu ve hâlâ başarılı olamamıştı. Musluk hâlâ damlatıyordu ve o hâlâ vazgeçmiyordu... Vazgeçmek nedir bilmiyordu. Bunun birçok örneğiyle karşılaşmıştım. Sonuna kadar savaşıyordu. Kaybedecek olması önemli değildi. O sadece savaşmayı seviyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum, merdivenlerden iner inmez.

"Bitmek üzere."

Eminim öyledir!

"Baksana, muslukla işin bitince biraz da kendinle uğ-

raş. Beyninde birkaç vida gevşemiş benziyor. Onları da sıkısan iyi olur.”

“Çenendeki gevşek vidaları sıktıktan sonra, neden olmasın, ufaklık?”

Demek bir de tamirat yetenekleri konusunda hassastı. Yoksa onunla dalga geçmem, egosunu mu zedelemişti? Zavallı Christopher...

“Madem bu kadar yeteneklisin, belki de seni evlere tamire göndermeliyim. Fena mı olur, elimize biraz fazladan para geçer.”

Bana gözünün ucuyla baktı. Yorulmuş görünüyordu. Tüm gücüyle boru anahtarına yükleniyordu. Oldukça sert olmalıydı. O anahtarın üzerine yüklendikçe, kol kasları daha çok şişiyordu. Üzerinde lacivert, kısa kollu bir tişört vardı ve şu anda karşımda tam seyirlik bir manzara olarak duruyordu. İzlememem gerekiyordu. Onu kesmem çok yanlıştı. Ne olmuş yani kollarında birkaç kas varsa? Ve karnında... Ve göğsünde... Ve sırtında... Off! Adam resmen kas yığınıydı. Büyük ihtimalle beyni de sadece kaslardan ibaretti. Bu harika görüldüğü gerçeğini değiştiriyor muydu? Hayır; ama ben bunu görmezden gelmeli miydim? Evet!

“Yoksa kızları bu numaralarla mı etkiliyorsun?” diye bir kez daha onunla dalga geçtim.

Bir kolunu kaldırdı ve alnına sürerek terini sildi. Sonra tüm dişlerini göstererek, çarpık –ve kesinlikle muhteşem- bir şekilde güldü. “Seni etkileyemediğim kesin.”

Beni etkileyememiş miydi? Gidip kaslarının hepsine dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Düşmanınızın karşı cinsten ve acayip seksi olması berbat bir duyuydu. Sonuçta benim de gözlerim vardı ve ne kadar sinirimi bozarsa bozsun, bu onu ağzımın suyu aka aka izlememe engel olmuyordu maalesef.

Tekrar işine döndü. Ben de koltuklara doğru ilerledim ve televizyonun başına kuruldum. Bu iş sabaha

kadar süreceğe benziyordu. En iyisi kendime bir uğraş bulmaktı. Acaba televizyonda güzel bir film var mıydı?

Uydu kanallarının olduğu listeyi açıp, kanalları taramaya başladığım sırada, Christopher'ın küfür eden sesi duyuldu. "Kahretsin!" ve ardından tüm evi gürültülü bir patlama sesi doldurdu. Musluk patlamış ve içinden deli gibi su fışkırmaya başlamıştı. Bunun başıma geleceğini biliyordum!

Hızla fırladım yerimden. Christopher'ın yanına gittim ve o anda pişman oldum. Su oldukça basınçlı bir şekilde akıyordu ve ikimizi de sadece ıslatmakla kalmayıp, ayrıca fena halde canımızı yakıyordu. Mutfak tezgâhında bulduğum tüm bezleri elime aldım ve tampon olarak kullanmayı düşünüp, Christopher'ın musluğu-muzda açtığı deliğe tıkmaya çalıştım. Olmuyordu. Zaten yüzümüze doğru fışkırmaya devam eden su yüzünden hiçbir şey göremiyorduk.

Christopher bir kez daha eline boru anahtarını alıp musluğa doğru harekete geçti. Bir daha olmaz bayım!

Boru anahtarını hemen elinden kaptım ve arkaya doğru fırlattım. "Bir daha eline boru anahtarı alırsan, yemin ederim seni şu lavabonun içinde boğarım Chris!"

"Bu durumu başka türlü nasıl düzeltmeyi planlıyorsun?"

"Eğer en başta tesisatçı çağırıysaydın bunların hiçbiri olmazdı!"

"Benim tesisatçıya ihtiyacım yok!"

"Belli oluyor!"

Hâlâ egosunu konuşturuyordu. Tesisatçıya ihtiyacı yokmuş. Eğer su böyle akmaya devam ederse, birazdan evimiz havuza dönüşecekti. Yerler, dolaplar, tezgâhın üstü... Her şey, her yer ıslanmıştı. Ortalık resmen batmıştı ve burayı ben temizlemeyecektim. Onu uyarmıştım. Lanet suyu kapatmasına yardım edecek ve sonra da odama gidecektim.

Kıyafetlerimin hepsi ıslanmış ve üzerime yapışmıştı. Su adeta tenime batarak üzerime fışkırırken, kollarımdan damlayanlar üşümeme sebep oluyordu. Sadece tesisatçı çağıramayacak kadar aptal ve gururlu olduğu için gelmişti tüm bunlar başımıza.

“Vana!” diye bağırdı Christopher. “Lavabonun altındaki dolaptan vanayı kapat.”

O eline bezleri alıp deliği kapatmaya çalışırken, ben de yere eğildim ve dolap kapağını açıp, vanayı aramaya başladım. Dolabın en arkasında bir vana vardı. Dolabın içine girip, elimle vanayı tuttum ve çevirmeye çalıştım.

Lanet olsun! Sıkışmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hareket etmiyordu. İki elimi de kullanarak onu çekmeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. Maalesef bende Christopher’ın muhteşem kaslarından yoktu.

“Hadi!”

“Deniyorum!”

Bir kez daha tüm gücümle vana koluna yüklendim ve onu aşağıya doğru hareket ettirmeye uğraştım ama hiçbir işe yaramadı. Tüm aksilikler üst üste gelmek zorundaydı çünkü.

“Kapa şu lanet olası vanayı Liz!”

“Sen de lanet çeneni kapa! Uğraşıyorum dedim sana!”

Vanayı özellikle kapatmıyormuşum gibi davranmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Bu olanlar benim değil, tamamen onun suçuydu.

“Çekil oradan!” dedi.

Ben dolabın içinden çıkarken, o yere çökmüştü. “Sen deliği kapalı tutmaya çalış. Ben vanayı kapatırım.”

Onu sadece başımı sallayarak onayladım ve hızla ayağa kalkıp, bezlerle deliğin üzerini kapatmaya çalıştım. Yüzüme gelen sular yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Başımı sağa sola çevirerek, deliği kapalı tutmaya çalışıyordum; ancak yaptığımız tampon suyu hiçbir şekilde durdurmuyordu. Çok güçlüydü. Anlaşılan mus-

luktaki damlamanın sebebi, borularımızdan akan aşırı tazyikli suydur. Ev sahibinin bundan haberi olmasa iyi olurdu. Yoksa canına okurdum. Bir aydır bu evde oturuyorduk ve nasıl olur da su borularından kaynaklı bir sorun olduğunu bilmezdik? Yarın kesinlikle tesisatçı çağırıyorduk. İtiraz etmeye kalkarsa, Christopher'ın boğazını boru anahtarıyla sıkardım.

"Kapatabildin mi?" diye sordum, vanayı hareket ettirip ettiremediğini merak ederek.

"Az kaldı. Yerinden biraz oynatmayı başardım." Musluğu kırmayı başaran o kollar, elbet vanayı da kapatmayı başarırdı.

"Oldu!" dedi, sevinçle haykırarak.

Su bir anda kapandı. Her yerden su damlaları akıyordu. Nefes nefese kalmıştım. Sırılsıklamdım ve üşüyordum. Christopher aynı benim gibi nefes nefese, sıırılsıklam bir şekilde ayağa kalktı ve bir kolunu tezgâha yaslayarak derin derin nefesler almaya başladı.

Ona baktım. O da bana baktı. Nefes nefese bir şekilde birbirimize bakmaya devam ettik. Ve sonra gülmeye başladık.

Tanrı aşkına, acınacak durumdaydık. Kırık bir musluğumuz vardı ve sudan çıkmış balıklara benziyorduk. Bir elimi karnımın üzerine koydum ve gülmeye başladım. Gözümüzden yaş gelene ve karnımız ağrıyana kadar güldük. Bu durumun komik olduğunu kabul ediyorduk ama gülmemizin esas sebebi, fena halde sinirlerimizin bozulmuş olmasıydı. Eğer şu an gülüyor olmasaydım, onu öldürebilirdim. Onu uyarmıştım. Ona yalvarmıştım; fakat o beni dinlememiş ve kendi bildiğini yapıp musluğumuzu kırmıştı.

"Benim neyime tamirat!" dedi gülmeye devam ederek. Sonunda kabullenmiş olması da bir şeydi tabii.

"Benim tesisatçıya ihtiyacım yok!" diyerek onu taklit

ettim. Evet, şu an daha çok kuru temizlemeye ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

“Off ya! Bir de bu çıktı başımıza. O soyguncular bir musluk için tonla para alacaklar.”

Ve ne zamandan beri para onun için sıkıntıydı? Bu gece ilk defa hoşuma giden bir şey söylemişti. Eric’ten sonra tutumlu birilerini görmek güzeldi.

“Eğer sözümü dirleyip en başta çağırıysaydın daha az para alırlardı. Şimdi cebindeki her kuruşu alacaklar. Musluğu değiştireceklerine eminim. Musluk, usta, işçilik, firmanın komisyonu derken bu ayı çıkaramayabilirsin gereksiz.”

“Bana bakacağını umuyorum ufaklık.”

“Ufaklıklar kimseye bakmazlar Christopher.”

Ve sonra yine ona baktım. O da bana baktı tabii; ama bu sefer kimse gülmedi. Aslında, yüzümüzdeki her bir ifade yavaşça soldu. Mutfak silinip gitti. Dünyam bir anda sadece ondan ve gözlerinden ibaret oldu. Ona bakmaya devam ettim. Uzun uzun baktım hem de. Bana doğru bir adım attı. Ve ben de ona doğru bir adım attım. *Ne yapıyorsun sen Liz?*

Bakışmaya devam ettik. Öyle güzel gözleri vardı ki kendime engel olamıyordum. Oradaydı... Işık oradaydı. Bana kalbini keşfetmem için izin veriyordu. Bana doğru geliyordu. Çok yakındı... Nefesi nefesime karışıyordu. Ve işte o an, korktuğum andı. Işık bana yaklaştıkça, ben korktum. Kalbinin derinliklerini görmekten korktum. Çünkü ben onun kalbini ne kadar görürsem göreyim, asla dokunamayacaktım. Onu tanıyacak ama bir yabancı olarak kalacaktım. O asla benim kalbimin derinliklerini göremeyecekti. Bunun nedenini bilmiyordum; ancak ben onun kalbini görüp ona yabancı kalmak istemiyordum. *Ona yabancı olmak istemiyordum.* Bu düşünce canımı yakıyordu. Ve o bana çok yakındı. Daha fazla yaklaşırsa, bu kaçınılmazdı. O ışığın beni ele ge-

çirmesine izin veremezdim. Kalbimdeki acı ve kafamdaki karışıklık, ondan koşarak uzaklaşmamı söylüyordu. *Kaçmıyordum*. Geriye doğru attığım o tek bir adım dışında kıpırdayamamıştım. Ve o, bana doğru bir adım daha atarak, kaçtığım o mesafeyi de kapattı. Neden yaklaşıyordu? Niye geliyordu? Kaçmama izin vermesi gerekiyordu.

Hâlâ nefes alamıyordum; ancak bunun sebebi yorgunluk mu, yoksa bana bu kadar yakın olması mı çözemiyordum. Bana çok yakındı ama daha fazla yaklaşmıyordu. Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı ama o mesafeyi kapatmıyordu. Sadece bana bakıyordu. Şu an burada neler olduğunu tam olarak idrak edemiyordum. Kendimi oldukça uygunsuz bir durumun içinde buluvermişim bir anda ve bu durumdan nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ama kurtulmalıyım. Kendimi zorlamalı ve daha uzağa kaçmalıyım. Öyle de yaptım. Yana doğru bir adım attım ve onun görüş alanından tamamen çıktım. Bunu yapmanın bu denli zor olması sinirimi bozuyordu. Bir anda onun çekim alanına girmiştim. Mutfağın içini tuhaf bir hava sarmıştı ve bu kara bulutları dağıtmadıkça bu işin daha da tuhaflaşacağını söylüyordu içimden bir ses.

"Şu halime bak," dedim yüzümde zoraki bir gülümsemeyle kıyafetlerimi göstererek. Başını çevirmeden göz ucuyla bana baktı ve sonra hızla bakışlarını yere eğdi. "Sırılsıklam oldum."

Bir kez daha göz ucuyla bana baktı ve derin bir nefes alıp onları tekrar yere eğdi. "Bakmasam daha iyi..."

Ne?

Başımı eğip kıyafetlerime baktım. Neden bahsettiğini en başta anlayamasam da, şimdi neler olduğunu anlıyordum. Beyaz tişörtüm üzerime yapışmıştı. Sutyenim, sanki hiçbir şey giymemişim gibi ortadaydı. Hızla kol-

larımı göğsümün üzerinde birleştirdim ve kendimi bir nebze olsun saklamaya çalıştım.

“Ben gidip üzerimi değiştireyim o zaman,” dedim çekingen bir sesle. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim.

“Lütfen,” diye mırıldandı Chris.

Lütfen!

Cevap vermedim. Arkamı dönerek mutfaktan dışarı fırladım ve koşarak odama gittim. Tenim yanıyordu. Soğuğu artık hissedemiyordum. *Yanıyordum*. Alev alev hem de!

Az önce ne olmuştu? Nasıl olmuştu da ona öyle çekilmiştim? Kendimi bir anda kaybetmiştim ve hâlâ berbat durumdaydım. Eğer kaçmasaydım, biliyordum ki kendimi ona bırakırdım.

Beni öpecek miydi? O kadar yakınlaşmıştık ki isteseydi beni öpebilirdi. Ve ben ona izin verirdim. Neden? Berbat bir durumdu bu. Eric’in beni öpmesi midemi bulandırırken, Chris’in beni öpmesini düşünmek bile bayılacak gibi olmama sebep oluyordu. Gözümün önünde siyah noktalar belirmeye başladı. Nefes alışverişim hızlanmış ve keskin acı kalbimin üzerindeki yerini almıştı.

Peki, beni niye öpmemişti? Beni öpmediği için ona minnettardım ama niye yapmamıştı bunu? Niye o mesafeyi ısrarla korumuştum. Ben ondan kaçınca, bana doğru bir adım daha atmış ama sonra durmuştu. O birkaç santim hep aramızda kalmıştı. Sanki bunu özellikle yapmıştı. Beni öpmemek için... Beni öpmek istemiyor muydu? Elbette istemiyordu! O Christopher’dı. Büyük ihtimalle bu hafta kendine dokuz randevu ayarlayabilmiş olmasının tek sebebi, zaten bunun hayatının düzeni olmasıydı. Onun etrafında hep çok güzel kızlar vardı. Yakışıklı ve zekiydi. Sinirimi bozmadığı zamanlarda onunla konuşmaktan zevk alıyordum. Neden beni öpmek isteyecekti ki? Düşüncelerimin gittiği yönden hoş-

lanmamıştım. Beni öpmediği için üzülüyor muydum bir de? Beni öpseydi buna deli gibi kızardım, değil mi? Onu öpmek istemiyordum ki! Tamam, düşüncesi midemi bulandırmıyor olabilirdi ama beni öptüğü anda kusma isteği duyacağıma emindim. Beni öpmemesi herkes için en hayırlısı olurdu.

Off! Sonunda çıldırmıştım işte. Beni bir gün delirteceğini biliyordum. Dolabıma doğru gittim ve kuru kıyafetlerle temiz havlu çıkardım. Gri eşofmanlarıma veda etme zamanıydı. Sıra siyah tayttaydı. Siyah taytımı ve Tina ile birlikte Steven'ın dolabından aşırduğumuz, üzerinde lise basket takımımızın amblemi olan tişörtü giydim. Grinin üzerine işlenmiş lacivert bir semboldü bu. Steven takıma ilk kabul edildiğinde bu tişörtü üzerinden çıkarmamıştı. Elbette aynı tişörtü giymiyordu. Dolabında onlardan onlarca vardı. Biz de bir gün gizlice odasına girmiş ve kendimize birer tane almıştık. Ertesi gün okulda üçümüz de aynı tişörtlerle dolaşıyorduk. Bu anı hızla yüzümün gülmesine sebep oldu. Onları çok özlemiştim. Bir an önce gelmelerinden başka hiçbir şey istemiyordum.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, saç havlusunu elime aldım ve yatağımın üzerine oturup ıslak saçlarımı kurutmaya başladım. Aslında hazır bu kadar ıslanmışken, sıcak bir duş almak fena fikir değildi; ama çok üşeniyordum. Tek istediğim uyumaktı. Bu yüzden havluy-la saçlarımın ıslaklığını bir nebze olsun aldıktan sonra, hızla onları kurutma makinesiyle kuruttum ve yatağa doğru yürüdüm.

Telefonumun mesaj sesi, tam yatak örtüsünü kaldırdığım sırada duyuldu. Telefonu elime aldım ve mesajı kimin attığına baktım. Adam... Sanırım dün dans dersinde tanıştığım çocuktuktu bu. Küçük yeğenini almaya gelmişti. Ayaküstü yaptığımız bir sohbetin ardından, ona numaramı vermiştim. Çünkü dans dersine ihtiyacı

olduğunu ve ayrıntıları bir yemekte tartışmak istediğini söylemişti.

Yatağın üzerine oturdum ve mesajı okudum. "Ayrıntıları tartışmaya hazırım."

Anlaşılan pazartesi gününün randevusunu bulmuşum.

Liz: 8 - Chris: 9

Aynanın karşısındaydım. Üzerimde yeşil bir elbise vardı. Kısa saçlarım, omuzlarımın üzerine değiyordu. Yüzümde çok hafif bir makyaj vardı. Birazdan randevum gelecekti. Birlikte yemeğe gitmek için plan yapmıştık. Neredeyse hazırdım. Takılarımı takıp, son bir kez daha parfümden sıktım. İyi görünüyordum. Çok ama çok iyi...

Arkamı döndüm ve dolabımın kenarında duran ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim. Ayakkabıların topukları çok yüksek değildi. Yürürken bana acı vermiyorlardı ve oldukça rahatlardı. Bu gece çıkacağım kişinin adı... Adını hatırlamıyordum. Bu çok tuhaftı. Ben isimleri asla unutmazdım. Bazı insanlar tarihleri unutmazdı. Bazı insanlar ayrıntıları. Ben isimleri aklımda tutabiliyordum; ancak tuhaf bir şekilde bu geceki randevumun adı aklımdan uçup gitmişti.

Bu iddia bana hiç iyi gelmiyordu. Tüm dengem bozulmuştu. Bu kadar çok kişiyle çıkmak kalbim gibi hafızama da iyi gelmemişti. Acilen kendime gelmem gerekiyordu. Belki de bundan sonraki randevularımı ileriki günlere ayarlamalıydim. Birkaç gün ara vermek bana kesinlikle çok iyi gelecekti.

Kapı çaldı. Gitme vakti gelmişti. Aşağıya inip randevumu içeri almam, sonra da onunla yemeğe gitmem gerekiyordu. Aynada son bir kez kendimi inceledim. Ha-

rika görünüyordum. Bu elbisenin dolabımda olduğunu hatırlamıyordum ama şu anda üzerimde olduğuna memnundum. Keşke bu güzelliği basit bir randevuda harcamak zorunda olmasaydım.

Çantamı ve ceketimi alıp odadan çıktım. Merdivenleri özellikle yavaş yavaş iniyordum. Randevumu biraz bekletmekti amacım. Ne kadar beklerse, o kadar iyiydi. Bu benim çıktığım kişiyi test etme şeklimdi. İddia bittiği zaman tekrar karşılaştığımızda onunla yine çıkabilir miydim? Bunun için elbette ki onları bazı testlerden geçirmem gerekiyordu.

Gerçi, onlarla bir daha çıkıp çıkmayacağımdan emin değildim. Bir iddia uğruna bir sürü erkekle çıkıyor ve onları tekrar aramıyordum. Yaptığım şey için vicdan azabı çekiyordum; ama bu gece için, tuhaf bir şekilde, oldukça heyecanlıyım. Neden? Kiminle çıkıyordum ki?

Kiminle çıktığımı hatırlayamıyordum. Adını ya da kim olduğunu bilmiyordum...

Kafa karışıklığımı görmezden gelerek kapının önüne gittim ve derin bir nefes alarak, randevuma kapıyı açtım.

“Merhaba ufaklık.”

Christopher?

Midem bulanmaya başlamıştı. Randevum o muydu? Bu nasıl mümkün olmuştu? Ben... Ben onunla böyle bir şey konuştuğumu hatırlamıyordum. Belki de dışarı çıkmış ve anahtarını unutmuştu? O yüzden kapıyı çalmıştı. Belki randevum gecikmişti? Tüm bunları aklımdan geçiriyor ama kalbimin derinliklerinde bir yerlerde randevumun o olduğunu biliyordum.

Christopher’la çıkacaktım. Onun için hazırlanmıştım. Onun için bu kadar heyecanlıyım. Kafayı yemek üzereydim. Hiçbir şey anlamıyordum. Birileri bana uyku da uyuşturucu filan mı vermişti?

“Beni kapıda mı bekleteceksin Liz. İçeri almayacak mısın yoksa?” dedi, tamamen baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Baştan çıkmış mıydım? Hem de nasıl! Bana ufaklık demesini bile umursamıyordum. Sesinde öyle bir tını vardı ki ayaklarına kapanıp ona tapmak istiyordum. Aslında, ufaklık oldukça tahrik edici bir sözcükmüş gibi geliyordu bana. O ufaklık dedikçe, ucuz porno filmlerdeki kadınlar gibi ‘*Bir daha, bir daha*’ diyesim geliyordu. Ucuz porno filmleri izlediğimden değil... Ucuz olmayanları da izlemiyorum... Her neyse!

İçeri doğru bir adım attı. Ben de aynı şekilde geriye doğru bir adım. Dudaklarında içimi kıpır kıpır eden güzel bir gülümseme vardı. Bakışlarından adeta ateş fışkırıyordu ve beni öyle bir süzüyordu ki, bu elbiseyi giydiğime pişman olmama sebep oluyordu. *Bir şeyler giydiğim için pişman olmama sebep oluyordu.* Şu anda oldukça utanmaz bir kadınmuş gibi hissediyordum kendimi.

Ondan kaçmak için geriye doğru birkaç adım daha attım. O böyle bakarken nasıl olur da kaçmazdım ki? Bakışları beni korkutuyordu ve karanlık çukurlara saklanmak istememe sebep oluyordu.

Bir adım daha attı. Kolunu hızla ileri doğru uzattı ve beni çevik bir hareketle bel boşluğumdan yakaladı. Yavaşça kendine doğru çekti beni. Göğüslerimiz birbirine değiyordu. Yüzlerimizin arasında yine o keskin mesafe vardı. “Kaçma,” diye fısıldadı Christopher, “Benden kaçma Liz.”

Adımı onun dudaklarından duymak harikaydı!

Beni belimden sıkıca tutuyordu. O kolların arasına düşüp bayılmak üzereydim. Dizlerim tutmuyordu. Neler oluyordu?

“Gözlerini kapat,” diye fısıldadı yüzüme doğru. İtaat ettim. Lafını ikiletmeden, hızla gözlerimi kapattım. Sım-sıkı yumdum onları.

Sıcak nefesinin yüzüme doğru yaklaştığını hissed-

yordum. O bana yaklaştıkça, ben daha çok kıvranıyordum. Beni öpecekti. Birazdan beni öpecekti ve ben hareket etmekten bile acizdim.

Zırrrr!

Ne sesiydi bu?

Zırrrr!

Bir şey çalıyordu. Kapı gibi... Çalar saat gibi...

Bir anda gözlerim açıldı. Tüm ev hızla bulanıklaşmaya başladı. Christopher, geriye doğru bir adım attı ve bana gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki, o gülümseme yüzyıllarca aklımdan silinmeyecekti. Ve sonra o da bulanıklaştı.

Zırrrr!

Çalar saat bir kez daha tüm gücüyle çaldığında, panikle gözlerimi açtım. Nefes nefese kalmıştım ve anımda ter damlaları birikmişti. Yatakta oturur pozisyona geçtim ve etrafıma bakındım. Neler olmuştu?

Her şey aptal bir rüyadan mı ibaretti yani? Yani az önce Christopher'la ilgili uygunsuz bir rüya mı görmüş-tüm? Derdim neydi benim?

Hızla fırladım yataktan. Kızgındım. Neye kızgın olduğumu bilmiyordum ama öfkeyle yanıyordum.

Duş malzemelerimi alıp, aynı öfkeyle odadan fırladım ve mutfaktan gelen güzel kokular eşliğinde, aşağıya indim. Musluk tamir edemiyordu ama yemek yapabiliyordu? Bu işte ciddi bir sorun vardı.

Mutfğa iner inmez etrafıma bakındım. Rüyalarımın başrol oyuncusu, hayatımın katili, sevgili ev arkadaşım ortalarda gözükmüyordu. Mutfak masasının üzerinde, üzeri kapalı bir tabak duruyordu. Kahve makinasının içi doluydu. Kahvaltıyı hazırlamıştı, peki kendisi neredeydi?

Tabağın önündeki beyaz kâğıt çekti ilgimi. Adımlarımı mutfak masasına yönelttim ve kâğıdı elime alıp okumaya başladım.

'Amcamı ziyarete gidiyorum. Gece Beverly Hills'te kalacağım. Tesisatçı öğlen gelecek. Kahvaltımı yap. Küçük kızların iyi beslenmesi gerekir. -Gereksiz'

Aynı anda hem bana laf sokarak sinirlerimi bozup, hem de böyle tatlı olarak yüzümü güldürmeyi nasıl başarıyordu? Hayatıma ne yapıyordu? Nota bakmaya devam ettim. Dün gece olanları düşündüm. Beni neredeyse öpmek üzere olduğu *o geceyi*... Ve rüyamı... Beni neredeyse öpmek üzere olduğu *o rüyayı*... Belki de sorun buydu? Belki de basit bir arzuydu? Çekiciliği yüzünden etkilenmiş olamaz mıydım? Belki dün gece beni öpseydi, tüm sorun çözülecekti?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Kafam çok karışık. Ve uzun süre bu kafa karışıklığından kurtulabileceğim gibi durmuyordu. Bu yüzden notu bir kenara bıraktım ve kahvaltımı yapmadan önce hızlı bir duş alıp, tüm olanların etkisinden kurtulmaya çalıştım.

İşe yaradı mı? Elbette ki hayır!

5. Bölüm

İşte yorucu bir gündü. Okul grubuyla hâlâ çalışıyorduk ve o çocuklar her geçen gün daha çok sinirlerimi bozuyorlardı. Ya canları dans etmek istemiyordu ya da eşlerini beğenmiyorlardı. Erkeklerle göre kızlar iğrençti. Kızlara göre her biri diğerinden daha güzeldi ve öyle şımarık yetiştirilmişlerdi ki, önde olmadıkları zaman her an bir olay çıkarabilirlerdi. Bir de sınıf öğretmenleri vardı. *Bayan Powell*. Nancy'e onun gelişini yasaklaması için yalvarmıştım; ancak bana elinden gelen bir şey olmadığını söylemişti.

Ara verir vermez provaları yaptığımız odadan koşarak çıktım ve derin bir nefes almak üzere balkona doğru yöneldim. Bu çocuklar işimden nefret etmeme sebep oluyorlardı. Bu işe gerçekten ihtiyacım vardı; fakat onlar hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Uyuz veletler!

"Liz!"

Adımın seslenilmesiyle, omzumun üzerinden arkama döndüm ve kapıdaki yüze baktım.

"Nancy seni çağırıyor. Odasında bekliyor."

Nancy neden beni çağırıyordu ki? Patronlar elemanlarını yanlarına çağırдыıkları zaman, bu kesinlikle önemli bir olayın simgesi olurdu. Ah! Yoksa beni kovacak mıydı? Hayır, kovulamayacak kadar iyi bir insandım. Bel-

ki de maaşıma zam yapacaktı? Bak işte bu mükemmel olurdu.

Kafamda, Nancy'nin beni neden görmek istediğiyle ilgili fikirler üretmeye devam ederek, patronumun odasına doğru ilerledim. Umarım konuşması uzun sürerdi. Çünkü derse geri dönmeyi gerçekten istemiyordum.

Nancy'nin odasının önüne gidince hafifçe kapıyı çaldım ve 'Gel' sesiyle birlikte içeri girdim. Uzun, koyu renkli, kıvrıkcık ve gür saçları, beyaz teni ve güzel, büyük gözleriyle harika bir kadındı Nancy. Tanıdığım en iyi dansçılardan. Baleden, tangoya birçok dansı yapmış, hepsiyle ilgili birçok ödül kazanmıştı. Onu dans ederken izlemeye bayılıyordum. Orta yaşlı bir kadın gibi değil de, on sekizinde bir genç kız gibi dans ediyordu. İçindeki o enerji hâlâ ölmemişti.

"Gel Liz, otur," dedi yüzünde harika bir gülümseme ile. Gülüyordu. Kesin zam alacaktım.

Dediğini yaparak, Nancy'nin masasına doğru ilerledim ve önündeki sandalyelerden birine oturdum.

"Biliyorsun ki bu aralar işler fazlasıyla yoğun. Rutin derslerimiz ve okul grubuyla birlikte hiçbir şeye yetişemez olduk. Senin de çok yorulduğunun ve çocukların canını sıkmaya başladığının farkındayım." Peki, ya öğretmenleri? Ondan da bahsedecek miydi? "Bu nedenle bir asistan dansçı daha aldım."

Zam yok muydu yani?

Zam alamadığıma üzülmüştüm elbette; ancak yeni bir asistan dansçının gelişi de beni zam fikri kadar heyecanlandırmıştı. Gerçekten de çok yoruluyordum ve birlikte çalışabileceğim birinin varlığının omzumdaki yükün birazını alacağını umuyordum.

"Bu harika Nancy!" diyerek düşüncemi belirttim ve "Ne zaman geliyor peki?" diye sordum.

Tercihen hemen gelmesini istiyordum. Birazdan savaş alanına geri dönmem gerekiyordu ve bu savaşta ben

kazanan değil, yenilen taraftım. Tek başıma, on tane küçük şeytan tarafından saldırıya uğramıştım.

“Birazdan gelir.”

İçim rahatlamıştı. Şimdi o çocukları yeni asistanın üzerine salabilir ve acı çekmeden mesaimi bitirebilirdim.

Kapı tıklatıldığında, yeni mesai arkadaşım ile tanışacağım için çok heyecanlıyım. Tina ve Steven gittiğinden beri gerçekten konuştuğum tek kişi Christopher’dı. Ne kadar vahim durumda olduğumu ben bile fark edememişim meğerse. Konuşabileceğim başka birileri çok işime yarardı.

“Gir!” diye bağırdı kapıya doğru Nancy.

Kapı yavaşça açılırken, ben de arkamı döndüm ve gelen kişiye baktım. Kapı tamamen açıldı ve arkasından, böcek suratlı, esmer şeytanın teki çıktı.

“Leila Peters!” Şaşkınlığım ses tonuma yansıdığı gibi, kocaman açılmış bakışlarıma da yansımıştı. Neden kötü karakterler hep hikâyenin en olmadık noktasında bitiverirlerdi? Bu kız niye hâlâ nefes alıyordu ki zaten? Tina kafayı yiyecekti. Oysa onun ve Steven’ın gelip iş yerimi görmelerini çok istiyordum. Bu artık imkânsızdı. Çünkü Tina, Steven’ın buraya yirmi metreden fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti.

“Liz Grayson! Yoksa yeni iş arkadaşım sen misin?” Kapıyı arkasından kapatarak, yüzünde kendinden emin bir ifadeyle içeri girdi. “Zavallı arkadaşın nerede?”

Zavallıymış! Sensin zavallı!

“Sevgilisiyle birlikte New York’ta... Sevgilisini hatırlıyorsun, değil mi? Steven Baker. Hani şu seni kullanarak bir köşeye atan Steven Baker.”

Odayı bir anda gergin bir hava sarmıştı. Dostumun düşmanı, düşmanımıdır diyerek, ona kötü bakışlar atmaya başlamıştım. O ise bunu hiç umursamıyordu.

Hâlâ havalı havalı saçlarını savurup, gülümsemeye devam ediyordu.

“Steven’in kaybı. Artık onunla ilgilenmiyorum.”

Zavallı Steven!

“Pekâlâ, kızlar,” diyerek araya girdi Nancy ve ayağa kalkıp ortamızda bir noktaya doğru ilerledi. Gerçekten buna karışmak istediğine emin miydi? “Anlaşılan birbirinizi tanıyorsunuz ve anlaşılan, pek de iyi geçinemiyorsunuz; ancak sizden aranızdaki meseleyi mesai saatlerinin dışında tutmanızı rica etmek durumundayım.”

Ben de ricanı kabul etmek durumundayım. Kovulmayı gerçekten istemiyorum.

“Zaten aramızdaki mesele bayâ uzakta. Ülkenin diğer ucunda... Benim onunla bir alıp veremediğim yok. Bu işe de ihtiyacım var. Amigo kızlıktan, asistan dansçılığa geçiş yapmaktan zevk almasam da...”

Babası çok zengin filan değil miydi bu kızın? Niye işe ihtiyacı vardı? Gidip baba parası yeseydi ya!

“Benim de onunla özel bir derdim yok. Zehirli diliyle tıslayıp durmadığı sürece ben de uysal bir kız olacağıma söz veriyorum.”

Uysal bir kız olarak da laf sokabilirdim! Nancy anlaştığımız için sevinmiş bir yüz ifadesiyle masasına döndü ve bize derse gidebileceğimizi söyledi. Dersin başlamasına on dakika kalmıştı. Leila üzerini değiştirmek üzere soyunma odalarına giderken, ben de sınıfın kapısında onu beklemeye başladım.

Tina’ya bu durumu nasıl anlatacaktım? En iyisi ona hiçbir şey söylememekti. Bana istifa etmemi filan söyledi kesin. Bunu göze alamazdım. Zaten ondan bir şeyler saklamama alışıktı. Bilmediği şeyler onu rahatsız etmezdi.

On dakika sonra, Leila üzerini giyinmiş bir şekilde yanıma geldi ve birlikte sınıfa girdik.

Sınıfa girdiğimizde, tüm çocuklar yüksek sesle konuşuyor, koşuşturuyor ve öğretmenleri akıllı telefonuyla aşk yaşıyordu. O kadının canını yaksam nasıl güzel olurdu!

İki elimi birbirine vurarak çocukların dikkatini çekmeye çalıştım. "Çocuklar! Buraya toplanın."

Onları etrafımda toplamak oldukça uzun bir zamanımı almıştı. Bunlar çocuk değil adeta canavardı. Neyse ki sonunda sakinleşip, daire şeklinde etrafıma dizilip, yere oturmuşlardı.

"Bu yanımda gördüğünüz kişinin adı Leila. Bundan sonraki derslerde benimle birlikte o da sizlerle olacak," diyerek, Leila'yı sınıfa tanıttım.

"Merhaba!" dedi Leila onlara; ancak çocukların ilgisi ni çekmişe benzemiyordu.

"Aldırma," diye fısıldadım kulağına eğilerek. "Sana tepki vermiyor oluşları iyiye işaret. Konuşmalarındansa ölmelerini tercih edersin."

İşte böyle de iyi bir öğretmendim.

Dersin başlamasıyla, biz de koreografinin ikinci kısmını çalışmaya devam ettik. Önce ben hareketi gösteriyordum, ardından Leila ve çocuklar tekrar ediyordu. Leila elbette hemen kapıyordu. Yıllarca dans ve jimnastik dersleri almıştı. Ortaokul ve lise hayatı boyunca amigo kız takımdaydı. Bu hareketler onun için fazla kolaydı. Cidden, onun burada ne işi vardı?

Bu dersleri, iki yarı halinde, iki saat olarak yapıyorduk. Bir saatin sonunda ara veriyor ve sonra tekrar başlıyorduk. İkinci yarının bitmesine yarım saat kalmıştı ve ben buna inanılmaz derecede seviniyordum. Randevusuz gecemi, eve gidip dinlenerek geçirmek istiyordum. Christopher lazanya yapmaktan bahsediyordu. Kesinlikle profesyonel ev hanımı olarak devam etmeliydi kariyerine. Tamirci olarak değil.

Dersin bitmesine on beş dakika kala, müzik sesine çığlıklar karışmaya başladı. Çığlık sesi yüzünden, adımlarım birbirine dolanmıştı ve az kalsın düşüyordum.

Hızla bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. İki erkek çocuğu dans etmeyi kesmiş ve kavga etmeye başlamıştı. Diğer çocuklar etraflarına toplanmış tezahürat ediyor, Bayan Powell ise gözlerini hayatının aşkından alamıyordu. *Telefonundan...* Bu çocukların öğretmeni oydu ama işkenceyi ben çekiyordum.

Leila ve ben hemen ileri atıldık ve çocukları birbirinden ayırdık. Benim dersimde, benden izinsiz kimse kavga edemezdi!

“Neden kavga ediyorsunuz? Derdiniz ne?”

Ben bir yandan onlara kızıyor, bir yandan da tekrar birbirlerine girmelerine engel olmaya çalışıyordum.

Çocuklardan biri “Jasmine’le ben dans etmek istiyorum!” dedi şımarıkça.

“Ama Jasmine benim eşim!” diyerek ona başkaldırdı diğeri.

İlk konuşan ileri atılmaya çalıştı. Anlaşılan Jasmine’in onunla dans etmemesini, onur meselesi yapmıştı. Bu erkeklerin hepsi aynıydı.

“Ayrılın diyorum size!” diyerek onlara kızan kişi, bu sefer Leila oldu. “Bak ufaklık, Jasmine ile dans etmek istiyorsan, yarınki derste onu ilk sen kaparsın; ama şimdi rahat dur!”

Ne biçim bir öğüttü bu? Ona kendi eşinin değerini bilmesini öğütlemesi gerekiyordu.

“Onunla dans edemez. Onun eşi Veronica. Ve onunla dans edecek. Elimizdeki kıymetini bilmeliyiz.”

Gözlerini devirdi. Bir de bana göz mü deviriyordu? Kovulacağımı bilmesem, ona sıkı bir yumruk atardım. “Çocukları boş laflarla uyutma Liz! Kızı ilk kim kaparsa, eşi o olur.”

Ve bu sefer kavga edenler çocuklar değil, Leila ve

İnadık. Çocuklar etrafımıza toplanmış bizi dinliyorlardı. O bana büyük balığın nasıl küçük balığı yediğini anlatıyordu, ben de ona dürüstlüğün önemini vurguluyordum. Buna ne kadar komik görüldüğümüzü fark edene kadar devam ettik; ancak yeteri kadar rezil olduğumuzu fark ettiğimizde ikimiz de çenemizi kapatmıştık.

Dersten sonra ona çemkirebilirdim; fakat derste bu hem rezil olmamıza sebep oluyordu, hem de her an kovulabiliydik. Bu yüzden tekrar işimize döndük. On dakika... Sadece on dakika sonra bugün bitecekti ve ben rahat bir nefes alacaktım. Hmm... Çalışma odasında elimde kahvem ve kitabımla birlikte oturduğumu gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Kahve kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Ders bittikten ve çocuklar koşarak sınıfı terk ettikten sonra, daha nefes almadan kendimi yere attım. Bedenim değil, ruhum yorgundu. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum.

"Çocuk değil bunlar!" diye söylenerek yanıma geldi Leila. Yere çöktü ve bağdaş kurup ellerini bileklerinin üzerinde birleştirdi. "Şeytanın hizmetkârları olmalılar. Öğretmenlerine ne demeli peki? O kadının saçlarını tek tek yolmak vardı ya, neyse. Kovulmak var işin ucunda."

"Niye kovulmayı bu kadar dert ediyorsun ki?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Bunu deli gibi merak ediyordum. Neden çalışıyordu ki? Zengin bir koca bulup evlenseydi ya!

"Çünkü babam harçlığımı kesti! Geçen ay iki kredi kartımın da limitlerini zorladım ve o da ödemeyi reddetti. Şimdi normalde aldığım harçlığın çeyreğini bile vermiyor. Resmen memurlara döndüm ve kredi kartı borcumu ödemem gerekiyor."

Karma, sürtüğün tekiydi ve sürtüklerden hoşlanmama sebep oluyordu. Onun için üzülüyor muydum? Hayır! Tüm hayatı boyunca kötü biri olmuştu ve şimdi

bunun bedelini ödüyordu. Üstelik çok da üstün biri değildi. Tamam, amigo kızdı ama takım kaptanları Sienna'nın mezun olduğu o bir yılda bile takım kaptanı olmayı başaramamıştı. Takım kaptanları Sienna Gonzalez tanıdığım en tatlı insanlardan biriydi. Popülerlikse, o da popülerdi. Zenginlikse, o da zengindi. Güzeldi ve tüm bunlarda Leila'dan daha üstündü; ancak asla onun gibi kibirli ve bencil olmamıştı.

"Ben de çalışıyorsun sanıyordum!" diyen tanıdık bir ses doldurdu sınıfın içini. O sesi tanıyormak hiç hoşuma gitmiyordu. Zaman makinem olsa, Tina ve Steven'la tanıştığım güne geri döner, o gün hasta olduğumu söyleyerek dans dersine gitmezdim.

Hızla doğrulup, yüzünde keyifli bir gülümseme ile bana doğru gelen Christopher'a baktım. Niye buraya gelmişti ki?

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümde birleştirip, ona hesap soran bakışlar attım. Evde ve okulda huzurumu kaçırdığı yetmiyormuş gibi şimdi sıra bir de iş yerime mi gelmişti?

"Beni gördüğüne sevinmedin galiba ufaklık?" dedi ve yılışık bir şekilde yanağımdan makas aldı. Yok artık! İyice küçük çocuk muamelesi yapmaya başlamıştı bana.

"Hâlâ hayatımda ne kadar da gereksiz bir yerin olduğunu anlayamadıysan bu benim suçum mu?" diyerek bilmiş bir tavırla karşılık verdim.

"En azından hayatında bir yerim var. Bu da bir şey..."

Bunun ne anlam ifade etmesi gerektiğini bilmiyordum. Bir şey ima edip etmediğinden bile emin değildim; ancak içimde bir yerlerde öyle olduğunu düşünmeme sebep olan bir his vardı. Tuhaf, yabancı... Boğucu...

"Niye geldin Chris?"

Benim güzel yüzümü özlediği için burada değildi elbette. Kesin bir derdi vardı ve tek isteğim ne söyleyecekse söyleyip, bir an önce defolup gitmesiydi. Bekle!

Arabayla mı gelmişti? O zaman kalabilirdi. Eve yürümektense ona biraz daha katlanmayı tercih ederdim.

"Birkaç gün evde olmayacağımı söylemek için uğradım."

Evde olmayacak mıydı? Peki, neden bunu söylemek için buraya kadar gelmişti ki? Beni arayabilirdi. Hmm... Evde olmayacaksa, nerede olacaktı ki?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, çok da meraklı gözükmemeye çalışarak.

"Bir arkadaşım ile iki günlüğüne Malibu'ya gidiyoruz."

Bir arkadaşıyla, öyle mi? Kimmiş bu arkadaş?

"Ee?"

Dudakları kibirli bir gülüşle yukarı kıvrıldı. Bu gülüşten nefret ediyordum. Ne zaman böyle gülse, sinirlerimi bozuyordu. Resmen benim için *tehlike* çağrısına dönüşmüştü bu gülüş.

"Yani ben gelene kadar çok fazla skor yapma. BAYAN ARKADAŞIM ve ben döndüğümüzde bana çok fazla fark atmış olmanı gururum kaldırmaz."

Az önce bayan arkadaşım mı demişti? Kim bayan arkadaşım derdi ki? Buraya neden geldiği belli olmuştu. Bana nispet yapmaya gelmişti. Malibu'ya bir kızla gidecekti. İki günlüğüne. *Yalnız*. Off!

İçimdeki kıskanç Liz'in saçlarını yolsam ve yüzünü dağıtsam çok rahat edecektim.

"Gerçi," diyerek, sinirlerimi alt üst eden bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Çok da fark atacakmış gibi durmuyorsun. Bu akşam yalnızsın anlaşılan."

Kahretsin, evet! Yalnızdım. Çok yalnızdım. Ölümüne yalnızdım.

Lanet olsun sana yalnızlık!

"Hayır, değilim!"

Evet, değildim. Ben ve gururum kendimize acılamakla meşgul olacaktık. Bunların hepsi onun suçuydu. Şimdi

de kalkmış kendime acımama sebep oluyordu. Pis sür-tük gurur!

“Öyle mi?” diye sordu hiç de inanmamış bir ses to-nuyla ve tek kaşını kaldırdı.

“Evet, öyle. Ve hiç de üzülerək söylemiyorum ama sen gelene kadar sana bayâ bir fark atmış olacağım. Sen de iki gününü o *bayan arkadaşınla* heba etmiş olacaksın.”

Yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemiştı. Resmen bana inanmıyordu. Bana yalancı diyordu açık bir şekil-de. Yalancı mıydım? Evet; ama o bana bunu asla söyle-yemezdi.

“Öyle olsun ufaklık,” dedi ve başka hiçbir şey söyle-meden arkasını dönüp gitti.

Gereksiz! Ucube! AAAAA!

Son zamanlarda öyle çok öfkelenir olmuştum ki, semptomları tanımakta zorlanmıyordum. Titreyen eller, seğiren göz kapakları, hızlanan kalp atışları ve tutulan nefes... Sebepleri: Christopher-Gereksiz-Ucube-Gonza-lez!

“Bu da neydi böyle?” diyerek yanıma geldi Leila!

Off! Şimdi bir de onunla uğraşamazdım. Halime ağ-lamakla meşguldüm. O Malibu’da gününü gün edecek-ti, ben de evde tek başıma sinir krizleri geçirecektim. Tekrar ediyorum; bu iddia bana hiç iyi gelmiyordu. İyi-ce ruh hastası olmuştum. Duvarları yumruklamak, saç-larımı yolmak istiyordum.

“Bir şey olduğu yok. Ev arkadaşım. Uyuzun tekidir.”

“Sienna Gonzalez’in kuzeni değil mi o? Ve senin za-vallı arkadaşının?”

Ona bir daha zavallı derse ciddi anlamda Steven’ı arayacaktım. O da kız arkadaşına zavallı dediği için canına okuyacaktı. Tina, Steven’ın canına okumasına sebep olarak, onunla iletişime girdiği için, ayrıca ona zavallı dediği için canına okuyacaktı. Ben de oturup ke-yifle izleyecektim.

“Evet, o. Neden ev arkadaşın deme; çünkü anlatmak istediğim, özellikle de sana anlatmak istediğim bir hikâye değil.”

“Şansına küs,” dedi omuzlarını silkerek. “Neden aynı evde kalıyorsunuz?”

Ona anlatmaktan başka çarem yoktu. Ben de başladım konuşmaya. Hayalimdeki evi, benden o evi almak isteyişini, nasıl bir aptal olduğunu... Sonra sıra geldi iddiaya. Onu neden anlattığım konusunda bir fikrim yoktu; ama öyle sinirliydim ki, ne dediğimin farkına bile varamamıştım.

O bana gülmeye başladığında ise, artık bir şeylerin farkına varmak için çok geçti. “Sen arkadaşından da zavallısın,” diyerek benimle dalga geçiyor ve katıla katıla gülüyordu. “Onun eve kız atmasını önlemek için hanginizin bir ayda daha çok randevuya çıkacağıyla ilgili bir iddiaya girmek yerine, kendini daha az rezil edebileceğin bir şey bulamadın mı?”

Ne gibi? Çünkü eğer öyle bir şey varsa hemen uygulamaya geçebilirdim. Ona büsbütün sinir olmuş ve bana sunacağı çareleri merak eden gözlerle bakıyordum. Eh, denize düşen yılanı sarılırdı. Burada da Leila’dan daha büyük bir yılan yoktu. Karşımda tıslayıp duruyordu ve o çatal dilini yerinden sökmek üzereydim.

“Onu baştan çıkarabilirdin mesela?”

“Onu nasıl baştan çıkarmamı bekliyorsun? Sana bir-birimizden nefret ediyoruz diyoruz!”

“Bir beynin var! Onu kullan ve sana verilen nimetlerin farkına var. Ne bileyim? Rahibe gibi giyinmekten vazgeç. Ona hayal edebileceği bir şeyler göster; ama çok değil. Biraz... Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını bilmiyorsan, ne diye böyle bir iddiaya girdin ki?”

Anlaşılan o çok iyi biliyordu. Eh, ne kadar tecrübeli olduğunu bilmeyen yoktu. En azından ben biliyordum.

Maalesef Steven'in onunla oldukça fazla *tecrübesi* olmuş ve bizimle bu *tecübeleri* paylaşmaktan çekinmemiştir.

"Ben öyle bir şey yapmam! Christopher'ı baştan çıkarmak istemiyorum. Sadece ona dünyanın merkezi olmadığını göstermek istiyorum."

Bunu nasıl yapacağımı bilsem, harika olurdu tabii. Leila haklıydı. Ben daha bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bile bilmiyordum. Şimdiye kadar çıktığım tüm randevularda tamamen şansım ve yüzüzlüğüm yaver gitmişti. Kendimi, önüme gelen herkesin kucağına atmıştım resmen. Tabii mecazi anlamda. Gerçekte kimse'nin kucağına filan atlamamıştım.

"Bu iddiayı fena halde kaybedeceksin; ama merak etme, en azından onurlu bir şekilde yenilmen için sana yardım edeceğim."

Ne yapacaktı? Leila'nın yardımını istediğimden emin değildim? Kendimi bir anda genelevin birinde fahişe kıyafetleriyle bulabilirmişim gibi geliyordu. Ona güvenmeli miydim? Hayır; ama bunu düşünemeyecek kadar çaresizdim.

"Ne yapacaksın?"

Yüzünde beni ürküten sinsî bir gülümseme belirdi. Bundan hoşlanmamıştım. Başıma çok büyük bir bela almışım gibi geliyordu. "Hadi hazırlan da çıkalım. O salak döndüğünde, sen ona fark atmış olacaksın."

Tina bunu duyarsa beni kesinlikle öldürürdü; ama sanırım onu sevmeye başlamıştım.

Leila beni dans okulundan direk bir gece kulübüne getirmişti. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ne derse onu yapmam gerektiğini söylemişti ama bunu yapıp yapmamam gerektiğinden de emin olamıyordum. Başıma geleceklerden korkuyordum. Ayrıca

vicdan azabı da çekiyordum. Tina ezeli düşmanından yardım aldığımı öğrenirse beni hiç affetmezdi. Off! Ne zor bir durumdu bu böyle. Hepsi Chris'in suçuydu. Başım belaya girdiğinde, tüm suçu ona atacaktım.

"Şimdi," diyerek bana döndü ve sanki dünyayı kurtaracak bir operasyona hazırlanıyormuşçasına ciddi bir ifade takındı. "Randevundan beklentilerin neler?"

Bir beklentim mi olması gerekiyordu? Kazansam yeterdi. Çok bir şey beklemiyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir iç çekti ve sıkkin bir tavırla gözlerini devirdi. Hey! Bana yardım etmesini ona ben söylememiştim.

"Nasıl bir şey arıyorsun? Al götür mü, yoksa tadımlık mı? Ya da biraz daha uzun ömürlü bir şeyler?"

Pekâlâ, bana randevu mu ayarlamaya çalışıyorduk yoksa yemek mi alıyorduk? Uzun ömürlü de ne demekti?

"Bak, sadece bu gece eve döndüğünde puan tablosuna bakıp, oraya benim değil de Christopher'ın çentik atacağını düşünerek kendime acımak istemiyorum."

"Puan tablosu mu? Ciddi misiniz?"

İlk seferinde ben de aynı tepkiyi vermiştim ama insan zamanla alışıyordu.

"Her neyse. Sanırım ne istediğini anladım. Bu gece güzelce eğlenebileceğin; ama seni eve atmak için ısrar etmeyecek birini arıyorsun. Eh, öyle biri yok. Onlarla eğlenebilirsin ama hepsi seni eve atmak ister. O yüzden önce onlarla eğlenmeli, sonra da bir daha görüşmeyeceğinizi açık ve net şekilde belli etmelisin. Acımak yok! Sert ol! Bir erkeğin karşı koyamayacağı her şeye sahipsin. İpler senin elinde. Bunu sakın unutma."

Şu an fena halde gaza gelmiş durumdaydım. Gerçek bir savaşta gibiydik. O, bir anda komutan konumuna geçmişti ve ben de onun emrindeki askerdim. Düşman

bölgesinde ilerliyordum ve o bana, kazanmayı öğretiyordu.

“Dediklerime harfiyen uyarsan, gururunu kurtarmakla kalmaz, ayrıca bu savaşı da kazanırsın. Anlaştık mı?” diye sordu ciddi bir şekilde.

Gururumu kurtarmakla kalmayıp, bir de kazanacaktım ha? Elbette ki anlaşıştık! Bu asla itiraz edemeyeceğim, reddetmeyi aklımın ucundan bile geçiremeyeceğim bir anlaşmaydı. Leila’dan aldığım destekle, Christopher Gonzalez’e, dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecektim. İlahi güçler sonunda beni duymuş ve bana yardım göndermişlerdi. Christopher karşı konulmaz cazibesi ile şimdiye kadar hep benden bir adım önde olmuştu ama artık baştan çıkarma tanrıçasıyla birlikte çalışıyordum ve ondan alığım muhteşem taktiklerle, tavlayamayacağım hiçbir erkek yoktu. Malibu’dan dönüp de, ona fark attığımı görünce, yüzünün alacağı ifadeyi çok merak ediyordum.

Leila ile birlikte kendimize oturacak bir yer bulduk ve hemen içki sipariş ettik. O sipariş etti desek daha doğru olurdu. Benim fikrimi söylememi beklemeden, ikimize de başlangıç için birer tekila şat, ardın da birer kadeh şarap söylemişti. Eh, bu gece patron oydu. Bu yüzden her dediğini yapacak ve ne kadar sinir bozucu olursa olsun çenemi kapalı tutacaktım. Bu oldukça zor olacaktı ve buna değse iyi olurdu.

Tekilaların gelmesiyle küçük bardakların boşalması bir olmuştu. Leila biraz gevşemem gerektiğini ve bunun bana yardımcı olacağını söylemişti. Alkol hızlıca kanıma karışırken, gerçekten de biraz gevşediğimi hissediyordum. Aslında içkiyle hiç aram yoktu. Özellikle de şarapla. Onun bir kadehi bile beni sarhoş etmeye yetiyordu; ama şu son birkaç günün ardından sarhoş olmanın düşüncesi bile bana cazip geliyordu. Şarap kadehlerimiz yavaşça boşalmıştı. Biz şaraplarımızdan küçük yudum-

lar alırken, kulübe sürekli yeni insanlar giriş yapıyordu. Leila dikkatle etrafı inceliyor ve kimi tavlayacağını... Pardon, tavlayacağımızı seçmeye çalışıyordu.

Kadehlerimiz de boşaldığında, harekete geçme zamanıydı. Beni elimden tuttu ve hızla peşinden piste doğru çekti. Dans mı edecektik? Bu gece için yeteri kadar dans etmemiş miydik? O çocuklar benim tüm kanımı emmişlerdi. Leila nasıl iyiydi?

Kulüpte çalan tanıdık melodi, hızla kanıma karıştı. Ritim kulaklarımda çınılıyordu.

"Dans et!" diye bağırdı Leila kulağıma eğilerek.

Pistte adım atacak yer yoktu. Herkes deliler gibi dans ediyordu. Pistteki çiftlerin hiçbirisi nerede olduklarını umursamıyorlardı. Herkes özgürce kendini müziğin akışına bırakmıştı ve anın tadını çıkarıyordu.

"Dans et!" diye bir kez daha bağırdı Leila.

Sanki bana nasıl dans edeceğimi öğretiyormuşçasına, bana bakarak kalçalarını sallayamaya ve ellerini müziğin akışına göre hareket ettirmeye başladı. Ve ben de ona katıldım.

Kalçalarımı ve omuzlarımı aynı anda hareket ettiriyor, şarkının ateşli ritmine uyum sağlıyordum. Pistin etrafını saran ışıklar hızla yanıp sönüyor ve tüm bu ambiyansın çekiciliğini arttırıyordu. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Müzik adeta damarlarımdan aktı. Beni esir aldı. Tüm bunların bana kazanmamda nasıl yardımcı olacağını tam olarak çözemedim; ancak kendimi muhteşem hissediyordum.

Leila'yı görebilmek için gözlerimi açtım; ancak onu bıraktığım yerde değildi. Kahretsin! Nereye kaybolmuştu bu kız? Panikle etrafıma bakındım. Beni dans edebilmem için pistte yalnız mı bırakmıştı yani? Bakışlarımı sağa sola çevirerek onu aramaya devam ettim ve sonunda onu, uzun boylu, esmer bir adamın kollarında buldum. Kahretsin! Uzun boylu esmer bir adamla mü-

cadele etmem imkânsızdı. Leila'yı, uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkeklerin yaşadığı ütopyanın, en harika vatandaşlarından birine kaptırmıştım. Peki, şimdi ben ne yapacaktım? Kendimi çok salak hissediyordum. Bir dans pistinin ortasında öylece duruyordum.

Vazgeçmiştim... Geri dönüyordum... Derken bir çift güçlü el, belimin etrafına dolandı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, güçlü eller beni kendine çevirmiş ve benimle dans etmeye başlamıştı. Kendime gelmek için çok uğraşmam gerekmişti. Bir çift harika mavi göze bakıyor ve soluk alamıyordum. Tam her şey bitti derken, Poseidon'un kendisi tarafından kurtarılmıştım.

Ellerini belimden ayırmadı. Beni sımsıkı tutuyor ve onunla dans etmem için beni yönlendiriyordu. Bir kez daha kendimi müziğin akışında kaybetmiştim. Öyle ki, kollarımı alıp, boynunun etrafına doladığında, ona hayır dememişim. Dans ettiğim kişinin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sapık olabilirdi. Beni karanlık bir köşeye çekebilir ve tecavüz ettikten sonra organlarımı çalabilirdi. Bunların hepsi birer ihtimaldi; ancak o an tüm ihtimaller bana çok imkânsız ve boş görünüyordu. Müzik ve karşımdaki yüze çok yakışan maviliklerde kaybolmuşum.

Kaç şarkı boyunca dans ettiğimizi hatırlamıyordum. Üçüncü şarkıdan sonra saymayı bırakmıştım ve artık ayaklarım beni taşıyamaz duruma geldiğinde, dans etmeye son vermekten başka çarem kalmamıştı. Okul, iş, dans derken tüm enerjim tükenmişti.

Öne doğru eğildim ve "Oturalım mı?" diyerek, mavi gözlü yabancıнын kulağına doğru bağırdım. Onunla oturmak istediğime emin değildim; fakat bu benim şansındı. Bu adam her kimse, adı puan tablosuna bir çentik olarak geçecekti.

Mavi gözlü yabancı, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve başını sallayarak beni onayladı. Ardından

hareket etmeme bile izin vermeden, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni oturduğu locaya doğru çekmeye başladı. Locada oturuyordu! Off! Onu bu gecedен sonra göremeyecek olmam çok kötüydü; ama belki numarasını alırsam iddiadan sonra...

Locada ondan ve benden başka kimse olmamasına rağmen, etrafta birkaç tane ceket vardı. Arkadaşlarına ait olmalıydı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu bana doğru eğilerek.

Hmm... "Sadece su..." Bu gece daha fazla içmemek en iyisiydi. Leila beni bırakıp esmer yakışıklıya gittiğine göre, kendi kendime idare etmem gerekiyordu ve bunun için de, aklımın yerinde olması gerekiyordu. Zaten şimdiden yeteri kadar sarhoş olmuştum.

Mavi gözlü yakışıklı eliyle işaret ederek garsonu çağırdı. Bana su söylerken, kendi için de soda istemişti. Alkol almıyordu. Anlaşılan bu gecenin şoförü kendisiydi.

"Adın ne?" diye sordu, mavi gözlü yakışıklı. Bu soruyu sormasını bekliyordum. Çünkü onunla ön adlarımızla tanışmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Liz. Seninki?"

"Seth. Tanıştığımıza memnun oldum Liz."

Elini, tokalaşmak için bana doğru uzattığında, bu duruma gülmek istedim. Az önce pistte oldukça yakın bir şekilde dans ederken, şimdi mesafesini koruyordu. Mavi gözlüm ilginç birine benziyordu.

"Söyle bakalım Liz," diyerek devam ettirdi konuşmasını. "Burada olmanın gerçek nedeni ne? Dans pistinde burada olmayı gerçekten istemiyormuş gibi gözüküyordun."

"Ve benimle bu yüzden mi dans ettin?"

"Hayır, dans etmeyi gerçekten seviyordun ve ben de ne kadar muhteşem olduğuna bizzat tanıklık etmek istedim."

Vay canına! Eros bir yerlerden okuyla beni vurmuş filan olmalıydı. Çünkü az önce âşık olmuştum.

“Aslında burada olmayı gerçekten istemiyorum,” diyerek itiraf ettim. “Ama ya burada olacaktım ya da ev arkadaşımından nasıl nefret ettiğimi düşünerek, tüm gece kendime acıyacaktım.”

“O zaman tercihini ilk seçenekten yana kullandığın için şanslıyım.”

Bu kadardı. İddiayı boş verip, hemen yarın bu adamla evlenecektim. Hep doğru şeyleri söylüyor ve beni kesinlikle çok etkiliyordu. İddia başladığından beri hiçbir randevumla bu kadar güzel vakit geçirmemiştim. Uzun süre orada oturup konuşmaya devam ettik. Konuşmanın bir yerinde bir de bakmışım ona Christopher’ı ve iddiayı anlatıyorum. Bugün bunu ikinci kez yapıyordum. İnsanlara iddiadan bahsetmem normal değildi. Çünkü bu normal bir iddia değildi; ama yine de kendimi tutamamış ve ona anlatmışım.

Leila’nın aksine o bana gülmemişti. Evet, aşırı tepki verdiğimi söylemişti; ancak gülmek yerine bana tavsiyeler vermeye başlamıştı. Yanlış anlamayın, iddia konusunda değil, onunla nasıl baş edeceğim konusunda.

“Ondan nefret ediyorum,” diye; konuşmaya başladığımızdan beri bilmem kaçınıcı kez söylendim.

“Belki; ama unutma ki birinden nefret etmek için, önce onu sevmek gerekir.”

Birinden nefret etmek için, önce onu sevmek gerekir.

Bir anda hayatımı tanımlamıştı bu söz. Christopher’dan nefret ediyordum, evet; ama ona değer verdiğimi de inkâr etmiyordum. Ona verdiğim değer ne boyutta olduğuna emin olamıyordum; fakat benim tüm sınırlarımı alt üst etmesinin yegâne sebebi buydu. Ne yaparsa yapsın, ona yine de değer veriyordum. Neden? Nasıl? Bunların hepsi cevaplanmamış sorulardı ve hızla

beynimin içindeki diğer cevaplanmamış sorulara katılmışlardı.

“Yani seni bir daha göremeyeceğim, öyle mi?” diyerek konuyu değiştirdi Seth.

Bir daha değil, sadece iddiayı kazanana kadar. Onunla görüşmeye devam edersem, iddiayı kazanamazdım; Ancak galibiyetimden sonra söz onu arayacaktım.

“Maalesef,” diyerek sözlerini onayladım. Yine de ona umut vermemeliydim. Onu arayacağımı söylemek yerine, görüşmeyeceğimizi söylüyor ama bunu da kesin bir dille ifade etmiyordum. Maalesef... Yani seni görmeyi çok istiyorum ama şimdi olmaz.

“O zaman seni eve bırakayım, ha? Böylece bu geceyi bitirebilir ve adımı da salondaki yazı tahtasına işleyebilirsiniz.”

Bundan bu kadar rahat bahsetmesi hoşuma gitmişti. Bu gece açık bir şekilde tarafımdan kullanılmış; ancak bundan hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı.

“O zaman bekle de arkadaşımı bulup gideceğimi haber vereyim.”

Seth’in locasından ayrıldım ve ayağa kalkıp kulübün içinde Leila’yı aramaya başladım. Bara yakın bir yerde, esmer yakışıklıyla konuşuyor ve şuh kahkahalar atıyordu. Halinden memnun gibiydi. Eh, sayesinde ben de halimden memnundum.

“Leila!” diyerek onu kolundan dürttüm. “Ben eve gidiyorum.”

“Ne!” diye bağırdı, itirazla. İstemiyorsa gitmezdim canım, bu kadar üzülmesine gerek yoktu. “Gidemezsin! Daha kimseyi ayarlayamadın bile!”

Tüm derdi bu muydu yani? Oysaki ben, beni çoktan unuttuğunu sanmıştım. “Aslında, ayarladım. Beni eve o bırakacak. Yarın okulda görüşürüz.”

Leila’nın eve başka bir erkekle dönmemle ilgili uygunsuz bir yorum yapmasına izin vermeden, arkamı

döndüm ve Leila ile birlikte oturduğumuz masaya ilerledim. Eşyalarımız hâlâ oradaydı. Kendi eşyalarımı hızla aldım ve Seth'le birlikte kulüpten dışarı çıktım.

Los Angeles'ın üzerine gecenin sert soğuğu çökmüştü. Seth, valeye arabasını getirmesini söylerken, ben de hızla üzerime ceketimi geçirdim.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu bana, vale arabasının anahtarlarını ona teslim ederken. Pahalı bir markaya ait, güzel, siyah bir araba kullanıyordu. Kahretsin! Neden hep zenginler gelip beni buluyordu. Bir Eric vakasını daha kaldıramazdım.

"Golden Shore'a doğru gidelim. Sana yolu tarif edeceğim. California State'e yakın oturuyorum."

Yol boyunca pek bir şey konuşmamıştık. O bana yolu sormuş, ben de elimden geldiğince tarif etmeye çalışmıştım. Asıl olay, o beni eve bıraktıktan sonra olmuştu. Apartmanımın önünde uygun bir yere park etmiş ve kontağı kapatarak, benimle birlikte arabadan inmişti. Yol boyunca bizimle birlikte seyahat eden sessizlikten sonra, beni bırakır ve hemen gider sanmıştım. Öyle olmadı...

"İşte geldik," dedi apartman kapısının önünde dikilirken.

"Evet," dedim çekingen bir şekilde.

"Kaçınıcı katta oturuyorsun?"

"En üst kat."

Ve sessizlik tekrar aramızdaydı. Bu anın böyle olması gerekiyordu. Kapının önünde dikilirken, Eric'le bile konuşacak bir şeylerimiz vardı. Hadi Seth, bir erkek ol!

Seth, hafifçe boğazını temizleyerek bir nebze olsun sessizliği bozdu. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Liz. Seni tekrar göremeyecek olsam da... Ev arkadaşına benim yerime teşekkür et lütfen."

Elbette! *'Hey Christopher, dün geceki randevum sana teşekkürlerini iletiyor. Sayende benimle tanıştı'* Bunu duyduğuna çok sevineceğine emindim! Bir dakika! Bunu duymak onu kesin sinir ederdi. Evet, ona teşekkür edecektim.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

"İyi geceler," diye karşılık verdim. Bu gece böyle bitmemeliydi.

O arkasını dönüp giderken, ben de ona hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakıyordum. Onu elimden kaçırdığıma inanamıyordum. Hepsi Chris'in suçuuydu. Bak işte yine ondan nefret ediyordum.

Tam arkamı dönmüş apartmana giriyordum ki "Liz!" diyerek adımı seslendi Seth.

Arkamı dönmemle, onun dudaklarının benimkilerinin üzerine kapanması bir olmuştu. Kendimi neredeyse bütün gece bu anı beklemiş gibi hissediyordum. Bu savaşa, sonunda ben de bir ganimet elde edebilmişim. Ellerimi Seth'in omuzlarına yerleştirdim ve öpücüğüne karşılık vermeye başladım. Ondan gerçekten hoşlanmıştım ve bu öpücük, onu bir daha göremeyecek olmama karşılık bir teselli armağanı gibi olmuştu. Dudakları sıcak ve baskıcıydı. Mavi gözlü yabancı benimle tanışmaktan ne kadar büyük bir mutluluk duyduğunu daha açık bir şekilde ifade ediyordu şimdi.

Hafifçe geri çekildi Seth. Gözlerim kapalı olmasına rağmen, güldüğünü hissedebiliyordum. Çünkü ben de gülüyordum.

"İyi geceler Liz," diye fısıldadı dudaklarıma doğru Seth.

"İyi geceler Seth."

Ve sonra tekrar arkasını dönüp uzaklaştı. Bu sefer gerçekten gitmişti. Ondan ne telefon numarası alabilmişim, ne de bir mail adresi; ama bu öpücük bana fazlasıyla yetmişti. Sonunda geceyi bitirebilirdim.

Yüzümde geniş bir gülümseme ile anahtarlarımı çıkarıp, apartman kapısını açtım ve asansöre doğru ilerledim. Olduğum yerde sendeliyordum. Kahveye ihtiyacım vardı. Ve duşa. Hızla eve çıktım ve daha odama çıkmadan kahve makinesini çalıştırdım. Merdivenlerden bu halde çıkabileceğimi sanmıyordum. Tanrım! Alkolden nefret ediyordum. Bu kadar dayanıksız olmaktan daha da çok nefret ediyordum.

İki bardak şekersiz kahveden sonra kendime biraz olsun gelmeyi başarabilmiştim. Artık odama çıkabiliyordim... Odama çıkabilir ve iyi geceler öpücüğümü düşünebilirdim. İşte yine kendi kendime sırtıyordum. Lanet olsun, bir aptala benziyordum. Bir sefer olsun aptal gibi gözükmekten memnundum ve bir aptal olarak hemen uyumak istiyordum.

Telefonum çalmaya başlayana kadar, bu gecenin bitiğini düşünüyor ve olanları düşünüp kendi kendime sırtıp duruyordum. Yanılmışım. *Bitmemiş*.

Merdivenlerin üzerinde durdum ve elimi çantamın içine sokup hızla telefonumu aramaya başladım. Nereye gitmişti bu lanet şey? Sonunda onu bulduğumda telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu.

"Alo?" Telefonu hızla açıp kulağımla, omzum arasında sıkıştırdım. Bir elimle çantamı omzumun üzerine kaydırırken, diğer elimle de merdiven tırabzanlarından tutunuyordum.

"Liz Grayson?" dedi telefonun ucundaki ses. Ne ses tanıdık gelmişti, ne de numara.

"Evet, benim?"

"Merhaba, Bayan Grayson," dedi yabancı ses "Ben Santa Monica Polis Merkezi'nden arıyorum. Bay Christopher Gonzalez'in nesi oluyorsunuz?"

Polis merkezi mi? Başını nasıl bir belaya sokmuştu bu salak? Sanırım onun hiçbir şeyi olmak istemiyordum. Belki de telefonu adamın suratına kapatmalıydım.

“Ev arkadaşayım.”

Ah, şu benim lanet vicdanım!

“Bayan Grayson, Bay Gonzalez şu anda merkezimizde. Kendisini gelip almanız ve hakkında şahitlik etmeniz için sizin numaranızı verdi. Buraya gelebilir misiniz?”

Hakkında şahitlik yapmak mı? Ne yapmıştı? Randevusunu mu bıçaklamıştı?

Off Christopher!

Sanki güzel bir gece geçirdiğimi hissetmiş ve mahvetmek için tüm aptallığını kullanmıştı. Benimle ne alıp veremediği vardı anlamıyordum. Tüm güzel anlarımın ortasındaydı. Hayatımı mahvediyordu. Onun yüzünden artık güleliyordum bile. Bu çok can sıkıcı bir durumdu.

“Ev arkadaşım tam olarak neden merkezinizde?” diye sordum telefondaki adama.

“Gerekli açıklamayı size buraya gelince yapacaklar Bayan Grayson.”

“Pekâlâ, ben bir saate kadar orada olurum.”

Ardından telefonu kapattım ve hızla evden dışarı çıkıp, taksi bulmak için sokağa fırladım. Taksi bulmamın on beş dakikamı almış olması yetmiyormuş gibi, bir de tüm paramı kırk beş dakikalık Santa Monica yoluna yatırmıştım. Bu ay kiranın benim payıma düşen kısmını da o ödemek zorunda kalacaktı; çünkü sayesinde meteliksiz kalmıştım. Hayallerimin evi filan umurumda değildi. Canıma tak etmişti artık! İddia yüzünden dinleneceğim tüm vakitleri, dışarıda erkeklerle geçiriyordum ve bu da onun suçuydu. Hayatımı alt üst ediyordu ve şimdi bir de tutuklanmıştı. Nasıl bir belaya bulaşmıştım ben böyle?

Santa Monica'ya ulaşır ulaşmaz hızla taksiye parasını ödeyip aşağıya indim ve polis merkezinden içeri girdim. Daha onu nerede bulmam gerektiğini bile bilmiyordum. Bir insan neden kız arkadaşıyla tatile gitmek üzere yola çıkıp tutuklanırdı ki? Nasıl başarıyordu bunu? Başını

özellikle belaya sokmayı yani... Ayrıca beni araması da çok saçmaydı. Amcasuu arasa, buraya kadar gelmesine gerek kalmadan onu kurtarırdı. Ama hayır! O illa benim başımı ağrıtacaktı. İnsanlar ondan neden nefret ettiğimi merak ediyorlardı. Gün gibi ortadaydı nedeni işte. Sürekli başıma bela olup duruyordu. Bir günden bir güne rahat nefes aldirtmıyordu bana. Onunla sadece iki hafta iyi anlaşmıştım. Onu da kendi elleriyle berbat etmişti.

Hızla danuşma olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürüdüm ve veznenin arkasındaki adama doğru eğilip "İyi geceler, arkadaşımı buraya getirmişler. Gelip almam için beni aradılar. İsmi Christopher Gonzalez. Kendisini nerede bulabilirim?" dedim.

"Kimlik alabilir miyim?"

Hızla elimi çantama attım ve cüzdanımı çıkarıp, içinden kimliğimi çekip aldım. Adam ben kimliğimi ona uzatır uzatmaz, önündeki telefonun ahizesini kaldırdı ve tuşlara basarak bir numarayı çevirdi.

"Efendim, Christopher Gonzalez'i almak üzere bir bayan geldi... Adı Lizbeth Maia Grayson... Evet, efendim... Peki, efendim... Gönderiyorum."

O telefon konuşmasına devam ederken, ben merakla onun yüzüne bakıyor ve bana bir şeyler söylemesini bekliyordum.

"Bayan Grayson, lütfen şöyle oturun. Bay Gonzalez şu anda nezarette. Kendisini birazdan getirecekler ve ifadelerinizi vermek üzere içeri alınacaksınız."

İfade mi? Ne için ifade verecektim? Neye şahitlik yapacaktım? Başını nasıl bir belaya sokmuştu?

Ne yapacağımı bilemez halde, beklemem söylenen yere doğru ilerledim; ancak oturamadım. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordum. Birilerine haber vermem gerekiyor muydu? Belki de George'u aramalıyım. Ya da Hera'yı. Hayır, Hera olmazdı. O kesin, Christopher ölmüş gibi tepki verirdi.

Belki de Sienna'yı aramalıyım. O da babasını arar ve daha soğukkanlı bir şekilde olayı kurtarabilirdi. Zaten en başta Christopher'ın onu araması gerekiyordu. Beni değil!

Telefonum elimde, kimi arasam diye kara kara düşünüyordum. Daha da önemlisi, birini arasam mı diye kara kara düşünüyordum. Ya onu hapse atarlarsa? O zaman ben ne yapardım. Kalbime bir acı oturdu. Bir anda onu hapishane üniformasıyla hayal etmek, tüm kanımın çekilmesine sebep olmuştu. Tanrım sen bana yardım et! Christopher'a yardım et!

Volta atmaya devam ediyor ve kafamın içindeki saçma düşüncelerle mücadele ediyordum. Hâlâ çağırılmamıştım ve hâlâ Christopher'dan ses yoktu. Sanırım birilerine haber vermekten başka çarem kalmamıştı.

Tam telefonumun kilidini açmış, George'un numarasını tuşlamak üzereydim ki, elinde kelepçeler, kolunda bir polis memuruyla Christopher koridorda belirdi. Eğer durumun ne olduğunu ve ciddi olmadığını bilseydim, bu haliyle dalga geçebilirdim ancak bunun için fazla endişeliydim.

Christopher'ın bakışları hızla benimkilerle birleşti. Öfkeli görünüyordu. Niye kızgın olduğunu bilmiyordum. Kahretsin, niye burada olduğunu bile bilmiyordum.

"Buradan buyurun Bayan Grayson," dedi Christopher'ın kolundaki polis memuru ve beni onunla birlikte bir odaya aldılar.

Girdiğimiz oda bir ofisti. Masanın arkasında bir adam oturuyordu ve adam, bizi görür görmez ayağa kalkmıştı.

"Hoş geldiniz Bayan Grayson," dedi adam yanıma doğru gelirken ve bana elini uzattı; "Ben Dedektif Clark."

Dedektif mi? O kadar ciddi bir soruşturmanın mı içindeydik yani? Adamın uzattığı eli hafifçe sıktım ve başka ne yapacağımı bilemeyerek ona gülümsedim.

“Lütfen oturun,” diyerek bana koltuklardan birini işaret etti ve ardından polis memuruna döndü. “Bay Gonzalez’in kelepçelerini çöz ve dışarı çık.”

Polis memuru, Dedektif Clark’ın emrini ikiletmedi ve hızla Christopher’ın kelepçelerini çözüp odadan çıktı. Birkaç saniye sonra Christopher bileklerini ovalayarak karşıma oturmuştu bile.

“Acaba neler olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordum artık dayanamayarak “Ev arkadaşımı neden tutukladınız?”

Christopher’ın ağzından öfkeli bir hırıltı kaçtı. Kafam allak bullak olmuştu ve birinin bana burada olup bitenleri açıklaması gerekiyordu.

“Bay Gonzalez’i arkadaşlarımız Santa Monica yakınlarında bir çevirme sırasında gözaltına almışlar. Yanında aranan bir şüpheli ile seyahat ediyormuş.”

NE? “Bayan arkadaşından mı bahsediyor?” diye sorarak Christopher’a döndüm.

Dedektif Clark’ın kıkırtısı duyuldu. “Bayan arkadaş mı?”

“Ona böyle sesleniyor,” diyerek hızlı bir hareketle kendimi savunup tekrar Chris’e döndüm: “O mu?”

“Evet, o!” diyerek tersledi beni. Aranan bir suçlu ile ne işi vardı ki?

Bir dakika! Yani randevusu aranan bir suçlu muydu? Off! İşte hayatımın sonuna kadar onunla dalga geçebileceğim bir şey geçmişti elime.

“Rita Olsen. Üç farklı suçtan aranıyor ve bunların hepsi de hırsızlık. Ayrıca daha önce birkaç kez fuhuştan gözaltına alınmış.”

Dalga mı geçiyordu yoksa Christopher gerçekten de bir fahişe ile mi randevuya çıkmıştı?

“Randevularımızı genelevden ayarlayabildiğimizi bilmiyordum Christopher. Söyleseydin ben de oyunculuk ajansına giderdim. Aynı şey nasılsa...”

Dedektif Clark, bize tuhaf bakışlar atarken, ben bir tek Chris’in kızgın bakışlarına odaklanabilmişim. O da bana malzeme vermeseydi o zaman.

“Rita’yı hemen içeri aldık; ancak onunla birlikte seyahat ettiği için Bay Gonzalez de gözaltında alındı.”

Buradan bir çıkalım, yüzüm nefessizlikten mosmor olana kadar gülecek, sonra soluklanıp devam edecektim.

“Onun kim olduğunu bilmiyordum!” diyerek savunmaya geçti Christopher. “Bana halka ilişkiler uzmanı olduğunu söyledi. Halkla nasıl ilgilendiğinden hiç bahsetmedi.”

Görünüşe göre halkla bayâ bir yakından ilgileniyordu. Christopher’ı da onunla yakından ilgilenip soyup soğana çevirmek üzere Malibu’ya götürüyordu herhalde. Bu randevusunu tahtaya ben işleyecek ve yanına yıldızlar çizecektim. Öne geçmesi önemli değildi, gerçekten.

“Doğru söylüyor,” diyerek Dedektif Clark’a döndüm. “Bugün iş yerime gelip *bayan arkadaşıyla* Malibu’ya gideceğini söyledi. Onun kim olduğunu biliyor gibi değildi. Ayrıca, onunla bu konuda dalga geçiyor olabilirim; ama genelevden kendine kız ayarlayacak kadar da kötü durumda değil. Hırsızlarla çıkmaz. Fahişeleri bilemem... Yanında birkaç tane gördüm ama bu iş için para aldıklarını düşünmüyorum.”

Onu hapisten kurtarıyordum. Laf sokmaya sonuna kadar hakkım vardı. Ayrıca bana çanak tuttuğu için bu hâlâ onun suçuydu.

“Pekâlâ,” dedi Dedektif Clark. “Sizi burada çok tutmayacağım. Yazılı ifadeniz alındıktan sonra gidebilirsiniz-

niz. Bay Gonzalez'in arabası park alanında. Anahtarları birazdan getirirler."

O andan sonra, odadan çıkana kadar nefesimi tutmam gerekmişti. Yazılı ifademni verirken, yanaklarımı ısırıp durmuştum. Acilen gülmem gerekiyordu.

İfademin altına imzamı attıktan sonra, Christopher'ın arabasının anahtarlarını aldık ve polis merkezinden dışarı çıktık.

Ve ben hemen kahkahayı bastım. Az daha dolandırılacaktı. Bana kızın tekiyle Malibu'ya gittiğini söylemek için iş yerime kadar gelmişti, o kız da fahişe çıkmıştı. Ne olacaktı bu çocuğun kötü şansı?

"Gülmeyi kes ufaklık!"

"Kesemem! Sabahtan beri kendimi tutuyorum."

Sinirle homurdanıp, arabanın kilidini açtı ve direksiyonun başındaki yerini aldı. Bense arabaya bindiğimde bile gülmeye devam ediyordum.

"Seni uyarıyorum. Eğer gülmeye devam edersen hiç hoş şeyler olmaz."

Yok canım! Ne yapardı? Hırsız kız arkadaşını üzerime mi salardı?

Ben gülmeye devam ettikçe, onun yüzündeki kaslar da seğirmeye başlamış ve çok geçmeden benimle birlikte gülmeye başlamıştı. "Sadece sinirimden gülüyorum," diyordu ama bu durumun komikliğinin, benim kadar o da farkındaydı.

Arabanın içinde ne kadar süre boyunca oturduğumuzu ve katıla katıla güldüğümüzü bilmiyordum; ancak sonunda gülmeye son verip, yola çıktığımızda, ikimizin de gözleri ıslaktı.

"Evren senden yana ufaklık," dedi, Los Angeles'a giden yola çıktığında; "Senin evde tek başına oturmanı hazmedemeyince, benim randevumu da mahvetti."

Tam olarak öyle olmamıştı aslında. "Evde tek başıma oturmadım."

“Efendim?”

“Evde değildim. Dışarı çıktım. Aslında, sen yokken skor yaptım.”

“Dalga geçiyorsun,” dedi hayretle ve yavaşça havayı kokladı. “İçki mi içtin sen?”

Bu konu dalga geçilemeyecek kadar ciddiydi. Bu gece harika vakit geçirmiştım. Ve Christopher bu gecenin tüm güzelliğini mahvetmişti.

“Evet, içtim ve hayır, Leila’ya sorabilirsin. Yeni iş arkadaşım. Dışarı onunla çıktık. Bu arada bunu sakın Tina’ya söyleme çünkü ondan nefret ediyor.”

Arabanın içini hızla bir ölüm sessizliği kapladı. Christopher bakışlarını yoldan ayırmıyor, bense ne diyeceğimi bilemeden, öylece oturuyordum.

“Beni öptü,” dedim sessizliği bozarak.

Cevap vermedi. Göz ucuyla bile bakmadı.

Seth beni öptüğünde, bu bana harika hissettirmişti; ancak Chris’in bunu duyup, hiçbir tepki vermemesi, olan biten her şeyin çok yanlış hissettirmesine sebep olmuştu.

Tüm olanlar yanlıştı. O erkeklerle çıkmam yanlıştı. Seth’i öpmem yanlıştı.

Peki, bu savaşta doğru olan şey neydi?

6. Bölüm

Mutluydum. Hem de çok mutluydum. İnanılmaz mutluydum. Tarif edilemez derecede mutluydum. Ne kadar mutlu olduğumu sanırım yeteri kadar açık bir şekilde ifade edemiyordum. Ve heyecanlıyım... Hem de ne heyecan!

Büyük ihtimalle neden bu kadar heyecanlı olduğumu merak ediyorsunuzdur. Hemen söyleyeyim. TINA VE STEVEN GELİYORDU! Evet, yanlış duymadınız. En yakın iki arkadaşım sonunda eve dönüyordu.

Kış tatiline girmemize bir hafta kalmıştı. Final sınavlarını tamamlayan Steven ve Tina daha fazla New York'ta ev hasreti çekmek istememiş ve hemen biletlerini almışlardı. Ve bugün kavuşma günüydü. Onlar gittiklerinden beri gerçekten iletişim kurduğum iki kişi olmuştu. Christopher ve Leila.

İnanması güçtü ancak Leila ve ben iyi anlaşıyorduk. Tabii bu konudan hâlâ Tina'ya bahsetmemiştim ve bahsetmeyi de düşünmüyordum. Christopher'ı da bu konuda sıkı sıkı tembihlemiştim. En yakın arkadaşım tarafından hunharca katledildiğimle ilgili haberlerin gazetelere düşmesini istemiyordum. Ölü de olsam, benim de bir karizmam vardı.

Gece heyecandan uyuyamamış, bu yüzden sabah her zamankinden daha erken uyanmıştım. Hızla duşumu

almış ve Christopher'la kendim için kahvaltı hazırlamıştım.

Sonra yine kendimden beklenilmeyecek bir davranış sergileyerek odasına gitmiş ve kapısına nazikçe vurarak onu uyandırmıştım. Altını çiziyorum, nazikçe...

"Uyan Christopher... Kahvaltı hazırladım... Parmaklarını yiyeceksin..."

Ama o uyanmamıştı. Ben o kadar kahvaltı hazırlayıp, onu *nazikçe* uyandırmaya çalışmıştım; ama o uyanmamıştı. Bu yüzden olacakların sorumluluğunu almıyordum.

"Ya hemen uyanırsın gereksiz ya da senin payını köpeklere veririm!"

Kahvaltıdan sonra hazırlanma zamanı gelmişti. Tina ve Steven'ı havaalanından biz alacak, ardından Beverly Hills'e, Tina'nın evine götürecektik. Steven'ın ailesi ve Tina'nın babası da orada onları bekliyor olacaktı.

"Hâlâ hazır değil misin ufaklık?" diye bağırdı Christopher aşağıdan. Daha iki saniye önce aşağıya indiğine yemin edebilirdim. Kapısının açılıp kapandığını duymuştum; ama sırf bana gıcıklık olsun diye sanki onu bekletmişim gibi davranıyordu. Artık alışmıştım. Beni çileden çıkarmaktan zevk alıyordu.

Son kez aynada kendime baktım ve çantamla montumu alıp odadan çıktım. Ben aşağıya indiğimde Christopher her zamanki gibi kapının önünde hazır bir şekilde bekliyordu. Bu onun '*Beni bekletiyorsun ufaklık*' pozisyonuydu. Çözülmesi ne kadar da kolay bir insandı.

"Biraz daha hızlı hazırlanmak konusunda prova filan yapmalısın bence."

"Kapar mısın çenenini! Sanki saatlerdir bekliyorsun. Daha on saniye önce indir aşağıya. Evimiz sandığın kadar büyük değil."

"Vay be! Sonunda buranın ikimizin de evi olduğunu kabullendin."

Ona laf yetiştiremeyecek kadar heyecanlıydım. Bu nedenle merdivenleri inmeyi bıraktığımda, çantamı tı-rabzanın üzerine astım ve ceketimi üzerime geçirdim.

Ceketimi giyerken, gözüm tabloya takıldı.

UFAKLİK | GEREKSİZ

Hâlâ ondan gerideydim. Aramızda bir sayı fark vardı. Bunu nasıl beceriyordu anlamıyordum. Tam 'Onu geçtim' dediğim her seferinde beni hayal kırıklığına uğ-ratıyordu. Ama ümitliydim. Leila'nın desteğiyle bu sa-vaşı kazanmaya dair olan inancım kuvvetlenmişti. Bir daha bu eve kız atamayacaktı. Ben de isteyeceği çok giz-li şeyi yapmak zorunda kalmayacaktım.

"Yenilgiyi mi hazmetmeye çalışıyorsun ufaklık? Me-rak etme, kaybettiğin zaman seninle çok dalga geçmeye-ceğim, sadece azıcık."

"Oysa ben kazandığımda seninle yıllarca dalga geçe-ceğim."

İnatla benimle laf dalaşına girmeye çalışıyordu ve inatla, bu konuda bana karşı hiç şansı olmadığını ka-bullenmiyordu. Ona karşı bu romantik savaşta güçsüz olabilirdim; ama laf dalaşında üzerime kimseyi tanımi-yordum. Özellikle söz konusu Christopher olduğunda, bu konuda yenilgiyi kabullenemiyordum.

"Kendini avutmaya devam et; ama bana iyi davran-san iyi olur. Çünkü kaybettiğinde, seni avutacak birine ihtiyacın olacak." İki parmağını yavaşça omzuna vurdu. "Omzumda ağlamak istersen her zaman beklerim."

Niye onun omzunda ağlamak isteyecektim ki? Ağla-yarak kendimi parolasam da, onun omzunda ağlamaz, teselliği onda aramazdım. Eğer en ufak şeyde kolları-na koşacağını sanıyorsa yanıliyordu. Ben onun bildiği

kızlardan değildim. Olmadığım için de gurur duyuyordum.

“Bana diyorsun geç kaldık diye ama beni lafa tutarak esas sen geç kalmamıza sebep oluyorsun.”

Mesajı almıştı. Artık çıkma zamanıydı. Asansörle aşağıya inip, Christopher’ın arabasına doğru ilerledik. Arabayı her zamanki gibi tam apartmanın önüne park etmişti. Kilit açılır açılmaz kendimi arabanın içine atmış ve soğuktan korunmaya çalışmışım. Los Angeles’ta hava gittikçe soğuyordu.

Chris hızla arabayı çalıştırdı ve Long Beach trafiğine karışıp, LAX Havaalanı’na doğru yola çıktı.

“Sanırım birazdan heyecandan öleceğim,” diyerek mutlulukla adeta şakıdım. “Onları neredeyse bir asırdır görmüyormuşum gibi hissediyordum. Üstelik birlikte nasıl olduklarını çok merak ediyordum. Çıkmaya başladıktan kısa süre sonra Los Angeles’tan gittiler. Tina yazı babasıyla geçirdi, Steven da kuzenlerinin yanına Teksas’a gitti. Bu yüzden hiç birlikte vakit geçiremedik.”

Hafifçe kıkırdadı Chris. “Önemli olan bir çift olmuş olmaları. Ayrı halleri hiç çekilmiyordu. Steven aziz filan olmalı. Tina, çoğu zaman oldukça katlanılmaz biri oluyor. Özellikle insanları tehdit etmeye başladığında...”

“Hey!” diyerek onu azarladım ve koluna hafifçe vurdum. “Arkadaşım hakkında düzgün konuş. İnsanları tehdit ediyor olabilir; ama bunu sadece, bu konuda çok iyi olduğu için yapıyor.”

Bir süre daha Tina ve Steven’dan bahsederek yola devam ettik. Ardından tekrar atışmaya başladığımızda, bu konunun heyecanını kaybettiğine karar vererek radyoyu açtım. Kanallar arasında gezinmeye başladım; ama hangi kanalı dinleyeceğimiz konusunda da kavgaya başlamadığımızda, en iyisinin sessiz bir yolculuk olduğuna kanaat getirdim.

Bu sessizlik benim için biraz... Fazla bunaltıcıydı; ancak onunla iki kelime düzgün bir şey konuşmama izin vermiyordu ki. Bana özellikle laf sokuyormuş gibiydi ve bazen bunu yaptığında gerçekten kalbim kırılıyordu. En kötüsü de bunun farkına varamıyordu. Birine dalga geçmek için laf atmakla, onun kalbini kırmak için laf atmak arasında ince bir çizgi vardı ve Christopher bu ayrımı bir türlü tutturamıyordu.

Bana isimler takıyor ve sataşıyordu.

"Bana neden ufaklık diyorsun?" diye sordum ani bir şekilde.

Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum. Bir anlık bir dürtüydü bu. Öylece ağzımdan kaçıvermişti. Vereceği cevap benim için önemli miydi? Evet. Onu anlamaya çalışıyordum. Onu anlamak istiyordum. Çoğu davranışı öyle tutarsız ve saçmaydı ki kafamı karıştırmaktan... *Daha çok karıştırmaktan* başka hiçbir işe yaramıyordu. Bana bir isim takıyordu ve bunun nedenini bana açıklaması gerekiyordu. Bebek değildik. Birbirimize öylece nedensiz yere laf atmaya devam edemezdik. Yetişkin insanlardık ve bazı şeyleri açıkça konuşmamız gerekiyordu. Evet, bana hemen şimdi, burada cevap vermesi gerekiyordu.

"Efendim?" diye sordu sorumu tam olarak kavrayamayarak.

O kadar da zor bir soru sormamıştım, değil mi? Sadece bana neden ufaklık dediğini açıklaması gerekiyordu. Belki sonra ben de ona neden gereksiz dediğimi açıklardım; ama belki... Eğer cevabını beğenirsem. Başka türlü ağzımdan tek kelime alamazdı. Çünkü oldukça zavallıca bir cevabım vardı.

"Bana neden ufaklık diyorsun? Bunu uzun zamandır merak ediyordum. Şimdi fırsat bulmuşken soruyorum. Küçük bir kız olduğun için filan deme. Ben küçüksem

sen nesin? Daha yeni yirmi bir oldun. Başka bir sebebin olmalı. Ben de bu sebebi öğrenmek istiyorum.”

Christopher’ın bakışları uzun süre yola kilitlendi. Yüz hatları gerildi ve hızla sessizleşti. Sanki ondan ölümsüzlük iksirinin formülünü istemişim gibi tepki veriyordu. Sadece ‘*Seni gıcık etmek için söylüyorum*’ filan dese bile kabulümdü. Niye bu kadar düşündüğünü anlamıyordum. Başka sebebi mi vardı? Bana söylemek istemediği başka bir sebep? Ne olabilirdi ki en fazla yani? Şu an aşırı tepki verdiğini düşünüyordum. Ya da sinirimi bozmak için özellikle cevap vermiyordu.

“Sana bir soru sordum Christopher!”

“Biliyorum,” diyerek tersledi beni. Tersledi! Beni!

Şu an biraz fazla saçmalıyordu ve ben bu hareketlerine hiçbir anlam veremiyordum.

“Tanrı aşkına, sadece bir soru sordum. Bu kadar sinirin bozulduğuna göre utanç verici bir sebebi olmalı.”

“Benim utanacak bir şeyim yok!” diyerek tersledi bu sefer de. Onu arabadan atsam neler olacağını hesaplıyordum kafamda. Bunu ciddi ciddi yapabiliyordum. “Sana ufaklık diyorum çünkü ufaklıksın. Yaşının kaç olduğu önemli değil. Hâlâ küçük bir kız çocuğusun. Cevabını aldın mı?”

Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Öylece kalakalmıştım. Az önce resmen azarlanmıştım. Hem de neden? Basit bir soru sorduğum için mi? İlk kez böyle bir şey oluyordu. Christopher’la çok sert tartışmaların içine girdiğimiz olmuştu. Ağzımızdan çıkanı kulağımız duymazdı o anlarda; ama bu... Bu ilkti. İlk kez bana böyle bağırıyordu. Sesini yükselttiği olmuştu ama bağırmak... Azarlamak...

“Pekâlâ, sormadım say! Hatta sana bundan sonra hiçbir şey sormayacağım. Ne hakkında ne düşündüğün, neyi neden yaptığın umurumda değil! Seninle ilgili hiçbir şeyi umursamıyorum! Şimdi acele et! Geç kalacağız.”

Kendimi öyle berbat hissediyordum ki bunu anlatacak kelime bulamıyordum. Bu sefer çok net bir şekilde kalbimin kırıldığını söyleyebilirdim. Ve kalbimdeki acı, bu olayla bir anda ikiye katlanmıştı. Yalnız kalmak ve ağlamak istiyordum. Keyifli başlayan günüm sayesinde mahvolmuştu. Peki, yaptığı şey için pişman mıydı? Ya da, numaradan da olsa, özür dilemiş miydi? Hayır. Çünkü aptalın tekiydi. Birlikte yaşadığımız günlerden birinde çok hasta olacaktı ve benim ona acıyıp çorba yapmam çok uzun zamanımı alacaktı. O zaman zarfında yüksek ateşten havale filan geçirmezse şanslıydı. Aslında, ona acımayacaktım. Hastalıktan sürünmesine izin verecektim.

Havaalanına geldiğimizde, kötü ruh halimden bir nebze olsun kurtulmuş ve tekrar heyecanımı hissetmeye başlamıştım. Tina ve Steven geldiğinde onu takmak zorunda olmayacaktım. Tüm dikkatimi arkadaşlarıma yoğunlaştıracak ve onunla elimden geldiği kadar konuşmayacaktım.

Ona tavır yapıyor filan değildim. Sadece onunla konuşmanın hiçbir şeyi daha iyi yapacağını düşünmüyordum. Aslında konuşmaya başlarsak her şeyin daha kötü olacağını biliyordum. Onunla konuştuğum anda tüm öfkemi kusacaktım ve az önce olanlardan sonra, bu seferki kavgadan ikimiz de sağ ya da sağlam çıkamazdık. En az bir kişi yara alırdı. Savaşın en ağır saldırılarından biri de bu olmuştu. Durumu kurtarmak için elimizden geleni yapıyorduk; fakat her şeyi *daha da* berbat etmek için müthiş bir heves de besliyorduk. Kırılan gururlar, kanayan kalpler bize zevk vermeye başlamıştı ve bunun hoşuma gittiğinden emin değildim. İçinde bulunduğumuz bu savaş durumundan zevk almıyordum; ama bunu o başlatmıştı. Hem de daha tanıştığımız ilk anda. Eğer beni gördüğünde ilk tepkisi '*Kim bu ufaklık?*' yerine '*Hey, Tina, arkadaşın kim?*' olsaydı, her şey daha güzel

olabilirdi. Bana 'Küçük kızlarla ilgilenmiyorum' demek yerine '*Tanıştığıma memnun oldum Liz*' dese, ben de ona '*Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Christopher*' diyebilirdim ve onunla tanıştığıma gerçekten memnun olabilirdim.

O ışığı hâlâ görüyor olabilirdim. Kalbime yerleşen o acının anlamını çözmeye çalışarak zamanımı harcamaz, onunla iyi geçinmeyi deneyebilirdim; ama bunların hepsi için çok geçti. Yanlış bir başlangıçtı bizim savaş çağrımız. Ayaklarımızın altında gururlarımız, felakete yürüyor, mantığımızı esir tutuyorduk. Daha çok yara alacaktık. Hep kırılacaktık. Ve belki de birbirine karşı savaşılan kalplerimizin iyileştigiine asla şahit olamayacaktık.

Christopher havaalanına girip, direkt olarak havaalanının otoparkına doğru sürdü. Steven'ın ve Tina'nın uçaklarının inmesine on dakika vardı. Onlar uçaktan inip, eşyalarını alana kadar en az yarım saat geçerdi. Bu nedenle arabayı park edecek ve onları bir süre arabada bekledikten sonra kapıya gidecektik; ancak onunla arabada daha fazla yalnız kalmak istediğime emin değildim. Aramızda aşılabilir bir soğukluk oluşmuştu. Belki birkaç gün sonra unutulacak bir şeydi. Hatta birkaç saat sonra... Ama şu anda tek istediğim kırılan kalbimi de alıp gitmekti. Hem, kalıp ne yapacaktım ki? Arabada kalıp onunla ne konuşacaktım? Sessizlik bizi boğacak ve belki de yeni bir kavgaya sebep olacaktı. En iyisi konunun üzerine gitmemek ve olan bitenin unutulması için kendime ve ona zaman vermektir. Düşünmek istemiyordum ama aklım sürekli verdiği tepkiyle meşguldü. Onu anlamaya çalışıyordum. Neden savunmaya geçtiğini, çıkıştığını anlamaya... Anlayamıyordum işte ve bu baskımı artırıyordu.

Christopher arabayı otoparka park etti ve el frenini çekip, kontağı kapattı.

“Ben kapıda bekleyeceğim,” dedim, neredeyse kontak kapandığı ilk anda.

“Dışarı çıkmaları için neredeyse yarım saat var ve hava soğuk Liz.”

Buradaki havadan daha soğuk olmadığı kesin...

Bana adımla seslendiğine ve ukala ses tonunu kullanmadığına göre o da hâlâ olanlarda takılıp kalmış olmalıydı. Kurduğu cümlelerin üzerine sarkastik ya da açık bir şekilde aşağılayıcı, kalp kırıcı bir şeyler söylemek istiyordum; ama bu her şeyi daha kötü yapmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Yine de bu arabadan kurtulmalıyım. “Olabilir; ama ben çok heyecanlıyım. Arkadaşlarımı kapıda beklemek istiyorum. Sen çok üşüyorsan kalabilirsin *Christopher*.”

Başka bir şey söylemesine izin vermeden kapıyı açıp aşağıya indim ve otoparktan, gelen yolcu kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Hava gerçekten de soğuktu. Ceketimin kollarını aşağıya doğru çektim ve ellerimi ceketimin içine saklayarak cebime soktum.

Havaalanı kapısının önünde volta atıp duruyordum. Arabadan inip buraya geleli neredeyse yirmi beş dakika olmuştu. Off! Donmuştum resmen. Bir an önce Tina’ya sığınıp Christopher’la olanları düşünmekten kurtulmak istiyordum. Ayrıca ona her şeyi anlatıp, Leila dışında birinin, görüşünü de almak istiyordum.

Ben kapının önünde volta atmaya devam ederken, Chris de yanıma gelmişti. Arabada beklese olmaz mıydı? İlla onları benim gibi kapıda mı karşılaması gerekiyordu?

“Sana üşürsün demiştim,” dedi titreyen dişlerine bakarak.

“Sana fikrini soran olmadı! Hatırlarsan artık sana hiçbir şey sormama kararı almıştım.”

Kaşınmıştı. Ben de zaten kendimi daha ne kadar tuta-

bilirdim, emin olamıyordum. Dişlerini sıkı ve sessizce bir şeyler mırıldandı. Sinirlenmiş görünüyordu. İlgilenmiyordum. Artık gerçekten de onunla ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Aslında, daha en başından eve kız atmasına izin verip bu saçma iddiaya girmemeliydim. Daha en başından, hayallerimin evinden vazgeçip, bu savaşın kızışmasına izin vermemeliydim. Şimdi ise geri adım atamıyordum.

Beş dakika sonra havaalanının kapısı açıldı ve en yakın iki arkadaşım ellerinde valizlerle kapıda belirdi.

Ne Tina'nın umurunda olmuştu valizler, ne benim. Valizini elinden adeta fırlattı ve benimle aynı anda koşmaya başladı. Ne zaman ona sınıksı sarıldığımı hatırlamıyordum. İnsanın en yakın kız arkadaşı uzakta olduğunda, hep bir yanı eksik oluyordu. Başka arkadaşlarının olabilir ama hiçbiri en yakını kadar iyi gelmezdi size. Ailemin ve Tina'nın aynı anda gitmesi de benim için hiç kolay olmamıştı.

"Sanırım sizinle New York'a geleceğim. Sen yokken ve üvey kuzeninle aynı evde yaşarken nasıl eğlenebilirim? Bana bunu cevaplaman gerekiyor Tina?"

"Sen Steven'la birlikte yaşayıp hayatta kalırsan söz cevap veririm. Ciddiyim, eğer birlikte yaşaması bu kadar zor biri olduğunu bilseydim, hiç kafasına taş filan atmaz, kekimle birlikte uzaklaşmasına izin verirdim."

"Bence onları bırakıp biz aynı eve çıkalım."

Tina ile özlem giderirken, zaman kavramını unutmuş ve kendimizden geçmiştik. Steven'la ve Christopher'la dalga geçiyor, ne kadar çok konuşacak konumuz olduğu hakkında tartışıyorduk.

"Ben de seni özledim Lizzy," dedi arkamızdan bir ses.

Steven'ı unutmuş filan değildim ama Tina her zaman ondan bir adım öndeydi. Bu her şeyde ve her zaman böyle olmuştu.

Tina'nın yanından ayrıldım ve Steven'in yanına gidip ona sıkıca sarıldım. "Hoş geldin Steven. Duyduğuma göre Tina seni evden kovmayı düşünüyormuş."

Keyfim tekrar yerine gelmiş, yolda olan tüm kötü şeyler unutulup gitmişti. Steven ve Tina ile şakalaşarak zaman geçirmek bana iyi gelmişti.

"Duyduğuma göre bize özenip, oyunlara merak salmışsın. Oldukça da iddialıymışsın..."

Bunu kulağıma fısıldayarak söylemişti. Buna minnettardım; çünkü Chris'in bu konuşmaya şahit olmasını istemiyordum.

"Oyun değil... *Savaş!* Ve pek iddialı olduğum söylemez; ama telefon rehberini ele geçirdikten sonra olacağım."

Steven kulağımın dibinde keyifle gülümsedikten sonra, beni kolunun altına alarak, Tina'ya ve Chris'e doğru yürümeye başladı. Tina'nın yere fırlattığı bavul Chris'in, Steven'in bavulu Tina'nın elindeydi.

Steven bir kolunu benim omzumun etrafına doladı ve boşta kalan eliyle de Tina'nın elini sımsıkı tuttu. Ah! Ne kadar da tatlılardı! Onları böyle görmek için uzun zaman beklemiş ve sahip olduğum en büyük dedikoduyu sabırla içimde tutmuştum. Şimdi sabrımın meyvesini yiyordum.

Hep beraber otoparka doğru gittik ve hızla arabanın yanına ulaştık. Christopher ve Steven bavulları yerleştirirken, Tina ve ben çoktan arka koltuğa yerleşmiştik. Steven'in yanlış düşüncelere kapılmasını istemiyordum; ama burada oldukları sürece Tina bana aitti. Onunla aşk yaşamak istiyorsa, New York'a dönecekleri zamanı beklemeleri gerekiyordu. Ayrıca, öne oturmayı da hiç istemiyordum.

Chris ve Steven, ön taraftaki yerlerini aldıktan sonra yola çıktık. Araba hızla ısınırken, benim de içimdeki mutluluk, ısıyla birlikte yükselmisti.

"Bu anı ölümsüzleştirmem lazım. Siz iki sersem yakınlaşın. Hayatta kalışınızı bir fotoğraf ile ölümsüzleştirmem lazım!"

Ha ha! Gelir gelmez benimle dalga geçmeye başlamıştı. Ne biçim arkadaşı bu?

"O elindeki benim telefonum," diyerek araya girdi Steven.

"Ayrıca araba kullanırken kimseye yaklaşılamam," diyerek itiraz etti Christopher.

Sanki ben çok meraklıydım ona yakın olmaya!

"Biliyorum; ama benimkinin hafızası doldu. Hem, aramızda senin telefonun benim telefonum mu var sevgilim?"

Az önce ne demişti o?

"Sevgilim mi dedin sen?" diyerek, düşüncelerimi okumuşçasına isyan etti Christopher.

"Ona neden böyle kötü kelimeler öğretiyorsun Steven?" diyerek isyanına ortak oldum. "Ona kötü hiçbir şey öğretmedim ben. Kötü şeyler onun başının altından çıkıyor! Ve bana sevimlilik yapmaktan vazgeç Tina, çünkü telefonumdan senin her yerde çektiğin selfileri temizlemekten bıktım. Hiçbir şekilde kandıramazsın beni!"

New York onlara oldukça iyi gelmişe benziyordu. Tina kendini beğenmişlik sınırlarını genişletmiş ve tapınma olayıyla selfie çekme kavramını birleştirmişti. Çektiği fotoğraflardan tapıyordu artık kendine. Aynalar yetersiz kalmıştı...

"Hiçbir şekilde mi?" diye sordu Tina. Ses tonu, bende arabayı terk etme isteği uyandırmıştı. Konuşmalarına sansür koymadan çenelerini kapamaları gerekiyordu.

"Tamam, belki birkaç şeyle beni kandırabilirsin; ama sevimliliklerin işe yaramıyor?"

"Hiç mi?"

Hadi ama! Ne zaman böyle Tina'nın oyuncağı olmuştu? Âşık Steven çok sıkıcıydı. Ona meydan okuması, kafa tutarak Tina'yı çileden çıkarması gerekiyordu.

Cilveleşmelerinin önüne geçmek adına "New York nasıl?" diye sordum Tina'ya.

"Harika; ama soğuk... Los Angeles gibi değil. Gerçekten soğuk. Şu anda orada kar yağıyor. Burada yağmadığı için mutluyum; fakat yine de hayatımdan memnunum. Sonunda hayallerime kavuştum."

Üçümüzün oturup gelecek hayalleri kurduğumuz zamanları hatırlıyordum. Bana hep Yale'e başvurmamı söylerlerdi. Böylece onlara yakın olabilecektim; ama benim hayalim hep Stanford olmuştu. Stanford'dan vazgeçtiğim için çok üzül müştüm; ancak daha önemli bir hedefim vardı artık. Yaşamak. Büyümek. Bir birey olmak... Aileme güçlü olduğumu göstermek...

"Peki, iddia nasıl gidiyor?" diye sordu Tina. Ben ona New York'u soruyordum ve o iddiayı mı soruyordu?

Chris'in alay dolu kıkırtısı duyuldu. Ve o kıkırtıdaki hafif tını, hâlâ sinirlerinin bozuk olduğunu anlamama sebep oluyordu. Hem suçluydu, hem güçlü.

"Siz ikiniz hiç ayrılmamış gibisiniz," diyerek laf attı Tina ve bana "New York ve Los Angeles arasında ittifak kurmuşsunuz resmen," dedi.

Bu sefer ağzımı bile açmayacaktım. Onu Tina'ya bırakıyordum. Ben ağzımı açarsam, kavga çıkardı. Tina ağzını açarsa, Chris susardı.

"Bu konuda şüphelenmediğine sevindim üvey kuzen. Zira bir daha o eve kız atamaman ve arkadaşşıma karşı takındığın şu saçma kibirli tavırdan kurtulman için her şeyi yapmaya hazırım."

Söylemiştim. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Chris çoktan çenesini kapatmıştı. Yol boyunca lanet çenesini bir daha açmazsa her şey çok daha güzel olurdu.

"Ee?" diyerek bastırdı Tina, "İddia nasıl gidiyor?"

"Uzmanlık alanın olduğu için mi soruyorsun, yoksa meraktan mı?" diyerek bu sefer ben lafı yapıştırdım. İddianın nasıl gittiğini biliyordu. Sırf beni sıkıştırmak ve Chris'in ağzından laf almak için yapıyordu.

"Uzmanlık alanım olduğu konusunda haklısın. Hatta bu konuda tez bile yazabilirim. Araştırma sonuçlarıyla ilgili dedikoduları seninle sonra paylaşacağım. Mümkünse, Steven'dan yaklaşık yetmiş iki saat uzak kalıp, onu biraz özlemeye başladığım zaman."

"Hey!" diyerek itiraz etti Steven; ama kimse şu an onu umursamıyordu.

Tina hâlâ iddiayı merak ediyordu. Ne dememi istiyordu? Kazanacaklarımızdan çok birbirimize kaybetti-receklerimizi önemsiyorduk. Başkalarını etkileyip, bir-birimizden nefret ediyorduk. Gelmiş geçmiş en saçma düşünce yapılarına sahiptik. Doğuştan mı böyleydik yoksa toplum mu bizi böyle olmaya zorlamıştı, açıkçası bunu hiç bilmiyordum.

"İddia!" diyerek bir kez daha bastırdı.

"Çok iyi!" diyerek konuşmaya girdi Chris. "Kazanıyorum. Olması gerektiği gibi..."

"Ah, sonra küçük bir kıza yenildiğin filan duyulur, utancından ölürsün; ama doğru ya, senin utanacak hiçbir şeyin yoktu!"

Off! Kendimi bir tutabilsem, çenemi bir kapayabilsem...

"Bunu uzatacaksan, en azından eve dönene kadar beklemeni rica ediyorum Liz."

"Rican reddedildi! Çünkü eve dönmeyeceğim ve konuyu da uzatacağım."

"Ne demek eve dönmeyeceğim?" diyerek bağırdı. Azarladı! Yine!

"Tina ile kalacağım. Bir sakıncası mı var diye sordum ama biliyorsun... Ne düşündüğünle ilgilenmiyorum."

Steven ve Tina hiçbir şey anlamamış şekilde bize bakarken, biz derin nefesler alıyor ve patlamaya hazır öfkelerimizi yatıştırmaya çalışıyorduk. Ben ağlamak istiyordum ama çok uzun bir süre daha bu isteğimi gerçekleştirebileceğimi sanmıyordum.

“Ne oluyor? Sizi birkaç ay yalnız bıraktım ve laf atmaktan, kalp kırmaya mı atladınız?” diyerek, azarlayan bir ses tonuyla sordu Tina. Kaşlarını çatmış, bize öfkeli bakışlar atıyordu.

“Kuzenin bu konuda oldukça başarılı olunca ben de geride kalmayayım dedim.”

Sus Liz. Bir kere olsun aldığın kararın arkasında dur!

“Bana yenilmeyi asla kabullenemiyorsun, değil mi ufaklık. Her zaman benden bir adım önde olman gerek; ama bazen, yenilgiyi kabullenmek gerek. Her şeyde iyi olamazsın.”

Bu ne anlama geliyordu? Geri çekilmemi filan bekliyorsa, daha çok beklerdi. Asla, asla geri çekilmeyecektim. Asla pes etmeyecektim.

“Ben her şeyde iyi olmak istemiyorum. Sadece sana gününü göstermekte iyi olmak istiyorum.”

Araba yolculuğunun devamı oldukça tuhaf geçmişti. Steven ve Tina bize sorular sorarak sessizliği bozmaya çalışmış; ancak pek de başarılı olamamışlardı. Bu olayın ne kadar uzayacağını bilmiyordum. Sadece... Bu öylesine bir öfke değildi. Canım tarif edilemez, dayanılmaz bir şekilde yanıyordu. Ondan hiçbir zaman bana, asıldığı o kızlara yaptığı gibi, güzel cümleler kurmasını beklememiştim. Sadece bana karşı biraz daha kibar ve saygılı olmasını istemiştim. Beni kışkırtmaya devam etmek yerine, benimle anlaşmayı denemesini... Ona basit bir soru sormuştum... Cevap olaraksa tek yaptığı kalbimi kırmak olmuştu. Tekrar tekrar, kalbimi kırmak...

Eve ulaştığımızda bir kez daha Christopher’la muhatap olmama kararı aldım. Açıkçası bu sefer bu kararı

vermemin sebebi Hera'ya 'Ben söylemiştim!' diyebileceği bir sebep vermemektir. Kararıma bu sefer uyabileceğimi umuyordum.

Arabayı evin önüne park ettik ve birer birer aşağıya indik. Valizleri almadan, direkt eve doğru yürümeye başladık. Valizler kaçmıyordu. Onları her zaman alırdık. Tina ve Steven bir an önce ailelerine kavuşmak istiyorlardı ve bu her şeyden önemliydi.

Evden içeri girer girmez Steven'la Tina'ya sarılmak ve özlem gidermek isteyen insanlardan oluşan uzun bir sıra oluşmuştu. Hera'nın arkasındaki gözü, sağ kolu Tasha bile sıradaydı. Chris ve ben arkada kalmış, birbirimize bakmamaya çalışarak, sıranın bitmesini bekliyorduk. Belki de ben de sıraya girmeliydim. Tina ve Steven'la bir kez daha özlem gidermekten zarar gelmezdi, değil mi?

Ondan neden bu denli kaçmaya çalıştığımı anlamıyordum. Beynimde alarmlar yanıp sönüyordu. Bir şeyler beni kaçmam için ısrarla dürtüp duruyordu.

"İzin vermiyorum!" diye haykırdı bir anda Hera. "Geri dönemezsin. Kızımın uzakta olmasından hoşlanmıyorum. Geri dönün buraya."

Hep aynı konuydu. Hera, Tina'nın New York'ta okumasını istemiyordu. Kızını dizinin dibinden ayırmaya gönlü razı gelmiyordu.

"Anne abartma lütfen? Zaten her fırsatta geliyorum. Dört yılın sonunda geri döneceğim."

"Dört yıl mı?" diye bir kez daha haykırdı ve o ikinci haykırıktan sonra herkes onu dinlemeye bir son verdi. Bu konuşma hiçbir zaman farklı bir yere gitmiyordu. Hera ve aşırı tepkileri...

"Hadi masaya geçelim," diyerek konuyu dağıttı George. O olmasa Hera ne yapardı bilmiyordum. O olmasa biz Hera'yla ne yapardık, onu hiç bilmiyordum. Bu

konuda herhangi birinin en ufak bir fikri olduğunu bile sanmıyordum.

Hep birlikte masaya geçtiğimizde George ve Tina'nın babası Lucas, yan yana otururken, Hera George'un diğer yanına geçti. Hera'nın yanına sırasıyla, Sienna, Tina ve Steven oturmuştu ve Steven'in ailesi hemen yanında yer alıyordu. Ben Bay Mitchell'ın yanında oturmuyordum. Christopher da benim yanımda. Neden yan yana oturmak zorunda bırakıldığımızı anlamıyordum. Biz her an kavga etme potansiyeli olan iki kişiydik. Birbirimizden ne kadar uzak olursak, o kadar iyiydik.

Tasha yemekleri servis ederken masada ben ve Chris hariç herkes koyu bir sohbetin içine girmişti. George ve Lucas ironik bir şekilde iyi anlaşıyordu. Hera onların muhabbetinin dışında kalmayı tercih edip, kızlarıyla laflıyor, Steven da ailesiyle konuşuyordu.

Bizse servislerimizle oynuyor ve birbirimizi görmezden geliyorduk. Ondan bir özür bekliyordum. Kalbimi kırdığını hiçbir zaman görmeyen gözlerinin açılmasını, kırılma seslerine dikkat etmeyen kulaklarının artık işitmesini istiyordum; ama o üç maymunu oynamaya devam edecekti anlaşılan. *Hiç görmeyecek, duymayacak ve bilmeyecekti.*

Yemekler servis edildi ve hızlıca yendi. Masadaki konular daldan dala atlayarak değişti. Chris ve benim aramdaki gerginlik masaya yansımadağı için mutlu olmuştum. Kimsenin keyfi benim yüzümden kaçsın istemiyordum.

Kahvaltı bittikten ve kahvelerimiz geldikten sonra, Tina'nın ilgisi yine Chris ve benim üzerimdeydi.

"Aklıma, tanıştığınız gün geldi. Yemekte birbirinizi bıçaklayacaksınız sanmıştım. Oysa şimdi dilinizi yutmuş gibisiniz. Böyle sessizken daha tatlısınız aslında."

Tina geldi diye mutluydum; ama geldiğinden beri laf

atıp duruyordu ve böyle yapmaya devam edecekse sevgilisini de alıp geldiği yere geri dönebilirdi.

“Bak eğer bize laf atmaya başlayacaksan,” diyerek savunmaya geçtim; “Ben de kendi silahlarımı çıkarırım. Biz çok kavga ediyor olabiliriz ama en azından iletişim sorunları yaşamıyoruz.”

Steven elini kalbinin üzerine koydu ve sanki kalbine sert bir şey atmışım, onu tam kalbinin üzerinden vurmuşum gibi geriye doğru, abartılı bir şekilde eğildi. “Bu acıttı, Lizzy! Chris’e karşı da silah olarak çeneni mi kullanıyorsun?”

Ah! Bire karşı iki ha? Bu hiç adil değildi! Resmen sırtımdan vurulmuştum.

“Hayır, savaş başlamak için seni bekledi. Nasıl kalın kafalı bir sersem olduğunu hiç düşürmez dilinden. Sen ve kalın kafan onun en büyük silahıymış.”

Ona çok kızgın olabilirdim; ama şu anda onu öpmek istiyordum. Tina ve Steven beni tek bulduklarını sanırken, ezeli rakibim tarafından kurtarılmıştım. Onu birazcık affediyordum. Ama birazcık...

“Senin en büyük silahın ne? Boru anahtarın mı? Duyduğuma göre tamirat becerilerin öyle mükemmelmış ki borular sana dayanamayıp, sahip oldukları tüm suları önüne seriyorlarmış.”

Bu sert olmuştu! Kendi kalemize gol yemiştik resmen! Ama ben bunu yanlarına bırakmazdım.

“Ben de duydum ki Steven aile mahkemesine başvurmak üzereymiş. Sen ve havada uçuşan yastıkların, kendi markanızı yaratmaya hazırlanıyor musunuz. Yastıkları zihin gücüyle kontrol edebildiğin doğru mu?”

Tina kızgın bakışları ve şaşkınlıktan açılmış ağzıyla Steven’a dönerken, o çaresiz bir şekilde bana ‘*Ne yaptın Liz?*’ diyordu gözleriyle.

Kendi kalene gol yemek böyle bir şeydi işte.

Yemek, Tina ve Steven'a karşı, ben ve Chris'in atışmalarıyla geçti. Kimse bu atışmalardan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Aksine, oldukça güzel vakit geçiriyorlardı.

O gün Tina ve Steven çok yorgun olmalarına rağmen hiç şikâyet etmemiş ve saatlerce aileleriyle oturup sohbet etmişlerdi; ancak akşam saatleri yaklaştıkça, onların pilleri de tükenme noktasına gelmişti. Güneş batmaya yakındı, Steven artık eve gitmek istediğini söyledi. Tina'nın valizini alıp, odasına çıkarmasına yardım ettikten sonra Baker Ailesi'nin diğer fertleriyle birlikte evden ayrıldı. Tina da aynı şekilde yorgundu ve tek yapmak istediği şey, odasına çıkıp, uzun bir düşün ardından yatıp uyumaktı. Aynı şeye benim de ihtiyacım vardı.

Tina odasına çıktıktan sonra, bizim için de gitme vakti gelmişti artık. Aslında Tina'yla birlikte burada kalmak istiyordum; fakat o çok yorgundu ve bir de ben kafasını şişirmek istemiyordum.

Chris de, ben de kimseyle uzun uzun vedalaşma ihtiyacı duymadık. Onlara kısaca *hoşçakal* dedik ve gergin araba yolculuğumuza başlamak üzere evden ayrıldık.

Araba yolculuğumuz tam da tahmin ettiğim gibiydi... Oldukça gergin bir araba yolculuğu geçiriyorduk. Yine soğuk bir hava vardı arabada ve bu durum artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Sessizliği ilk bozan Christopher oldu.

"Buna daha ne kadar devam edeceğiz? Birbirimize soğuk davranmaya yani?"

"Bilmiyorum," diyerek cevapladım sorusunu.

Gerçekten de bilmiyordum. Bugün ne oldu, onu bile tam olarak anlayabilmiş değildim.

"Bazen," diyerek konuşmaya devam ettim: "Kör olduğunu düşünüyorum. Aptal olmadığını biliyorum ama körsün. Ya da özellikle görmezden geliyorsun."

Kaşları çatıldı. Neden bahsettiğimi elbette ki bilmi-

yordu. Ben de bundan bahsediyordum işte. Hiçbir şey bilmiyordu...

"Neyi?" diye sordu.

"Benim de duygularım olduğunu ve onları incitebileceğini. Alaycı olmakla, kırıcı olmak arasında ince bir çizgi var Christopher ve sen sık sık bu çizgiyi geçtiğin halde farkına varmıyorsun."

Duygularımı onunla böyle açık bir ifadeyle konuşmak istemiyordum. Her şeyi kendi içimde yaşamaya alışmıştım ve şimdi onları birine, özellikle de Chris'e açmakta zorlanıyordum; ama günlük hayatımda en çok yüz yüze geldiğim insan oydu ve onunla bir şeyleri konuşmadan çözmemiz mümkün değildi.

Dudakları, alaycı ama hiç de eğlenmeyen, kibirli bir gülüşle kıvrıldı. "Yani sen o çizginin alaycılık tarafındasın öyle mi? Bunu mu iddia ediyorsun? Ben olsam pek öyle söylemezdim."

Demek onu kırıyordum... Bunu itiraf etmesi de bir başlangıçtı. "Ben öyle bir şey iddia etmiyorum; fakat ben en azından beni kırdığını itiraf edecek cesareti gösteriyorum. Belki sen de aynısını yapmalısın. İkimizin de zihin okuma gibi bir yeteneği yok sonuçta; ama düşünme yeteneğine sahibiz ve ben zamanımın çoğunu, neden böyle olduğunu anlamaya çalışmakla geçiriyorum. Christopher niye böyle davranıyor? Niye sürekli beni kışkırtmaya çalışıyor? Niye özellikle kalbimi kırmak istiyormuş gibi davranıyor? Niye bana isimler takıyor? Niye o isimleri takıyor? Ki bunu merak ettiğimi zaten biliyorsun... Bunları düşünüyorum, Christopher; ama senin 'Liz neden bana karşı bu kadar öfkeli?' ya da 'Liz neden sürekli bana karşı bir savunma durumunda?' 'Niye sürekli beni yenmeye, alt etmeye çalışıyor?' diye düşündüğünü sanmıyorum. Hem de hiç..."

Hiç beklemediğim bir şekilde, tüm bu his ve düşünceleri itiraf etmek, onunla paylaşmak, bana iyi gelmiş-

ti. Kendimi rahatlamış hissediyordum. Kalbimdeki acı hafiflemiş, geriye sadece adlandıramadığım duyguların sızısı ve beni boğan elleri kalmıştı.

“Neden bana karşı bu kadar öfkelisin?”

“Eğer sana düşünmen için verilen o beyni kullan-
saydın, bunu zaten bilirdin Chris! Ama seni bunun için suçlamayacağım. Ben de gurur duymadığım çok şey ya-
pıyorum. Mesela şu girdiğimiz saçma iddia ile hiç gurur
duymuyorum. Güya gururumu kurtarmaya çalışıyor-
dum! Ama bu iş bir iddiadan savaşa dönüştü. Kazan-
mak istemiyoruz. Karşı taraf kaybetsin, her şeyi kaybet-
sin istiyoruz. Ben böyle biri değilim. İnsanlarla çatışma
içinde olmaktan zevk filan da almıyorum. Özellikle de
seninle... Aynı evin içindeyiz ve bu durum beni rahatsız
ediyor...”

“Bir saniye!” diyerek lafımı kesti aniden. “Ben sen
her şeyini kaybet filan istemiyorum. Savaşmıyorum da.
Ben sadece kazanmak istiyorum. Hem de çok. Sana söy-
ledim, istediğim şeyden asla vazgeçmem. Bu kaybede-
meyeceğim bir ödül.”

“Ne istiyorsun?” Ne istiyorsa yapacaktım. Bu iddia-
ya bir son vermemiz için her şeyi yapardım. Sadece artık
bitsin istiyordum.

“Sana söyleyemem. Hâlâ kazanmadım. Ve sen de
kaybedeceğin için bahaneler uydurmaktan vazgeç ufak-
lık!”

“İşte yine yapıyorsun!”

Bana karşı bir savunma mekanizması olduğunu dü-
şünmeye başlamıştım. Sanki bilmemi, görmemi, yaklaş-
mamı istemediği bir sınır vardı etrafında. Ardında gizli
dünyalar saklıydı. Ne zaman onlara bir adım atmaya
kalksam, o da kalbimi kırmaya çalışıyordu. Neden kor-
kuyordu? Ne saklıyordu?

“Neyi yapıyorum?”

“İstemediğin bir durum olduğu anda kalbimi kır-

mak için silahlarını çekiyorsun! Boşver Christopher. Sana ne söylersem söyleyeyim sen yine aynı bencil, umursamaz ve kibirli Christopher olmaya devam edeceksin. O ışığı tekrar görmeme asla izin vermeyeceksin. Az önce söylediğim her şeyi unut. İsteddiğin kadar kır kalbimi; ama sana yemin ediyorum, asla istediğini almana izin vermeyeceğim. Kaybet diye her şeyi yapacağım; fakat eğer kazanırsan da, seni kazandığına bin pişman edeceğim. İsteddiğini alacaksın ama bundan zevk almana izin vermeyeceğim.”

Eve gitmek istiyordum. Bir an önce odama gitmek ve ciğerlerim patlayana kadar ağlamak istiyordum. Beni nasıl böyle darmaduman edebiliyordu anlamıyordum.

Kimse böyle incitememişti beni. Kimseye karşı böyle zayıf, savunmasız olmamıştım. Bana yaptığı şeyden hoşlanmıyordum. Bana ne yaptığını bilmemektense nefret ediyordum.

Onca söylediğim şeyi duymamış ve sadece tek bir şey ilgisini çekmiş olacak ki bana “Ne ışığı?” diye sordu. Bunu gerçekten söylemiş miydim?

Hayır, bu onunla asla paylaşmayacağım bir bilgiydi. Kalbini görmeme izin vermiyordu. Bana izin verene, o ışık yine yüzünde aydınlanana dek, ben de onun benim kalbimi görmesine izin vermeyecektim.

Başımı cama yasladım ve gözlerimi arabadan dışarı diktim; ama Chris bir türlü vazgeçmiyordu.

Israrla “Liz ne ışığı diye sordum?” diye soruyor ve cevap alamayacağını fark etmiyordu.

Ona cevap vermeyecektim. Artık ona kelimelerle hiçbir şey ifade edemeyeceğimi biliyordum. Sadece kalbimi daha fazla kırmadan, onu tamir edilemeyecek bir şekilde parçalara ayırmadan, bu savaşı sonlandırmak istiyordum. Gerekirse topun ucuna kendim yatacak, yine de onu yenecektim.

O sordukça ben kaçtım. Radyoyu açtım. Kanallarda

gezinip, sesi sonuna kadar açtım. O kapattı, ben tekrar açtım. Telefonumu çıkarıp, başka şeylerle uğraştım. Telefonumu elimden alıp arka koltuğa attı, yine de sorusunu cevaplamadım. Bir gün gelecek, kalbimi ellerinde tutmayı hak edecekti; ancak onu kırmayacağına emin olana kadar, asla sorusuna cevap vermeyecektim. Önce o benim sorularımı adam gibi cevaplamayı öğrenecekti. Her şey karşılıklıydı. Beni kışkırtarak bir şey elde edemeyeceğini anlamalıydı. Ne kadar anlatırsam anlatayım beni duymamakta ısrar ediyorsa, o zaman ben de onu duymayacaktım.

Artık kalbimdeki acıyı hissetmek istemiyordum. Karmakarışık, belirsiz duygular tarafından boğulmak istemiyordum.

En sonunda pes ettiğinde, sessiz yolculuğumuza dönebilmiştik. Bu sessizliğin tadını çıkardım ve gözlerim kapalı bir şekilde devam ettim yolculuğuma.

Long Beach sınırlarından girmemizin üzerinden birkaç dakika geçmişti ki, Christopher'ın sesi duyuldu.

"Liz?"

Gözlerimi açmadan sadece mırıldanarak cevap verdim ona: "Hmm?"

"Seni özellikle kırmıyorum. Seni kırmak istememişim. Hâlâ istemiyorum. Özür dilerim."

Havaalanı yolunda kavga ettiğimizden beri, ondan bir özür bekliyordum; ama bu özrün canımı daha çok yakacağını, beni büsbütün nefessiz bırakacağını hiç tahmin edememişim.

Derdim neydi bilmiyordum. Özür can yakmamalıydı oysaki. Yaraları sarmalıydı; fakat benim canımı yakmıştı. Belki de bunun sebebinin altında, bir daha yapmayacağına emin olamamak vardı...

Eve girdiğimizde, üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Odama ulaşmak için ölüyordum; ancak bacaklarım artık beni taşımıyordu. Bir ağırlı kesiciye ve

bir bardak süte ihtiyacım vardı. Neredeyse sürünerek, mutfağa doğru ilerledim ve eşyalarımı tezgâhın üzerine bırakıp, kendime bir bardak süt ısıtmak üzere, dolaba yöneldim.

Christopher da aynı şekilde tüm eşyalarını tezgâhın üzerine bıraktı. Benim aksime, o mutfağın iç kısmına ilerlemek yerine, olduğu yerde kalıp, beni izlemeyi tercih etmişti. Neden bana öyle bakıyordu ki? Bugün yeteri kadar tuhaf değil miydi? Daha fazla tuhaflığa ihtiyacımız vardı da ben mi bilmiyordum?

“Ne?” diye sordum omuzlarımı silkerek.

“Boşver,” diye geçiştirdi beni. “Ben duşa giriyorum.”

Bu sefer o gitti, ben baktım. Bu böyle devam mı edecekti yani? Birbirimizin arkasından bakarak mı geçirecektik hayatlarımızı? Bunun anlamı neydi ki? Bir amacı bile yoktu. Sadece birbirimize ve kendi kendimize eziyet ediyorduk.

Beş dakika içinde, banyodan su sesleri duyulmuştu. O duştayken, kendimi bir nebze olsun rahat hissetmiştim. Sonunda kendimle yalnız kalabilmişim. Ruhum yorulmuştu bugün. Düşünmekten, sorgulamaktan ve kanamaktan...

Mutfak ve salonu birbirinden ayıran mermer tezgâhta, gürültülü bir titreme sesi duyuldu. Benim telefonum değildi. Telefonumu asla titreşimde bırakmazdım. Titrerken çıkardığı seslerden nefret ediyordum. Açıkçası, telefonun sesi açıkken bile daha az gürültü çıkarıyordu.

Bir kez daha titredi tezgâh. Ve sonra bir kez daha... Birileri Chris'in telefonuna inatla mesaj atıyordu ve titreme sesi zaten yeteri kadar yıpranmış olan sinirlerimi daha da bozuyordu.

Daha fazla dayanamadım ve telefonun sesini kısmak üzere yerimden kalkıp, tezgâha doğru ilerledim. Kendi yetmiyormuş gibi, telefonu da sinir bozucuydu. Yanımda değildi ama varlığı bile öfkelenmeme sebep oluyor-

du. Beni sinir hastası yapmak için bu dünyaya gelmişti sanki.

Telefonu elime alıp, şifresini girerek, telefon kilidini açtım. Telefonun şifresi doğum tarihiydi. 0904.

Tahmin edilmesi kolay biriydi. Kendine tapıyordu ve elbette şifresi, ona göre bu dünyanın görüp görebileceği en güzel günün tarihiydi. Ona göre... Bana göre her yıl 9 Nisan'da milli yas ilan edilmeliydi.

Telefonun ekranı, tek bir kişiden gelen mesaj bildirimleri ile doluydu. *Helena. Helena. Helena. Helena...*

Kimdi bu Helena? Helena diye isim mi olurdu? İsmi bile sinir bozucuydu? Kim bilir kendi nasıl uyuzdu. Onu şimdiden sevmemiştim. Hem, ne diye bu kadar ısrarla mesaj atıyordu ki?

Gözüm ister istemez, *tamamen kazayla*, mesajlardan birine takıldı.

Seni özledim.

Ne zaman ayrılmışlardı ki ne zaman özlemişti?

Sen beni özlemedin mi?

Belli ki özlememişti.

Neden mesajlarımın cevap vermiyorsun? Hem... Sana göstermek istediğim bir şey var.

Bu kadar mı düşmüştü kadın ırkı yani? Bu kadar mı acınacak haldeydi. Belli ki bu kız, kadın... Her neyse, Chris'in eski randevularından biriydi ve yapışkan sürtüğün tekiydi.

Helena... Sarışın, 1.80 boyunda, uzun bacaklı ve sürük Helena... Hemen gözümde canlandırmıştım onu ve hemen nefret etmişim. Kıskançlık beni hızla ele geçirirken ben telefonu iki elimin arasında sımsıkı tutuyordum.

Helena tek değildi. Son da olmayacaktı. Daha birçok kızla çıkacaktı. İddiayı kazanmak içindi bunların çoğu üstelik. Onu kıskanıyordum ama iddia konusundaki ısrarını bastırmak yerine hemen tahrik oluyor, gaza ge-

liyordum. Su katılmamış bir aptaldım ben! Bu şekilde daha ne kadar devam ederdim bilmiyordum.

O an ne yaptığımı da bilmiyordum; ancak mesajların hepsini, numara ile birlikte sildiğimde, hiç de pişmanlık duymamıştım. Elim başka mesajlara da gitmişti ama kendime dur demiştim. Çünkü devam edersem, telefonu parçalayana kadar devam ederdim.

Vicdan azabı duymuyordum; fakat vicdan azabı duymadığım için acı çekiyordum. Bir kere bu yaptığım hile sayılırdı. Ayrıca birinin özel hayatına müdahale etmiştim ve bu da çok yanlıştı. Ancak bir türlü pişman olamıyordum. Yine olsa, yine yaparım diye haykırıyordu kalbim ve ben kendimden gittikçe daha çok tiksiniyordum.

Telefonu tezgâhın üzerine bıraktım ve eşyalarımı alıp koşar adımlarla odama çıktım. Gözüm dönmüştü. Kıskaçlıktan, kendimi kaybetmişim. Öyle ki, ne zaman Leila'ya, bana yarın öğlen çıkabileceğim birilerini ayarlamamız gerektiğine dair mesaj attığımı ve ne zaman, bana okulda tanıştığım İngiliz çocuğa yazmamı söylediğini hatırlamıyordum. İngiliz yakışıklıya mesaj atarken, hâlâ ne yaptığımın farkında değildim. Öfkeliydim ama bu sefer kime öfkeli olduğumu biliyordum. Kızdığım, acı çektirdiğim, cezalandırdığım, bir tek kişi vardı. O da kendimdim. Kendime en çok zararı yine ben veriyordum.

Üstelik hâlâ hırsımı alamamıştım. Bir şeyleri parçalamak istiyordum. Bu sefer ben de onun kalbini kırmak istiyordum. Belki de kırık kalbime ve bozulan sinirlerime karşın normal bir tepkiydi bu. Bir çeşit dışı vurumdu... Kendimi ifade etmeye ihtiyacım vardı. Kendimi keşfetmeye... Dinlemeye... En az Chris kadar sağırdım ben de kendi duygularıma. Sağır, kör ve ilgisiz... En az onun kadar umursamaz... Ve bu daha çok hırslanmama sebep oluyordu. Bu savaşa dâhil oluşumun sebebi, hırsımdı. Durdurulamaz öfkemdi. Onlara yenik düşecektim

ben. Bu savaşta ölürsem, gururumdan ölecektim. Esas kibirli olan bendim ve sadece Chris'i suçlamam haksızlık; ama onu suçlamaya ihtiyacım vardı.

Kendimden kaçmalıyım ki, ne olduğunu bilemediğim hislerime kulak asmayayım... Tek gayem buydu aslında...

Dolabımın karşısına geçtim ve kapakları sonuna kadar, öyle boş yere açıp kapattım. Sonra tekrar açtım. Pijamalarımı aldım ve tekrar kapattım. Öyle boş yere...

Üzerimi hızla değiştirdim ve ışığı kapatıp, yatağın içine girdim. Karanlıkta nefes alış verişimi dinledim öylece. Kalp atışlarımı duymaya çalıştım. Hep kalbinin sesini dinle derler ya, ben de öyle yaptım; fakat duyamıyordum. Kalbim çığlık çığlığa haykırıyor ama ben duyamıyordum. İmdat sesleri bir kulağımdan giriyor ve diğerinden çıkıyordu. Aklımda kalmıyordu. Rüzgârla savruluyordu.

Sonra gözümünden bir damlaya yaş düştü. Ve sonra bir tane daha... Ağladım. Tüm gün boyunca istediğim gibi, doya doya ağladım. Yatak örtülerini dişlerimin arasına alıp, çığlıklarımı bastırarak, içime doğru kanayarak ağladım. Öyle boş yere...

Bu savaşı kazanmak istiyorsam, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer Christopher'la girdiğim bu savaştan galibiyetle çıkmak istiyorsam, önce kendi içimdeki savaşı sonlandırmalıyım.

Kendimle de bir savaştaydım ben. Hislerimle... Onlara tercüman olmam gerekiyordu. Christopher bana ne yapıyordu? Nasıl böyle hissettiriyordu? Sessiz çığlıklarımı bastırmak yerine, onları avaz avaz haykırmalıydim. Kendime böyle eziyet etmek de neyin nesiydi? Ben ve duygularım aynı taraftaydık. İkimiz birbirimize düşman olursak olmazdı. Mantığım, duygularımla çatışırsa olmazdı; ama önce ağlayacaktım...

Ağladım. Günün ilk ışıklarına kadar, artık göz pı-

narlarımda akacak yaş kalmayana kadar hem de. Ve ne kadar rahatladığımı anlatacak kelime yoktu. Öyle uzun zamandır bu rahatlamayı bekliyordum ki, birkaç saatliğine de olsa kalbimdeki acı yok olup gitmişti. Boğazımdaki eller çekilmişti. Nefes almıştım. Huzur bulmuştum. Huzur buldukça ağladım. Nefes ciğerlerime doldukça, daha çok hıçkırdım; ancak bir yerden sonra kendimde hıçkırıklarımlı susturacak güç bulamamıştım. Christopher'ın ağladığımı duyup duymadığını bilmiyordum. Duyduysa da umursamıyordum. Kendim için ağlamıştım. Uzun zamandır ilk kez kendim için bir şey yapmış gibi hissediyordum. Güçlü olmak için ailemden, evimden, hayallerimden uzakta çıktığım bu yolda, yara almaktan yorulduğum için. Bir nevi tedavi gibi olmuştu benim için ve o sabah, şiş de olsa, gülen gözlerle uyan-dım.

Odamdaki aynanın karşısına geçtim ve uzun uzun kendime baktım. Önce kendi savaşımı kazanacaktım, sonra Chris'le olan savaşımı. Ne duygularım ve mantığımın benimle ittifaka son vermesine izin verecektim, ne de Christopher'ın kazanmasına.

Bugün yeni bir gündü ve ben, öğlen yakışıklı bir İngiliz ile randevuya çıkacak olan, şiş suratlı bir kızdım. Belki de ona duygu sömürüsü yapar ve ailem uzakta olduğu için ne kadar büyük bir keder duyduğumdan bahsederdim. Omzunda teselli bulur beni güçlü kollarıyla sarmasına izin verirdim. Bu kas konusuna da bir çare bulmam gerekiyordu. Kaslı erkekler benim sonum olacaktı. Beni kol kasları ve baklavalarıyla kandırıyor ve salak olduklarını görmeme engel oluyorlardı.

O sabah alarmım çalmadan beş dakika önce kapım tıklatıldı.

"Liz?"

Ses çıkarmadım.

"Kahvaltı hazırladım."

Yine ses çıkarmadım.

“Hadi kalk. Parmaklarını yiyeceksin.”

Ben bu sahneyi bir yerlerden hatırlıyordum. Ve sanki bu sahne bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu...

“Eğer beş dakika içinde kalkmazsan ufaklık, üzgünüm ama senin payını da ben yiyeceğim.”

Ah, evet, bu sahne her şeyin normale döneceğini ve benim bu savaşı kazanacağımı anlatıyordu.

7. Bölüm

O sabah, tatilde olmanın verdiği muhteşem huzur hissiyle uyandım. Uzun ve zorlu çalışma saatlerimin ardından, Nancy bana acımış ve bu cumartesi gününü, evimde dinlenerek geçirmemi istediği için izin vermişti.

Ben de bugünü önce geç saate kadar uyuyup, ardından alışverişe gitmek için kullanmaya karar vermiştim. Kış gelmişti ve ben yine *giyecek hiçbir şeyim yok* dönemi-ne girmiştim. Ayrıca Noel yaklaşıyordu ve şu hediye işi-ni de halletmem gerekiyordu.

Uyandığımda saat onu geçiyordu. Tüm kaslarım gevşemişti ve gerçekten de dinlenmiş hissediyordum. Son zamanlarda çok fazla çalışmış ve kaldırabilece-ğimden daha fazla stresin yükünü taşımıştım. Bugünü kendime ayırıyordum. Belki kuaföre giderdim. Saçımın rengini yine değiştirebilirdim mesela. Değiştirmesem bile bir bakıma ihtiyaçları vardı. Ayrıca kendimi cilt ba-kımı, manikür ve pedikürle de şımartabilirdim. Ve alış-veriş... Biraz para israfı yapıp, fazlalıklardan kurtulma-nın düşüncesi bile yüzüme muhteşem bir gülümseme yerleştirmeye yetiyordu. Noel için süs de alırdım hem. İlk evimde ilk Noel... Ağacı büyük ihtimalle Chris'le birlikte seçerdik; ama ben bugün süs kısmını halletmek istiyordum.

Yataktan kalktım ve aynada kendime bir göz atıp, keyifle gülümsedikten sonra, banyo malzemelerimi alıp alt kata indim. Kızarmış ekmek kokularını alamıyordum. Christopher bu sabah aceleyle bir yere gitmiş olmalıydı. Ya da tatil günüm olacağını bildiği için evden kaçmıştı... Tina ve Steven'in gelişinin üzerinden dört gün geçmişti ve dört gündür aramızdaki ilişki biraz... Tuhaftı. Bana laf sokmaya filan çalışmıyordu. Ben açıkçası olanlarla ilgili tek bir iğneleyici ifadede bile bulunma ihtiyacı duymuyor ve bu konunun üzerinde durmuyordum; ancak onun kafasını kurcalayan şeyler var gibiydi ve o şeyler her neyse, benden kaçmasına sebep oluyordu. Bunu çok uzatmamasını umuyordum. Çünkü daha uzun süre bu evde birlikte yaşayacaktık ve bir şekilde iletişim kurmamız gerekiyordu.

Banyoya girip, hızla kendimi suyun altına attım. Omuzlarımın üzerinden akan sıcak su, bana kendimi yenilenmiş hissettiriyordu. Bugün güzel bir gündü. Çoğu zaman güzel başlayan günler kötü biterdi. Bu herkes için böyleydi; ama benim için nasıl bittiği değil, nasıl başladığı önemliydi her zaman. İlk adımlar önemliydi benim için.

Duşum bittikten sonra, hemen çıkmadım banyodan. Önce kurulanıp üzerimi giyindim ve ardından saçımı kuruttum. Kahvaltı yapıp, alışverişe gidecektim. Oda- ma çıkıp Tina'yı aramam gerekiyordu. Sevgilisiyle plan yaptıysa, o planı unutsa iyi ederdi. Cesedimi çiğnemesi gerekiyordu.

Saçlarımı kurutmayı bitirdim ve onları parmaklarımla düzelttikten sonra, kapının kilidini çevirip dışarı çıktım.

"Beni şımartıyorsun güzelim."

Christopher'ın sesini duymamla, banyo kapısının ardında donup kalmam bir olmuştu. Kiminle konuşuyordu? İçeriden başka ses gelmediğine göre, telefonda

olmalıydı. Düşüncelerim bir saniye için ne zaman eve geldiğine kaymıştı; ancak o konuşmaya devam ettikçe, bu düşüncelerim de dağıldı.

“Böyle güzel konuşmaya devam etmemelisin tatlım. Sonra sana karşılığını nasıl veririm? Ah! Evet... Bak bu güzel fikirmiş... Ama bunun için önce yanında olmam gerek... Bu gece diyorsun... Güzel yemek yapar mısın peki? O zaman senin evinde görüşürüz... Ben hakkımı sonraya saklıyorum...”

Az önce burnumun dibinde bir kızla randevulaşmıştı. Bu çok... Katlanılmazdı. Chris’in bir kızla böyle tatlı ve seksi bir şekilde konuşması sinirime dokunuyordu. Seksiyi geçtim benimle hiç tatlı konuşmuyordu bile. Hoş, son zamanlarda konuşmuyordu bile ya, neyse...

Banyonun kapısını tekrar kapatıp, kilitledim ve kapının önüne çöküp, başımı dizlerimin üzerine yasladım. Nefes alamıyordum. Gözümün önünde siyah benekler uçuşuyordu. Canımın yanması bir yana, kalbimdeki sinyaller artık at gözlüklerimin ardına geçmek için tüm güçlerini kullanıyorlardı. Neyim vardı? Artık soru işaretleriyle yaşamak istemiyordum. Kendi iç savaşımı sonlandırmam gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tina... Onunla konuşmalıydım. Beni anlayacağını, bana yardımcı olabileceğini ve belki de duygularıma tercüman olabileceğini biliyordum; ama yerimden nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Bacaklarım tutmuyordu. Tam göğsümün üzerine, dayanılmaz bir yanma hissi oturmuştu. Ağlamalıydım... Ağlamanın beni inanılmaz derecede rahatlattığını ve kalbimdeki acıyı kısa süre için de olsa aldığını keşfetmişim dört gün önce. O yüzden şimdi ağlamalıydım; ancak sanki göz pınarlarım kurumuştu. Tek bir damla bile akılmıyordu. Ben gittikçe daha çok boğuluyordum.

Birkaç saniye sonra, banyo kapısı tıklatıldı.

“Liz?”

Ne istiyordu? Şu an ondan biraz uzak olmaya ve kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.

“Liz, kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, sen de ister misin?”

Tek bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum. Midede anlam veremediğim bir hareketlilik vardı ve ben hâlihazırda zaten kusmak istiyordum.

“Hayır,” dedim tüm gücümü kullanarak. “Tina’nın yanına gideceğim. Onunla bir şeyler yerim.”

Aslında onunla da konuşmalıyım. Artık aramızdaki bu tuhaf duruma son vermek adına bunu yapmalıyım; ama kalbim bunu kaldıramayacak kadar hastaydı şu anda.

“Sen bilirsin,” dedi, yorgun bir sesle. Bunun üzerine kafa yormak istiyordum ama kendimde bu gücü bulamıyordum. Ben de yorgundum. Merdivenleri tırmanan adım sesleri duyulana kadar birkaç dakika boyunca orada kaldım.

Sonra hemen odama çıktım ve eşyalarımı toplayıp evden ayrıldım. Tina’yı görmeliydim. Onu yoldan aramayı filan düşünmedim. Sadece ona gitmem gerektiğini biliyordum.

Otobüs durağına doğru ilerlerken, çantamdan kulaklıklarımı çıkarıp, müzikle kafamı biraz dağıtmaya çalıştım. Belki şarkı sözlerine odaklanırsam, kafamı dağıtabilirdim.

Ancak daha sonradan bunun berbat bir fikir olduğu ortaya çıkmıştı. Zira şarkı listem, ayrılık şarkılarıyla dolmuştu ve bu kafamı daha çok karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Otobüs geldiğinde, melankolik aşk şarkılarımı dinlemeye devam ederek, otobüse bindim ve Beverly Hills yolculuğum boyunca başımı cama yaslayıp, gözlerimi kapatarak aynı şeyi yapmaya devam ettim.

Müzik ruhumu okşadı. Her bir nota, kalbime Christopher'ın adını fısıldadı. İçimi tarifi imkânsız bir korku kapladı. Düşmekten korktum. Kırılmaktan... Christopher'ın sabah yaptığı telefon konuşmasını düşünüyordum. O kızla nasıl konuştuğunu... O tatlı ses tonunu, güzel sözlerini... Kıskançlık çok farklı bir şekilde çarpmıştı bu sefer beni. Gözüm dönmüştü. Elimde olsaydı o kızın canını yakabileceğimi hissediyordum. Elimde olsa Chris'in de canını yakardım. Elimde olsa, kendi canım yanmasın diye, başkalarının canını yakarak kendi acımı azaltırdım.

Şarkı listesi bilmem kaçınıcı defa baştan çalarken, Beverly Hills sınırlarına girmiştik. Şehir kulübünün, alışveriş merkezinin ve lüks evlerin önünden geçip gitti otobüs. Evimin... *Eski evimin* yanından geçerken, gözlerimi oraya dikip eski hayatımı düşündüm.

Burnumun ucu sızladı. Ailemle İngiltere'ye gitsem, hayatım nasıl olurdu? Şu an annemin burada olması için çok şey feda edebilirdim. Ona sarılır ve kalbimdeki acıyı anlatırdım. O hemen koyardı teşhisimi ve aynı hızla tedavi ederdi beni. Yanağımdan bir kez öperdi, sımsıkı sarardı, hiçbir şeyim kalmazdı. Hep çok güzel kokardı annem. Onun gelişini saçlarından yayılan temiz vanilya kokusundan anlardım her seferinde. Şimdi vanilya kokusu burnuma çalıyordu. Sonra o koku, ekşi tatlı, erkeksi bir kokuyla yer değiştirdi. Boğazım düğümlendi. Christopher'ın kokusu imzası gibi olmuştu beynimin bir köşesinde. İmzasını oraya atmıştı ve o koku annemin anısına bile karışmıştı. O da benim kokumu biliyor muydu? Bunu neden merak ettiğimi bilmiyordum. Acaba her sabah başımdan aşağıya boşalttığım vanilya kokulu parfümü, her duşta tenime işleyen çikolatalı vücut şampuanının kokusunu alıyor muydu? Hatırlıyor muydu?

Kendimi berbat hissediyordum; ama sonunda ineceğim durağa gelmiştim ve birazdan Tina'yla konuştuğumda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Tina'nın evi ve otobüs durağı arasında beş dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. O mesafeyi hızla kat ettim ve kapının önüne dikilip, zili çaldım.

Kapının açılmasını beklemekle geçen birkaç saniye işkenceden farksızdı benim için. Midemden boğazıma doğru süratle yol alan rahatsızlık hissi damağımda ekşi bir tat bırakmıştı. Her an kusabilirdim. Daha da kötüsü her an bayılabilirdim. Neyim olduğunu hem biliyor, hem de aynı zamanda adlandıramıyordum. Birinin söylemesine, yüzüme adeta bir tokat gibi çarpmasına ihtiyacı duyuyordum. Patlamaya hazır bir volkan gibiydim. Sustukça, içimde tuttukça daha kötü oluyordum. Biriken tüm kararsızlıklar, üst üste toplanan her bir kalp ağrısıyla tıka basa dolmuştum. Tek bir nefeste patlayabiliyordum. Bu patlamanın beni mahvetmesini beklemektense artık rahatlamalıydim.

Çünkü şu anda hem neyim olduğunu anlamaya çalışıyor hem de Chris'in o kıza gidip gitmediğini düşünüyordum ve ikisini aynı anda yapmak imkânsız denecek kadar zordu. O kıızı ve Chris'i birlikte düşündükçe... Kıskançlık damarlarıma sızan bir zehir gibiydi benim için. Şeytanın zehriydi. Daha önce hiç keşfetmediğim bir yanımdı. Beni korkutan bir histi. Tarifsiz. Anlamsız. Savaşta öyle bir noktaya gelmiştim ki, silahlar artık bana dönmüştü. Ya namlunun ucu anlığın tam ortasında patlayacaktı, ya da kalbim hayatımı bağışlayacaktı. Yaşamama, nefes almama izin verecekti.

Kapı açıldığında gerginlikle yumruklarımı sıkmış bekliyordum. Parmaklarım sert bir şekilde birbirlerine kenetlenmişti ve birbirlerinden çok kendilerine zarar veriyorlardı. Boğazımda takılıp kalan her nefesle daha

çok sıkıyordum onları. Daha çok acı çekiyorlardı. Gerginlik böyle bir histi. Her nefeste daha çok batardı.

Hera'nın Rus asıllı yardımcısı Tasha kapının önünde durmuş bana bakıyordu. "Hoş geldiniz Bayan Liz," dedi komik Rus aksanıyla ve ardından içeri geçebilmem için bir adım geriye atarak kapıyı açtı.

Ona hafifçe gülümseyerek açtığı kapıdan içeri geçtim. Bakışlarımı Tasha'ya dikip, Tina'yı sormaya hazırlandığım sırada, Hera belirdi yanımda. Merdivenleri hızla inip, salona doğru giden kapıyı geçmiş ve yanıma gelmişti.

"Liz," diyerek şen bir şekilde adımları seslendi. "Bu ne güzel bir sürpriz. Yoksa beni ziyarete mi geldin?"

Bunu tercih ederdim; ama hayır, çok daha ciddi bir sorunum vardı.

"Aslında Tina'yı görmeye geldim Hera. Onunla çok acil konuşmam gerek; fakat seni gördüğüme de sevindim."

Hera'nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Ama onu beş dakikayla kaçırdın tatlım," dedi Hera. Tina evde değil miydi? "Steven'la birlikte bahçem için yeni çiçekler bakmaya gittiler. Tina'nın sonunda Steven'la olmasına o kadar seviniyorum ki! O çocuk kızım için harika!"

Evet, evet. Steven ve Tina. Mükemmel çift. Şu an bunların hiçbirini dinleyemezdim. Tina'ya defalarca burada olduğu sürece Steven'dan uzak durmasını söylemiştim. Şimdi ona ihtiyacım vardı ve o sevgilisiyle ne yapıyordu? Sera mı geziyordu?

Ağlamak üzereydim. Kendime acilen yeni bir *en yakın arkadaş* edinmem gerekiyordu. Çünkü eskisi hiçbir halta yaramamaya başlamıştı.

"Sen iyi misin Liz?" diye sordu Hera anaç bir şekilde. Ah, anneciğim. Neden sizinle gelmem için daha çok ısrar etmedin ki?

“İyiym,” dedim kısa bir şekilde. Ses tonumun oldukça kaygısız çıkması için uğraşmıştım. Kimsenin aslında *hiç de iyi olmadığını* anlamasını istemiyordum.

“Emin misin?” Gözlerindeki bakış *‘sana inanmıyorum Liz,’* diyordu bana. Onu hiçbir şeye inandırmak için enerjim yoktu. En iyisi eve gitmek ve yatağıma uzanmak, kendime acıyıp, Tina’dan nefret etmekti.

“Evet, iyiym. Neyse, madem Tina yok, ben gideyim.”

Tam gitmek için arkamı dönmüştüm ki, Hera, ondan beklemediğim, ani bir hareketle kolumdan yakaladı beni.

“Bana pek öyle gelmedi,” diyerek ısrar etti.

Ne olurdu beni rahat bıraksaydı? Sadece eve gitmek istiyordum. Belki de biraz kendime zaman veririm, olan biteni başkalarına ihtiyaç duymadan çözebilirdim?

“Biraz yorgunum. Ondan sana öyle gelmiştir. Bugün tatil günüm. Bu yüzden Tina’ya alışverişe gitmeyi önercektim; ama madem yok, ben de kendim giderim alışverişe.”

Kaçmak için tüm gücümü ve aklıma gelen tüm bahaneleri kullanıyordum; ama Tina ve annesinin sahip olduğu iğrenç bir huy vardı. Onlara istediklerini vermedığınız sürece sizi rahat bırakmazlardı. Hera sorunun kokusunu almıştı adeta ve ben ona her şeyi anlatana kadar beni rahat bırakmayacaktı. İyi de ben annesini değil, Tina’yı istiyordum. Steven’a bile razıydım; ama Hera’ya nasıl rahatça açılabilirdim ki? O arkadaşım değildi. En yakın arkadaşımın annesiydi. Belki de Leila’yı aramalıydım. Bu aralar ona biraz fazla muhtaç olmaya başlamıştım. Tina bana sahip çıkmadığı sürece de ona muhtaç olmaya devam edecektim.

“Niye içimde yalan söylüyormuşsun gibi bir his var?” diye sordu kaşlarını hoşnutsuz bir ifadeyle çatarak. Çünkü yalan söylüyordum. “Hadi gel,” diyerek,

eliyle salona doğru açılan kapıyı işaret etti. "Biraz oturup konuşalım."

Biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu kabul ediyordum. Peki, konuşmaya ihtiyacım olan kişi o muydu? Belki de en yakın arkadaşımın tavsiyesinden çok, bir annenin tavsiyesine ihtiyacım vardı. Kendi annemin yokluğunda birinin beni sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Kafam çok karışık. Doğru düzgün düşünemiyordum. Şu an, şuracıkta oturup ağlamak ve rahatlayana kadar buna devam etmek geliyordu içimden.

"Hadi Liz. Konuşmak sana iyi gelecek. Sorun ne? Christopher mı? Gel seninle biraz yeğenimi çekiştirelim. Zaten hep yaramaz bir çocuk olmuştun o. Yine ne haylazlık yaptı? Anlat bana."

Şu an üzerimde ciddi bir psikolojik baskı vardı. Hera onunla konuşabilmem için eline geçen her türlü silahı kullanıyordu ve gitmemi oldukça zorlaştırıyordu.

"Tasha!" diyerek yardımcısına döndü. "Birer bardak sıcak çikolata istiyoruz. İçine çikolata parçaları ve marshmallow da at lütfen. Yanında birer dilim yeni yaptığım havuçlu kekten de getir."

Sıcak çikolata, havuçlu kek... Kesinlikle adil oynamıyordu. Onunla konuşmasam bile bu evden uzaklaşmam artık imkânsız hale gelmişti. Bir de çikolata parçaları ve marshmallow mu atacaktı sıcak çikolatamın içine? Bu kadın nasıl dedikodu yapacağını ve kız muhabbetini nasıl dayanılmaz bir hale getireceğini biliyordu. Tina'nın onunla daha fazla zaman geçirmediğine inanamıyordum.

"Pekâlâ," dedim sonunda pes ederek. "Sıcak çikolataya kim hayır diyebilir ki?"

Zafer gülümsemesi hızla Hera'nın yüzüne yayıldı. Öne doğru bir adım attı ve eliyle kolumu nazikçe tuttu. "Neden salona geçmiyoruz? Daha rahat konuşuruz?"

Tasha mutfağa doğru gözden kaybolurken, biz de salona doğru yol almıştık. Arka bahçeye bakan geniş koltuklarda yan yana oturduk. Nasıl ifade edeceğimi bilmesem de *konuşma pozisyonumuzu* almıştık. Hera'nın yüzünde *anlat bana* diyen bir ifade vardı. *Bana içini dök Liz*, diyordu.

"Sorun Christopher, değil mi?" diye sorarak, konuşmayı kendisi başlatmayı tercih etti.

Derin bir iç çektim. Sorun... Sorunun kendisi miydi Christopher, yoksa sorunun sebep olduğu bir sonuç muydu bilmiyordum. Sadece içimde onun adını haykıran çılgınlıkları susturamıyordum.

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yani Chris'le aramızda... Onunla ilk tanıştığımızdan beri sürekli birbirimize taş atıp duruyoruz ve o, çoğu zaman bu taşların bende derin yaralara sebep olduğunun farkında değil. Belki de ben de aynı şekilde onun canını yakıyorum ama ben de farkında değilim. Fakat onun aksine ben bunun üzerine çok fazla kafa yoruyorum. Onu kırıyor muyum? Ya da niye bunu yapıyorum? Bu soruları hep soruyorum kendime ama hiç cevap alamıyorum."

Bunların benzerlerini Christopher'a da söylemiştim. Ben bunları en azından düşünüyordum; ama onun umurunda bile değildi.

"İlk zamanlarda, yani birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda her şey güzeldi. İki hafta boyunca oldukça iyi anlaştık. Öyle ki sonunda ilişkimizin düzelebileceğini ve arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. İkimiz de yeni bir hayata başlamıştık ve birbirimize yardımcı oluyorduk. Yemeği birlikte hazırlıyorduk... Tamam, çoğunlukla o hazırlıyordu; ama ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Evi birlikte temizliyorduk. Her şeyi bir iş bölümü ile yapıyorduk. Okula birlikte gidiyor ve tuhaf bir şekilde akşam ikimiz de eve döndüğümüzde birbirimizle o gün olanlar hakkında konuşuyorduk. İyiydik

yani; ancak o, sonra beni asla yapmaması gereken bir şekilde kıskırttı ve ben karşılık vermeden duramadım.”

O kadar gaza gelmemem gerektiğini sonradan fark etmek daha çok yakmıştı canımı aslında. Bu kadar zayıf ve kendimi kontrol etmekten aciz biri olmaktan hoşlanmıyordum.

“Ne yaptı? Christopher’ı çok fazla umursamamalısın bence. Dediğim gibi, o hep insanları kızdırmayı seven, haylaz bir çocuk olmuştur. Seni kasten incitmeye çalıştığını düşünmüyorum.”

Ben de düşünmüyordum. Ben sadece bunu isteyerek yapmadığını; ama ne yaptığının farkında olmasına rağmen, kendine engel olmadığını biliyordum.

“Bir gece su içmek için aşağıya indim,” diyerek anlatmaya devam ettim. “Mutfaktan sesler geliyordu. Chris evde değildi. Evde olsa bile, neden gizli gizli karanlıkta mutfakta dolansın ki, diye düşündüm. Işığı açar ve işini hallederdi; ama tüm ev karanlıktı ve birileri mutfakta bir şeyler yapıyordu.”

Hera’nın gözleri panikle açılmıştı. O da benim gibi hırsız girmiş olabileceğinden şüphelenmişti. Biz kadınlar bazen çok saf olabiliyorduk. Bu kadar saflık sağlığa zararlıydı kesinlikle.

“Elime ilk bulduğum sert cismi alıp mutfağa gittim. Hâlâ evde yalnız olduğumu düşünüyordum. Hırsızı yakalayıp, polisi arayacaktım. Işığı açıp mutfağa daldığımda karşımda kahve makinemizle uğraşan, yarı çıplak bir kadın gördüm. Tabii neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Christopher evdeymiş. Sesleri duyup aşağıya indi. Tabii elimde abajur, yarı çıplak kız arkadaşına saldırmak üzere olduğumu görünce oldukça şaşırdı. Kızı odasına gönderdi. Ben de fırsatını buldum, başladım bağırmaya. Eve kız atması hoş bir şey mi yani? O evde birlikte yaşıyoruz. Sence de bana biraz saygı duyması gerekmiyor mu Hera?”

Hera anlattıklarını yüzünde hafif bir şaşkınlıkla dinliyordu. "Haklısın tabii," dedi anlayışlı bir şekilde. "Sana eve bir arkadaşını getireceğini haber verebilirdi. Sen de tepkini ona göre koyardın en azından. Ya da geceyi gidip misafir evinde geçirirdin. Yaptığı hoş olmamış; ama keşke biraz daha sakin olsaydın. Ee? Sonra ne oldu?"

Sonra ne mi oldu? Hayatımın en büyük hatasını yaptım.

"Sonra ona 'Eğer ben eve erkek getirmiyorsam, sen de kız getiremezsin,' dedim. O da bana 'Sen istesen de beceremezsin,' tarzında bir şeyler söyledi. O anda nasıl gözümün döndüğünü sana anlatmam Hera. Ve eğer o, beni o gece öyle kıskırtmasaydı, aramızdaki her şey bir savaşa dönüşmezdi. Bu öyle bir savaş ki, aldığım her nefeste kalbimi kırıyor; ama ben daha neden kalbimin kırıldığını bile bilmiyorum."

Ve sonra ona iddiayı anlattım. Hera'nın bir ara gülme krizine filan gireceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Gülümsemesini bastırmış ve beni sabırla dinlemişti.

"En tuhafı da ne biliyor musun? Onu kıskanıyorum. Bunu kendime itiraf etmem oldukça zor oldu. Sonunda kabullendiğimde rahatlarım sanıyordum; ama sadece daha kötü oldum. Çünkü onu neden kıskandığımı bilmiyorum. Bir anlam veremiyorum. Ondan son zamanlarda tam anlamıyla nefret ediyorum. Her gördüğümde onu öldürmek istiyorum; ama onu kıskanıyorum..."

Acı kalbimi kuvvetle sıkıştırırken, ben derin bir iç çekiş nefes almaya çalıştım. Niye oluyordu bu acı? Niye gitmiyordu?

Elimi kalbimin üzerine koydum ve titreyen sesimle konuşma çalıştım. "Tam kalbimin üzerinde bir acı var. Öyle uzun zamandır orada ki artık neredeyse bir parçam oldu. Sanki bu acının elleri var ve tahtından uzanıp

beni boğuyor. Nefessiz bırakana kadar sıkıyor boğazımı. Tarif edemiyorum. Anlam veremiyorum"

Hera oturduğu yerde biraz öne doğru kaydı ve ellerini, dizlerimin üzerinde duran yumruklarımın üzerine yerleştirdi.

"Onu ilk gördüğümde," diyerek anlatmaya devam ettim ve yutkundum. Bunu ilk kez birine anlatacaktım. "İlk gördüğümde, yüzünde bir ışık gördüm. Tertemiz, parlak bir ışık... Annem hep insanların kalplerini görebildiğini söyler. Kalplerine dokunabildiğimi ve bu yüzden ilk bakışta onların kim olduklarını anlayabildiğimi... Onun kalbine ilk dokunduğumda, yüzü ışıldamıştı. Gözlerine bakıp 'Bu çocukla tanışmalıyım,' dedim. Kim olduğunu deli gibi merak ettim. Kalbindeki saflık, iyilik içimi ısıttı; ama sonra konuşmaya başladığı ilk anda, o ışık hızla silindi. Sanki kalbini görmemi, ona dokunmamı istemedi. Onu gördüğüm diğer her seferde, sözleriyle kendinden uzaklaştırdı beni. Ondan adeta tiksinneme sebep oldu. O ışığı daha sonra çok nadir zamanlarda, birkaç kez gördüm; ama kalbine dokunduğum ilk günden ve o beni sözleriyle irite ettiği ilk andan itibaren acı burada, kalbimde." Elimi göğsümün sol tarafına koydum. "O günden beri de ne olduğunu çözme-ye çalışıyorum."

İçimdeki sıkıntıyı sözcüklere dökmek gerçekten rahatlatmıştı beni. Sanki boğazıma kadar biriken acının bir kısmını dışarı atmayı başarmıştım; fakat hâlâ yeterli değildi. Artık acıyı bastıran kapağı daha fazla tutamıyordum. Patlamak istiyordu. Açılmak, rahatlamak istiyordu.

Gözlerim hızla yaşlarla ıslanırken, ben hâlâ bunu nasıl yapabileceğimi çözmeye çalışıyordum. Bir ışık, bir işaret... İhtiyacım olan bunlardı. Peki, bunları bana kim verecekti?

En baştan Chris'le o eve taşınmamalıydım. Bunu daha ilk günden itibaren defalarca kez fark etmiştim. Keşke onu görmezden gelmeyi başarabilseydim; ancak onu görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Beni kendinden uzaklaştırıyor; ama sanki aklımdan onu asla çıkarmayayım diye de özellikle beni kışkırtıyordu.

Derin bir iç çektim. Ne kadar iç çekersem çekeyim etrafımdaki hava yeterli değildi sanki. Aldığım her nefes ciğerlerime bir bıçak gibi batıyordu. Gözümünden aşağıya bir damla yaş düştü ve yanağımın üzerinde yavaşça kaydı. Onu yakalayıp silmeye uğraşmadım. Aksın istedim. Acımı da alıp, onunla birlikte aksın.

"Ve bundan nefret ediyorum," dedim sesimi zar zor bularak. "Çok canım yanıyor ama ben neden olduğunu bilmiyorum. Bunu sürekli düşünüyorum ama bulamıyorum. Sanki kalbim sürekli nedenini haykırıyor ama ben duyamıyorum. Bugün evden çıkarken, Chris'in bir telefon konuşmasına şahit oldum. Bir kızla... Öyle tatlı, öyle samimi konuşuyordu ki kıskançlıktan aklıma kaybedeceğimi sandım. Hemen Tina'ya koştum. Belki benim yerime o bana neyim olduğunu söyleyebilir diye düşündüm; ama o da Steven'la birlikte. O ikisine de fena halde uyuz oluyorum. Mükemmel çift tavırları artık midemi bulandırmaya başladı. New York'ta ne isterlerse olabilirler, burada arkadaşım olmalarına ihtiyacım var."

Bebekler gibi ağlamaya başlamıştım. Hera ise hâlâ sessizdi. İnanılmaz bir anlayışla beni izliyor ve sakinleşmemi bekliyordu. Beni kollarına alıp, omzunda ağlamaya zorlamıyordu. Ne istersem yapmakta özgürdüm. Önemli olan rahatlamamdı ve rahatlamak için ne istiyorsam yapabiliirdim.

Birkaç dakika sonra Tasha elinde sıcak çikolatalarımız ve keklerimizle geri dönene kadar ağlamaya devam ettim.

“Ben seni aydınlatabilirim,” dedi Hera net bir ses tonuyla, Tasha salondan çıkarken. “Ama önce sıcak çikolatanı iç ve kekini ye. Biraz tatlı sana iyi gelecek.”

Haklıydı. Sıcak çikolatanın yoğun çikolata tadı ve kekin yumuşak lezzeti bana gerçekten çok iyi gelmişti. Şeker bambaşka bir şeydi. Hüzün silici gibiydi. Mutluluk verici... Uyuşturucu gibiydi. Kutsaldı. Tanrım! Çikolata resmen meleklerden bir armağandı!

Bardağım boşalıp kekim bittiğinde, artık Hera’nın tespitini duymaya hazırdım. Mümkünse bunu hızlı bir şekilde söylemesini tercih ederdim. Yara bandı gibi, acıyı çekip alırsa, harika olurdu.

“Bak Liz,” diyerek ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Bazen senin dediğin gibi insanın kalbi tüm gücüyle çılgılık atarak ona bir şeyler anlatmaya çalışır ama bizler duyamayız.”

Ve bu gelmiş geçmiş en kötü şeydi. Keşke kalplerimizi anlayabilmemiz için özel bir dil olsaydı. Her şey daha kolay olurdu.

“Ama kalplerimizin çılgılıklarını duyamamakla, *duymamak* arasında çok ince bir çizgi vardır. Bazen onların bize söylediği, can alacak kadar nettir ve biz korkumuzdan onlara kulaklarımızı kapatırız. İncinmekten korktığımız için, aslında oldukça net olan gerçekten kaçırız.”

Bu konuşmanın ne ifade etmesi gerektiğini bilmiyordum. Neden direkt olarak neyim olduğunu söylemiyordu?

“Bazen de gözlerimiz öyle kör olmuştur ki, kalbimiz ne kadar bağırsın bağırsın o çılgılıklar bize ulaşmaz. Onları bir türlü duyamayız. Her bir çılgılıkta daha çok yorulur kalbimiz ve bu yorgunluk bizi yavaş yavaş tüketir. Korkarım sonunda ölümümüze bile sebep olabilir.”

Yumruklarımın üzerindeki ellerini çekti ve omuzlarıma yerleştirdi. “Bence sen tam o ince çizginin üzerindesin Liz. Tam ortadasın. Öfken gözünü kör etmiş ve

bu senin kalbini duymana izin vermiyor; ama sen yine de kalbinin ne dediğini biliyorsun. Sırf bu gerçeğin seni inciteceğini bildiğin için, o çıgıllara sağır kalıyorsun. Kabullenmiyorsun. Sen en tehlikeli yerdesin Liz. İki ucu uçurum bir köprüde gibisin. Ne tarafa atlarsan atla, canın yanacak; ancak atlamak yerine, kulaklarını açmayı ve iyiye, huzura gitmeyi de seçebilirsin. Bunların hepsi senin elinde ve tek yapman gereken istemek...”

Kafam öyle karışmıştı ki ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Bana ne anlatmak istediğini bir türlü anlayamıyordum. Ya da belki de *anlamazlıktan geliyordum*. Bak işte yine bir ince çizgi oluşturmıştım.

Hera, bir elini kalbinin üzerine koydu. “Sana neyin olduğumu söylemek acını almayacak Liz. Sadece seni seçim yapmak zorunda bırakacak. Atlamak ya da devam etmek arasında seçim yapman gerek; ama evet, haklısın. Birileri seni bu konuda aydınlatmalı. Aydınlatmalı ki bu saçma savaşa son verip, seni hayatta tutacak ve sana nefes verecek olan şey için geleceğe dair doğru adımlar atabilesin.”

İşte beklenen an gelmişti. Sonunda neyim olduğunu öğrenecektim.

“Benim neyim var Hera?”

“Bana kalırsa sen çok fena âşık olmuşsun Liz.”

Biraz geri sarabilir miydik? Çünkü sanırım yanlış duymuştum. Ya da hiçbir şey duymamıştım ve beynim tamamen saçma sapan bir tahminde bulunmuştu.

“Efendim?”

“Ah Liz!” İki eli omuzlarımı sımsıkı tuttu. “Öyle bariz ki bu! Ona âşıksın. Hem de onu ilk gördüğünden beri. Aranızdaki çekişmenin sebebinin tamamen içgüdüsel, arzulardan kaynaklı, ilkel bir şey olduğunu tahmin etmeliydim. Onu kıskanman, en ufak alaycılığının bile seni kızdırması, kırması, başka kızlar ona yaklaştığında canının yanması, seni böyle kolay kışkırtabilmesi... Ve

onu beğeniyorsun da. Kim onu beğenmez ki? En az benim George'um kadar yakışıklı o!"

Ona âşık mıydım?

AMAN TANRIM!

Ben gerçekten de ona âşıktım. Evet! O farkındalık hissinin sebebi buydu. Ona âşıktım ve bunu çok uzun zamandır biliyordum. Sadece görememiştim. Görmezden gelmişim. Kalbim çılgılık attıkça, ben onu susturmuş ve bunun farkına varamamışım.

Christopher Gonzalez'e âşıktım. O umursamaz, uka-la, çapkın, duygusuz serseriye âşıktım. Ve bu bilgiyle ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Sanırım şok geçiriyordum. Öylece donup kalmıştım. Hera beni dürtüyor ve adımları sesleniyor ama benden bir tepki alamıyordu. Ben bir tepki veremiyordum. Tüm uzuvlarım uyuşmuştu. Beynim şokun etkisiyle öyle bir sarsılmıştı ki, tepki vermekten acizdi. Kalbim sızlıyordu; ama mutluydu. Sonunda sesi duyulmuş ve foyası meydana çıkmıştı. O küçük sürtük âşıktı ve bana aylardır bunu anlatmaya çalışıyordu.

Aman Tanrım! Ne yapacaktım ben? Ona âşık olamazdım. Bu... O... O kalbimi kırardı. Beni mahvederdi. Yok ederdi. Christopher tehlikeliydi. O benim gibi iyi kızların güvenmemesi gereken bir erkekti. Sizi kullanır sonra da atardı. Asla âşık olacağını düşünmüyordum. Olsa bile, *asla bana* âşık olmazdı. Ben onun tipi bile değildim. *Ufaklıktım* ben. Küçük bir kız çocuğu... Chris'in gözünde sadece küçük bir kız çocuğuydum. Şimdi bir de karşılıksız aşkın pençesine düşmüştüm.

Nefes alabiliyordum. Bu bir gerçektir. Neyim olduğunu öğrenmek bana iyi gelmişti; ama panik... Panik benim yeni yoldaşım oldu. Hayatımı devam ettirmek için bir seçim yapmam gerekiyordu ve yapacağım seçimin sonuçları gözümü deli gibi korkutuyordu.

“Kendine gel Liz. Âşık olmak o kadar da kötü bir şey değil. Eğer değerini bilersen, hayatta bir kez eline geçebilecek bir mucize. Aşkına sahip çık Liz. Bu savaşa bir son ver.”

Peki, ya savaşa son vermek için çok geç kaldıysam? Ya kalplerimizi birbirlerine karşı asla pes etmeyecekleri ve ikisinden biri ciddi bir yara alana kadar savaşıacakları bir konuma koyduysam?

Korkuyordum. Deli gibi korkuyordum. Christopher Gonzalez’e âşık olmuşum ve ben bu gerçekten çok, onun kalbine bir daha dokunamamaktan korkuyordum.

8. Bölüm

Ayaklarım kopmak üzereydi. Parmaklarımı artık hissetmiyordum. Bedenimde bulunan her bir kas ayrı ayrı ağrıyor ve hepsinin ağrısı ayrı ayrı bana işkence ediyordu. Yıllardır böyle antrenman yapmamıştım; ancak dün Hera ile konuştuktan ve her bir hücrem özgürce Christopher'a olan aşkıma haykırmaya başladıktan sonra, kafamı dağıtacak bir şey bulmam gerekmişti. Tina gelmeden oradan ayrılmış ve salona gelmiştim. Tatil gününde işe gelen tek akıllı ben olmalıydım. Nancy beni görünce şaşırılmıştı elbette; ancak ona arkadaki odada çalışıp çalışmayacağımı sorduğumda hiç itiraz etmemiş ve bana odanın anahtarlarını vermişti. Gece yarısına kadar çalışmıştım. Eğer Chris arayıp salonun kapısında olduğunu söylemeseydi, daha da çalışabilirdim. O aradığında, ona mesaj atıp geç saate kadar salonda çalışacağımı söylediğime pişman olmuştum. Ne diye beni almaya gelmişti ki? Bunu ona elbette sormuştum. O da bugün bir tuhaf olduğumu ve benim için endişelendiğini söylemişti. Aslında nedenler gayet net bir şekilde ortadaydı. Umursamaz, duygusuz, ukala ve sinir bozucu olabilirdi; ama beni hep en doğru şekilde etkilemeyi başarıyordu. İçinde bir yerlerde görmemi istemediği iyi bir adam vardı ve o adam sanki yanında Eros'la birlikte geziyordu. Her seferinde beni tekrar tekrar tam kalbimden vuruyordu.

Eve gittikten sonra hemen odama çıkmış ve Chris'ten olabildiğince uzak durmuştum. Hâlâ yeni edindiğim bu bilgiyi hazmedememiştim. Aynı sebepten dolayı saat yedide dans okulunu Nancy ile birlikte açmışım ve o zamandan beri dans ediyordum. Yaklaşık beş saattir filan. Şimdi nasıl bir acı çektiğimi tahmin edebiliyor musunuz? Muhtemelen hayır; ama size kaslarımdaki yanmayı kısaca şöyle tarif edebilirim. Sanki her iki bacağımın üzerine de birer fil oturmuştu ve iki aslan, kollarımı iki ayrı yöne doğru çekiyordu. Karnımın üzerinde yılanlar dolanıyor ve beni tekrar tekrar zehirli dilleriyle sokuyorlardı. Evet, üzerimde portatif bir hayvanat bahçesi vardı. En azından iki gün üst üste yaptığım, toplamda on bir saat antrenman bana böyle hissettiriyordu.

"Duyduğuma göre gözünü altın madalyaya dikmişsin," diyerek başını kapıdan içeriye doğru uzattı Leila. Nancy ona kendimi öldürmeye çalıştığımı filan söylemiş olmalıydı. Hayır, Chris için kendimi öldürecek kadar düşmemiştim daha. O gitsin kendini öldürsün. Yok yok! O öldürmesin... Off! Âşık olmak hiç hoş bir şey değildi. Adam akıllı onun hakkında kanlı fanteziler bile kuramıyordum.

"Evet," diyerek şakasına dâhil oldum. "Daha sonra ödülümü bozdurup bu ülkeden kaçacağım."

"Nereye? Anneciğinin kollarına mı? Bunun için ödülünden vazgeçmene gerek yok. Sizinkilerin '*biz demiştik*' demek için hazır beklediklerine eminim."

Haklıydı. Amerika'yı terk ettiğim an, soluğu alacağım ilk yer İngiltere'ydi ve babamın yüzündeki o kendinden emin ifadeyi gözlerimin önünde canlandırmak hiç zor değildi.

"Hadi biraz ara ver," diyerek öneride bulundu bu sefer konuştuğunda ve geriye doğru bir adım atıp, kapıyı sonuna kadar açtı. "Zaten ben de dersten önce kahve içmek istiyordum."

Bir de ders vardı değil mi? Oysaki yorgunluktan ölüyordum!

Leila ve ben arka salondan çıkıp ön tarafa, dinlenme salonuna doğru ilerledik. Orada her çeşit kahveyi alabileceğimiz büyük bir kahve makinesi vardı. Bardakları makinenin altına yerleştirdik ve sessizce kahvenin bardaklarımıza dolmasını bekledik.

"Liz?"

O ses... Hayır! Buraya gelmiş olamazdı... Kahvemini dolduğunu bildiren tiz uyarı sesi duyulduğunda, kahveme bakmak yerine öylece donup kalmıştım. Sanırım burası Tanrı'ya günahlarımı affetmesi için yalvarmam gereken kısımdı. Çünkü birazdan berbat bir şekilde katledilecektim.

Sesin kaynağına doğru döndüm. "Tina?"

Ona hâlâ Leila ile birlikte çalıştığımı ve... Şey, onun bana iddiada hatırı sayılır derece yardımcı olduğunu söylememiştim.

"Onun burada ne işi var?" diyerek en can alıcı soruyu sordu. İkisinin de bakışları hiç hoşuma gitmiyordu ve burada olan her şeyin tek ve en büyük sorumlusu Steven'di. Sanki hayatımda başka sorun yokmuş gibi bir de onun sersemliklerinin sonuçlarıyla uğraşıyordum.

"Burası benim iş yerim olduğuna göre aynı soruyu ben sana sormalıyım tatlım," diyerek ona karşılık verdi Leila.

Yine tüm sürtüklüğü üzerindeydi. Bu konu üzerinde hâlâ çalışıyorduk. Harçlıklarıyla hayatta kalmaya çalışan bir üniversite öğrencisine, üstelik kredi kartı borçlarının içinde boğulan bir öğrenciye göre, fazlaca sürtüktü. Bunun önüne geçmemiz gerektiğini ona söylemiştim; ama hâlâ pek bir ilerleme kaydedememişti.

"Burada mı çalışıyor?" diyerek adeta cırladı Tina. Off! Onun da tersi çok pisti ya! "Bana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun Liz?"

Hiçbir zaman? Asla?

Leila'nın ve Tina'nın bakışları keskinleşip, ortalıkta soğuk rüzgârlar esmeye başladığında, buna müdahale etmem gerektiğini anlamıştım. "Kesin şunu!" diyerek aralarına girdim. "Ciddi ciddi Steven'ın aptallıkları yüzünden kavga mı edeceksiniz? Size önerim onu uçurumdan aşağıya itin ve bu sorun çözülsün."

Onu itmeye gönülleri el vermezse ben bunu onlar için seve seve yapardım. Zaten Tina onu hep benden daha çok sevmişti ve bu içimdeki kıskanç Liz'in bir kez daha ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

Açıklama yapmak için Tina'ya döndüm ve bakışlarımı üzerine diktim. "Leila yaklaşık bir aydır burada çalışıyor. Sana söylemedim çünkü aşırı tepki vermekte dünya markasıdır. Ayrıca bil diye söylüyorum, onun yardımlarıyla Christopher'ı iddiada yenebilirim; ama artık değil onu yenmek, bu iddiayı devam ettirmek istediğime bile emin değilim."

İkisinin üzerindeki gergin hava hızla dağıldı. Ne? Ne demiştin ki?

İki çift meraklı bakış üzerime dikilmişti ve benden bir açıklama bekler gibi bir halleri vardı.

"Ne demek iddiayı devam ettirmek istediğime emin değilim?" diyerek kafası karışmış bir ses tonuyla sordu Tina.

Bunun neresini anlamamıştı? Bence gayet açık ve net bir şekilde ifade etmiştim.

"O kadar çaba boşa mı gitsin istiyorsun yani? Sana ayarladığım onca randevu bir hiç uğruna mıydı?" diyen Leila'nın sinirli sesi duyuldu bu sefer. O ne oluyorsa artık?

Anlaşılan ikisine de olan biteni açıklamanın zamanı gelmişti. Ne tepki vereceklerini çok merak ediyordum aslında. İkisinin de benden böyle bir şey beklemediklerine emindim. Ya da bekliyordlardı... Kafam çok karışık-

tı. Tanrı bilir bu kafa karışıklığından ne zaman kurtulacaktım.

“Şey...”

Ney? Konuşmaya böyle başlayanlardan hep nefret etmişimdir. Şey... Hiçbir şey ifade etmeyen, boş bir *kelimelik*... Ama hayat beni asla tahmin etmeyeceğim şeyler yapacağım, yaptığım bir konuma getirmişti. Tükürdüğümü yalayıp duruyordum. Bunun acısını çok çekecekmişim gibi duruyordu.

“Ben iddiaya devam etmek istemiyorum çünkü...” diyerek, derin bir nefes aldım. “Çünkü ben Christopher’a âşığım.”

Şok olmalarını, ‘NE?’ diye haykırmalarını, bana gülmelerini hatta sinirlenmelerini beklemiştim; ama bana boş boş bakmaları beklediğim tepkiler arasında kesinlikle yer almıyordu.

“Ee?” diye sordu anlamsız bir şekilde Tina. “Biz bunu zaten biliyoruz. Bu yüzden mi ona gününü göstermekten vazgeçtin yani?”

Biliyorlar mıydı? Nasıl biliyor olabilirlerdi ki? Ben bile daha yeni öğrenmiştim!

“Tina’ya katılıyorum,” dedi Leila. Dünyanın sonu mu gelmişti? “Ona âşık olduğun zaten sır filan değildi ki. Oldukça barizdi. Şimdi sırf ona âşıkısın diye, onun eve kız atmaya devam etmesine izin mi vereceksin? Ya da kaybedip, hâlâ ne olduğunu bilmediğin büyük ödülü kazanmasına? Tüm kadınların kahramanı olabilirdin Liz; ama kalbine çenesini kapamasını söylemediğin için şimdi korkak bir bebek gibi kaçmayı tercih ediyorsun.”

Şokta olması gereken onlarken, onların yerine ben şoka girmiştim. Sağ olun ya! Ne güzel destek oluyorsunuz? Bana saçmaladığımı söylemek yerine, iddiayı kazanmamı söylemeleri, onlardan daha çok nefret etmeme sebep oluyordu. Tek dertleri Chris’in canına okuduğumu görmekti.

Tamam, bunu ben de istiyordum; ama sırf ben kışkırttım diye Chris'in başka kadınlarla takılması daha fazla göz yumamazdım. Önce bu iddiadan kurtulmalıyım, sonra da... Sonra da onu kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Evet! Başkasının kalbini kazanmak için değil, *onun kalbini kazanmak için* savaşmalıyım.

Bir dakika sonra ders başladığında, Tina da ders bite-ne kadar bekledi. Dersten sonra ikisini benimle alışverişe çıkmaya ikna edebilmişim ve bu belki de geçirdiğim en tuhaf gündü. Aynı kazağı beğenip, keyifle gülümseyerek kazak hakkında yorum yaparken çektiğim bir resimlerini Steven'a yollamış ve daha bir dakika geçmeden şok geçirmiş arkadaşşımdan bir telefon almıştım.

Onunla dalga mı geçiyordum? Leila'yı oraya montajla mı koymuştum? Tina gerçekten hapishanede değildi, değil mi? Yani hâlâ katil olmamıştı?

Bana bunun gibi bir sürü saçma soru sormuştu ve ben de hepsini sabırla cevaplamıştım. Ardından telefonu Tina'ya vermiş ve onların *mükemmel* çift konuşmalarından uzağa kaçmıştım.

Christopher'a bir hediye almak istiyordum. Noel geliyordu; ama ona ne alacağımı bilmiyordum. Sanattan ve yemek yapmaktan hoşlanıyordu. Yağlı boya tablolar, ünlü fotoğrafçıların eserleri, heykeller ve bunun gibi birçok şeyden hoşlanıyordu. Sık sık tabletinden beğendiği sanatçıların sosyal medya hesaplarını ve internet sitelerini takip ederken görüyordum onu; ama favorisi yağlı boya tablolarıydı. Bu yüzden eve dönerken, çok da pahalı olmayan güzel tablolar satan bir galeriye uğradım. Galeri değince aklıma bin dolar, bin beş yüz dolar civarında paralar ödeyeceğim eserler geliyordu; ama buradaki resimler ve heykeller en fazla yüz elli dolar civarındaydı. Resimler kâr elde etmeden, tamamen hayır amacıyla satılıyordu. Fiyatları uygun olduğu için de, satışlar çok oluyordu.

'Savaş ve Barış' adındaki yağlı boya tabloyu görür sarmaz. bunun mükemmel bir hediye olacağını düşünmüştüm. Bizi anlatıyordu bu tablo. Biz aynı anda hem savaştık. hem de barış.

Tabloyu alırken, iddia ile ilgili kararımı da vermiştim. Hemen ona âşık olduğumu söyleyemezdim elbette. Ona basitçe, iddiayı bitirmek istediğimi, bunun beni yordüğünü söyleyecektim; ancak o kafasını o ödüle takmış durumdaydı. Bu yüzden ona ne istiyorsa verecektim. Zaten benden öndeydi. İddia bittikten sonra geriye, beni kıskırtmasına izin vermemek kalıyordu. Yapabilirdim... Sakinliğimi koruyabilir ve aramızdaki ilişkiyi düzeltebilirdim. Yavaş yavaş onun kalbini kazanabilirdim. Biliyorum, pek onun tipi değildim ama denemekten başka çarem de yoktu. Kalbini kazanamazsam da... Eh, onu da o zaman düşünürdüm.

Leila ve Tina'dan ayrıldıktan sonra bir taksiye atlayıp, elimde alışveriş torbaları ve paket kâğıdıyla sarılmış, büyük tabloyla evin yolunu tuttum. Chris'e hediyesini vermek için sabırsızlanıyordum. Onu Noel'e kadar nasıl saklayacağımı bile bilmiyordum. Belki de hediyesini erkenden vermeliydim? Hayır! Sabırlı olmak en iyisiydi.

Taksiden inip paketleri zar zor taşıyarak asansöre doğru ilerledim. Asansörde bir yandan anahtarımı çıkarırken, bir yandan da bu apartmana ilk taşındığımız günü düşünüyor ve aptal gibi gülüyordum. Aşk beni bir aptala çevirmişti. Ve tüm kalbim bir anda bu duygunun harikallığıyla dolup taşmıştı. Âşıktım! Bunu adeta haykırarak istiyordum.

En üst kata geldiğimde, hâlâ aptal aptal gülümsemeye devam ederek, elimdeki paketleri düşürmemek için büyük bir çaba harcayarak anahtarı deliğe soktum ve tüm gücümle kilidi çevirip açmaya çalıştım; ancak daha ben anahtarı biraz oynatmıştım ki kapı kendiliğinden açıldı.

Vay canına!

Christopher karşımda duruyordu. Kapının sesini duymuş olacak ki benim için açmıştı. O hızla elimdeki poşetleri alırken, bense nefesimi tutmuş ona bakıyordum.

Beyaz gömleğinin üzerine giydiği krem rengi blazer ceket, omuzlarına tam oturmuştu. Kasları ceketinin altından görünüyordu ve ceket, sanki onun için dikilmiş gibi duruyordu üzerinde. Altına giydiği açık renk kot pantolonun paçaları dışa doğru kıvrılmıştı ve ayağına ceketıyla aynı renkte bir ayakkabı giymişti. Açık kumral saçlarını geriye doğru hafifçe taramış ve sanki yataktan yeni kalkmış gibi seksi bir hava vermişti.

Harika görünüyordu. Beni artık böyle mi karşılayacaktı? Kesinlikle kabul ediyordum.

"Vay canına," diyerek hayranlığımı sözcüklere dök-tüm. "Harika görünüyorsun."

Ben kapıyı sırtımla kapatırken, o sözlerime inanama-muşçasına bana bakıyordu. Tuhaf bir şey söylemişim de benim mi haberim yoktu?

"Sen az önce bana iltifat mı ettin ufaklık? Farkında olmadan sana bir iyilik mi yaptım?"

Hayır, aslında beni kendine âşık ederek bana büyük kötülük yapmıştı; ama bu konuyu daha sonra ayrıntıla-rıyla konuşabilirdik.

"Belki de bundan sonra sana iltifat etmeye karar ver-mişimdir?" dedim yüzümdeki gülümseme silinmeden. Bana hâlâ garip bakışlar atıyordu. Sanki ben de bir tu-hafılık varmış gibi. Tamam, belki de vardı.

"Peki, bu kararı neye borçluyuz?"

Sonunda esas meseleye gelmiştik. Onunla konuşmak için ihtiyacım olan işaret buydu. Yapabilirdim. Tek yap-mam gereken iddiayı sonlandırmak ve ona istediğini vererek bu saçmalığa bir son vermektir.

"Şey, aslında ben de seninle..." diyerek tam konuş-

--savaş başlamıştı ki, konuşmam tüylerimi diken diken eden bir kadın sesiyle bölündü.

"Hazırsan çıkabiliriz," diyerek merdivenlerden inen kadın hemen görüş alanıma girmişti.

Kanım damarlarımda donmuştu. Tüm dünyanın başına yıkılmasının nasıl bir şey olduğunu o anda anlamıştım.

Elbette! Böyle şık giyinmesinin ardında mutlaka bir kadın olmalıydı. Nasıl düşünememiştim bunu? Ne havallerle gelmişim eve. Nasıl da mutlu mutlu gülümsüyordum. O ise iddianın ona kazandırdıklarından zevk alıyordu. İddia onun için mesele değildi. O başka başka kadınlarla olmaktan zevk alıyordu ve ben bunun önüne ne yaparsam yapayım geçemeyeceğimi yeni yeni kavırıyordum.

"Liz, bu Kristin," diyerek beni hızlı bir şekilde misafiri ile tanıştırdı. Kumral, küçük gözleri olan, büyük ihtimalle Kore ya da Japonya'dan Amerika'ya göçen bir ailenin kızı olduğu belli olan bir kadındı Kristin. Boyu öyle çok da uzun değildi. Üzerinde mor, askılı ve derin göğüs dekolteli bir elbise vardı. Uzun saçlarını omuzlarının üzerinde serbest bırakmıştı ve Christopher'ın yanına sinirimi bozacak kadar çok yakışıyordu. O yakışıyordu. Ben değil... Tanrım! Bu nasıl korkunç bir acıydı böyle.

"Bu da ev arkadaşım Liz."

Liz; ev arkadaşı. Kristin; kız arkadaşı.

Tavan yıkılıp üzerime düşse bu kadar acı çekmezdim. Fiziksel acıdan fazlasıydı bu. Çok... Çok daha fazlaydı.

"Kristin ve ben dün akşam birlikte onun evinde yemek yiyecektik ama evinde küçük bir sorun çıktığı için, bugün dışarıda yiyerek dün akşamı telafi etmeye karar verdik. O da kendini affettirmek için beni almaya geldi. Bir iki dakikalığına banyoya gitmeseydi bizi kaçıracaktın."

Keşke kaçırıyaydım. Bu sahneye şahit olmaktansa kendimi boş hayallerimle kandırmaya devam etmeyi tercih ederdim.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Kristin duru sesiyle. Demek dün sabah tatlı tatlı konuştuğu kadın bu kadındı. Demek beni çileden çıkaran sözlerin sahibi bu kadındı. Şimdi onu saçlarından yakalasam ve merdivenlerden yukarıya doğru sürükleyip camdan aşağıya atsam, kıskandığımı çok mu belli ederdim?

“Ben de,” diyerek ona karşılık verdim, sesimi zar zor bularak ve hafifçe gülümsedim.

Bir an önce defolup gitmelerini istiyordum. Böylece ben de kendime acıyabilir ve Christopher’ın bana asla Kristin’e baktığı gibi bakmayacağını, ona hissettiği basit arzusunun yarısını bile hissetmeyeceğini söyleyerek kafayı yiyebilirdim.

Kahretsin! Nasıl da güzeldi. Böyle güzel olması resmen haksız rekabetti. O gidip gidip en güzel kadınlarla çıkarken, ben nasıl onun kalbini kazanabilirdim ki?

Christopher’la tanıştığımdan beri her gün kendimi başka bir savaşın içinde buluyordum. Christopher’ın sözlerinin altında kalmamak için verdiğim savaş. Hayallerimin evini Christopher’a kaptırmamak için verdiğim savaş. Onun eve kız atmaması için verdiğim savaş. Ona gününü göstermek için verdiğim savaş. Hislerimi çözebilmek için kendimle verdiğim iç savaş. Onu kazanmak için verdiğim savaş... Peki, bir sonraki savaşım ne için olacaktı? Onu unutmak için mi? Bunun düşüncesi bile üzerime karabasan gibi çöküyordu. Korkunçtu. Onu unutmak istemiyordum; ama onun karşılıksız aşkıyla yaşamaya nasıl devam edebilirdim kesinlikle bilmiyordum.

“Bu elindeki ne?” diye sordu Chris elimdeki paketi göstererek.

Ona aldığım hediyeği işaret ediyordu. Ne hayallerle

almıştım bu hediyeyi ona oysaki. Ne kadar da heyecanlanmıştım... Şimdi tüm hayallerim yıkılmış ve bütün hevesim kursağında kalmıştı.

"Hiç..." diyerek onu geçiştirdim. "Ev için bir şeyler. Gelince gösteririm."

Daha fazla yanlarında kalmaya devam edemezdim. Elindeki poşetleri hızla kaptım ve tek kelime daha etmeden hızla merdivenlerden yukarıya koşup, odama doğru kaçtım.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya daha ben odama girmeden başlamıştı. Duvara yaslandım ve tam merdivenlerin köşesine çöküp sessizce ağlamaya başladım. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da Kristin ve Chris'in konuşmalarını dinliyordum.

"Alışverişte yorulmuş olmalı. Pek konuşamadı o yüzden," dedi Chris. Neyi savunma ihtiyacı duymuştu ki?

"Sorun değil. Bence çok tatlı bir kız. Anlattığın kadar da güzel."

Ona benden mi bahsetmişti? Güzel olduğumu mu söylemişti?

İçimde yanan umut kıvılcımından ölesiye nefret ettim. Onu söndürmem gerekiyordu. Boş umutlar beslemek istemiyordum. Unutmam gerektiğini bile bile ufak bir umut kıvılcımına tutunamazdım.

Birkaç saniye sonra evden çıktıklarında, ben de sessiz sessiz ağlamaktan vazgeçmiş ve hıçkırıklarımı serbest bırakmıştım.

Ne yapacaktım? Öylesine korkuyordum ve öylesine çaresizdim ki olduğum yerde yok olana kadar küçülmek istedim. Bu isteğime karşı koyamayarak elimdeki poşetleri yere attım ve sadece kucağımdaki resmin paketine sımsıkı sarılarak oturduğum köşede bacaklarımı kendime çektim. Bacaklarımı kendime çeker çekmez, kaslarımdaki inanılmaz ağrı, tüm vücudumu sarmış ve bir ateş gibi her bir hücremi yakmıştı. Bacak kaslarım

yanıyor ve bu hıçkırıklarımın daha da şiddetlenmesine sebep oluyordu. Tanrım şimdi olmazdı!

Omuzlarım hıçkırıklarla sarsıldıkça karnumdaki kaslar daha çok acıyor ve bu daha çok ağlamama sebep oluyordu. Sonunda dayanamayarak elimdeki paketi de bir köşeye fırlattım ve kollarımın güçsüzce iki yanıma düşmesine izin verdim. Ayağa kalkmalıyım ama bunu yapmaktan bile acizdim. Kalbim kırılmış, hayallerim yıkılmış ve kendimden kaçmak için verdiğim on saatlik çaba etkisini göstermeye başlamıştı. Kaslarımdaki ağrı yüzünden hareket edemeyecek haldeydim ve buradan nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Nefes almak bile canımı yakıyordu.

“Liz?”

Yanı başımda duyduğum sesle hızla başımı kaldırdım ve sesin kaynağına baktım. “Christopher?”

Hayal mi görüyordum? Onun burada ne işi vardı? Niye geri gelmişti? Tanrım! Beni ağlarken yakalamıştı. Şimdi ne açıklama yapacaktım ben?

“İyi misin?” diyerek endişeli bakışlarla yanıma çöktü. “Neden ağlıyorsun? Sorun ne? Hasta filan mısın? Doktora gitmek ister misin?”

O paniklemiş bir şekilde bana sorular sorarken, ben hâlâ neden Kristin’le yemekte değil de burada benimle olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Niye geri geldin?” diye sordum merakıma yenik düşerek. “Bir şey mi unuttun”

“Evet,” diyerek sorumu cevapladı. “Sana neyin olduğunu sormayı unuttum.”

Efendim?

“Eve geldiğinde yüzün gülüyordu; ama birden rengin attı ve hızla odana çıktın. Ben de hasta olmandan endişelendim ve Kristin’dan özür dileyip yanına geldim. İyi misin? Bak gerçekten hastaneye gidebiliriz.”

Benim için mi gelmişti? Randevusundan benim için

mi vazgeçmişti? Böyle şeyler yapmamalıydı. Tam da onu unutmam gerektiğine karar vermişken hem de...

"Evet," dedim onun yalanına uyum sağlayarak "Hastayım. Dünden beri nefes almadan antrenman yapıyorum ve uzun zamandır bu kadar çalışmamıştım. Üst kata çıkarken gözüm karardı ve düştüm. Sonra da yerimden kalkamadım. Şey, her tarafım ağrıyor ve ben kıpırdayamıyorum bile. Sonra da sabaha kadar gelmeyeceğinden korkup ağlamaya başladım."

Bana bahanemi kendi elleriyle vermişti. Oh! Ucuz atlatmıştım; ama bu hâlâ benim için endişelenip geri döndüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Off! Çok tatlıydı bu çocuk ya!

"Kahretsin!" diyerek bir küfür savurdu ağzının içinde. "Neden beni aramadın? Biz evden çıkmadan önce düşmüş olmalısın? Neden düştüğünü duymadım?" Kız arkadaşınla fingirdeştiğin için olabilir mi acaba? Ya da gerçekten düşmediğim için? "Bana seslenebilirdin Liz! Seni hemen hastaneye götürüyorum."

Hastane mi? Ne hastanesi? Hastaneye filan gerek yoktu. Evet, korkunç bir kas ağrısı çekiyordum ama iki ağrı kesici ve bir kas gevşeticiden sonra hiçbir şeyim kalmazdı. Ve uyku... İyi bir uykuya ihtiyacım vardı.

"Hastaneye filan gitmeye ihtiyacım yok Chris. Sadece odama gidip yatmak istiyorum ama gördüğün üzere yerimden kalkamıyorum."

"Tamam, sana yardım edeyim," diyerek hızla ayağa kalktı ve beni kollarımdan tutup çekmek üzere harekete geçti.

Deli miydi bu? Sakat ve yatalak bir hastaydım ben. Daha nazik olması gerekiyordu. Tüm gücümü kullanıp kollarımı ondan kaçırdım ve sıkın bakışlarımı üzerine diktim.

"Önce poşetlerimi odama götür. Ben beklerim. Sonra beni nazikçe kaldırıp odama götürebilirsin"

Lafımı ikiletmedi. Hızlı hareketlerle geriye doğru bir adım atıp, poşetlerimi yerden aldı ve onları odama taşıdı. Ardından geri dönüp, hediyesini aldı ve ne olduğuna bakmadan onu da odama götürdü.

Sıra bana gelmişti.

"Nazik ol Christopher!" diyerek onu uyardım. "Her tarafım tutulmuş durumda. Ayrıca benim canım tatlıdır."

"Tamam, canın tatlı! Anladım. Nazik olacağım," diyerek emirlerimi tekrar etti ve yavaş hareketlerle uzayıp, ellerini kollarımın altına yerleştirdi.

Ardından beni bir bebek gibi tuttu ve yavaşça olduğum yerden kaldırdı; ancak bu çabası belime saplanan keskin ağrının etkisiyle attığım çığlığın ardından hüsrana uğramıştı. Yavaşça tekrar yerime bıraktı beni.

"Seni kesinlikle hastaneye götürüyorum. Baksana nefes alırken bile canın acıyor. Ne diye bu kadar çok antrenman yaptın ki? Kim bilir en son ne zaman bu kadar yoğun antrenman yaptın? Spor yaparken kendine yüklenmemen gerektiğini kimse öğretmedi mi sana?"

Öğretmişlerdi; ama tüm bildiklerim sana âşık olduğumu fark etmemle silinip gitmişti.

"Hastaneye gitmek istemiyorum. Odama gitmek istiyorum," diyerek bir bebek gibi mızızlandım.

Sıkkin bir şekilde iç çekti Chris. Büyük ihtimalle içinden şöyle diyordu. "*Tanrım sen bana sabır ver!*"

Son olarak çareyi beni kucağına almakta bulmuştu. Daha ben ne olduğunu anlayamadan bir çift güçlü kol tarafından sarılmış ve yatak odama doğru taşınmaya başlamıştım. Kollarımı onun boynun etrafına sarmak için tüm kaslarımdaki yanmaya aldırmadan, tüm gücümü kullanmam gerekmişti ama sonunda başarmıştım. Boynuna sımsıkı tutundum ama ona tutunmasam da beni düşürmeyeceğini biliyordum. Kollarında olmak

bana inanılmaz bir güven veriyordu. Sıcacıktı... Huzur vericiydi... Ama geçiciydi.

Christopher beni yatağıma doğru götürdü ve örtüleri açıp, yastıkların üzerine bıraktı. Beni bırakıp gideceğini düşünmüştüm ama yapmadı. Önce yavaşça yastıklarını kabarttı ve onlara yaslanmama yardımcı oldu. Ardından ayakkabılarımı ve ceketimi çıkartıp, rahatlatmamı sağladı.

Yatak örtüsünü üzerime örttüğünde "Burada bekle," dedi bana; "Ben hemen döneceğim."

Ardından hızla yataktan uzaklaştı ve odanın çıkışı-na doğru ilerlemeye başladı. Sonra tam kapının önüne durdu. "Aç mısın?" diye sordu bana doğru dönerek.

Kas ve kalp ağrısında ölmek üzere olmamın, açılığım-la ne alakası olduğunu anlamamıştım ama, "Evet, açım," diyerek sorusunu cevapladı.

"Tamam," dedi ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Beş dakika sonra elinde bir tepsiyle döndüğünde, neden aç olup olmadığımı sorduğunu anlamıştım. Bir kabın içinde dört adet küçük hap dururken, diğer tabakta bir sandviç vardı.

"Sandviç çok da lezzetli olmamış olabilir. Aceleyle hazırladım."

Dalga mı geçiyordu? Şu an gözüme dünyanın en lezzetli yemeğinden bile lezziz görünüyordu bu sandviç.

"Önemli değil. Bence harika görünüyor."

Sandviçi küçük ısırıklarla ve yavaşça çiğneyerek ancak yarısına kadar yedikten sonra dört hapi, tek tek yutup, üzerine bir bardak su içtim.

"Biraz uyu ve dinlen. Sabaha bir şeyin kalmayacağına eminim," dedi ancak yüzünden hâlâ endişeli olduğu ve hâlâ beni hastaneye götürmek istediği okunuyordu.

Ama neden? Merak ettiğim şey buydu.

"Teşekkür ederim. Yani, sen gelmeseydin büyük ihtimalle ya odama kadar sürünecektim ya da orada kendime acımaya devam edecektim."

"Bunun için bana teşekkür etmen çok saçma Liz. Sana söyledim, beni en baştan araman gerekirdi."

Onun arkasından kıskançlık krizi geçirirken mi?

"Neden geri geldin?" diye sordum bir kez daha merakıma yenik düşerek. "Gelmek zorunda değildin. Sadece arayabilirdin."

Gözlerinde öyle yumuşak, öyle tatlı bir bakış belirdi ki kalbim adeta eridi. Şu anda kalbi tüm berraklığıyla gözlerimin önündeydi. O ışık yüzünün her tarafına yayılmıştı resmen.

"Biz sadece bir evi paylaşmıyoruz Liz. Aynı zamanda bir hayatı paylaşıyoruz. Birbirimize sahip çıkmayacaksak, birbirimize yardımcı olmayacaksak bunun ne anlamı var ki?"

O an kalp krizi filan geçirmiş olmalıydım çünkü geri si hakkında çok fazla bir şey hatırlamıyordum. *Bir hayatı paylaşıyorduk...* Benim hayatım zaten sadece ondan ibaretti! O nefes aldıkça nefes alıyordum. Kalbim onunkiy-le eş zamanlı atıyordu.

Bir hayatı paylaşıyorduk ama *bir kalbi paylaşamıyorduk*.

Tüm benliğimi ona vermeye hazırdım. Hepsi dudaklarından çıkacak tek bir kelimeye bakıyordu ama onun hayatının ilerlediği yol bambaşkaydı. Onun hayatında Kristin ve onun gibilere yer vardı. Bense hep ufaklık olmaya, onun küçük kızı olmaya mahkûmdum. Olsun, onun olduğum sürece sorun olmazdı ki!

Ne zaman böyle kapılmıştım ben? Peki, aşk hep böyle miydi? Hep mi acı tatlıydı? Asla vazgeçmek istemediğim bir duyguydu. Deli gibi acı veriyor, nefesimi kesiyordu; ama bana iyi geliyordu. Onu sevmek için doğmuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bu kabulleniş bana iyi

gelmişti. İki gün önce onu boğmayı düşünürken, şimdi ona bir şey olduğunu düşündükçe ben boğuluyordum.

Neden bilmiyorum, birkaç saniye sonra, ben ona hayran hayran bakmaya devam ederken, Chris etrafına bakınmaya başladı ve gözleri bir kez daha hediyesine takıldı.

"Bu büyük pakette ne var? Eve dönünce söyleyeceğini söylemiştin."

Onu gerçekten Noel'e kadar saklayabileceğimi düşündüğüme inanamıyordum. Hayır, o kadar sabırlı değildim.

"Onu sana aldım. Noel'de verecektim; ama o kadar sabırlı bir insan değilim. Hadi aç."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bu hali ile küçük çocuklara benziyordu. Onu gülümsetebilmiş olmak bile bana yetiyordu. Benim Noel hediyem de buydu işte. Onun gülümsemesi. Aşk insana azla yetinmeyi ama hep daha fazlasını istemeyi öğretiyordu.

Chris yatağın kenarında oturduğu yerden kalktı ve hediyesinin yanına gidip, hızla paketi açmaya başladı. Paketi açmayı bitirdiğinde, yüzündeki gülümseme yerini daha da büyük bir gülümsemeye ve ıslıl ıslıl gözlere bırakmıştı.

'Savaş ve Barış' diyerek tablonun adını okudu "Liz... Bu harika bir şey! Şu renklere bak. Birbirleriyle nasıl da uyumlu kullanılmışlar. Ve resimde anlatılanlar... Bayıldım..." Bakışlarını bana çevirdi ve bana kibirli sırıtışlarından birini gönderdi. "Ayrıca bana bir şey söylemeye çalışıyormuşsun gibi geldi ufaklık."

Güldüm ve hemen ardından, karnıma giren ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Ben sana hep bir şeyler söylemeye çalışıyorum gereksiz."

O da benim gibi hafifçe kıkırdadı ve tabloyu incelemeye devam etti. Beğendiği için duyduğum mutluluğu anlatacak kelime yoktu. Bu, bu akşam olan her şeyin te-

lafisi olmuştu benim için. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyordum.

“İlk fırsatta odama asacağım bu resmi,” dedi ve tabloyu duvara yaslayarak yanına geldi. Yatağın kenarına çöktü ve bir elimi sıkıca kavradı. Elimi tuttu. Aman Tanrım. ELİMİ TUTTU!

“Teşekkürler Liz,” dedi ve yavaşça yüzüme doğru yaklaştı. Az önce geçirmemişsem bile şimdi gerçekten de kalp krizi geçiriyordum. Bana bu kadar yakinken nasıl geçirmezdim ki! “Sana da mutlu erken Noeller.”

Sonra yüzüme doğru yaklaştı ve yanağımın üzerine nefesimi büsbütün kesen sıcacık bir öpücük bıraktı. Şu anı dondurmak istedim. Donduramıyorsam da bu anın hayaliyle, mutlu bir şekilde ölmeyi... Geleceğin beni beklediği tüm acılardan kaçmayı... Bu an olabildiğince gerçektir; ama tekti. Devamı yoktu. Tekrarı da...

Tekti ama bana aitti. Asla vazgeçmek istemediğim bir hediye idi.

“Seni yalnız bırakayım da biraz dinlen,” dedi geri çekilirken. “Bir daha da kendini o kadar zorlama.”

Benim için endişelenirken ne kadar da tatlıydı! “Dur!” diye bağırdım o yataktan kalkıp giderken, benden hiç beklemediği bir panikle.

“Şey, yanlış anlamayacaksan eğer, bir şey isteyebilir miyim senden?”

İsteyebilirdim. Şu an yüzünde öyle bir ifade vardı ki, git adam öldür desem yapabilir gibi duruyordu.

“Elbette,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Senin için ne yapabilirim?”

Beni öpebilirsin. Bana sarılabilirsin. Beni sevebilirsin... Bunlar birer seçenektir; fakat hiç birini söylememiştim. En azından sesli olarak... Ama içimden birkaç milyon kez tekrar ettiğime emindim.

“Ben... Ben yalnız kalmak istemiyorum. Kıpırdamıyorum ve... Ve bir sorun olursa odamdan dışarıya

doğru sürünmek istemiyorum. Acaba... Acaba bu gece benimle kalır mısın?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Önce uzun uzun, boş bakışlarla baktı bana. Ardından etrafına bakındı ve odamı incelemeye başladı.

"Yani... Burada mı? Senin odanda ve... Senin yatağında?"

Şey, burada yatabileceği başka bir yer olduğu pek söylenemezdi. Ayrıca, yatağında, benim yanımda yatmayacaksa, yanımda kalmasının ne anlamı vardı ki?

"E-evet. Sorun... Sorun olur mu?"

Lütfen olmaz de. Lütfen gitme.

"Hayır. Yani... Senin için olmayacaksa, benim için de olmaz."

Kendimi doktor muayenesinden sonra hemşire tarafından eline şeker tutuşturulan çocuklar gibi hissediyordum. Bu evde kaldığımız ilk iki gecenin hayali tüm benliğimi sararken, yine onun sıcaklığını hissedebilmek için sabırsızlanıyordum.

Christopher ceketini ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra, odanın ışığını söndürdü ve yatağın diğer tarafına dolanıp yavaşça örtülerin altına girdi. Başını yastığa yaslamış, bana dönük bir şekilde uzanıyordu.

Yanımda. Başucumda.

Bu öyle harika bir histi ki! Sabah onunla uyanacağımı düşündüm. Hep böyle uyumak ve hep böyle uyanmak istiyordum. Çok acınası bir haldeydim.

Kaslarımdaki ağrıları yok sayarak ona doğru döndüm ve gözlerimi gözlerine diktim.

"Teşekkürler Christopher."

"Her zaman ufaklık..."

Artık bana ufaklık demesi bile beni o kadar rahatsız etmiyordu. Ona özeldi bu. Ben sadece onun ufaklığıydım. Eğer bir başkası bana ufaklık derse yumruğu gözünün ortasına çakardım; ama o istediği kadar diyebilirdi.

O istediği sürece onun küçük kızı olabilirdim. Ufacık bir aitlik eki için her şeyi yapardım. Tek istediğim beni sahiplenmesiydi. Beni sevmese de olurdu; ama bana hep gülen gözlerle baksa, hep tatlı tatlı konuşsa ve hep böyle varlığıyla bana kendimi güvende hissettirse yeterdi.

“Daha iyi misin?” diye sordu kadife gibi yumuşacık bir ses tonuyla.

“Evet. Sayende.”

Dudakları ruhumu okşayan bir yavaşlıkla hafifçe, sıcacık bir gülüş için yukarı doğru kıvrıldı. Christopher ve gülümsemeleri... Her an için farklı bir tane vardı ve ben adeta hepsini ezbere biliyordum.

“Hadi uyu artık. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

Sözünü dinleyip gözlerimi yumdum; ama uyuyamıyordum ki! Nasıl uyuyabilirdim? Yanımda yatıyordu. Ona hem çok yakın, hem çok uzaktım. Ayrıca ondan nefret ederken bile onunla daha yakındım. O ilk gece, ona âşık olduğumu bilmiyordum ve onun kollarında uyumuştum. Şimdi ona âşıktım ve tek yapabildiğim yanında usulca uzanmaktı.

Bu haksızlıktı. Biraz daha fazlasını hak ediyordum. Daha fazlasını istiyordum. En azından bir teselli ödülüne ihtiyacım vardı. Beni kollarına alsa, sıkı sıkı sarılsa ve biz bütün bir geceyi öylece sarmaş dolaş geçirsek kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Bu gelmiş geçmiş en iyi teselli ödülü olurdu benim için. Ama biliyordum ki o çoktan gözlerini yummuş ve uykuya dalmıştı.

Öküz! Sana yanımda kal diyorum. Kedi gibi mırıldanıp duruyorum. İnsan biraz şefkat gösterir! Numaradan da olsa sarılır! Âşık olmak için gelmiş geçmiş en büyük öküzü seçmek zorundaydım, değil mi? Hep kitaplardaki gibi romantik, anlayışlı ve sıcak bir erkeğe âşık olacağımı; ama onun bana, doğal olarak, dönüp bakmayacağını düşünmüştüm; ama bir kez daha isteklerim evren tarafından reddedilmişti.

Amma da bahtsızdım! Beyaz atlı prensi hayal etmiş ama sersemim tekine âşık olmuştum. Hakkını yemek istemiyordum. Christopher en az beyaz atlı prens kadar, hatta ondan daha da yakışıklıydı. Yunan tanrılarıyla kıyaslanabilecek bir yakışıklılığı vardı. Apollo ve Christopher yanyana gelse, ben yine de Christopher'ı seçerdim. Bilginiz olsun diye söylüyorum Yunanlı tanrılar arasında Apollo benim favorimdir. Onu kimseye değişmem. Bu ayrıcalık sadece Christopher'a ait.

"Uyu artık Liz!" diyerek azarladı beni. Uyumadığımı nasıl anlamıştı?

Bir gözümü yavaşça açtım ve ona baktım. İki elini başının altına almıştı ve gözleri kapalıydı. Uyurken ne kadar da güzeldi!

"Uyumadığımı nasıl anladın?"

"Çünkü uyurken mırıldanıyorsun; ama gözlerini kapadığından beri bir kez bile mırıldanmadın."

Mırıldanıyor muydum?

"Uyduruyorsun!" diyerek itiraz ettim. Bunu bilmesine imkân yoktu. "Sadece uyuyup uymadığımı test etmek için öyle dedin ve sonra da bunu bana bahane olarak uydurdun bana kalırsa."

"Uydurmuyorum!" diyerek kendini savundu Christopher. Ben uyurken mırıldanmıyorum. Bir kere ben çok sessiz uyurum. Varlığım ile yokluğum belli bile olmaz. Kesinlikle uyduruyor.

"O zaman söyle bakalım. Uyurken mırıldandığımı nereden biliyorsun?"

"Buraya taşındığımızda iki gece birlikte uyuduğumuzu unutuyorsun sanırım?"

Nasıl unutabilirdim ki? Son iki gündür hiç aklımdan çıkmıyordu. Ve son birkaç dakikadır o anların tekrarlanmasından başka hiçbir şey istemiyordum.

"Ee? Bunun ne anlam ifade etmesi gerekiyor?"

“İkisinde de tüm gece boyunca mırıldandın. Öyle ki senin yüzünden birkaç kez uyandım.”

Yalan söylüyordu. Hâlâ ona inanmakta güçlük çekiyordum. Hem, mırıldansam bile, niye bunu bu kadar zaman boyunca aklında tutmuştu ki?

Umut ışıklarından uzak durmam gerekiyordu. İşığa doğru çekilen kelebekler gibiydim. Biraz daha yaklaşırsam kızartma olacağımdan habersiz ona doğru çekilip duruyordum.

“Hadi artık, şimdi uyu!”

Söylemesi kolaydı. O, öyle uzakken nasıl uyuyabilirdim ki!

“Uyuyamıyorum!” diyerek mızımızlandım. Hasta halim de hiç çekilmiyordu.

“Niye uyuyamıyorsun?”

Çünkü sen bana sarılmıyorsun. Çünkü sen beni sevmiyorsun ama ben seni seviyorum. Hem de çok. Ve bunu sana söylemeyi çok istiyorum ama çok yanlış bir zamanda olduğumuz için ve doğru zaman hiç gelmeyecek olduğu için söyleyemiyorum.

“Bilmiyorum. Uyuyamıyorum işte...” Sustum. Sonra beynimin içimdeki kurnaz kızı ortaya çıkarıp, konuşmaya devam ettim. “Annem ne zaman hastalansam bana sarılırdı. Keşke şimdi burada olsaydı. Bazen onu gerçekten özlüyorum. Sence kalmakla hata mı yaptım? Belki de yanlarına gitmeliyim?”

“Hayır!” diyerek hızla açtı gözlerini. Ne? “Yani... Bence sen doğru kararı verdin. Hayallerin, ideallerin için kaldın. Aileni özlemen normal, ben de kendi ailemi özlüyorum; ama onların yanına geri dönmeyi ve ideallerimden vazgeçmeyi düşünmüyorum. Şu an hasta olduğun için böyle düşünüyorsun bence.”

Hayır, sadece bana sarılman için bahane uydurmaya çalışıyorum; ama senin kalın kafan bunu anlamamak için elinden gelen her şeyi yapıyor!

"Ama baksana, hasta olduğumda bana sarılacak kimsem yok! Annem olsaydı çoktan iyileşmiştim."

Sıkkin bir şekilde iç çekti. *Sen iç çekesin diye mızımızlanıp durmuyorum ben sersem!* Şimdi kapa çeneni ve derhal sarıl bana!

"Sırf hasta olduğunda sana sarılacak birileri olsun diye mi gitmek istiyorsun yani?"

"Elbette," dedim buruk bir sesle. "İnsan evini başka neden özler ki?"

Ve sonunda istediğim olmuştu. Christopher derin bir nefes aldıktan sonra, bana doğru kaymış ve güçlü kollarını etrafıma dolamıştı. Sımsıkı... Sanki hiç bırakmak istemezmiş gibi.

"Hasta olduğunda ben sana sarılırım; ama bu konuyu derhal kapatman gerek. Gidemezsin ufaklık. Kalman gerek."

Öyle miydi? Gerçekten de kalmam mı gerekiyordu? "İdeallerin için yani. Bir hedefin var."

Evet, ya... İdealler için. Liz hep savaşsın. İdealleri için, gururu için, aşkı için...

Peki, bir gün birileri de benim için savaşacak mıydı? Peki, bir gün ben tüm bu savaşlara son verip, özgürce hayatımı yaşayabilecek miydim?

O gece bu soruları bir daha sormadım kendime. Gözlerimi kapadım. Christopher'ın kokusunu derin derin içime çektim ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Daha ilk saniyeden kendimi iyi hissetmeye başlamıştım.

9. Bölüm

Christopher bana şaşkın ve panik dolu bakışlarla bakıp aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

'Gidemezsin.'

'Gidemezsin ufaklık.'

'Gidemezsin Liz.'

Ben ona nedenini soruyordum, o ise bana bir avuç anlamsız bahaneden başka hiçbir şey vermiyordu. İhtiyacım olan gerçek bir nedendi; ancak o sadece bahane uydurup, aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyordu. *Gidemezdin*; ama neden? Bunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Çünkü artık bu ülkede kalmam için hiçbir sebebim yoktu. Artık sona gelmiştim. Verdiğim hiçbir savaşı kazanamayacağımı anlamıştım. İçinde bulunduğum bataklıkta boşa çırpınıp duruyordum. Hem de niye? Uzak-tan izleyip iç çekmek için mi? Kalbim her gün daha çok kırılınsı diye mi? Hayatımın geri kalanı keşkelerle geçsin diye mi?

Artık bütün bunların bir parçası olmak istemiyordum. Kendime yeni bir hayat kurmaya çalışmıştım; fakat hayatım, planlarıma dâhil olmayan, bambaşka bir yola sapmıştı. Aklımın aydınlattığı yola değil, kalbimin beni sürüklediği karanlık yola doğru çekilmiştim.

Şimdi siz *'Ne diyor bu kız?'* diye soruyorsunuzdur kendinize? Daha dün gece Christopher'ın kollarında

uykuya dalmamış mıydım ben? Daha dün huzuru onun yanında bulmamış mıydım? Şimdi ne olmuştu böyle birden bire?

Bu uzun bir hikâyeydi. Gördüğünüz üzere ben de hikâyeler tükenmiyordu...

Her şey bu sabah başlamıştı. Sabah gözlerimi Christopher'la aynı anda açmıştım. Kaslarımdaki ağrılar dün geceye göre fark edilir şekilde azalmıştı. Çok ama çok daha iyi hissediyordum kendimi; ama Christopher buna elbette inanmamıştı. Bu yüzden ben teklif etmeden ayağa fırlamış ve beni banyoya kadar kucağında taşımıştı. Ona malzemelerimi almam gerektiğini söylemek istemişim; fakat ne söylediğimle pek ilgileniyor gibi değildi. Beni banyo kapısında bıraktı ve bir şeye ihtiyacım olursa onu çağırmamı söyleyip yukarı çıktı. Şey, aslında sırtımı yıkarsa hiç fena olmazdı. Yanlış anlamayın, kollarımı hâlâ çok fazla kaldıramıyordum. Sırf bu yüzden... Onunla suyun altında, yalnız ve olması gereken daha az kıyafetle olmanın düşüncesi bile çok harika olduğu için değildi kesinlikle.

Christopher yukarı çıktıktan sonra ben de hızla üzerimdekilerden kurtulup sıcak suyun altına girmiştim. Sıcak su gerçekten de iyi gelmişti. Tüm kaslarım suyun altında gevşemişti. Banyodan çıkıp, Christopher'a boruzumla yakalanmamaya çalışarak odama sıvışmaya çalışırken canım yanmamıştı en azından. Yürümek katlanılabilir bir hâl almıştı.

Kristin'le olan karşılaşmamdan dolayı hâlâ biraz buruk; fakat Chris'in kollarında uyumuş olmanın verdiği huzurla garip bir mutluluk içindeydim. Onun kalbini kazanmak için yaptığım planların suya düştüğünün farkındaydım ama ne yapacağıma karar vermeden önce dün gecedan kalma mutluluğumun tadını çıkarmak istiyordum. O mutluluğun çok uzun sürmeyeceğini daha o anda hissetmişim; ancak o hisleri görmezden gelmeyi

seçtim. Bu konuda gittikçe daha da iyi olmaya başlamıştım.

Hislerimi görmezden gelmek... Keşke bu kadar aptal olmasaydım.

Üzerimi giyininip alt kata indiğimde, Chris hâlâ ortalar da yoktu. İlk önce duş aldığını düşünmüştüm ama banyodan hiç ses gelmiyordu. Belki de tekrar uyumuştum? Onu merak etmek yerine kahvaltı hazırlamayı seçmiştim. Yaptığım bazı hareketler beni zorluyor ve çoğunlukla attığım adımlar canımı yakıyordu ama dayanamayacağım gibi değildi. Ekmekleri kızartıp, yumurtaları haşladım. Kahve için su ısıttım ve elim değmişken bizim için tavuk pastırması kızarttım. Bunu yeni keşfetmişim. Bir tek bu kızartırken iğrenç kokmuyordu.

Ben hazırladığım her şeyi masaya dizmeye başladığım sırada, Christopher da merdivenlerden aşağıya inmiş, yanıma gelmişti.

Yüzünde onaylamayan bir bakış vardı ve bana *'Kendi yormamalısın,'* diyordu. Üzerinde de çok şık kıyafetler vardı. Bu da bana *'Kristin'e bir özür borçluyum, seni ekip gidiyorum,'* diyordu.

O an kalbim öyle sıkıştı ki her şeyi boş vermek ve evden çıkıp bir yerlerde düşüp bayılana kadar koşmak istedim. Karşılıksız aşkın bana bir faydası olduysa, o da son zamanlarda kendimi spora vermiş olmamdı. Dans, koşu... Yoga veya plates gibi popüler bir sporu da denemem gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

"Kristin'le mi buluşacaksın?" diye sordum ona, gerçeği bir kez de onun ağzından duymak isteyerek.

"Evet," diyerek onayladı beni. "Dün akşam onu sokakın ortasında bırakıp geri döndüm. Pişman olduğumdan değil, iyi ki de geri dönmüşüm; ama yanından ayrılırken bu sabah kahvaltı edebileceğimizi söylemişim ve o da bu sabah planımızın hâlâ geçerli olup olmadığını

kontrol etmek için beni aradı. Eğer iyi hissetmiyorsan kalabilirim ama?"

Kal dersem kalır mıydı? On saniye içinde bu soruyu kendime belki de on milyon kez sormuştum; fakat hepsinin cevabı aynıydı. Kalırdı... Ama akli hep Kristin'le olurdu.

Ben de ona "Git," dedim bu yüzden.

Ona kahvaltı hazırladığıma inanamıyordum! O gittikten sonra öyle kötü hissetmişim ki hazırladığım iki kişilik kahvaltıyı oturup tek başıma bitirdim. Sonra da koşuya çıktım... Evet, biliyorum kafayı yediğimi filan düşünüyorsunuz. Dün akşam ağrıdan yerimden kalmazken, bu sabah koşuyordum. Kaç kilometre koştuğumu tam olarak bilmiyordum; ancak saate baktığımda iki saat boyunca aralıksız koştuğumu fark etmişim. Eve geldiğimde odama çıkmam için adeta sürünmem gerekmişti. Koşuya çıkarken kendime 'çivi çiviye söker' diyordum. Eve geldiğimde aklımdaki söz 'beni öldürmeyen acı güçlendirir' tarzı bir şeydi; ama duşa girmek için tekrar alt kata sürünmem gerektiğinde aklımdan geçen tüm sözler küfür içeriyordu.

O sabah ikinci kez duş aldım ve odama çıkıp bornozumla yatağıma uzanarak kendime acıdım. Hemen nasıl da umutlanmışım?

Ve sonra ne yapmam gerektiğine karar verdim.

Telefonumu elime alıp annemi aradığımda pek fazla düşündüğüm söylenemezdi. Onun sesini duymak canının daha çok yanmasına sebep olmuştu. Onu özlüyordum. Christopher'a dün gece bahane uydurmuş olabilirdim; fakat onun bana sarılmasına ve tüm acılarıma derman olmasına gerçekten de ihtiyacım vardı.

Bir süre konuştuktan sonra elbette bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Bana neyim olduğunu sordu. Saklamadım... Saklayamadım.

Ağlamaya başladım. Ona ne kadar mutsuz olduğumu anlattım. Kalbimin ne kadar çok ağrıdığını... Eve dönmek istediğimi söyledim ona. Pes ettim dedim... Ve bir daha bu kararımdan vazgeçebilir miydim, emin olun bilmiyordum.

Sonuç olarak babam bir saat içinde biletimi almış ve uçuş bilgilerimi bana mail olarak göndermişti. Ben de hiç vakit kaybetmemiş, sanki kendime acı çektirmeye çok meraklıymışım gibi hemen çalışma odasına inip, uçuş bilgilerimi çıktı almıştım.

Yeni yılın ilk günü, sabah erkenden Londra'ya uçacaktım. İddiadan hemen sonra gidiyordum... Her şey bitmişti, özgürlük buraya kadardı.

Savaş sona ermiş, aşk yenilmişti.

Uzun süre boyunca mutfakta oturup elimde bir kahve fincanıyla biletimi inceledim. Hava kararına kadar... Kahvemden bir yudum bile almadım. İçimdeki gereksiz öfke gibi o da soğuyup gitti ve geriye sadece acı bir tat kaldı. İçinde bulduğum durum aynı önümdeki kahve gibiydi. Bir yudum bile alınmadan soğuyup gitmişti. Öyle tatsız, öyle acıklı bir hikâyeydi.

Sonra birkaç telefon konuşması yaptım. İlk olarak Nancy'i aradım. Gideceğime göre ilk konuşmam gereken kişi oydu. Okulumla babam ilgilenecekti. Benim de işimi halletmem gerekiyordu. Nancy işten ayrıldığını duyduğuna oldukça üzülmüştü; ama ailemin yanına taşınıyordum. Beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Sonra ev sahibimizi aradım. Ona taşındığımı ve Christopher'ın artık yalnız olacağını haber verdim. O da kira kontratını tekrar düzenleyeceğini söyledi.

Leila'yı da aradım. En yakın iki arkadaşımı aramaktan ısrarla kaçınıyordum; çünkü bu haberi pek hoş karşılamayacaklarına emindim. Leila'ya iddianın bittiğini,

artık daha fazla randevu olmayacağını söyledim. *Gittiğimi söyleyemedim*. Bilmiyorum neden... Dilimin ucuna kadar gelmişti aslında ama söyleyemedim işte.

Ve son olarak Tina'yı aradım.

"Alo?"

"Alo? Tina?"

"Sesin kötü geldiğine göre Christopher'la konuşman kötü gitmiş olmalı."

"Onunla konuşmadım."

"Ne yaptın o zaman?"

"Annemi arayıp onları özlediğimi söyledim. Babam da bir saat içinde biletimi alıp gönderdi."

Ve sonra Tina bağırmaya başladı. Gerçekten de bağırdı. Hem de kulağımı kanatırcasına. İlk defa bu kadar kızgın görüyordum onu. En azından bana karşı.

Nasıl böyle pes ederdim? Dün gece ne olmuştu da bunu yapmaya karar vermişim? Oysaki yanlarından ayrılırken her şey için çok olumlu düşüncelere sahiptim?

Ona bir şey anlatmadım. Çünkü gerçekten de bir önemi olmadığını düşünüyordum. O bağırdı, ben üzgünüm dedim. O 'Gitme' dedi, ben 'Neden?' diye sordum. Sanırım o dakikadan sonra kimseyle bunun dışında bir konuşma yapmamıştım.

Tina telefonu kapattıktan sonra mutfakta oturup Christopher'ın gelmesini bekledim. Elimde soğuk kahvem, karşımda uçuş bilgilerim öylece oturdum karanlıkta.

Gitmek çözüm müydü bilmiyordum. Bunun korkaklık olduğunun ve kaçtığımın farkındaydım. Onun başka kızlarla olduğunu görmeyecek olmam, onun bunu yapmaya devam etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bana karşı hislerinin, benim ona karşı olan hislerimin yanından bile geçmeyeceğinden de oldukça emindim. Yani gittim diye kendini paralayacak hâli yoktu. Giderek, kaybeden tek kişi ben olacaktım.

Onu özleyecektim. Ah, gitmenin düşüncesi bile onu özlememe sebep oluyordu. Birini böyle sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. İşin komik yanı, o birini böyle sevdiğimi bile daha önce hiç düşünmemiştim. Zamanımı ondan nefret etmeye çalışarak harcamıştım. Oysaki insan ömrü nefret etmek için çok kısıydı. Sevmek gerekiyordu... Hep sevmek gerekiyordu.

Ve sonunda saat dokuzu biraz geçerken, Chris eve geldi. Kahvaltıya gittiğini söylemişti değil mi?

Önce beni fark etmedi. Karanlıkta oturmanın böyle bir etkisi vardı. Bu yüzden ışığı açıp beni mutfakta otururken gördüğünde oldukça şaşırmıştı.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Değişiklik olsun dedim."

Oldukça büyük bir değişiklik olmuştu. Tüm hayatım değişmişti. "Ee? Kahvaltı nasıldı? Gerçi, kahvaltı için biraz geç bir saat ama..."

Dudaklarında kibirli bir sırıtış belirdi. O ifadeden nefret ediyordum. Ne zaman öyle sırıtsa, ardından canımı yakacak bir şeyler geliyordu. Yine canımı yakacaktı. Zevk filan alıyor olmalıydı bundan; ama şu da bir gerçektir ki onu kışkandığımı bilmediği için, canını acıttığını da bilemezdi. Bundan pişman olacağımı hissediyordum. Gittiğimde, ona asla ne hissettiğimi söylemediğim için pişman olacaktım. Bu pişmanlık belki de beni yiyip bitirecekti; ama ben bu hissi de göz ardı etmeyi tercih etmiştim.

"Önce kahvaltı yaptık. Ardından onu evine bıraktım ve beni kahve içmek için yukarı çağırdı." Söylemiştim, o ifadeden nefret ediyordum. "İlk kez evine çağırdığında gidememişim. O yüzden o da fırsatı değerlendirmek istedi. Sonra da zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik. Tüm gün boyunca..."

Elimi hızla havaya kaldırdım ve onu susturdum. Çe-

nesini kapatarak bana ve tüm dünyaya büyük bir iyilik yapacağını henüz fark edememiş olmalıydı, yoksa onu susturmasam bana *günlerini* anlatmaya devam edecekti.

"Ayrıntıları bilmek istediğimi sanmıyorum Chris."

Yine güldü. Ve yine çok kibirli görünüyordu. Bir gün için yeteri kadar kalbimi kırmamış mıydı yoksa?

Sağ elinin işaret parmağını hafifçe havaya kaldırdı ve puan tablosunu gösterdi. Bu tahtaya ciddi anlamda daha iyi bir isim bulmalıydık. *Puan tablosu* gelmiş geçmiş en kötü isimdi.

"Ama bu bizim geleneğimiz ufaklık," dedi pişkin bir şekilde. "Ben sana hep ayrıntıları veririm."

"Bu seferlik benim için bir istisna yapabilirsen çok mutlu olurum. Gerçekten bütün gün Kristin'in *evinde*, üstelik *başbaşa* ne yaptığınızı hiç merak etmiyorum."

Gülümsemesi kaybolamadan omuzlarını silkti ve "Zaten anlatacak bir şey de yok," dedi.

Bu onunla yatmadığı anlamına mı gerekiyordu? Çünkü eğer bu anlama gelmiyorsa, her an gidip Kristin'i öldürebilirdim.

Chris gülümsemeye devam ederek mutfağa doğru geldi ve tam karşıma oturup kahve bardağını önümden kaptı. Cidden mi? Kahvemden bir yudum almasıyla, bundan pişman olması bir olmuştu. Kahvemi çalmaya kalkarsan, böyle olur işte!

"Bu kahve ne zamandan kalma? On sekizinci yüzyıldan mı?"

"Sen hangi devrin aptalısın peki? Hem, ne zamandan beri benim bardağımdan kahve içiyorsun sen? Paylaşmayı sevmediğimi biliyorsun Christopher!"

Evet, özellikle sevdiğim şeyleri ve *kişileri* paylaşmayı hiç ama hiç sevmezdim. Kristin kendini kollasa iyi ederdi yani.

"Bu ilk ve sondu," dedi yüzündeki ekşi ifade varlığını korurken. "Soğuk kahve seven bir kızla konuştuğu-

ma bile inanamıyorum. Ben soğuk kahveye para veren insanlarla bile konuşmam!”

O zaman gideceğim için şanslıydı. Çünkü ben soğuk kahveye milyon dolarlar harcamış bile olabilirdim. Ama Christopher isterse sanırım soğuk kahvemden vazgeçebilirdim.

“Neden onu içmedin ki?” diye sordu.

Düşünüyordum. Seni düşünüyordum. Kendimi düşünüyordum. Bizi düşünüyordum. Savaş gazisi ruhu mu nasıl iyileştireceğimi, kalbimin yaralarını nasıl saraçağımı, *seni nasıl unutacağımı* düşünüyordum.

“Unutmuşum.”

“Kahveni içmeyi mi?”

Bana delirmişim gibi bakmasını anlıyordum; ancak delirmemiştim. Yani henüz... Delirdiğimde mutlaka haberi olurdu; çünkü öyle bir durumda gösterdiğim ilk belirti, iddia boyunca çıktığı herkese tehdit mektubu göndermek olacaktı. Dişi Hulk, benim kıskanç yeşil gözlü canavarımın ta kendisi, ya da birinci dereceden akrabası filan olmalıydı.

“İyi misin sen? Hâlâ ağrın mı var yoksa?”

“Ağrım filan yok,” YALAN! “Hatta bugün koşuya bile gittim.”

Aslında koşudan sonra daha da kötü olmuştum. Otururken resmen popom ağrıyordu.

“Nesin sen? Bir çeşit mazoşist filan mı? Canının yanmasından zevk mi alıyorsun?”

Sana âşık olduğuma göre, öyle olmalıydı.

“Pekâlâ, doğru anlamış mıyım? Koşuya gidecek kadar iyisin; ama burada karanlıkta oturmuş kahveni içmiyorsun. Kaç saattir burada oturuyorsun ki?”

Çok saattir. Beş yaşında bir çocuğun ifadesiyle en azından... *Hayatımı değiştirmeye karar verecek kadar uzun bir süredir.* Bu da gelmiş geçmiş en büyük korkak olan benliğimin kendini ifade ediş şekliydi.

"Sana kimse kadınların tuhaf olduğunu söylemedi mi?"

"Evet; ama bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünüyordum. Bana göre hepsi basit ve çözülmesi kolay yaratıklar. Şey, annem hariç, o tamamen başka bir şey."

"Beni çözebildin mi bari?"

Bunu niye sorduğumu bilmiyordum. Kendime bunun iyi bir sohbet konusu olduğunu söyledim; ama pek inandırıcı değildi. Benim için bile.

"Seni çözdüğümü sanıyordum..." Ama? Bir ama var gibiydi? Biri ama diyorsa ya da cümlesinin sonunda gizli bir ama varsa, ardından ilginç ya da kötü bir şey gelecek demektir. "Fakat son zamanlarda, senin aslında benim için çözülmemiş bir bulmaca olduğunu düşünmeye başladım. Hep kendi kendime seni tanıdığımı söylüyorum; ama sen... Sen sürekli beni yanıltıyorsun ufaklık."

"Yani aslında küçük bir kız olmadığımı mı fark etmeye başladın?"

"Sadece küçük bir kızdan fazlası olduğunu fark etmeye başladım."

Şu an aklıma akıllıca bir cevap gelmesi gerekiyordu. Çünkü konuşmayı nasıl devam ettirmem gerektiğine emin değildim. Susarak belki de durumun büsbütün kötü bir hâl almasına sebep oluyordum; ancak elimden başka bir şey gelmiyordu.

Ben sustum, o da sustu... Ve ben ona hâlâ gideceğimi söyleyememiştim; fakat elbette ki söyleyecektim. Zaten siz söylediğimi biliyordunuz.

"Her neyse," diyerek oturduğu yerden kalktı Chris. Evet ya, her neyse... "Ben yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim. Gelince de bize sıcak kahve yaparım."

O yukarı çıkarken, ben de arkasından onu izledim. Daha kaç defa onun evin içinde, *evimizin* içinde, dolaştığını görecektim. Bir hafta sonra her şey bitecekti. Kış tatili çoktan başlamıştı ve ben bir hafta sonra, yeni yılın

ilk gününde, ilk saatlerinde, Londra'ya uçacaktım. Yeni yılla birlikte, yeni hayatım da başlayacaktı.

Uçuş bilgilerimin olduğu kâğıda diktim bakışlarımı. Sanki uçuş bilgilerim değil de kötü kaderim yazıyordu o kâğıtta. Sanki basit bir kâğıt parçası değil de, ağır bir kaya parçasıydı. O yeni yılı kim bilir kimin koynunda geçirirken, ben valizimi toparlayacaktım. O yeni yılın ilk gününe gözlerini başka bir kadının yanında açarken, ben uçağıma binip, ailemin yanına, *yeni evime* uçmaya hazırlanıyor olacaktım.

Oysa her açıdan *evim* olmuştu burası. Hayallerimin eviydi, yeni hayatımın merkeziydi. Huzur bulacağım yegâne yerdı. Aşkım bu evde büyümüşü. Aşkım yeşilenirken, beraberinde gelen anıların hepsi bu evi içeriyordu. *Bu ev benim yuvam olmuştu.*

Ailem beni burada, Amerika'da bırakıp İngiltere'ye giderken ve ben doğduğum evden ayrılırken, bir daha asla evimi, yuvamı terk etmek zorunda kalmayacağım sanıyordum. Şimdi yine veda etme zamanı gelmişti.

Bir hafta. Yedi gün. Yüz altmış sekiz saat... Oysaki bana birkaç saniye gibi geliyordu. *Bir kalp kırıklığı daha kalmıştı vedaya...* Yani, umarım öyle olurdu. *Bir nefes daha, ciğerlerimi yaksa da... Bir göz kırpması kadar yakın, gözüm arkada kalacak olsa da...* Aşk beni şair yapmıştı. İçimden şiir gibi bir kadın çıkmıştı.

On dakika ya geçti ya geçmedi, Chris aşağıya indi. Onun hareketlerini adım adım takip ettim. Hepsini aklıma kazımaya çalışırcasına izledim. Önce gidip elini yüzünü yıkadı. Sonra mutfağa geri döndü. Hâlâ bende *ciddi anlamda* tuhaf bir şeyler olduğunu anlayamamıştı. Hâlâ durgunluğumun sebebinin yorgunluk olduğunu düşünüyor olmalıydı. Aslında ona söylemem gereken çok şey vardı... Beni yiyip bitiriyorlardı.

Dolabın kapağını açıp sütü çıkardı. Ardından kahve makinesinin yanına gitti ve suyu ısıtmak için düğmesi-

ne bastı. Kahvesini sütlü seviyordu. Bardağının yarısını sütle doldurdu. Üzerine de kahve dökenecekti. Sonra da evdeki tüm şeker stokunu içine boşaltacaktı. Bu daha çok kahvesini şekerli içiyor gibi değildi de, şekerini kahveli içiyor gibiydi. İğrençti. Bir kez denemiştım ve az kalsın şeker komasına giriyordum.

O, mutfak tezgâhının üzerinde kahvesini hazırlamaya devam ederken, ben de onu izlemeye devam ediyordum. Bir ara omzunun üzerinden dönüp bana bakarak gülümsedi ve "Sen de kahve ister misin?" diye sordu.

Şu anda bir şey içebileceğimi sanmıyordum. Kendimi kusacak gibi hissediyordum. Bu yüzden soğuk kahveyle dolu bardağımı kaldırdım ve "Ben soğuk kahve içeceğim," dedim.

Hatta bununla da kalmayıp, inanırlılığımı kanıtlamak için, kahvemden saatler sonra bir yudum aldım. Soğuk kahveye olan aşkım ve tüm inancım o anda ölmüştü. Sanırım dil nakli olmam gerekiyordu; çünkü o acı tatla birlikte, tüm tat alma duyularım kafalarından tek bir kurşunla intihar etmişlerdi. Onları özleyecektim. Bir zamanlar iyi bir damak tadına sahiptim...

Chris gülerek önüne döndü ve işini halletmeye devam etti. Sıcak su kaynadığında onu başka bir bardağın içinde kahve ile karıştırdı. Ona defalarca bu işi tek bir bardak kullanarak da yapabileceğini anlatmaya çalışmışım. Önce kahveyi karıştırıp, sonra üzerine süt dökebilirdi. Bir de ona sıcak kahveye soğuk süt dökmenin akıllıca bir fikir olmadığını söylemek istemiştım ama beni pek umursamamıştı. "Böylesi daha lezzetli," diyordu her seferinde. Nasıl bir lezzet olduğunu öğrenmeyi kesinlikle istemişiyordum.

Bunların hepsinin geçmişe ait, kimsesiz anılar olarak kalacak olması ne acıydı. Üzerlerine kapağı kapatıp tozlu raflara kaldırmak istemişiyordum onları; ancak bu saatten sonra bunun olması kaçınılmazmış gibi duru-

yordu. Belki ileride bir gün, kedilerim ve ben o defteri çıkarır, eski anılarla dolu sayfaların arasında kaybolurduk. Kalbim böyle sızlarken başkasıyla olabileceğimi sanınıyordum. Başkasına âşık olamazdım. Belki şimdi böyle düşünüyordum, ileride fikrim değişecekti; ancak şu anda başkasıyla olduğumu düşünmek bile istemiyordum. Kimseye bu kötülüğü yapacak kadar acımasız biri değildim ben.

Bir saniye sonra önümdeki soğuk kahve bardağı kalkıp, yerine sıcak kahveyle dolu bir bardak bırakıldığında, Chris'in beni hiçbir zaman dinlemeyeceğini ve hep burnunun dikine gideceğini bir kez daha anlamış oldum. Bunu bile kaybetmek istemezken, çekip gitmeyi nasıl başaracaktım?

"Anlat bakalım," dedi, tam yanımdaki sandalyeye otururken.

"Neyi anlatayım?" diye sordum ben de, sanki sorunun cevabını bilmiyormuşum gibi.

"Derdini."

"Bu o tuhaf bloglardan biri mi? Ben sana derdimi anlatıyorum, sen de ikinci bir bakış açısı olarak çözüm buluyorsun? Öyleyse ben almayayım."

Neden kaçıyordum ki? Zaten ona anlatacaktım. Taşındığımı ev arkadaşşıma söylemeyecektim de kime söyleyecektim? Aslında onun dışında herkese söylemiştim. Şey, zaten duyacaktı, öyle değil mi? Bence kendimi yormama hiç gerek yoktu. O birinden duyar ve kabullenirdi. Evet, en iyisi çenemi kapalı tutmaktı.

"Konuyu dağıtma Liz! Hadi söyle, neyin var? Bir tuhafısın." Uzanıp bir elini elimin üzerine koydu. Eğer birbirimize dokunmaya başlayacaksa, sıra bendeydi ve ben hakkımı kullanmayı gerçekten istiyordum.

"Bir sıkıntın varsa bana söyleyebilirsin. Biliyorsun, biz sadece..."

“Evet, sadece aynı evi paylaşmıyoruz. Aynı hayatı da paylaşıyoruz. Biliyorum.”

Ama bu o kadar uzun sürmeyecekti. Ben bu harika düzeni geri dönüşü olmayan bir şekilde bozmak üzereydim.

“Madem biliyorsun, dökül bakalım.”

Zaman gelmişti. Huh, huh! Nefes al Liz. Yara bandı çeker gibi, tek seferde.

Uzanıp uçuş bilgilerimin olduğu kâğıdı elime aldım ve tamamen açıp, Christopher’ın önüne bıraktım. Önce ne olduğunu anlayamayarak baktı kâğıda. Sonradan bunun bir uçuşa ait tarih ve saat bilgileri olduğunu anlayınca eline aldı ve yavaşça okumaya başladı.

Lizabeth Miai Grayson.

Bayan.

1 Ocak 2015.

7.30.

Kalkış: Los Angeles LAX Havaalanı

Varış: Londra Heathrow Havaalanı

Sadece gidiş

“Tatile mi gidiyorsun? Aileni ziyarette?”

Bu kadar iyimser olması komik miydi, acınası mı? Tatile gidiyor olmayı tercih ederdim. Gerçekten...

“Ama biletin yeni yılın ilk gününe? Dersler o hafta başlamıyor mu? Sen ders kaçırmayı pek sevmezsin ufaklık? Annenle baban iyiler, değil mi?”

Evet, iyilerdi. İyi olmayan benim. Babam benim için Londra’daki okulları araştırmaya başlamıştı bile. Bu bahar dönemi için California State’de tekrar kayıt yaptırmayacaktım. Bu nedenle alttan ders almam gerekecekti; ama her hatanın bir bedeli vardı sonuçta.

“Herkes iyi, bir sorun yok,” dedim, endişesini gidermeye çalışarak.

“Peki, neden tatilde değil de dersler başladıktan sonra gidiyorsun yanlarına?”

“Çünkü yanlarına tatil için gitmiyorum.”

İşte söylemiştim. Tamam, tam olarak söyledim sayılmazdı; ama ileriye yönelik bir adım atmıştım, değil mi?

“Tatile gitmiyor musun? O zaman neden gidiyorsun?”

Çünkü sana âşık oldum ve sen başka kadınlarla fingirdeşirken ve her an onlardan birine âşık olman söz konusuyken, kalıp buna şahit olmak istemiyorum. Hikâyenin sonu. Ne acıklı bir hikâye ama...

“Ben Londra’ya taşınıyorum.”

Söylemiştim. Gerçekten söylemiştim; ama o pek fazla tepki vermiş sayılmazdı. Sadece boş bakışlarını üzerime dikmiş, beni izliyordu. Şok filan mı geçiriyordu? Ben bu kadar şaşıracağını tahmin etmemiştim açıkçası. Yani, şaşıracağını elbette biliyordum ama umursamaz sanmıştım. *Ufaklık gidiyor. Ee? Ne olmuş yani? Bir ufaklık gider diğer gelirdi sonuçta. Christopher Gonzalez’in etrafından asla kadınlar eksik olmazdı. Küçük kızlar da öyle...*

“Bir daha söyle?”

Zorunda mıydım? Tek sefer yeterli olmamış mıydı?

“Ben Londra’ya taşınıyorum. Annemle bu sabah konuştum. Babam biletimi aldı ve Londra’daki okulları araştırmaya başladı bile. Gidiyorum. Direnişim bu kadarmış. Başaramadım.”

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Dalga geçiyor olmayı o kadar çok istiyordum ki; ama oldukça ciddiydim. Korkunç bir şaka gibiydi ama ciddiydim.

“Hayır, gayet ciddiyim. Babam haklıydı. Tek başıma Amerika’da kalmak korkunç bir fikirdi.”

Chris bir anda sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı ve ellerini saçlarının arasından geçirip kendi etrafında dolanmaya başladı. Bu haliyle kuyruğunu kovalayan köpeklerle benziyordu. Ne karın ağrısı vardı yine?

“Bu... Bu... Bu çok saçma. Sen... Sen gayet iyi idare

ediyordun? Şimdi neden gitmek istiyorsun ki? Çok anlamsız bir şey bu!"

Onun için bu kadar önemli miydi bu? Gidiyordum işte. Ev ona kalacaktı. İsteddiği kadar kız getirebilirdi buraya. Tüm barı kaldırsa bile fark etmezdi. Nasılsa görmeyecektim. Benden kurtuluyordu. Artık başında inatçı, huysuz bir ufaklık olmayacaktı.

"Dedim ya, yapamıyorum. Hem çalışıp, hem okumak bana çok zor geliyor. Üstelik işime uyum sağlayabilmek için sürekli antrenman yapmam gerek ve dün halimi gördün. Bu bana iyi gelmiyor. Ve... Ve ailemi özledim. Zaten Steven ve Tina da New York'ta. En iyisi taşınmak!"

Aslında tüm bunların hiçbirisi umurumda değildi. Hiç olmamıştı. Olmayacaktı da; ancak o an için iyi birer bahane gibi görünmüşlerdi. Öylelerdi.

"Bunlar yeterli sebepler değil! Neredeyse dört aydır tek başına yaşıyorsun. Bunlar hiç sorun olmamıştı. Şimdi mi sorun oldu yani? Bence uyduruyorsun. Başka bir sebep var ve bana söylemiyorsun. Hadi söyle Liz, sorun ne?"

Seni seviyorum. Tek ve gerçek sorun bu.

Elbette bunu ona söylemedim. Söylemeyecektim de... Onu inandırmak için daha iyi bir bahaneye ihtiyacım varmış gibi gözüküyordu; fakat bu saatten sonra da neye inanıp inanmadığı pek umurumda değildi açıkçası.

"Başka bir neden yok. Tek neden bu! Yapamıyorum. Olmuyor!" Başımı kaldırıp, gözlerine baktım. Gözleri ne kadar da güzeldi. Ve ben onları nasıl da özleyecektim "Hem, fena mı ev sana kalıyor işte. Benden kurtuluyorsun."

Bana o anda öyle öfkeli bir bakış attı ki, gözleriyle beni eritebilir sandım. Niye bu kadar kızdığını anlamamıştım ama bakışları beni korkutmuştu.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

İç çektim. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Tekrar karşıma oturdu. Bakışları bir anda yumuşamış ve yerini onu tanımasam çaresizlik olarak adlandırabileceğim bir bakışa bırakmıştı; fakat onu tanıyordum ve bu çok saçmaydı. Çaresizlik mi? Gerçekten mi?

“Gidemezsin,” dedi net bir sesle.

Bir daha söyle!

“Gidemez miyim?”

“Evet, gidemezsin ufaklık. Gidemezsin Liz.”

Ve işte başladığımız noktadaydık. Bana bakıp bakıp aynı şeyleri söylüyordu. Ona ilk kez “Neden?” diye sorduğumda birkaç defa kekelemiş ve sonunda cevap olarak “İddia ne olacak?” diye sormuştu.

Gelmiş geçmiş en kötü bahaneydi bu!

“Evet, bu durumda sen kazanmış oluyorsun. Tabii yeni yıla kadar devam edebiliriz; ama ben gerçekten de devam etmek istemiyorum. Zaten benden öndesin. Hadi, istediğin o çok büyük ödülü söyle, ben de sana ödülünü vereyim.”

Ama ikna olmamıştı. “Olmaz!” diyerek fırladı yerinden. “Sen geri çekildiğin için kazanmak istemiyorum ben. Kalmalı ve savaşmalısın!”

Ben artık savaşmak istemiyordum ki! Çok yorulmuşum; ama madem o öyle istiyordu. “O zaman yeni yıla kadar devam ederiz. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ben iddia bittikten sonra gidiyorum.”

“Ya ödülümü ayın ikisinde istersem? Ya da üçünde?”

“Bu sen gıcığın önde gidenisindir demektir, ki ben bunu zaten biliyorum.”

Bir sonraki bahanesi ideallerim olmuştu. “Peki, ya ideallerin? Hani Amerika’da kalıp ne kadar güçlü olduğunu herkese kanıtlayacaktın? Sen bu kadar zayıf biri değilsin Liz. Gidemezsin!”

Söylediği tek anlamlı şey ‘Gidemezsin’ olmuştu; ancak o da pek mantıklı gelmiyordu kulağa.

“Sana söyledim. Başaramadım. Demek ki o kadar da güçlü biri değilmişim.”

“Öyle söyleme!” diyerek hiddetlendi bu sefer de. “Sen tanıdığım en güçlü insansın.”

“Bir ufaklık olmama rağmen mi?”

“Hayır, ufaklık olmana rağmen değil. Öyle olduğun için.”

Bu duyduğum en anlamsız şeydi. Bana kalırsa ne dediğini kendi bile bilmiyordu.

“Gidersen herkes seni özler!” dedi bu sefer de.

Neden bahaneler uydurup durduğunu bilmiyordum bile. Sadece kabullense ve beni rahat bıraksa olmaz mıydı?

“Mesela Hera seni çok özler. Varlığına çok alışmıştı. Tina’nın yokluğunda kendini seninle avutuyordu...” İyi bir şey mi söylemişti? “Ve Tina! O da seni çok özler. Uzakta ama sonuçta aynı ülkedesiniz ve o eve geldikçe görüşüyorsunuz. Sonra Steven. Sen olmazsan gidip kime aslında Tina’ya söylemesi gereken kirli sırlarını söyleyecek?”

“Sırf bu yüzden bile ülkeyi terk edebilirim. Onun aslında Tina’ya söylemesi gereken kirli sırlarını istemiyorum.”

Derin bir iç çekti. Çok çaresiz görünüyordu ama ben, bu haline bir anlam veremiyordum.

“Ben de özlerim,” dedi çok daha yumuşak bir ses tonuyla. “Çok özlerim hem de...”

Bebekler gibi ağlamaya başlasam, kendimi rezil eder miydim? Özler miydi sahi? Benim onu özlediğim gibi?

“Kalmamı mı istiyorsun?”

Ve sanki evren bana karşı olduğunu tekrar tekrar göstermek istemiş gibi, Christopher’ın telefonu tam da

o anda çaldı. Tam da ağzını açmış bana cevap vermek üzere olduğu o anda... Önce görmezden gelmek istedi. O ağzını açtıkça, telefon daha da şiddetli bir şekilde çaldı adeta.

O kal dese, gitme dese, beni bırakma dese kalacaktım elbette. Tabii bir de geçerli bir sebep sunarsa...

Geçerli bir sebep sunmuyordu. Bana kal demiyordu ve aptal telefon bir türlü susmak bilmiyordu. Bu sefer telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Başımı hafifçe uzatıp, ekranı görmeye çalıştığında, annesinin aradığını gördüm. Duymazdan geldi. Sesini kısıp masanın üzerine bıraktı telefonu.

"Ben..." Tam konuşmaya başlamıştı ki, bir kez daha çalmaya başladı telefon. Yine annesi arıyordu. Anlaşılan o ki Bayan Gonzalez beni gelini olarak görmek istemiyordu. Chris tekrar çalan telefonu görmezden gelmeye çalıştı. Bu kez sessize alıp, kendi kendine kapanmasını beklemektense, direkt olarak meşgule attı. Bana o cevabı gerçekten verecekti yani? Peki, öyleyse ben de merakla cevabını bekliyordum.

"Ben..."

Ne oldu tahmin edin? Telefon tekrar çalmaya başladı elbette ki! Vazgeçiyordum. Cidden! Zaten kalmamın evren de dâhil olmak üzere kimseye bir faydası yoktu. En iyisi gitmektir. Gidip kendime yeni bir hayat kurmak...

Belki yeniden âşık olurdum. Bunun düşüncesi bile acı vericiydi aslında; ama gerçekçi olmak zorundaydım. Daha çok gençtim. Bu hikâyeyi anlattığım herkesten alacağım değişmez tepki bu olacaktı büyük ihtimalle. Yeniden âşık olmak için daha çok zamanım olacaktı. Yeniden âşık olmak istiyor muydum ki? Bu da önemli bir noktaydı sonuçta!

Sonunda pes etti Chris. Olması gereken de buydu zaten.

“Bir saniye bekle tamam mı? Annemle konuşup hemen geri döneceğim,” dedikten sonra ayağa kalktı ve telefonu açıp salona doğru ilerledi.

Ben de orada oturup düşünmeye başladım. Cevabı gerçekten merak ediyordum?

Cevabı, ‘Kalmanı istiyorum çünkü kiranın yarısını ödeyecek birine ihtiyacım var’ olabilirdi. Ya da ‘Seni seviyorum Liz, evlen benimle!’ de olabilirdi.

Tabii bu ikincisinin olması için önce benim ölüp cenete gitmem, ya da kafama düşen sert bir cisim yüzünden beyin travması geçirmem gerekiyordu. Bu nedenle ilk seçeneğin olması çok daha yüksek bir ihtimaldi ve ben bu ihtimalle gerçekten de yüzleşmek istemiyordum.

Onunla yüzleşmek, cevabını duymak bana ne kazandıracaktı? Kalmamı istiyor muydu, istemiyor muydu? Kal dese, gitme dese, onun hayatına devam ettiğini izlemeye razı olup kalabilecek miydim?

Kal derse ne diyecektim? Git derse ne yapacaktım?

Chris’in sesini duyabiliyordum. ‘Evet anne... Tamam anne... Şimdi olmaz dedim ya! Gitmem gerek... Sapıklar gibi davranıyorsun... Evet, annemle böyle konuşmam gerekir biliyorum... Anne...’

Konuşma daha da uzayacağı benziyordu. Burada oturup onu beklemeye devam edebilir ve o gelince sorduğum soruyu unutmuş gibi başka bir konu açabilirdim. Nasıl olsa gidişimi kabullenenecekti. Başka çaresi var mıydı ki? Başka bir kadınla tanışır, konuşmamızı unutturdu. *Beni unutturdu*. Umurunda bile olmazdım. Dedim ya, tipi bile değildim ben onun. Tipi olan başka birini bulması, bir dakikasını bile almazdı.

Artık o kadının koynundan da veda mesajı çekerti bana. İyi yolculuklar *ufaklık*.

Ya da belki de çekmezdi... Belki o kadar bile umursamazdı gidişimi. Benim odamı başka birine verirdi. Tanrım! Belki de kız arkadaşlarından birine verirdi o oda-

yı. Belki de kız arkadaşı onunla, onun yatağında uyur, diğer odayı da kızın en yakın arkadaşı alırdı. Evimde sabahlara kadar parti yapar, tüm hayallerimi kirletirdi. Onun yanında kimse uyusun istemiyordum. Orası hep bana ait olsun, başka kimse kollarının arasına girmesin istiyordum. Neden isteklerim gerçek olamıyordu ki? Şimdi sihirli bir lamba bulsam, üç kere ovalasam ve karşıma bir cin çıksa ne güzel olurdu!

Christopher bana âşık olsun. Gözü benden başka kimseyi görmesin ve sonsuza kadar mutlu olalım... Üç dileğim bu şekilde olurdu. Gerisi önemli değildi. Bu üç dileğim gerçek olsa, zaten masalın devamını biz yazardık. Masal gibi yaşar, masal gibi dilden dile dolanırdık.

Chris hâlâ telefonda konuşuyordu. Ben de zaten cevabını duymak istemediğime karar vermiştim.

Kahve kupama baktım ayağa kalkmadan önce. Kahvem de benimle aynı kaderi paylaşıyordu. Sıcakıyla değişirsem de soğumaya mahkûmdu. Şu dakikadan sonra ne kadar uğraşırsa uğraşsın hep o acı tadı verecekti. Birazdan o da bir yudum bile alınmadan dökülecekti. Ne büyük kayıptı... Ne büyük israftı ve ne kadar da acınasıydı.

Sandalyeyi hafifçe ittim ve mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerledim. Christopher camdan dışarıyı izleyerek annesiyle konuşmaya devam ediyordu. Bir süre orada durup öylece izledim onu. Ona veda etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ve bunun hayalinden bile nefret ettim, hayaliyle bile cehennemin nasıl bir yer olduğunu keşfettim.

Arkamı dönüp merdivenlerden çıkarken, koşunun acısının çıkmaya başladığını hissediyordum. Biliyordum ki buraya çöker ve bir daha kalkamazsam, gelir yine beni odama taşırdı. Sadece odama taşımakla kalmaz, kötüyüm desem, gözümün yaşına bakmaz gerekirse beni hastaneye kadar sırtında taşırdı. Biliyordum ki

ne kadar atışırsak atışalım bir şekilde beni hep önemseyecekti. Sadece benim istediğim şekilde değil...

Odama gidince, yanıma gelmesine dayanamayacağımı bildiğim için kapıyı kilitleyip, kulaklıklarımı kulağıma taktım. Uçuş bilgilerimin olduğu kâğıdı, tam yatağımın karşısında, her sabah kalktığımda görebileceğim bir noktaya koydum. Veda anını asla unutmama izni vermeyecek bir noktaya...

Sonra yatağıma tırmandım ve dizlerimi kendime çekip kâğıdı izlemeye başladım. Lanetli kâğıdı... Evet, ona verdiğim isim buydu. *Lanetli kâğıt!* Kaya gibi ağır, buz gibi soğuk, taş gibi sert ve acıydı... Hiçbir şeyle kıyaslamayacağım kadar acı.

Kâğıdın her bir santimetresi beynime kazındıkça, yaşlar gözlerimden akmaya başladı. Önce damla damla, sonra adeta fırtına kopmuşçasına... Acılarla karışarak, dolu dolu aktı.

Bir ara kapı kolunun hareketlendiğini gördüm göz ucuyla. Hemen çevirdim başımı. Görmemiş gibi yaptım. O kapıma gelmemiş gibi yaptım. O soruyu hiç sormamış gibi... Keşke tüm bu olanlar hiç olmamış gibi de yapabilseydim. Keşke öfkemi dindirebilmiş olabilseydim. Keşkelerim o kadar çoktu ki... Ama onu sevdiğim için asla pişman olmayacaktım. Bunu yeni yeni fark etmeye başlasam da onu tanımak başıma gelen en iyi şeydi ve ben o anı hep acı tatlı bir gülümseme ile hatırlayacaktım. Kalbine bir saniye için bile dokunabildiğim için asla pişman olmayacaktım.

Ama zamanımı onu sevmekten başka her şey için harcadığıma pişmandım. Ona en baştan sevgiyle yaklaşsam belki bir şansım olabilirdi. Belki bu küçük kıızı sevebilirdi o da. *Aynı*, küçük kızın onu sevdiği gibi sevebilirdi... Ben onun ufaklığı olurdum, o da benim gereksiz sevgilim. *Sevgilim...* Onun herhangi bir şeyi olabilmek bile çok ama çok önemliydi benim için. Basit bir

iyelik eki için dünyayı yakabilirmişim gibi geliyordu; ancak bunun onun için bir anlamı olur muydu? Ya da tüm bu düşünceler, herhangi biri için bir anlam ifade eder miydi? Emin olun bunların hiçbirinin cevabını bilmiyordum. En az sizin kadar merakla bekliyordum bu hikâyenin sonunu. Hoş, hikâyenin sonuna da gelmiştik zaten. Gidiyordum ve masal kitabının kapağı da sonsuza dek kapanıyordu.

Bir hafta sonra gidiyordum... Onu kim bilir bir daha ne zaman görecektim? Kim bilir bu ülkeye bir daha ne zaman gelecektim? Belki de Tina ve Steven'la bile bağlarım kopardı bir süre sonra. Bana tüm hayatımı geride bırakıyormuşum gibi geliyordu. Sahip olduğum tek hayatı...

Bir hafta sonra gidiyordum... Ve şimdiden deli gibi pişmandım. Belki de gitmeden ona söylemeliydim? Öylece karanlıkta kalmasını istemişyordum. O karşılık vermeyecek olsa da söylemek istiyordum. Bilsin istiyordum. *Bir zamanlar küçük bir kızın onu sevdiğini bilsin istiyordum.* Benden başka kimse onun kalbine dokunmak için savaş vermesin... Bunu istemeye hakkım yoktu. Gün gelip birinin o harika kalbine dokunmasına izin verecekti. Bunun ben olmayacak olmam ne acı, ne kötüydü. Çünkü kalbim ısrarla, onun için savaşmaya hakkı olan tek kişinin ben olduğumu söylüyordum. Ben bir savaşçıydım ve sanki sadece onun için savaşmak üzere yaratılmışım.

Ertesi sabah kalktığımda Christopher evde yoktu; fakat mutfakta dört dörtlük bir kahvaltı beni bekliyordu. Masanın ortasında taze çiçekler vardı. Gerçekten uğraşmış gibiydi.

Birkaç saat sonra geldiğinde ondan resmen köşe bucak kaçmışım. Çünkü ne o soruyu tekrar sormak istiyordum ne de o cevabı duymak istiyordum. Tek duymak istediğim şey kalbimdi ve kulaklarımı inatla kapamadi-

ğım tek kişi kendimdi. O da şöyle diyordu; *'Her şey bitecekse, böyle bitsin... Bu hikâye böyle yarım kalsın. Benim gibi... Çok acıklı değil mi? Sefil ve acıklı.'*

Aynı gün üst kattan gelen gürültülere kulak kesildim uzun süre. Birkaç saat sonra odama çıkarken, ona aldığım tablonun tam yatağının karşısına asılmış olduğunu gördüm. Christopher hâlâ odasının içindeydi ve bana bakıyordu. Sanki kapısını özellikle açık bırakmıştı. Ben resmi göreyim diye... Bir ona baktım bir de resme. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu; ancak ben hangi dili konuştuğunu kesinlikle bilmiyordum. O kalbine dokunmama izin vermediği sürece de o dili anlayabilecekmişim gibi gelmiyordu. O izin vermedikçe kalplerimizi birbirine daha da çok yabancılaşıyordu.

Odama gidip tekrar kapıyı kilitledim ve kulaklıklarımı taktım. Bu sefer kapı kolu yerinden oynamadı. Bu kabullenişin sessizliği idi. Kabullenmişti ve bitmişti.

Savaş sona ermişti... En azından o an için ben öyle sanmıştım.

10. Bölüm

Dört gün... Londra'ya gitmeme sadece DÖRT gün kalmıştı. Kış tatili son hızıyla devam ediyordu ve Noel havası tüm şehri sarmıştı. Ben, bu şehre veda edecek olmanın bana verdiği hüznü havadan kurtulmaya çalışırken, Los Angeles sanki gidişimi kutluyormuşçasına bir bayram havasındaydı.

Noel çılgınlığı bizim evi de sarmıştı elbette. Baktığım her yerde hissedebiliyordum bunu.

Bir şöminemiz olmadığı için, Christopher çorapları televizyon ünitesine asmıştı. Bunu yaparken muhteşem espri anlayışını kullanmış ve eserini gösterirken bir de televizyona bir şömine görüntüsü yansıtmıştı. Çoraplardan birinin üzerinde *gereksiz* yazıyordu, diğerinin üzerinde de *ufaklık*. Bunları ne zaman yaptırmıştı bilmiyordum; ama bende kesinlikle ağlama isteği uyandırmıştı.

Merdiven tırabzanlarını boydan boya pamukla kaplamış, üzerine de küçük, kâğıttan penguenler yerleştirmişti ve ben bu görüntünün fotoğrafını çekip, internete yüklemekten alamamıştım kendimi. Gelmiş geçmiş en tatlı tırabzanlar bizimkiydi.

Çalışma odasının beyaz kapısının üzerine yuvarlak siyah kartonlar ve kırmızı bir kurdele asarak onu bir kardan adama benzetmişti. Bir de burnu vardı tabii... Onu da kartondan yapmıştı. Bütün bunların hepsini

kendi başına yaptığını belirtmeden geçemeyecektim. Yardım etmek istemiştin; ancak bana izin vermemişti.

Her tarafta mumlar vardı. Şimdilik yanmıyorlardı; ancak içimden bir ses onun zamanının da geleceğini söylüyordu. Evimizin kapısının iç tarafına da bir çivi çakıp, klasik, yuvarlak bir Noel süsü asmıştı.

Tüm bu süslerin dışında, evin öyle bir yerine, öyle bir süs asmıştı ki, işte o benim omzumun üzerindeki küçük şeytanın, hain oyunlarından biri gibiydi.

Tam kapısının üzerinde bir ökse otu vardı. Ökse otu hakkında ne derler bilirsiniz...

Kapısına dayanmamak ve ökse otunu işaret edip '*Hadi öp beni!*' dememek için kendimi kaç defa ikna etmem gerekmişti artık sayamıyordum bile!

Ve ağaçlar... Evet, ağaçlar. Chris evin her tarafını çam ağaçlarıyla süslemişti. Salonda ki ağaç hariç tüm ağaçlar plastikti. Salonumuzda ise büyük ve gerçek bir çam ağacı vardı. Düün sabah beni zorla yatağımdan kaldırıp ağaç almaya götürmüştü. Bu ağacı seçmek için saatlerimizi harcamıştık; ama hiç de boşa harcanmış saatlermiş gibi gelmiyordu bana. Evimiz için ağaç seçmiştik. *Birlikte...* Öyle anlamlıydı ki bu saatler benim için, kelimeler ifade etmekte yetersiz kalırdı.

Ardından ağacı birlikte kurmuş ve birlikte süslemiştik. Diğer ağaçları da öyle... Banyoya bile bir ağaç koymuştu, ki bu hayatımda gördüğüm en saçma şeydi. Sadece ağaçları süslememe izin vermiş, diğer her şeyi kendisi yapmış ve sadece izlememi istemişti.

Neden bu kadar uğraştığını anlamıyordum. Belki de bu evde geçireceği ilk Noel olduğu içindi ama yine de tüm bunlar biraz... Fazlaydı. Tuhaftı... Aynı Christopher gibi.

Ona gideceğimi söylediğim günden beri tuhaftı! Her şey o sabah bana hazırladığı kahvaltıyla başlamıştı. Bir sonraki sabah aynı kahvaltı yine masadaydı. Ve bu

sabah da... Sürekli bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Sıcak çikolata ister miydim? Akşam yemeğinde balık yapsa nasıl olurdu? Sırtıma yastık koyabilir miydi? Sanki sürekli beni izliyormuş gibi hissediyordum. Ve sürekli gözlerimin içine bakıyordu. Mecazi anlamda değil. Gerçekten. Konuşurken, konuşmazken, ben ona bakmazken... Tablo da hiç ilerlemiyordu. Bana iddiaya devam etmek istediğini söylemişti; fakat o günden beri hiç kimseye çıkmamıştı. Tamam, ben biriyle çıkmıştım; ama tamamen Tina'nın zoruyla. Gitmemi iddiaya bağlıyor ve kazanmam için uğraşıp duruyordu. Beni Steven'ın arkadaşlarından biriyle kahve içmeye zorlamış, sonra da gelip tabloya kendi elleriyle çentik atıp gitmişti. Chris eve gelip de o çentiği gördüğünde yüzünün aldığı ifadeyi görmeniz gerekiyordu. Durum berabere diye miydi tüm afrası tafrası? Yine de bana bir şey belli etmemeye çalışmıştı ama ben anlamıştım.

Bu gece bir parti vardı. Noel ve yeni yılı birlikte kutlamak amacıyla düzenlenen bir partiydi bu. Liseden birkaç kişi eski öğrencileri bir araya toplamak adına organize etmişti bunu. Evet, Noel'i ve yeni yılı kutlamak için biraz erkendi; ancak bir parti vardı ve gitmek gerekiyordu. Partinin teması olarak da *kış* seçilmişti. Giymemize izin verilen renkler ise sadece beyaz ve buz mavisiydi.

Tek omuzlu, buz mavisi bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Sol omzumun bir kısmı açıkken, sağ omzum tamamen çıplaktı. Elbisenin etekleri düzdü ancak tül kumaşı yüzünden oldukça hareketli görünüyordu. Çok sarmıyor ve bu yüzden sıkılmıyordu. Tam bel kısmının üzerine elbiseyle aynı renk tül bir kumaş sarılmış ve kemer görüntüsü verilmişti.

Ayakkabılarımı beyaz seçmiştim; ama öyle çığ ve parlak bir beyaz değildi. Daha ham, daha mat bir renkti. Üzerinde herhangi bir desen yoktu. Klasik stiletto modeldi işte. Kısa saçlarımı ensemden bir topuz şeklinde

toplamaştım. İnternetteki videolardan bakarak yaptığım basit ama şık bir modeldi. Üzerine biraz saç spreyi sıkıp, tam ortasına beyaz, çiçek şeklinde bir toka takmıştım. Takılarda da sadeliği tercih etmiştim. Kar tanesi şeklindeki gümüş küpelerimle sade bir şıklık elde etmiştim. Makyajım çok hafifti. Buz mavisi far, şeftali rengi ruj, biraz göz kalemi ve biraz rimelle hazırdım. Aynada kendime bakıp bakıp gülümsüyor ve eserimle gurur duyuyordum.

Her şey tamamdı, peki, ne eksikti?

Elbette ki bir kavalye! Ama o kısım da halledilmişti. Nasıl diye soruyorsunuz değil mi?

Christopher'ın son birkaç gündür çok ilginç olduğunu söylemiştim size. Çam ağacımızı alıp, eve dönmek üzere yola koyulduğumuz saatlerde, bu ilginçliklerinden birini daha göstermişti. Arabayla giderken bir anda bana dönmüş ve "Yarınki partiye kiminle gidiyorsun?" diye sormuştu.

Ben de ona "O kısmı Noel Baba'nın halletmesini bekliyorum. İstek listeme '*bir kavalye*' diye de yazmıştım," demiştim. Çünkü bir kavalye; ancak Noel Baba'nın getirebileceği efsanevi bir şeydi gözümde.

O da bana "Birlikte gidelim mi?" diye sormuştu.

Ben de, şaşkınlıktan olacak, çenemi tutamayıp "Adımı çentik atamayacaksınız!" demiştim.

Biraz ağır mı olmuştu? Bunu sonradan fark etmiş olduğum için öyle olmamış gibi davranmıştım elbette.

"Bir gece için," diye konuşmaya devam etmişti Chris. "İddia hiç yokmuş, hiç var olmamış gibi davranabiliriz. Partiye birlikte gider, doyasıya eğleniriz. Hem, Steven ve Tina da orada olacak. Sahneye çıkacaklarını duydum. Mükemmel çiftin Los Angeles'taki ilk konserini izleyebileceğin benden daha iyi bir kavalye bulabileceğini düşünmüyorsun herhalde? Onların romantik hallerine benden başka kim katlanır?"

Bu konuda haklıydı işte. O ikisi sinirime dokunmaya başlamıştı. Artık birbirlerine doğru üzgün ezik bile demiyorlardı. Ve üstelik herkes onlara gelmiş geçmiş en mükemmel çiftmiş gibi davranıyordu. Onların ikisi tek tek bile mükemmel değillerdi ki birlikte öyle olsunlar.

Tüm o mükemmel çift zırvallıklarını duydukça içimden *eğer Chris ve ben birlikte olsaydık, o zaman mükemmel çifti görürdünüz* diyordum; ama içimden... Chris ve ben ayrı ayrı da mükemmeldik ve birlikte de harika olurduk. Maalesef birlikte değildik... Bu yüzden Tina ve Steven tahta kurulmuş, aşklarını yaşamaya devam ediyorlardı.

Sonuç olarak Chris'in teklifini kabul etmiştim ve bu gece partiye onunla gidecektik.

Tık tık!

Bu kalbimin sesi miydi yoksa ses kapıdan mı geliyordu tam olarak emin değildim. Chris gelmişti. Kapıdaydı. Beni bekliyordu. Ben hazırlanmak için odama çıkarken söyledikleri aklıma gelince gülmeden edemedim. Ben yukarı çıkarken o beni kolumdan tutmuş ve başını döndüren bir gülümseme ile "Seni saat sekizde odandan alırım," demişti. Sanki beni evimden almaya gelecek bir kavalie gibi... Biz aynı evde yaşıyorduk ve... Ve o yüzden beni evimden almaya gelmesi biraz saçma olurdu.

Bu ukalalıklarının eskiden sinirimi bozduğuna inanmak güçtü. Kitap karakteri gibiydi resmen. Herkesin aradığı ama benim bulduğum bir kitap karakteri. Üzgünüm kızlar ama maalesef ona ben de sahip olamadım.

Derin bir nefes aldım ve yavaş adımlarla, mümkünse düşmeden, kapıya doğru ilerledim. Kapı kolunu tuttum ve durdum. Ya beni beğenmezse? Yani kıyafetimi? Ya çok kötü olduğumu söyleyip, partide kendine başka birini bulursa?

Ah! Öyle bir şey yaparsa kendimi ilk arabanın altına atardım; çünkü bu başıma gelen en utanç verici şey olurdu ve ben bu utançla bir saniye bile yaşayamazdım.

Ama ya çok beğenirse? Ya ilk görüşte vurulursa bana?
Tık tık!

"Saat sekiz dediğime çok eminim ufaklık; ama hazır değilsen bir on beş dakika daha verebilirim."

Hazırdım. Ben dünden hazırdım; ancak o bunun farkında değildi.

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Sanırım ölmüştüm ve Christopher Gonzalez benim meleğimdi.

Beyaz pantolonunun üzerine, buz mavisi bir kazak ve onun üzerine de beyaz ceket giymişti. Kış sarayının yakışıklı prensi gibiydi. Ben neydim? Ancak soytarısı olabilirdim; ama bir gece için bile olsa onun prensesi olmak istiyordum. Bu yakışıklı adamın koluna girmek ve bir gece için bile olsa onu sahiplenmek istiyordum.

"Vay canına!" dedi gözleriyle beni süzerek. Beğenmiş miydi? Gerçekten mi?

"Na-nasıl olmuşum?" diye sordum, cevabından çekinerek.

Bir adım attı geriye doğru. Ve bir kez daha yavaşça, baştan aşağıya süzdü beni. Bir kıza böyle bakmamalıydı. Tabii eğer onların ayaklarına kapanmasını istemiyorsa.

"Harika görünüyorsun," dedi ve bir saniye durduktan sonra bastırarak ekledi. "LİZ!"

Ah! Adım daha önce hiç böyle güzel gelmemişi kulağıma. Adım ağzına ne de çok yakışmıştı! Demek ufaklık değildim bu gece. Demek sadece Liz'dim.

"Ben nasıl görünüyorum?" diye sordu ceketinin yakalarını tutarak.

Nefes kesici. Büyüleyici. Acayip yakışıklı. Bu partiye göre fazla ateşli. Baş döndürücü... Bu sıfatların ve sıfat tamlamalarının sonu yoktu. Böyle sonsuza kadar devam edebilirdim; ama ona bir cevap vermem gerekiyordu.

Aynı onun yaptığı gibi bir adım attım geriye doğru. Elimi çenemin altına koydum ve yüzüme düşünüyör-

muşçasına bir ifade yerleştirdim. Dikkatle süzdüm onu baştan aşağıya; ama daha yarısında bayılacakmış gibi hissetmeye başlamıştım bile.

"Hmm?"

"Hmm mı? Ciddi misin? Bana daha önce kimse nasıl göründüğümle ilgili 'hmm?' demedi. Aramızdaki her şey resmi olarak bitti!"

Seninle aramızdaki her şey mi, yoksa egonla aramızdaki her şey mi o kısımdan tam emin değilim. Yine de egosunu daha fazla zedelemek istemedim ve en sevecen gülümsemelerimden birini gönderdim ona.

"Şaka yapıyorum. Harika görünüyorsun. Bence bu gece tüm kızlar sana hayran olacak. Yine de en baştan uyarıyorum. Beni satarsan, eve senden önce dönerim ve yanımda da kilidi değiştirmek için bir anahtarcı olur."

Eh, şunun şurasında dört gün sonra gittiğime göre, benimle birlikte eve de veda ederdi o zaman.

"Mesaj alınmıştır."

Aferin!

Artık gitme zamanıydı. Eğer biraz daha burada dikilsek, partiye geç kalacaktık. Bu yüzden ceketimi ve çantamı almak üzere odama gitmek için harekete geçtim; ancak tam arkamı döndüğüm sırada, kolumdan yalayarak durdurdu beni Chris.

"Bekle!"

Bir sorun mu vardı?

"Ben... Ben sana bir şey vermek istiyorum."

Ökse otu onun kapısının üzerindeydi. Eğer bana bir şey vermek istiyorsa, yer değiştirmemiz gerekiyordu.

Christopher, ikimizin odasının arasında bulunan rafa doğru uzandı ve küp şeklinde küçük bir kutuyu eline aldı. Sadece bir kurdele ile paketlenmiş olan kutu, hediyeye paketi desenine sahipti. Kapak ve kutu, birbirine, bu kurdele ile tutunuyordu.

"Bana hediye mi aldın?"

"Elbette. Noel ve yeni yıl bunun için var!"

Ona Noel'in anlamıyla ilgili uzun bir konuşma yapabiliyordum; ancak geç kalıyorduk. Ve ben hediyemin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Ne almıştı acaba?

Yavaşça uzandım ve kutuyu titrek ellerimin arasına aldım. Hediyemin kutusu bile harikaydı! Kim bilir içinde ne kadar harika bir şey vardı!

İlk önce kurdeleyi çözerek başladım işe. Kırmızı kurdeleye yavaşça çözdüm ve avcumun içinde tuttum. Ardından yavaşça kapağı kaldırdım ve bakışlarımı kutunun içine diktim.

"Chris! Bu harika bir şey!"

Kutunun içinden bir çam ağacı süsü çıkmıştı. Tamam, çam ağacı süsü kulağa çok basit geliyordu; ama öyle güzeldi ki ağlamak istiyordum. Kristal bir balerin şeklindeydi bu çam ağacı süsü. Bir balerin... Tıpkı benim gibi bir balerin!

"Gerçekten beğendin mi?" diye sordu bana, sanki hâlâ tereddüdü varmış gibi. Ona gerçekten çok beğendiğimi en iyi nasıl ifade edebilirdim ki?

Öne doğru bir adım attım. Ve sonra bir tane daha... Ve bir tane daha... Tam burnunun ucunda durdum. Yavaşça yanağına doğru eğildim ve ona en içten teşekkür öpücüğümü verdim. Eğer onun kapısının altında olsaydık ona *daha içten* bir öpücük verebilirdim.

"Bayıldım," diye fısıldadım kulağına usulca, geri çekilmeden hemen önce. "Çok sevdim. Çok teşekkür ederim."

Ve sonra o beni dirseklerimden çok hafif bir şekilde tutarken geri çekildim. Durdum... Yüzü yüzüme değmiyor ama nefeslerimiz birbirlerine dokunup kaçıyor. Biz aramıza mesafe koymaya çalışırken onlar arsızca oynayıyordu.

O bana baktı, ben de ona... Ona bakmak bile çok güzeldi. Rüya gibiydi. İnsan onun gözlerinde kendini

kaybedebilirdi. Christopher'ın bakışlarında beni benden alan bir şeyler vardı. Işıl ışıldı... Özellikle kalbine dokunmama izin verdiği zamanlarda daha da parlaktı. Tıpkı şimdiki gibi...

Orada öylece birbirimize bakmaya ne kadar devam ettiğimizi bilmiyordum; ama bana adeta bir ömür gibi gelmişti. Yaşamaya doyamadığım bir ömür gibiydi. Bana sonsuz yaşamın iksirini bulduracak cinsten bir ömür.

İlk geri çekilen bendim; çünkü ona bakmaya devam edersem, kendimi utandıracak bir şeyler yapacağımı biliyordum. *Onu öpmek gibi...* Son zamanlarda başka bir şey düşünemez olmuştum. Tamam, birkaç düşüncem daha olmuştum; ama oldukça edepsizlerdi ve kimseyle paylaşmak istemiyordum. En azında *Christopher dışında* hiç kimseyle.

"Hazırsan, çıkalım mı?" diye sordum geri doğru bir adım atıp, ondan uzaklaşırken. "Geç kalmak istemeyiz, değil mi?"

Aslında, bu sorunun cevabı çok kişiseldi. Yani kişiden kişiye, durumdan duruma değişiklik gösterebilirdi. Mesela Christopher şimdi bana ilan-ı aşk etse ve biz... Ne bileyim öpüşmeye filan başlasak, mesela yani, geç kalabilirdik. Hiç sorun değildi. Hatta hiç gitmeyebilirdik; ama bu da başka bir *meseleydi*. Yani ben sadece örneklendirme yapmak için söylüyordum. Hiçbir kişisel çıkarım yoktu.

Evden çıkıp, Christopher'ın arabasıyla partiye doğru yola çıktık. Bana kapımı bile tutmuştu. Bundan daha güzel bir gece olabilir miydi?

Yol boyunca, Christopher'ın özel olarak hazırladığı *Noel Şarkıları* adlı müzik listesinden seçmeler dinlemiş ve yine yol boyunca tüm şarkıları birlikte söylemiş ve onun deyimiyle *parti için hazırlanmıştık*.

Sonunda partiye ulaştığımızda oldukça heyecanlıydım. Aslında ilk başta gayet sakindim; ancak Chris gelip kapımı açınca ve sonra da girmem için kolunu bana uzatınca, bir anda heyecanlanmış ve resmen ne yapacağımı şaşırmıştım.

En azından koluna girmeyi başarabilmiştim ve bu kesinlikle iyi bir şeydi. Çünkü bir anda yürümeyi unuttum ve ayağımdaki topuklularla her an yeri öpme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Sonunda salona girdiğimizde, adeta nefesim kesilmişti. Kış teması, partiye mükemmel bir şekilde yansıtılmıştı. Giriş yoluna buz mavisi bir halı serilmişti ve yolun kenarları beyaz çam ağaçlarıyla süslenmişti. Beyaz süsler, tüm salon boyunca başımızın üzerinde adeta buz sarkıtları gibi duruyordu ve aralarından misinalarla asılmış, buz mavisi kar taneleri sarkıyordu.

Işıklandırma tamamen, yeni yıl süsleriyle yapılmıştı ve yapay mumlar salonun zemin kısmını aydınlatıyordu. Sahne yeni yıl süsleriyle kaplanmıştı ve müzik aletleri sahnenin üzerinde duruyordu. Şimdilik Noel müzikleri çalıyordu; ancak yakında canlı müzik başlayacaktı.

Her şey çok ama çok harika gözüküyordu. Beyaz ve mavi hâkimdi bütün salonda. Adeta bir kış harikalar diyarındaydım. Bu kadarını beklemediğimi itiraf etmem gerekiyordu.

Ardından Steven ve Tina'yı aramaya başladık. Salon oldukça kalabalıktı. Bu yüzden onları bulmamız pek de kolay olmamıştı. Dans eden insanların ve masaların arasından geçerek onları bulmaya çalışıyorduk. İşin en harika kısmı neydi biliyor musunuz? CHRIS ELİMİ TUTUYORDU! Tamam, bunu beni kaybetmemek için yapıyordu; ama yine de elimi tutuyordu ve bu kesinlikle bu gece başıma gelen en iyi şeydi.

Sonunda Steven ve Tina'yı bir köşede birbirlerine aşk sözcükleri söylerken bulmuştuk. Tabii 'sersem' ve 'huy-suz' aşk sözcükleri sayılırsa... Onlara özeldi bu. Aşkları nefretlerinde gizliydi. Sorun değil, o ikisini ben de hâlâ çözememiştim.

Tina'nın üzerinde beyaz bir elbise vardı. Steven ise buz mavisi kumaş bir pantolon ve beyaz gömlek giymeyi tercih etmişti. Çok uyumlu ve çok harika gözüküyorlardı.

Tina'yı elbiseyle görmeye alışık değildim. Giymeyi çok fazla tercih ettiği bir şey değildi; ama giydiği zaman, kesinlikle bunun hakkını veriyordu!

"Harika görünüyorsun Tina!"

"Teşekkür ederim, Sienna'nın eseri. O olmasa ne yapardım!" Sonra aynı Chris'in evde yaptığı gibi o da bir adım geriye çekildi ve beni baştan aşağıya süzdü. "Sen de harika görünüyorsun, Lizzy!"

Gerçekten harika mı görünüyordum? Harika görünmeme gerek yoktu. Christopher beğense yeterdi bana.

Tekrar öne doğru bir adım attı ve bana yaklaştı. "Chris'in gözlerini senden alamadığının umarım farkındasındır!"

Öyle miydi? Ona bakıp, bunun doğruluğunu kontrol etmek istedim; ancak Tina'nın beni kandırıyor olma ihtimali aklıma gelince hemen vazgeçtim. Bu gece hayal kırıklıklarıyla baş edemezdim.

"Ah Liz! Keşke ona söylesen. Ya o da seni seviyorsa? Benim düştüğüm hataya düşme! Onunla konuş. Sonucu iyi ya da kötü... Yine de konuş. Bu belirsizlik seni mahvediyor, görmüyor musun? Benim sana söyleyebileceğim sırlarım yok. Keşke olsaydı... Fakat bir hayat tecrübem var. Çok geç olmadan söyle ona. Ve kal... *Kal ve savaş.* Sen her zaman istediğin şey için savaştın Liz. *Sen bir savaşıyorsun.* Mücadele etmeden yaşayamazsın."

Haklıydı. Ben bir savaşçıydım; ancak atladığı bir nokta vardı. "Ya bir sefer olsun, birileri benim için savaşsın istiyorsam?"

Sustu. Hiçbir şey söylemedi; çünkü ben az önce son sözümü söylemiş ve noktayı koymuştum.

Tina ve Steven, sahneye çıkmak için çağrıldıklarında biz de salonun içinde dolanıp, tanıdığımız insanlarla konuşmaya başlamıştık. Grup sahneye çıkıp ayarlamaları yapmaya başlamıştı. Eski sınıfımdan birkaç kişiyle karşılaştım. Çoğunun Chris'i erkek arkadaşım sandığını biliyordum. Hatta birkaç tanesi bunu açık bir şekilde söylemişti; ama ne ben bozmuştum onları, ne de Christopher. Gerçekleşmesi imkânsız bir rüya gibiydi bu. Bu gece benim peri masalım gibiydi. Her şey saat on ikide bal kabağına dönüşecekti.

Chris buradaki kimseyi tanııyordu doğal olarak. O ne benimle aynı dönemden mezundu, ne aynı sınıftan, ne de aynı okuldan... Aynı şehirlerde bile okumamıştık. Ya da aynı eyalette... Gördünüz mü? Aslında aramızda kilometrelerce mesafe varken, kader onu buraya göndermişti. Birlikte olmamız kaderimizde vardı; ama Christopher bunu bir türlü göremiyordu.

Leila'yı gördüğümde, Christopher'ı kolundan tutup onun yanına götürdüm. Yanında kendi gibi esmer biri vardı. Liseden değildi. Okuldan ya da takıldığı ve benim asla takılmak istemediğim o mekânlardan birinde tanışmış olmalıydı.

"Liz!" diyerek bana selam verdi. Bizi görür görmez "Tanıştırayım," diyerek esmer kavalyesini gösterdi; "Nate! Erkek arkadaşım."

Vay vay vay! Demek bizim çakma esmer Leila Peterson sonunda birileriyle ciddi düşünmeye başlamıştı.

"Memnun oldum," dedim Nate'in elini sıkarken.

Christopher'ı zaten tanıyordu. Bu nedenle onları tanıştırma ihtiyacı duymamıştım.

"Nancy işten ayrıldığını söyledi? Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Sana ayarladığım randevuların hiç mi hatırı yok!"

Çenesini kapalı tutamazdı, değil mi? İlla beni satmak zorundaydı!

"Randevularını o mu ayarladı? Bak işte bu hileye girer."

Senin dayanılmaz çekiciliğin hile sayılmıyordu ama bu sayılıyordu öyle mi?

"Hani bu gece iddiayı yok sayacaktık?"

Bu çenesini kapatmaya yetmişti. Zira ona bunun hile olmadığını açıklamakla uğraşamazdım. Gururumu o kadar da gözden çıkarmamıştım daha.

"Ee?" diye sordu Leila ondan bir açıklama yapmamı bekleyerek.

"Londra'ya taşınıyorum. Amerika benim için bitti. Bir daha ne zaman gelirim kim bilir? Direnişim buraya kadarmış!"

"NE!" Şaşırmıştı tabii. Onu son gördüğümde kendimden oldukça emindim oysaki; ancak o kendimden emin tavırım sadece bir balondan ibaretmiş. Kristin'in gelişile o balon adeta yüzümde patlamıştı ve ben hâlâ yüzümün yandığını hissediyordum.

"Ama neden?"

Neden mi istiyordu? Yanımdaki sersemin beni aynı evi paylaştığı *ufaklık* olarak görmesi ve başka kızlarla gözümün önünde flörtleşmesi yeterli bir neden değil miydi yoksa?

Bir şey söylemedim. Yüzüne baktım ve anlamasını bekledim. O da bana baktı. Ve Chris'e... Sonra tekrar bana döndü ve...

"Ah!"

...Anladı.

"Evet ya, ah!"

"Benim bilmediğim özel bir dil filan mı konuşuyorsunuz siz?" diye sorarak, oldukça irite olmuş bir ses tonuyla araya girdi Chris. "Niye gidiyorsun ki sen? Hâlâ bana düzgün bir cevap vermedin."

Sen de bana 'kal' deyip, düzgün bir neden verememiştin. Bence ödeşmiştik.

"Belki de senin sersemliklerine ve Samanyolu'nu aşan egona daha fazla katlanamamıştır?" diyerek cevapladı sorusunu Leila, benim adıma.

Bu da bir seçenektir tabii. Oldukça iyi bir seçenek...

"Bu bir neden değil!"

Bence öyleydi. "Niye bir neden arıyorsun ki, Christopher? Bana inanman için ne yapmam gerek? Olmadı. Beceremedim. Evimi özledim."

"Ama senin evin burası!"

İşte bu karşılığında ne söylemem gerektiğini bilmediğim bir şeydi. Haklıydı. Benim evim burasıydı.

Steven ve Tina'nın programı başladığında ona cevap verme zorunluluğum da kalkmıştı. Hep birlikte sahneye daha yakın bir yere doğru gitmiş ve onları dinlemeye başlamıştık.

"Herkes merhaba!" diyerek salondakileri selamladı Tina. "Bu gece burada olmak gerçekten çok güzel! Aylar sonra evdeyiz ve aylar sonra, evimizde sahneye çıkıyoruz."

Bir de çift olarak sahneye çıkıyorsunuz. Onu da söyle. Bana bir milyon kez filan söyledin ya hani.

"Bu gece sizin için çok güzel," diyerek konuşmayı devraldı Steven; "Ve bizim için çok özel şarkılar seçtik."

Bunu söylerken Tina'ya aşk dolu bir bakış atmıştı. Bazen tatlılıktan ölecek diye korkuyorum.

"Umarım beğenirsiniz"

Ve böylece program başladı.

Tina'nın ve Steven'in muhteşem uyumlarının etkisinde öyle kalmıştım ki, kendimi hayallerin kollarında

kaybetmem kaçınılmazdı. Yine buradaydık. Tam sahenin önünde ve yine Steven'la Tina şarkı söylüyordu. Christopher yine yanımdaydı ve sadece bana aitti. Bana sevgi dolu gözlerle bakıyor, sonra da kollarını etrafıma doluyordu. Ben başımı omzuna yaslıyor ve ona sımsıkı tutunuyordum. Öyle huzur dolu, öyle mutluydum ki, saatlerce orada kalabilirdim.

Gerçekte Christopher'la aramızda bir adım kadar mesafe vardı. Tüm dikkatini sahneye vermiş ve şarkının sözlerinde kaybolmuştu. Tek dileğim, en yakın arkadaşlarım Noel şarkısı söylerken, onun Mariah Carey'i hayal etmiyor olmasıydı.

"Bu gecelik bu kadar Noel şarkısı yeter!" diyerek mikrofondan, salona seslendi Tina. Yaklaşık altı tane şarkı söylemişti ve haklıydı. Bana kesinlikle yetmişti.

Programın ikinci kısmında, sevdikleri birkaç popüler şarkıyı seslendirecek ve son kısımda da Steven'ın yazdığı iki şarkıyı söyleyeceklerdi. Tina bana tüm ayrıntıları defalarca anlatmıştı.

"Tüm çiftler için güzel bir slow dans parçasıyla başlayalım ve yavaş yavaş hızlanalım. Herkese iyi Noeller!"

Tanıdık bir melodi, salonun etrafını sarmıştı. Tüm çiftler bir bir ortada bulunan dans pistine doğru ilerliyor ve yavaş bir tempoyla dans etmeye başlıyorlardı.

"Sana birazdan bu şarkının en sevdiğim şarkı olduğunu söyleyeceğim ve sen de şaşırmış gibi yapıp 'benim de!' diyeceksin. Anlaştık mı ufaklık?"

Yine ufaklık olmuştum yani? Peki, bunu yapmamızdaki amaç neydi? Eğer bana mantıklı bir açıklama yaparsa istediği kadar ufaklık diyebilirdi bana.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Şöyle diyordu bakışlarım; *'Kendini bir akıl hastanesine kapat ve tüm dünyaya büyük bir iyilik yap.'* O sözlerin ardında da şöyle bir anlam yatıyordu; *'Ben sana bakarım sevgilim!'*

"Bak, bu her randevunun klasığıdır. Şimdi oyunbozanlık yapma!"

Sanırım az önce dilimi yutmuştum. Ve o da boğazıma takılmıştı. "Bu bir randevu değil ki!" Eğer öyleyse de, benim haberim yoktu. Ondan ricam, bu yanlış hızlı bir şekilde düzeltmesiydi.

"Olabilir," dedi omuzlarını silkerek. "Ama hep bu klişenin bir parçası olmak istemiştin. Hazır mısın?"

Hayat onunla hiç sıkıcı olabilir miydi?

"Ah! Bu şarkıya bayılırım," dedi berbat bir oyunculukla.

Madem, ona ayak uydurmamı istiyordu. "İnanmıyorum! Ben de öyle!"

"Hadi bunun şerefine dans edelim o zaman!"

Neden kendimi kötü bir tuzağın içine düşmüş gibi hissediyordum? Yani, sorun değildi... Düşmüşsem bile fark etmezdi. Çünkü bu gelmiş geçmiş en iyi dans teklifiydi ve evet, onunla evlenir... Şey, yani onunla dans ederdim.

Yüzünde kendinden emin, keyifli bir gülümseme ile kolunu girebilmem için bana doğru uzattı ve başıyla dans pistini gösterdi.

Pistin ortasına doğru kol kola ilerledik. Hani filmlerde başrolleri paylaşan çift dans ederken, etraftaki her şey yok olur ve sadece onlar, aşkları ve o tek bir spot ışığı kalır ya, aynen öyleydi. Müziği duyuyordum. Işığı hissediyordum; ama Chris'in beni sımsıkı saran kollarından başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bir elini bel boşluğuma yerleştirmiş ve kolunu belimin etrafına sıkıca dolamıştı. Parmakları bel boşluğumda öyle mükemmel bir uyumla duruyordu ki benim için yaratıldığını düşünmeden edemedim. *Christopher'ın benim için yaratıldığını düşünmeden edemedim.*

Diğer eli, benim boştaki elimi muhteşem bir nezaket ve zarafetle avucunun içinde kavramıştı. Tam kalbinin

üzerindeydi ellerimiz. Başım göğsünün, elim omzunun üzerindeydi. Dışarıdan bakan gözlere çok âşık sevgililer gibiydik, bize göreyse iki yabancıydık. Çoğu zaman iki düşman... İki ayrı hikâyenin, iki ayrı kahramanı... Düşman ülke toprakları... Birlikte olması yasak, ayrılıkları kutsal...

Müziğin temposuna göre yavaşça sağa sola sallanıyorduk. Nefeslerimiz ve kalplerimizin ritimleri müziğe karışmıştı. Geri kalan tüm uğultu ve fısıldaşmalar anlamsız tıngırtılar gibiydi kulağımda.

Bu anı böyle dondurabilsem, saklayabilsem ne güzel olurdu. Bir kavanozun içine hapsedsem ve kalbim acıdıkça sakladığım yerden çıkarıp huzur bulsam, daha başka ne isterdim ki? Beni hep kollarıyla sardığını hayal etmek bile yetiyordu aciz kalbime. On dokuz yaşında değil de elli dokuz yaşında gibi hissediyordum kendimi. Yorgun, yıpranmış... Bir tek elli dokuz yaşında olmanın verdiği bilgelik yoktu bende. Eğer biraz hayat tecrübem olsaydı, öfkenin adını bile almazdım ağzıma. Gururun yeteri kadarının makul olduğunu fark edebilseydim, ona sadece çenesini kapamasını söylemez, *aşk söz konusu olduğunda* onu bir sandığın en derin köşelerine kilitlerdim.

Ama artık geçmiş zaman için üzülmenin bir anlamı yoktu. Geleceğe bakmalı ve geleceğe yönelik adımlar atmalıydım. Geleceğimde Christopher yoktu. Londra vardı. Bir İngiliz ile evlenir, nezih bir mahalleye taşınarak mutlu bir aile kurardım. Belki de bir oğlum olursa adını Christopher koyar, kendimi acındırmakta yeni bir seviyeye atlardım. Kocamı çok severdim belki. Çok... Ama yeteri kadar değil. İnsan bir kez âşık olur bu hayatta diyorlar. Çok sever ama bir kez âşık olur... Öyleyse bu aşk hep kalbimin bir köşesinde eksik kalacaktı; ama zamanla unutacaktım. Bu kadar sıkımayacaktı canımı. Hem, kim bilir onu bir daha ne zaman görecektim?

Ailemin bir daha Amerika'ya dönmek gibi bir planı

olmadığını biliyordum. Annem ikinci çocuğu bile düşünüyordu, ki bu konu hakkında ciddi bir konuşma yapmanız gerekiyordu. Kardeş filan istemiyorum ben! İnsanlar kırk yaşlarından sonra çocuk yapmamalıydı. Doktorların söylediği tüm o şeyleri dinlemiyorlar mıydı? Hem Londra'ya taşınıp hem de ikinci çocuğu yapacaklardı öyle mi? Hayatımı daha ne kadar berbat edebilirlerdi? Bu da Londra'ya gitmem için iyi bir bahaneydi. Bu olayı tüm gücümle protesto etmem gerekiyordu.

Christopher "Sana neden ufaklık dediğimi hâlâ merak ediyor musun?" diye sordu, kulağıma fısıldayarak.

Bunu öyle beklenmedik bir anda sormuştu ki neredeyse adımlarımı karıştırıp, onunla birlikte yere kapaklanacaktım.

Hâlâ merak ediyor muydum? Elbette ediyordum! Bu hayatta her şeyin bir nedeni vardı; ancak bunu ona ilk ve son soruşumda, sonu pek de iyi olmamıştı. Kalbimin ne kadar kırıldığını hatırlıyordum. Christopher'ın pişman olduğunu da biliyordum; ama bu konu öylece kapanmış ve kendini affettirmek adına bir cevap verme girişiminde hiç bulunmamıştı. Şimdi niye bu konuyu tekrar açmıştı? Cevaplayacak mıydı?

"Belki?"

"Belki mi? Hadi, bana kesin bir cevap ver. Belirsizliklerden hoşlanmıyorum. Evet, mi hayır mı?"

Gerçekten söyleyecek miydi yani? "Evet, merak ediyorum."

"İlk tanıştığımızda..." İlk tanıştığımız günden başlayacaksa ben de birkaç şey söylemek istiyordum. "Yani seni ilk gördüğümde, ilk gördüğüm şey küçük bir kız çocuğu olmuştu. Evet, Tina ile aynı yaştasın..."

"Ondan büyüğüm ben!"

"Evet, tamam ondan biraz büyüksün ama kabul et, ondan genç görünüyorsun; fakat o kadar genç görünmene rağmen birkaç saniye geçmeden gözüme başka bir şey takıldı. Öyle güçlü bir duruşun vardı ki sanki

istesen... İstesen dağları yerinden oynatabilirdin. Biraz korkutucuydu..."

Korkutucu mu? Ben mi? Bu hikâye gittikçe ilginç bir hâl alıyordu.

"Evet, en uygunu '*Arkadaşın kim, Tina?*' diye sormak olurdu; ama ben '*Kim bu ufaklık?*' diye sormayı tercih ettim. O duruşun beni öyle korkutmuştu ki sanırım bir şekilde uzak durmak istedim; ancak sonradan aslında çok eğlenceli biri olduğunu ve seni kışkırtmadıkça zararsız olduğunu fark ettim."

Demek bunu fark edebilmişti. Hiç belli etmiyordu oysaki. Sık sık beni kışkırttığını hesaba katarsak, tahmin etmesi oldukça güçlü.

"Ama sinirlendiğinde öyle tatlı oluyorsun ki, seni kışkırtmamak elimde değildi. Sana her ufaklık deyişimde kedi gibi tırnaklarını çıkarıyordun ve bu izlemekten keyif aldığım bir manzaraydı; ama sanırım istemeden bir savaş başlatmış oldum."

Ben de istemeden bu savaşa katılmış oldum... Sonra da ağır şekilde yaralandım. Şimdi de geri çekiliyordum.

"Ama bu yine de küçük bir kız olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Ve Liz..." Geri çekilip, yüzüme baktı. Öyle derindi ki bakışları, gözlerinde kaybolabilirdim. Öylece eriyip gidebilirdim. "Asla değişme. Hep o saf, tecrübesiz ama güçlü, küçük kız ol."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Ona bakmaktan vazgeçmem gerekiyordu. Ve onun da böyle güzel sözler söylemekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ona daha çok âşık olmama sebep oluyordu. Ona yeteri kadar âşık değil miydim yani?

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım... Söyleyecek çok şeyim vardı aslında; ama ben hangisinden başlamam gerektiğine karar veremiyordum. Bu yüzden tekrar başımı göğsüne yasladım ve müziğin ritmiyle sallanmaya devam ettim.

Şarkı değişti ama biz dans etmeyi bırakmadık. Kendimizi öyle kaptırmıştı ki müzik çalıyor mu, çalmıyor mu, umurumuzda bile değildi.

“Niye gidiyorsun Liz?” diye sordu bir kez daha.

Bu sondu. O günden sonra bir daha bana bu soruyu sormamıştı. Soramamıştı; çünkü o günden sonra her şey son hızla büyük bir felakete sürüklenmişti.

“Evimi özledim,” diyerek aynı bahaneyi belki de milyonuncu kez kullandım.

“Senin evin burası...”

Evet, evim burasıydı. Tam kollarının arasındaydım. Hiç gitmesem... Ama beni bırakmaması gerekiyordu kalmam için. Beni bırakacaktı. Müzik bitince, o da beni bırakacaktı.

“Ailemi özledim.”

“Sen gidince biz de seni özleyeceğiz ama!”

Hep söyleyecek bir şeyleri vardı, değil mi? *Her zaman söyleyecek en doğru şeyi bulurdu...*

“Kalmamı mı istiyorsun?” diye sordum. Oysaki bu sorunun cevabını duymak istemediğime çoktan karar vermiştim.

“Evet,” dedi bir kez bile düşünmeden. “Kalmanı istiyorum. Kal! Gitme!”

Kalmanı istiyorum. Kal! Gitme!

En romantik kitapların, masalların sonuydu bu. Kız gitmek ister, oğlan kal derdi. Kız kalırdı ve âşıkлар mutlu sonlarına kavuşurdu. Ancak bir sorun vardı. Ya tek taraflıysa bu aşk? O zaman kızın ne yapması gerekiyordu?

Kalmak için, sadece bir *kal* yeterli değildi. *Gitme* demesine değil, *benimle kal*, *benim kal* demesine ihtiyacım vardı. Kimsenin değil, onun benim için savaşmasına ihtiyacım vardı.

Birileri yaralarımı sarmalıydı. Çünkü kalbimin etrafı sarğılarla sarılmış, her bir yara tekrar tekrar yamalanmıştı.

“Neden?”

“Neden mi?”

Bu sorunun onu bu kadar da şaşırtmaması gerekiyordu bence. Ne sanıyordu, o istedi diye hemen vazgeçeceğimi mi?

Kalmanı istiyorum Liz.

Dileğin benim için emirdir Christopher.

O kadar kolay değildi. Neden... Bir neden vermeliydi bana.

“Kalmanı istiyorsun ama neden? Bir nedeni olmalı değil mi? Her şeyin bir nedeni vardır. Ben de o nedeni öğrenmek istiyorum. Cevap verip vermemek sana kalmış; ama geçerli bir nedenim olmazsa, kalamam.”

Keyfi gözle görülür şekilde kaçınıyordu. Ona sanki annesinin öldüğünü söylemişim gibi bir ifade vardı yüzünde. Sanki ona işkence ediyordum, onunla yüzünü ekşitmekten başka yapacak bir şeyi yokmuş gibi görünüyoru.

“Ben...” dedi kısık bir sesle. Evet, sen? “Ben... Benim bir nedenim yok. Sadece kalmanı istiyorum. Yetmez mi?”

Keşke... Keşke yetseydi; fakat hayat ne o kadar basitti, ne de o kadar adil.

“O zaman benim de kalmak için bir nedenim yok. Çünkü hayır Christopher, maalesef yetmez.”

Ve dansın ondan sonrası müthiş bir sessizlik içinde geçmişti. Tina ve Steven gecenin hareketli dans parçalarına geçtiğinde biz de birbirimizden ayrılmış ve köşemize çekilmiştik. Bu geceyi böyle hayal etmemiştim. Veda havasının bu geceyi ele geçireceğini tahmin edememişim.

Köşemize çekildik. Uzaktık. Soğuktuk. Sessizdik.

Partiye gelmemizin üzerinden iki saat ya geçmişti ya geçmemişti. Chris “Artık gidelim mi?” diye sordu. Daha yeni gelmiştik ama!

“Gitmek mi istiyorsun? Neden ama?”

“Yani, sen istersen kalabilirsin; ama buraya birlikte geldik, birlikte dönmemizi tercih ederim.”

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

Benim burada kalabileceğimi söylüyorsa, eve dönmeyi isteyen oydu demek ki. İyi de neden?

"Eve gitmek istemiyorum, sadece gitmem gereken başka bir yer var. Birine söz vermiştim."

İşte yine yapıyordu. Yine kalbimi kırıyordu. Kalbine dokunmama sadece kısa bir zaman dilimi için izin vermişti. Resmen duygularımla oynamış, sonra da onları umursamadan bir kenara atmıştı.

"Kime?" diye sordum, kalbimin daha fazla kırılabilceğini hesaba katmayarak.

"Birine..."

"KİME?"

Tek istediğim lanet olası bir cevaptı. Bana asla doğru zamanda doğru cevabı vermeyecekti; ama sadece bir kez olsun, bana doğruyu söyleyecekti. Çünkü bu saçma savaştan çok sıkılmışımdı.

"Bir... Kıza."

Bunun doğru cevap mı yoksa olabilecek en yanlış cevap mı olduğuna tam olarak karar verememişim; ama o cevap, benim için her şeyi bitirmişti. Artık bana vereceği hiçbir neden, kalmama sebep olamazdı. Artık kırabileceği bir şey kalmamıştı. Kalbimden geriye kırık parçalardan başka hiçbir şey kalmamıştı çünkü.

"Öyle olsun, gidelim. Ben eve, sen de hangi cehenne me istersen oraya!"

Başka bir şey söylemesine izin vermedim. Başka hiçbir şey söylemesine ihtiyacım yoktu. Ben ihtiyacım olan tek cevabı az önce almıştım. Peri masalım buraya kadardı. Ben çoktan balkabağına dönüşmüştüm.

Chris beni eve bıraktıktan sonra, gerçekten de gitti. O kapıdan çıkıp gittiğinde de, içimde bize dair tüm umutlar sönüp tükenmişti.

11. Bölüm

Üç gün... Geri sayım devam ediyordu ve geriye sadece üç gün kalmıştı. Zaman akıp geçiyordu ve hiçbir şey gidişimi engelleyemiyordu. Zaten geriye beni burada kalkmaya ikna edebilecek pek bir şey kalmamıştı.

Dün gecedен sonra Christopher ve benim aramızdaki ilişki elbette tuhaf bir hâl almıştı. Tuhaf ve gergin... Normalde bir hata yapıp, bunun farkına vardığında, sabahları benim için kahvaltı hazırlardı. Masaya çiçekler koyar ve bazen not bırakırdı. Son birkaç gündür bunu aralıksız olarak yapmasına rağmen, bu sabah ne kahvaltı vardı, ne de çiçekler. Aşağıya indiğimde, onu çalışma odasında kitap okurken buldum. Bir elinde kahvesi, bir elinde kitabı, keyfi oldukça yerinde gözüküyordu. Bana bakmadı bile... Ben de suratımı asıp mutfağa gittim. Evin içinde resmen birbirimizi görmezden geldik.

Buna daha fazla katlanamayacağımı anladığımda ise kapıyı arkamdan çarparak çıktım evden. Tina hâlâ uyuyordu. Steven'in evindeydi... Bu konu hakkında gerçekten yorum yapmak istemiyordum. Dün gece çok geç dönmüş olmalıydı. Bu yüzden onu bu seferlik affediyordum. Zaten ben telefonu kapatır kapatmaz Leila aramış ve kahve içmeyi teklif etmişti. Bu kızı gittikçe daha çok sevmeye başlıyordum.

Neredeyse tüm günü onunla geçirmiştim. Kahve içip, alışverişe gitmiş, yemek yemiş ve biraz daha alışveriş yapmıştım. Madem İngiltere'ye taşınıyordum, kalan tüm paramı harcamaktan başka seçeneğim yoktu, değil mi?

Eve döndüğümde hava çoktan kararmıştı. Kollarımda poşetler, iç çeke çeke çıktım üst kata. Eve gitmeyi hiç istemiyordum. Chris'le karşılaşmak istemiyordum. Ya aramız hiç düzelmezse ve biz küs ayrılırsak? Off! Neden her şeyi berbat etmek zorundaydık ki?

Beni bu kadar şaşırtacağını nerden bilebilirdim ki?

Eve girdiğimde ilk fark ettiğim şey evin içine yayılan tatlı koku oldu. Christopher'ın salona süs olarak yerleştirdiği tüm mumlar ve tüm Noel ışıkları yanıyordu; ama evin kendi ışıkları tamamen kapalıydı.

"Sonunda gelebildin!" dedi Christopher. Başımı çevirdiğimde, onun merdivenlerden aşağıya doğru indiğini gördüm. Üzerinde krem rengi bir pantolon ve beyaz gömlek vardı. Hayır! Yine mi randevusu vardı? Hem de bizim evimizde.

"Sana eve kız getirirken konusunda ne demiştin? En azından önceden bana haber vermeyi deneyebilirsin!"

"Eve kız getireceğim zaman tamam, veririm; ama şu an buna gerek olduğunu sanmıyorum."

Ben de öyle. Çünkü bunun için çok geç kalmıştı...

"Bak, ben Tina'ya gidiyorum. Siz de rahat rahat... Ne yapacaksınız yapın artık. Çok yorgunum ve seninle tartışacak halim yok."

Artık onunla tartışacak ne halim vardı ne de isteğim. Hayatta soğumuştum resmen. Tam arkamı dönmüş, geldiğim gibi evden çıkıyordum ki, kolumdan yakalayıp durdurdu beni.

"Dur! Nereye gidiyorsun? Kimse gelmiyor. Biz seninle kutlama yapacağız."

Öyle mi? Neyi? Sersemliğinin yıl dönümünü filan mı?

Beni kolumdan çekerek evin içine doğru çekti ve kapıyı arkamdan kapattı. Poşetlerimi elimden aldı ve kapının kenarına yavaşça bıraktı.

"Dün gece çok fazla eğlenemedik." Neden acaba? "Ve sen de yeni yılın ilk günü burada olmayacaksın. Noel sabahı da başımız çok kalabalık olacaktır eminim. Bilirsin, herkes sana veda etmek isteyecektir. Ben de düşündüm ki..." Ne düşündün? "Biz önden bir kutlama yapabiliriz."

Yani tüm bu hazırlık benim için miydi? Noel'i ve yeni yılı birlikte kutlayalım diye. Birlikte. *Başbaşa.*

"Gel," dedi beni salona doğru çekerken. "Anneme göre, Noel'i kutlarken bizi yapay ışıkların aydınlatmasına izin vermek bir çeşit günah." Annesini ciddi anlamda merak etmeye başlamıştım. "Şey, tabii burada yapay ışık var; ama annem kadar geri kafalı değilim. Sakın bunu ona söyleme, yoksa canıma okur." Peki, söylemem... "Neyse, Noel sabahından önceki gece hepimizi salona toplar ve evdeki tüm mumları yakardı. Hiçbir ışığın yanmasına ya da elektronik aletlerin çalışmasına izin vermezdi. Telefonlarımızı toplayıp odasındaki çekmeceye kitlerdi ki bu gelmiş geçmiş en kötü Noel geleneği; ama bir şekilde çocukluğumdan beri bunu yapmaya alıştım. Her Noel, bir gece ailece toplanır ve mum ışığında sohbet edip, beyaz çikolatalı ıslak kek yerdik."

Beyaz çikolatalı ıslak kek kısmını biraz daha açabilir miydi? O kısım oldukça ilgimi çekmişti.

Christopher, salondaki orta sehpa doğru uzandı ve bir tabağın üzerini örten, geniş kapağı kaldırdı. Tabağın altında, üzeri aynen bir kardan adam şeklinde süslenmiş bir kek vardı.

"Tarifi normal ıslak kek gibi ama içine erimiş beyaz çikolata da ekliyorsun. Üzerine de krema sürüp, kardan

adam şeklini veriyorsun. Bu tarif mümkünse aramızda kalsın; çünkü annem defterini karıştırdığımı bilmiyor.”

Tamam, yemek yapmayı çok sevdiğini kimseye söylemeyeceğim. Söz. Zaten söylesem de kimse inanmazdı.

Christopher ben daha ne olduğunu fark etmeden, montumun fermuarını açmış ve yavaşça omuzlarımdan kaydırmişti. Montumu vestiyere asıp geri döndüğünde, beni sehpanın önündeki minderlere oturabilmem için yönlendirdi.

Tüm bunlara hâlâ inanamıyordum. Eğer aramızda bir şey olsaydı, onu hemen şimdi öperdim. Ya da belki de bahaneler uydurmaktan vazgeçip, sonunu düşünmeden onu öpmeliydim. Hiç beklemediği bir anda... Sonra da ‘Mutlu Noeller!’ derdim. ‘Noel Baba bu yıl hediye olarak sana beni gönderdi.’

Chris hemen harekete geçip servis yapmaya başladı. Elbette ki yine yardım etmeme izin vermemişti. Zaten ona yardımcı olmama hiç izin vermiyordu ki! O servisi yaparken, ben de onu izliyordum. Keke adeta bir sanat eseriymiş gibi davranıyor ve onu özenle kesiyordu. Kesdiği iki dilimi yavaşça tabaklara dağıttı ve bir tabağı benim önüme yerleştirirken, diğer tabağı da kendi önüne aldı.

“Hadi tadına bak. Annemin özel tarifi bu... Londra’ya gittiğinde özleyeceğin bir şey olsun.”

Benim Londra’ya gittiğimde özleyeceğim çok şeyim olacaktı; ama bunu ona söylemedim. Onun yerine çatalımı elime aldım ve kekten bir dilim alıp, çiğnemeye başladım.

Aman Tanrım!

Şaka mıydı bu?

Bir daha asla yemek yemeyecektim. Hiçbir şeyin bu tadın güzelliğini mahvetmesini istemiyordum. Size hayatımın aşkının Chris olduğunu söylemiştim ya, yanlışmışım. Hayatımın aşkı bu kekti!

"Annene az önce âşık olmuş olabilirim. Bence eve onun heykelini dikip tapmalıyız. Aman Tanrım! Bugüne kadar yediğim en harika şey bu!"

Sanırım o kekten en az üç dilim yemiştım ve bir üç dilim daha yiyebilirdim. İnanılmaz bir şeydi ve biliyordum ki aynısını yapmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla aynı olmayacaktı.

"Hâlâ midende yer var mı?" diye sordu Christopher yüzünde heyecanlı bir ifadeyle.

"Daha ne için yer olacak ki? Devamı da mı var? Frambuazlı ıslak kek mi yaptın bir de?"

"Güzel fikir ama hayır, o değil. Burada bekle."

Hızla yerinden kalktı ve salondan çıkıp, mutfakta gözden kayboldu. Bir gün kariyerini aşçılıkta devam ettirmek isterse, onu evimde işe alacaktım. Hem gözüm doyardı böylece, hem de kalbim. Her açıdan karlı bir iş anlaşması olurdu.

Bir dakika sonra, Chris elinde yine üzeri kapalı bir tabakla geldi. "Bunu ben yapmadım; ama çok seveceksin."

Ne getirmişti? Yiyip yiyip şişmanlamamanın formülünü mü? Bu gidişle o formüle ihtiyacım olacaktı çünkü.

Christopher yavaşça kapağı kaldırdı ve altından, üzerlerinde penguenler olan cupcakeler çıktı. Penguenler! Tanrım, onlara bayılıyordum.

"Senin yüzünden kapılardan geçemeyecek hale geleceğim. Beni böyle tatlılara boğmamalısın."

"Ama tatlı olmadan Noel olmaz ki. Hadi ye. Ben de yiyeceğim. Sonra keki bitireceğiz. Buradan kalkamayacak hale gelene kadar tatlı yiyeceğiz. Sonra midemizi boşaltacak ve bir daha yiyeceğiz. Mutlu Noeller!"

Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de cupcake bittikten sonra bir dilim daha tatlı yiyebileceğimi düşünmüyordum. Yanılmışım. Resmen beyaz çikolatalı ıslak kekin büyüüne kapılmıştım. Chris ve ben, kekten geri-

ye hiçbir şey kalmayana kadar yemiş, hatta tabakta kalan kırıntıları da mideye indirmiştik. Şimdiyse gerçekten de yerimden kalkamayacak bir haldeydim. Kek mideme oturmuştu adeta ama her dilimine değmişti.

Chris ve ben, bir yandan keke övgüler yağıdırıyor, bir yandan da karınlarımızı ovup gülüyorduk. Ona göre en çok ben yemiştin. Bana göre de en çok o yemişti.

O kadar güzel zaman geçiriyordum ki sanki dün gece hiç yaşanmamış, o hiç kalbimi kırıp kaçıp gitmemiş gibi geliyordu. Biz böyle yalnızken her şey daha güzel gibiydi. Daha güzel ve daha bizim...

Hâlâ benim için yaptığı tüm bu şeylere inanamıyordum. Benim için daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı. Sadece romantik anlamda söylemiyordum bunu. Ailemden veya arkadaşlarımdan kimse de benim için böyle bir şey yapmamıştı. Üstelik şu an bir randevudan beklediğim her şeye sahipti. O yüzden arkama yaslanıp, bir randevudaymışım gibi yapmayı tercih ediyordum.

"Yeni yılda ne yapacaksın?" diye sordu Christopher gecenin ilerleyen saatlerinde. "Daha doğrusu yeni yıl arifesinde. Yeni yılda burada olmayacağına göre böyle söylemem daha doğru olur sanırım..."

Bana mı öyle geliyordu yoksa konuyu hep benim gi-dişime mi getiriyordu? Sanki biraz da duygu sömürüsü yapıyor gibiydi. Bunun beni kalmaya ikna edeceğini filan düşünüyorsa, çok ama çok yanılıyordu. Kalmayacaktım.

"Bir şey yapar mıyım bilmiyorum. Sanırım kalan son eşyalarımı toplarım. Daha hiçbir şey toparlamaya başlamadım. Büyük ihtimalle yetiştiremeyeceğim."

Ve bir de eşyalarımı toplamakla uğraşmam gerekecekti. Bu yıl üçüncü defa! Taşınmaktan nefret ediyordum. Keşke sihirli bir değmeyim olsaydı da eşyalarım kendi kendine toplansalardı. Keşke sihirli bir değneğim

olsaydı da Chris bana âşık olsa ve ben de taşınmak zorunda kalmasaydım.

"Yetiştirirsin. Gitmeye bu kadar meraklı olduğuna göre, ışık hızıyla bile toplarsın."

Bunu yapmaya bir son vermesi gerekiyordu. Benim canımı acıtmaya çalışarak, beni kışkırtarak hiçbir yere varamazdı!

"Özür dilerim..." Demek hata yaptığının farkına varıp, özür de dileyebiliyordu. Vay vay vay. Ne cevherler varmış meğerse onda! "Konumuz taşınman değil. Konumuz yeni yıl arifesi. Bir planın olmadığına emin misin? Çünkü eğer senin yoksa benim bir planım var. Hem de iyi bir tane."

Ne planı? Kendi için mi? Benim için mi? Yoksa *bizim için mi?* Bana bu ayrımı yapması gerekiyordu. Böylece ben de tavrımı buna göre takınabilirdim. Açıkçası kendi bir plan yapıp beni boşu boşuna umutlandırıyorsa, ben de onu öldürmeyi ve ülkeden kaçmayı planlıyordum. Böylece izimi kaybettirmiş ve işlediğim cinayetin sorumluluğunu yüklenmekten de kurtulmuş olurum. Aslında hiç de fena fikir değildi...

"Yeni yıl arifesinde bir parti var. Okul düzenliyor. Neredeyse tüm okul orada olacak. Ben de düşündüm ki... Düşündüm ki birlikte gidebiliriz? Dün geceki gibi?"

Dün geceki gibi mi? O zaman ben evde kalıp valizimi toparlayacaktım. Yine de teklifi için teşekkürler...

"Dün geceki gibi değil! Tamam, bu sefer partiyi erkenden terk etmeyeceğiz."

Yani sadece partiyi erken terk etmeyecekti? O yine beni ekip partideki başka kızlara gidecekti?

"Ve başka birine yan gözle bile bakmayacağım. İki-miz eğleneceğiz. Söz veriyorum. Gerçekten. İzci sözü! Ben küçükken izciydim. İzci sözünü çok ciddiye alırım yani."

Zaten beni bırakıp gitse de artık umurumda olmazdı sanırım. Ertesi sabah Londra'ya uçacaktım. Zaten eve erken dönmem gerekiyordu ve onun zaten, ben gittikten sonra başkalarıyla takılacak zamanı olacaktı. Ne kaybedebilirdim ki en fazla? Gururumu? Kalan son hayat enerjimi? Mutluluğumu? Akıl sağlığını? Çok da önemli şeyler değilmiş canım!

"Ve bu sefer canımız ne isterse onu da giyebiliriz. Öyle tek bir renk giyme gibi bir zorunluluğumuz yok. Noel şarkısı da yok. Hadi Liz! Niye bu kadar düşünüyorsun ki? Çok eğlenceli olacak. Hem, sana geçen sene salsa dersi aldığımdan bahsetmiş miydin?"

"Düşündüğüm salsadan mı bahsediyorsun? Mutfaktaki yeteneklerin göz önüne alınınca dans dersi aldığınla ilgili herhangi bir tahminde bulunmak istemiyorum."

"Hayır, yanılıyorsun. Dans dersi aldım. Ve eğer sen benimle partiye gelmezsen, ne kadar iyi bir dansçı olduğumu asla göremeyeceksin."

Aslında onunla partiye gitmek istiyordum ama... Ama şüphelerim vardı işte. Ya yine gece kötü biterse? Ya sabah onunla aram kötü bir şekilde havaalanına gider ve ülkeyi kalbim kırık bir şekilde terk edersem? Tüm bu sorular kafamı karıştırmaya yetiyordu.

Gözüm ister istemez tabloya kaydı. Durum berabereydi. Chris bu sabah tahtaya hiç çentik atmamıştı. Dün gece biriyle buluşacağını söyleyince ben de beraberliği bozar sanmıştım. Yanılmışım. Belki de eski randevularından birinin yanına gitmişti. Off! İçimdeki kıskanç Liz sadece birkaç saniye için çenesini kapayabilir miydi acaba?

"Emin misin?" diye sordum ve ardından işaret parmağımla tabloyu işaret ettim. "Beraberliği bozmak için bu son şansın olabilir. Tabii eğer partiden önce durumu değiştireceğini düşünüyorsan, sen bilirsin. Ben nasılsa

geri çekildim. Sen neyi kanıtlamak istiyorsan, devam edebilirsin."

"Ben bir şey kanıtlamak istemiyorum!" diye çıkıştı burnundan soluyarak. "Şu iddiayı birkaç dakikalığına unutabilir misin? Evet, istersem partiden önce beraberliği bozabilirim; ama gördüğün üzere bozmuyorum. Şimdi, parti diyorduk. Evet, mi hayır mı?"

Güzel bir soruydu. Şu an aynı soruyu ben de kendime soruyordum. O yüzden biraz beklemesi gerekiyordu. Önce kendi kendime cevabı bulmalıyım ki ona istediği yanıt verebileyim.

"Hadi Liz! Ne kadar eğlenceli olacağını düşün. Evet de! Bu sen gitmeden önce birlikte geçireceğimiz son gece olacak, unutma!"

Ah! Bu belden aşağıya olmuştu. Bak işte ona hayır deme şansımı nasıl da almıştı elimden! Onunla geçirebileceğim son gecede, gerçekten de evde oturup boş odama bakarak ağlayacak mıydım? Kabul et Liz, o gece eğer evde kalırsan yapacağın tek şey bu olacak; ama eğer onunla partiye gidersen...

Belki de cesaret edip ona ne hissettiğimi söyleyebilirdim? En azından geriye dönüp baktığımda pişman olacağım hiçbir şey kalmamış olurdu.

"Ben dönelim diyene kadar orada olacağız, öyle mi?"

"Sen nasıl istersen!"

"Ve beni ekmeyeceksin?"

"İzci sözü verdim. Bu konuda gerçekten hassasım."

"Çok da eğleneceğiz?"

"Daha önce hiç bu kadar eğlenmemişsindir bence."

"Tamam o zaman."

Tamam, o zaman. Ne kadar da kolaydı. Öylece ateşe atmıştım kalbimi.

Chris'in bir sonraki sorusu "Şarap ister misin?" olmuştu.

Mum ışığı? Yemek? Şarap? Bunun bir randevu olduğuna emindik, değil mi? Sadece emin olmak için soruyordum...

"Şarap mı?"

Alkolle pek aram yoktu... Bunu zaten Leila'yla çıktığımız gece söylemiştim. Hele bir de şarap içtiğim zaman... İşte o tam bir felaketti. Şarapta beni kendimden geçiren bir şeyler vardı; ancak ne olduğunu henüz çözmemiştim.

"Sevmez misin?"

Severdim aslında; ama sadece birkaç yudum, gerisi benim için pek de güzel olmuyordu. Birinci kadehin sonunda saçma sapan gülmeye başlıyor, ikinci kadehte adımı bile hatırlamayacak kıvama geliyordum. Bir kere sinde üç kadeh içmiş ve sabaha kadar kusmuştum. Her zaman değil tabii... Bazen, çok nadiren istisnalar oluyor ve içtiğim şarap beni çarpmıyordu; ama bu riski Christopher'ın yanında almaya hazır olup olmadığımı emin değildim.

"Sevmemek değil de... Benim pek aram yoktur. Şarap beni hemen çarpıyor. İkinci kadehte gidiyorum."

"O zaman sen de bir kadeh içersin."

Dâhiyane bir fikirdi! Ama beni yarın sabah yataktan kazıyarak çıkarması gerekecekti. Çünkü büyük ihtimalle korkunç bir baş ağrısı çekiyor olacaktım. Ağız tadıyla bir kadeh şarap bile içemiyordum.

Leila ile dışarı çıktığımız geceyi hatırlıyordum da... O gece Chris'i polis merkezinden alıp geldikten sonra sabaha kadar midemdeki sancılarla uğraşmış ve sabah bir de baş ağrısına katlanmışım.

O geceyi hatırlayınca aklıma Seth geldi. Ne yapıyordu acaba? O bile beni öpmüştü. Bu sersem niye bir kere bile öpmemişti?

Chris elinde şarap kadehleriyle döndüğünde, çoktan yoldan çıkmışım bile. Baş ağrısı filan umurumda değil-

di. Eğer bana böyle kadeh kadeh şarabı elleriyle getirecekse, kör kütük sarhoş bile olurum.

Kadehi bana uzatarak, tekrar munderin üzerine oturdu ve kendi kadehini abartılı bir hareketle havaya kaldırdı.

"Tekrar mutlu Noeller o zaman!" dedi şen bir sesle.

"Mutlu Noeller!"

Kadehimden küçük yudumlar alarak içiyordum şarabımı. Ne kadar geç çarpılırsam, o kadar iyiydi benim için. Bir yudum alıp sehpanın üzerine bırakıyor, Chris'le konuşuyor, sonra bir yudum daha alıp aynı işlemi tekrar ediyordum. Chris kendine ikinci kadehi aldığı anda, ben hâlâ içkimin yarısını içememiştim. Eh, onun bünyesi alışkınsa yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"İngiltere'de ne yapacaksın? Yani, planların neler?" diye sordu.

Bu aralar ne çok soru soruyordu... Belki de bu bizim iletişim kurma şeklimizdi. O soruyor, ben cevaplıyordum. Bu şekilde yürüyordu ilişkimiz. Tam tersi bir durumda, hiç çekinmeden canımı yakabiliyordu. Sorularımı cevaplamaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden, ben sormuyordum. Sadece o soruyordu.

"Bilmiyorum. Bahar döneminde bir iş bulur çalışırım sanırım. Yine dans olabilir; ama bahar dönemini evde geçireceğime göre, yapacak bir şey bulmam gerek. Babam okulları şimdiden araştırmaya başladı bile. Bence çoktan hangi okula gideceğimi biliyor. İlk andan itibaren geri döneceğimi söylememi bekliyordu zaten." Babam, oldum olası hep böyle destekleyiciydi zaten! Görüyorsunuz ya, ne olursa olsun hep arkamdaydı! "Amerikan Tarihi okumaya devam etmek istiyorum. Sonrasına henüz karar verebilmiş değilim."

Yepyeni bir plana ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tek planı, tek hayatı yarım kalmış bir aşk hikâyesi uğru-

na yakıp yıkmıştım. Şimdi nerden başlayacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum.

Sadece, bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. Ona soru sormak istemiyordum; ancak birkaç yudum şarabın verdiği cesaretle, bazı itiraflarda bulunabilirdim.

"Sana bir itirafta bulunacağım." Ve şarabımdan bir yudum daha aldım. Bu sefer büyük bir yudum almıştım; çünkü ciddi anlamda egomu zedeleyecek bir itirafta bulunuyordum.

"Şişe çevirmeceye daha zaman vardı ufaklık."

Şişe çevirmece mi? Kaç yaşındaydık biz? On üç mü?

"İddiaya başladığımızdan beri her randevumun mükemmel geçtiğini söyledim ama yalandı. Hiç tahmin edemeyeceğim şekillere girerek kendime ayarladığım randevuların yarısından fazlası ahmak çıktı. Hele bir tanesi vardı ki..." Eric! Hâlâ kâbuslarıma giriyordu. "Adam yüzünden paradan nefret eden biri oldum. Hem zengin, hem kibirliydi. Tüm gece ne kadar zengin ve harika olduğunu anlatıp durdu."

Keyifli bir kahkaha attı Chris. Gül tabi. Oysaki ben o zaman hiç eğlenmiyordum. "Kiminle çıktın sen? Napoleon'la mı? Para, para, para!"

Bak işte bu Eric'e çok uygun olmuştu. Belki de Napoleon'un sekizinci kuşaktan kuzeni filandı? Ama o İngiliz değildi. Belki de Amerika kıtasına sürülen kolonicilerden birinin soyundan geliyordu, kim bilir?

"Peki, sen?" diye sordum ona tüm riskleri göze alarak. "Senin tüm randevuların mükemmel geçmiş olmaz!"

"Ben hep hedefi on ikiden vururum ufaklık."

Ben de uçabiliyordum. Ve görünmez olup, insanların hayatlarını mahvediyordum. Yemezler. Birkaç berbat

randevu anısı mutlaka olmalıydı. Bu kural gibi bir şeydi. Uç randevuya çıkarsan, ikisi kötü geçerdi.

"Yalan söylüyorsun Chris! Hadi anlat!"

Anlatmaya pek hevesli gibi değildi. Eh, egosu baya zedelenecekti. Çapkınların ilahı Christopher Gonzalez, nasıl çatlağın tekiyle çıkabilirdi ki?

"Tamam, iddianın üçüncü gününde Emily adında sarışın bir kızla çıktım." Uzanıp, kadehimi bir kez daha elime aldım ve kadehin dibinde neredeyse iki yudumluk şarap kalana kadar içtim. Sarışın Emily... Ondan nefret ediyordum. "Kız gerçekten ama gerçekten çok güzeldi. Neyse, birlikte sinemaya gittik. O bir komedi filmine gitmek istedi. Ben de şansımı zorlamak istemediğim için hemen kabul ettim; çünkü bir yan salonda romantik bir film vardı. Filme girdik ama Emily filmin onuncu dakikasında kıkırdamaya başladı. Tanrım! Ne kıkırdamak ama..."

Kıkırdamaya mı? Sinema da mı?

"Resmen kapı gıcirtısına benziyordu kıkırtısı ve bir de olabildiğince gürültülü bir şekilde kıkırdıyordu. İki yarı boyunca onu tanıımıyormuş gibi yapmaya çalıştım."

Bu gerçekten utanç vericiydi. En azından Eric kapı gıcirtısı gibi kıkırdamıyordu. Kendimi tutamadım ve Emily gibi gülmeye çalıştım. Yavaşça, sinir bozucu bir sesle kıkırdadım.

"EVET!" diye haykırarak beni onayladı Chris. "Bu ses! Aynısını yaptın! Duyduğum en sinir bozucu ses."

Bir kez daha kıkırdadım. Bu çok komikti. Neden bilmiyorum ama bu kıkırtıdan çok zevk alıyordum. Gör-dünüz mü? Sarhoş olmuştum bile.

Bir kez daha... Ve sonra bir kez daha...

"Kes şunu ufaklık."

Bir kez daha kıkırdadım ve bu sefer kahkaha atmaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Ben kahkaha atmaya başladığımda, Christopher da kahkahalarına dur diye-

Annem ve benimle birlikte gülmeye başlamıştı. Delî gibi güliüyorduk. Karnîma ağırlar girmişti ama ben gülmeye devam ediyordum.

"Sana şarap bana dokunuyor demiştîm. Şimdiden sarhoş oldum bile!"

"Sarhoş mu? Sen buna sarhoş olmak mı diyorsun?"

Ve gülmeye devam ettik. Neden güldüğümün önemi yoktu aslında. Onun yanında oturmak ve onunla birlikte böyle keyifle kahkaha atmak için bir sebebe ihtiyacım yoktu. Her şey için bir sebebe ihtiyacım vardı ama bunun için yoktu.

Sonunda biraz nefes almaya ihtiyaç duyduğumuzda, başlarımızı kanepeye yaslayıp, dudaklarımızdan kaçan yaramaz kıkırtıların arasında, nefes almaya çalıştık. Gözlerim ıslaktı. Yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Ağlamıyordum ama gözlerim çok fazla gülmeye böyle bir tepki veriyordu.

Başımı hafifçe yana çevirdiğimde, Christopher'ın gözleri kapalı bir şekilde düzenli nefesler alıp verdiğini gördüm. Ne muhteşem bir manzaraydı bu!

"Teşekkürler Chris!"

Gözlerini yavaşça açıp, başını bana doğru çevirdi ve "Ne için?" diye sordu, teşekkürüme karşılık olarak; "Kahkaha için mi?"

Off! Aptal şey. İlla anlamazlıktan gelmesi gerekiyordu, değil mi? Ne için teşekkür ettiğimi bal gibi de biliyordu. Sadece bilmiyormuş gibi yapıp beni sinirlendirmeye çalışıyordu.

"Hayır, sersem. Bu gece için. Gerçekten çok eğlendim. Ve kek için... Anneni hayatım boyunca hep beyaz çikolatalı ıslak kek tarifiyle hatırlayacağım."

Kıkırdadım. Yine. Ama bu sefer Liz olarak. Kapı gıcirtısı Emily olarak değil. Ve işte yine onun güzel gözlerini seyre dalmıştım. Öyle duru, öyle derin bakıyorlardı ki bana, onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Yine

o ışığı görüyordum ama bu sefer korkuyordum. Çünkü yine aynısını yapacaktı. Benimle yine oynayacaktı. Ama bağımlısı olmuştum o ışığın. Kalbine dokunmak, onu görmek, onu tanımak istiyordum. Bu yüzden yalandan da olsa bana izin verdiği o birkaç saniye çok değerliydi benim için.

Dudakları, hafif bir gülümseme ile yukarı kıvrıldı. Neden gülümsediğini bilmiyordum ama umursamıyordum da. Ben de ona güldüm. Sonra o daha çok güldü. Ben de daha çok güldüm. Yan yana oturmuş, iki aptal gibi gülümsüyorduk birbirimize. Sahiden de çok aptaldık.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Bilmem..." Omuzlarını silkti. "Sen niye gülüyorsun?"

"Sanırım sarhoş oldum."

Ve daha çok güldük... Sanırım o da sarhoş olmuştu. O kadar tuhaf görünüyorduk ki dışarıdan biri bizi görse rezil olurduk. Ama hiç de tuhaf hissetmiyordum. Çok harika hissediyordum. Hem de çok... Hep böyle baksa bana, hep böyle gülse, fena mı olurdu? Yan yana oturur, aptal aptal sırtırdık bir ömür boyu. *Bir ömür boyu aptal olurduk ama bir ömür boyu birlikte olurduk.*

Gözlerinin büyüüne öyle kapılmışım ki, yavaş bir hareketle bana yaklaştığında, bunu ancak beş saniye sonra fark edebildim. Ve biraz daha... Biraz daha... O bana yaklaştıkça ben nefes alıyordum sanki. O nefes veriyordu, ben nefes alıyordum.

Sonunda yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalana ve burunlarımız birbirine hafifçe sürtünene kadar yaklaştı bana. Öylece bir nefes uzağımda durdu. Gerçekten oluyor muydu yani? Gerçekten onunla hayallerimin ötesindeki bu anı paylaşıyor muydum?

"Liz!" Usul usul döküldü adım dudaklarından. Okşarcasına fısıldadı.

"Christopher!" Kutsal bir yemin gibiydi adı dudaklarımda. Her bir kalp atışında and içiyordum sanki onu sevmeye.

Gözlerimi kapatıp, ona teslim olmak istiyordum. Dudaklarım dudaklarında kaybolsun, dünyam alt üst olsun, hayatım yeni bir anlam kazansın... O ise öylece dudaklarımdan bir santim uzakta duruyordu. Beni adeta içine çekiyordu; ama öpmüyordu... Öylece duruyordu.

Niye bekliyordu? Niye öpmüyordu? Tek bir öpücük için ölüyordum. Kalbim adeta haykırıyordu. Öp beni. Öp beni. Hiç mi duymuyordu bu haykırışları? Birkaç gün sonra gidiyordum. Belki bu öpücük daha sonra hiçbir şey ifade etmeyecekti. Şu anı yüceltip, yarını lekeleyecekti. Umurumda değildi. Bunun bir hata olduğunu söyleyecek olsa da umurumda değildi. Sadece basit, küçük bir öpücük... Canını istemiyordum ondan. Sadece bir öpücük istiyordum. Bana ardımda bıraktıklarını özlemek için bir sebep daha versin istiyordum...

Ama öpmüyordu. Öylece bekliyordu. O bekledikçe, ben resmen boğuluyordum. Yanıyordum. Gözlerimi kapamaya korkuyordum. Tüm bunlar ya bir rüyaysa? Ya gözlerimi kapayıp açarsam ve hayal gördüğüm ortaya çıkarsa?

Ağlamamalıyım... Ağlamamalıyım... Ancak biraz daha aramızdaki bu azap verici mesafeyi korumaya devam ederse, bebekler gibi ağlamaya başlayacaktım.

Bir santim kadar geriye çekildi yavaşça. Kaçıyor muydu? Vaz mı geçiyordu? Beni öpmeyecek miydi? Biraz bile mi çekici gelmiyordum ona?

Bir santim kadar daha geri çekildiğinde, olaya el atmam gerektiğine karar vermiş ve ilk adımı ben atmıştım. Ona âşık olduğumu anladığım andan itibaren, ilk

benim onu öpeceğimi biliyordum. Dayanamayacağımı daha en başından tahmin etmişim.

İlk önce dudaklarım yavaşça sürtündü dudağına. Ardından bir saniye kadar bekledim. Daha fazla geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekledim; ancak o gözlerini dikmiş bana bakıyor ve öylece bekliyordu. Sonra onu öptüm. Bu sefer gerçekten öptüm. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve hiçbir karşılık beklemeden, ilahi tadının damarlarıma karışmasını dileyerek öptüm onu. Dudakları aynı anda hem cennetim olmuştu, hem cehennemim. Aynı anda hem gökyüzüne çıkarmıştı beni, hem de cayır cayır yakmıştı.

Christopher, önce yavaşça araladı dudaklarını. Ardından yavaşça öpüşüme uyum sağladı. Bana karşılık veriyordu. O da beni öpüyordu... Bu benim mucizemdi. Onun tatlı dudakları benim mucizem olmuştu.

Yavaşça omuzlarının üzerine yerleştirdim ellerimi. Ve başımı bir santim kadar yana eğdim. Ona yakın olmak istiyordum. Daha yakın, hep yakın, çok yakın olmak istiyordum; ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım yetmiyordu sanki.

Ama yetinmesini bilirdim ben. O beni öperken, bu kadarına bile razı olmuşum. Kolları nazik bir hareketle belimin etrafına dolandığında, tamamlanmışım adeta. Sanki o yokken hep eksik, hep yarımımdım. O beni kollarının arasına almış ve yeniden bir bütün olmuşum.

Dudakları, dudaklarımın üzerindeki baskısını hafifçe kaybettiğinde, nefesimde o baskıyla birlikte uçup gitti adeta. Çekip aldı onu benden...

Alnını alnıma yasladı ve öylece kollarının arasında tuttu beni. Derin nefesler aldı. Tuttu. Verdi. Her bir nefesini ezberlercesine saydım adeta. Ne bu öpücüğü, ne de bu nefesleri unutmak istemedim. Asla unutmayacaktım. Hep hatırlayacak, hep mutlulukla anacaktım.

"Liz!" Bir kez daha fısıldadı adımı.

"Christopher!"

Öptü beni. Bu sefer ben değil, o beni öptü. Cennet tekrar beni koruması altında almış, cehennem ateşi bir kez daha tenimi sarmıştı.

Daha sıkı sardı kolları bu sefer beni. Sımsıkı tuttu kollarının arasında. Benim güçsüz kollarım onun boynunun etrafına dolanırken, onun hünerli parmakları sırtımın üzerinde bir gezintiye çıktı. Parmak uçları, kumaşın üzerinden bile tenimi yakmıştı. O bana dokundukça ben daha çok geçtim kendimden. Anın büyüünde kaybettim kendimi.

Parmalarının sırtımdaki hareketleri hızlandığında, onun da aynı şekilde hissettiğini anlamıştım. Ne yaparsa yapsın, o da yeteri kadar yakın olamıyordu bana. O da unutmuştu yer ve zaman kavramını. İki yabancı, iki düşman değil, bir bütünün eş iki yarısıydık o anda. Birlikte mükemmel bir uyum içerisinde hareket ediyorduk.

Parmakları kazağımın içine kayıp tenimi okşamaya başladığında, ilk kez kadın olmanın ne olduğunu hissediyormuşum gibi geliyordu. Tecrübesiz bir bakire değildim. Dokunulmanın ne olduğunu biliyordum. Lise hayatımda bazı 'hatalarım' olmuştu. Ama bu, bir hata olarak adlandıramayacağım kadar harikaydı. Bir eli kazağımın üzerinde, bel boşluğumu sımsıkı kavradı, diğer eli sırtımda çıplak tenimi okşadı. Ve beni yavaşça geriye doğru kaydırırken, parmakları, yerlerinden bir santim olsun kaymadı. Beni yine sımsıkı tuttu.

Ona daha da sıkı tutunmak istiyordum. Onu öyle sıkı sarmalıydım ki bizi ayırmaya kimsenin gücü yetmesin... Öpücükleri derinleşti, ateşlendi. Yaktı, kavurdu, bitirdi... Beni büsbütün mahvetti. Benliğimi yeniden yarattı. Hayatım ilk kez bir anlam kazanmış gibiydi. İlk kez gerçek bir anlam kazanmıştı.

"Dur de bana!" diyerek adeta yalvardı. Dudaklarını benden uzak tutmak ona acı veriyormuş gibi görün-

yordu. O zaman niye ikimize de bu işkenceyi yapıyordu? "Hata bu de! Dur de!"

Demedim. Diyemezdım. Hata değildi bu. Aksine, başıma gelen en güzel şeydi. Parmaklarımı boynundan, saçlarına doğru kaydurdım ve dudaklarını kendime doğru yaklaştırdım onu bir kez daha öptüm.

Bacaklarım, o an sahip olduğumuz yakınlığın yeterli olmadığına bir işareti olarak sınıksız dolandı beline. O andan sonra aramızda sözsüz bir izin, bir anlaşma vardı sanki. Kimse bir şey sormadı, sorgulamadı. Dudaklarımız birbirimizin adlarını fısıldadığımız küçük saniyeler dışında birbirinden hiç ayrılmadı.

Güçlü bir hamleyle kucakladı beni. İkinci saniyede merdivenlerden yukarı tırmanıyorduk ve daha ne olup bittiğini anlamadan kendimi onun yatağında bulmuştum.

Belki de sabah pişman olacaktı. Bunun bir hata olduğunu söyleyecekti ve benim yine canım yanacaktı; ama umurumda değildi. En fazla ne kadar yakabilirdi ki canımı? Bu ana sahip olmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Tek istediğim kısa bir zaman dilimi için bile olsa *ona ait olmaktı*.

Dudakları, bedenimin en gizli noktalarını usulca keşfetti. Parmakları tek tek arşınladı tenimi. Ve tenlerimiz buluştuğunda, adeta bir şimşek çaktı etrafımızda. Bir melodi gibiydi bedenlerimizin uyumu. Aynı zamanda hem heyecan verici hem sakinleştirici... Ve onun olmak tarifi imkânsız bir rüya gibiydi. Beni kollarının arasında tuttu. Beni öptü ve ben tekrar tekrar ölüp, dirildim. Kalbimin her duruşunda, cenneti tekrar tekrar keşfettim.

Sonunda huzur bulduk birbirimizin kollarında. Sınıksız sarıldık. Nefes almak çok önemsiz bir ayrıntı gibiydi. Nefes almaktan çok *birbirimize ihtiyacımız vardı*. Ve bu ihtiyacı, yine birbirimizin kollarında giderdik.

Onun kollarında uykuya daldığım her gece güzeldi

Benim için; ama bu... Bu gece destansıydı. Yıllarca hafızamda kalacaktı. Asla unutulmayacaktı. Ve belki de savaş kalktıgımızda ikimiz de pişman olmazsak, bu gece benim kalma sebebim olacaktı.

Umut... Bu gece benim tek umudum olmuştu. Son umudum.

Bir rüyadan uyanmışçasına açıldı gözlerim. Odanın karanlığına alışmam biraz zaman alsa da, sonunda ufak tefek görüntüleri seçebilir hale gelmiştim.

Neredeydim?

Ne olmuştu?

Rüyada mıydım hâlâ? Yoksa bu rüyanın sonu muydu?

Pat!

"Kahretsin!"

Christopher'ın odanın içinde bir yerlerde küfür ettiğini duyunca, hızla başımı çevirip, yatağın ona ait kısmına baktım. Boştu. Soğuktu.

Parmaklarımla sıkıca göğüslerimin üzerini kapatan yatak örtüsünü tutarak, yattığım yerden doğruldum. Christopher'ı görmem gerekiyordu. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Neden yatakta değildi? Bu kadar çabuk mu pişman olmuştu yani?

"Christopher?" Sesimin ağlamaklı çıkmadığını umuyordum. Bunun için çok uğraşmışım. Eninde sonunda ağlayacaktım ama onun önünde olmazdı.

Karanlıkta gözlerimi kısıarak onu daha net bir şekilde görmeye çalıştım. Giyinmişti. Gerçekten giyinmişti. Krem rengi pantolonunu ve gömleğini üzerine geçirmekle kalmamış, bir de üzerine ceketini geçirmişti. Sanki... Sanki bir yere gidiyor gibiydi.

"Özür dilerim. Sen... Sen uyumaya devam et."

Gerçekten de uyuyabileceğimi mi düşünüyordu? Pişmansa bana bunu şimdi söylemeliydi. Açık, net ve direkt olarak! Ben zaten böyle olacağını en baştan kabullenmiştim. Bunu bile bile olmuşum onunla. O pişman olabilirdi ama ben asla pişman değildim.

Yine de merak ettiğim bir şey vardı. "Nereye gidiyorsun?"

Kendi odasından mı kaçıyordu yani? Zaten sabah uyandığımda isterse hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi söyleyecektim ona. Birkaç saatlik huzurlu uykuyu da mı çok görmüştü? Biraz daha kalsaydı... Yanımda olsaydı...

"Ben... Dışarı gidiyorum. Biraz hava almam gerek."

Hava alması gerekiyordu, öyle mi? Yoksa sadece pişman olduğunu söyleyemeyecek kadar korkak mıydı? Böyle davranması her şeyi daha da kötü bir hale getiriyordu. Umutlarımın boşa çıktığını görmek beni zaten yeteri kadar yıpratmıştı. Bir de öyle kaçır gibi gidiyordu ya...

"Bu saatte mi? Chris eğer bu odada kalmam senin için çok tuhafsa gidebilirim. Sorun değil. Anlıyorum. Bir hata olduğunu düşünüyorsun; ama kendi odandan kaçmana gerek yok."

"Kaçmıyorum!" diyerek hızlı bir şekilde savundu kendini. Kaçmıyorsa, ne yapıyordu o zaman? "Ben sadece... Alışkın değilim?"

"Neye?"

"Şey... Sonrasında... Ben kadınlarla uyumaya alışkın değilim işte." Benimle uyumuştum ama? "Yani onlarla... Onlarla birlikte olduktan sonra... Ben... Hep onlar uyduktan sonra gider ve yürüyerek eve dönerim. Biraz hava almak için. Şimdi... Şimdi bu durum biraz tuhaf çünkü evim burası ve..."

Ve ben sadece yatağındaki herhangi bir kadındım... Sanırım en çok canımı yakan da bu olmuştu. Pişman

olacağını elbette biliyordum; ama bana yattığı kadınlar-
dan herhangi biriymişim gibi davranıp kaçıp gideceğini
hiç tahmin etmemiştim.

Ve o an, acı gerçekten sert bir şekilde çarpmıştı yüzü-
me. Ben onun öpücüğünün ve dokunuşun büyüünde
kaybolmuşken, ona tahtaya atacağı bir çentikten başka
bir şey ifade etmemiştim. Yaptığı skarlardan biriydim
sadece. Şimdi karşıma geçmiş bana onlarla yattıktan
sonra, çıktığı kadınları yataklarında yalnız bırakıp kaç-
tığını ve yürüyerek eve döndüğünü söylüyordu. *Hava
almış oluyordu*. Burada havasını alan tek bir kişi vardı. O
da bendim.

Onun pişman olmasından fazlasıydı bu. Çünkü o an,
beni bırakıp arkasını bile bakmadan o odadan çıkıp git-
tiği an, ben de pişman olmuşum.

12. Bölüm

Chris'in gidişinin ardından, kendimi tam anlamıyla ölü gibi hissetmeye başlamıştım. Beynimin yapmamı söylediği, ezberlenmiş hareketlerle çıktım yataktan. Üzerimi hızla giyindim ve odama uğramadan direkt olarak alt kata, banyoya indim.

Duş başlığından akan soğuk suyun altında öyle uzun süre kalmıştım ki, bir süre sonra duygularım gibi, duyularımda hissizleşmişti. Tek bir damla bile düşmemişti gözlerimden, düşün altında geçirdiğim dakikalar boyunca. Tek bir damla bile acımla birlikte akıp gitmemişti; ancak ne zaman odama çıkıp soğuk yatağıma, üzerimde bornozumla birlikte, tek başıma uzanmıştım, o zaman acı hissedilmeye başlamıştı. Hani eliniz yanar da ilk başta almazdınız ya acısını, bana da öyle olmuştu. Kalbim yanmıştı ama acısını ilk başta almamıştım. Ne zaman yalnızlık sarmıştı etrafımı, o zaman avaz avaz kıvranmaya başlamıştım. O gece bir kez daha uykuya dalmam oldukça zor olmuştu. İlk kez uyuduğumda hissettiğim huzurdan eser yoktu. Ağlamış ağlamış ve sonunda yorgunluktan sızmıştım.

Sabah kalktığımda, gözlerim yerlerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Her bir kemiğim ayrı ayrı sızlıyordu. Başımda öyle kuvvetli bir ağrı vardı ki sanki bi-

rileri beynimde kazı çalışması yapıyordu. Şarap benim için şişede değil, kadehde durduğu gibi durmuyordu.

Evden uzaklaşma ihtiyacıyla, sürünerek yataktan kalkmış ve dolabımın karşısına geçerek, bulduğum ilk eşofman takımını giyinmiştim. Güzel olmak bugün istediğim son şeydi. Kendimi güzel bile hissetmiyordum ki!

Yine aynı şekilde sürünerek odamdan çıktım ve hayattan bezmiş adımlarla yavaşça indim merdivenlerden aşağıya. Merdivenleri inmeyi bitirdiğimde, gözüme ilk takılan şey salondaki tüm o hazırlığın kaldırılmış olmasıydı. Etraf toparlanmış, kirli tabaklar yıkanmış, yanmış mumlar yenileriyle değiştirilmişti. Sanki sihirli bir değnek değmiş ve dün gece hiç yaşanmamıştı; ama ben öyle hissetmiyordum. Dün gecenin tüm ağırlığını omuzlarımda taşıyordum.

Gözüme ikinci çarpan şey ise Christopher olmuştu. Üzerinde bir battaniye, salondaki koltuğun üzerine, kıyafetleriyle birlikte uzanmıştı. Bir kolunu başının altına almış, düşünceli bir şekilde tavanı izliyordu; fakat varlığımı hissetmiş olacak ki bakışları bir anda benimle buluştu.

Pişman olmasını anlıyordum ama dün gecenin onun için hiç mi anlamı yoktu? Tüm izlerini silecek ve kendi yatağına dönemeyecek kadar mı kötü hissetmesine sebep oluyordu o güzel dakikalar?

Tekrar ağlamaya başlamadan bu evden gitmem gerekiyordu. Öfkeyle döndüm arkamı ve kapıya doğru ilerledim. Aynı öfkeyle açtım kapıyı ve ileriye doğru bir adım attım. Sonra durdum. Madem bir felakete gidiyorduk ve madem tek yanan bendim, o zaman ateşi biraz daha körükleyecektim.

Kapıyı ardımdan açık bırakıp, puan tablosunu astığımız köşeye doğru ilerledim ve çentik atmak için kullandığımız kalemi elime aldım. Ona ait olmak isterken sadece basit bir kadın olmuşum hayatında. Hiçbir şeyi

olmamayı tercih ederdim. Eğer onun için tek gecelik, öylesine bir ilişki olacaksam, onun hiçbir şeyi olmak istemiyordum; ama ben buydum. Tahtadaki çentik... Onun savaşta benim cepheme attığı bomba ve aldığım en ağır yenilgi!

Bir çentik attım onun tarafına. Sonra da kalemi öylece fırlattım.

Evden içimde patlamaya hazır duygularla çıkıp git-
tiğimde, aklımda kalan tek hatıra bana dehşetle bakan
gözleri olmuştu.

Long Beach'ten Beverly Hills'e giden tüm yol boyunca ağladım. Otobüste beni izleyen tuhaf bakışlar umurunda bile olmamıştı. En fazla ne kadar sefil gözüküyordum ki? Olduğumdan daha fazla sefil gözükemezdim. Bundan kesinlikle emindim.

Müzik dinleyemiyordum. Çünkü o aptal şarkıların bana Christopher'ı ve dün geceyi hatırlatan sözlerini duymaya dayanamıyordum. *Katlanamıyordum.*

Camdan dışarıyı dahi izleyemiyordum; çünkü ne zaman el ele yürüyen bir çift görsem aklımı kaçırarak gibi oluyordum.

Ben dün gecenin güzel bir anı, özleyeceğim bir his olmasını beklerken, sanki katilim olmuştu. Anılar başımda Azrail gibi dikiliyordu. Işığı görüyordum... Ama maalesef bu sefer Christopher'ın yüzünde değil.

Onun kalbini istemiyordum. Bana sadece '*Kalbimden uzak dur Liz*' demesi gerekiyordu; ama o '*Dur de bana!*' demişti. Diyemeyeceğimi bile bile... Bir ilahi gibi dökülmüştü adım dudaklarından. Gece boyunca aşk sözcükleri fısıldamıştı kulaklarıma.

Sonra yine, sanki benimle alay edermişçesine kalbimin kırık parçalarının üzerinde tepinip gitmişti. Bunla-

rın hepsi benim suçumdu. Ben izin vermiştim olayların bu hale gelmesine. Ve şimdi cezasını çekiyordum.

Beverly Hills'de inip, neredeyse koşar adımlarla aştım Tina'nın evine giden yolu. Evde olup olmaması umurumda değildi. O ve Steven'dan başka kimseyle konuşamazdım. Gerekirse Steven'ın evine gidip o ikisini birbirinden kerpetenle ayırırdım.

Uzun uzun bastım zile. Lanet kapının bir an önce açılmasına ve en yakın arkadaşımın beni sımsıkı sarmasına ihtiyacım vardı. Çünkü Christopher beni bir başıma, yatağında bırakıp gittiğinden beri düşüyordum ve hangi dala tutunmam gerektiğine karar veremiyordum.

"Bayan Liz?" diyerek yüzünde şaşkın bir ifade ile açtı kapıyı Tasha.

"Tina evde mi Tasha?"

"Evet, Bayan Tina yukarıda uyuyor ama..."

Amasını duymam gerekmiyordu. Onun ve kimin geldiğini görmek için kapıya çıkan Hera'nın yanından koşar adımlarla geçtim ve hızla merdivenleri tırmanıp, Tina'nın odasına ulaştım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, Tina'yı Steven'ın kollarının arasında kıvrılmış uyurken bulmuştum. Harika! Onların bu sevimli hallerini görmeye gerçekten çok ihtiyacım vardı!

Kapıyı arkamdan kapattım ve yatağın kenarına oturup, Tina'yı hızla dürtmeye başladım. Uyandırılmaktan nefret ederdi ama bu acil meselelerin en aciliydi.

"Ne oluyor?" diyerek, kızgın bir ifade ile gözlerini açtı ve bakışlarını bana ve ağlamaktan ölü balıkgözü gibi şişmiş gözlerime dikti. "Liz? Aman Tanrım ne oldu? Hasta mısın? Kaza mı geçirdin? Sizinkiler mi? Chris mi? Kim? Ne oldu söylesene?"

Eğer nefes alıp konuşmama izin verirse, söyleyecektim. Steven da uyanmış, endişeli bakışlarını üzerime dikmişti.

“Ben...” Başka hiçbir şey söyleyecek gücüm yoktu. Kendimi Tina’nın kollarına attım ve hiçbir şey söylemeden öylece, hıçkır hıçkır ağlamaya başladım.

Londra’ya gitsem bile artık eskisi gibi olabilecek miydim? Bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi geliyordu. Sanki güneş bir daha doğmamak üzere batmıştı ve ben sonsuz bir karanlığın ortasında hapsolup kalmıştım.

“Beni korkutuyorsun Liz! Hadi anlat bize ne oldu?”

Nasıl anlatacaktım ki? Değil kelimelerle ifade etmek, düşünmek bile bana acı veriyordu.

“Dün... Dün eve gittim ve sonra... O çok tatlıydı... Ben... Biz... Ah Tina! Ben hiç böyle olacağını hayal etmemiştim. Pişman olacağını tahmin etmiştim ama böyle yapacağı...”

Daha fazla konuşmama gerek kalmamıştı. Ayrıntıları bilmese de, olayın esas noktalarını anlamıştı. Christopher’la yatmışım ve o, ben ucuz bir kadınmışım ve yaşadığımız anlamsız, tek gecelik bir ilişkiymiş gibi, çekip gitmişti.

“Böyle bir şeyi nasıl yapar aklım almıyor! Sana nasıl böyle davranır? Nasıl bir pislik bu? Önce seninle yatıp sonra da sana bir paçavraymışsın gibi davranamaz!”

Bu sözlerin bana yardımcı olması mı gerekiyordu? Yani beni sakinleştirmesi filan? Eğer öyleyse, bu yöntem bende kesinlikle işe yaramıyordu. Yeni bir metot geliştirse iyi ederdi.

Tina’nın aşırı tepkisinin beni daha da kötü yaptığını fark eden Steven, onu sakinleştirmek için araya girdi. “Abartmaktan hoşlandığını biliyorum; ama tepkilerini minimum manyaklık seviyesinde tutarsan, bence ona daha çok yardımcı olabilirsin.”

Katılıyordum. Minimum manyaklık seviyesi... Artık o Tina için her ne ifade ediyorsa?

"Özür dilerim, Lizzy! Sadece... Ah! Çok kızgıyım. Tüm bunları yaşamayı hak etmedin."

Hak etmemiştim, değil mi?

"Chris aptalın teki," dedi sesinde hafif bir gülümsemeyle.

"Ve sersem," diyerek ekledi Steven.

"Ve öküç," diyerek bir ekleme de ben yaptım.

"Eğer ağzımızı bozmaya başlayacaksan ben çok güzel hakaretler biliyorum," diyerek son sözü koydu Tina. Son sözdü çünkü şu anda hiçbirimiz onun aşırı yaratıcı hakaretlerini dinleyecek durumda değildik.

O kadar yorgundum ki, bir süre sonra ağlarken, Tina'nın omzunda sızıp kaldığımın farkına bile varmamıştım. Rüyamda, Christopher'ın etrafını saran bir kadın çemberinin parçasıydım. Christopher elinde bir kalemle geziyor ve hepimizin alnına sırayla çarpı işareti atıyordu. Sıra bana geldiğinde arkama bakmadan kaçmış ve sonra da çılgılık atarak uyanmıştım.

Tina bana sızıp kaldığımı anlattı uyanır uyanmaz. Steven evine gitmiş, o da benimle birlikte uyumaya devam etmişti; ama şimdi saat neredeyse dörde geliyordu ve o bile bu kadar çok uyuma yeteneğine sahip değildi.

"Gitmemen için hiçbir neden kalmadı değil mi geriye?" diye sordu bana.

Benden geriye hiçbir şey kalmamıştı ki, gitmemem için bir neden kalsın.

"Değil onunla aynı evde yaşamaya, aynı şehirde olmaya bile dayanmam artık. Bu olanlar... Çok ağır Tina."

Ne zaman artık nefes alabiliyorum diye düşünsem, o iki el yine boğazımı sarıyordu. Ne zaman tam kalbimin yaraları kanamayı bıraktı desem, tekrar tekrar inciniyordum. Böyle yaşamaya daha ne kadar devam edebilirdim ki?

“İki gün sonra gidiyorum ve en çok korktuğum şey onunla küs ayrılmakken, şimdi birbirimizin yüzüne nasıl bakacağız onu düşünüyorum. Eninde sonunda eve dönmem gerekecek ve bu sefer ne kahvaltıyla ne de çok lezzetli tatlılarla kandıramaz beni. Onlar bir evi paylaşan iki insanın arasındaki problemleri çözmek için yeterli yöntemlerdi ama artık... Biz artık o iki insan da değiliz.”

Tina moralimi yerine getirmek için beni yataktan kaldırmış ve sanki makyaj yapmaktan çok anlıyormuş gibi beni aynanın karşısına geçirmişti. Biraz kendimi toparlarsam, daha iyi hissederdim çünkü... Yüzümü biraz renklendirdikten sonra beni devasa giyinme dolabına doğru sürüklemişti. Eşofmanlarımı adeta parçalarcasına üzerimden söküp almış, daha şık bir şeyler giyinmeme sebep olmuştu. Ayrıca kıyafetler bende kalabilirdi; çünkü zaten o yarısını giymiyordu...

Makyaj ve kıyafet tamam ama iş saçımı yapmaya gelince ona dur demem gerekmişti. Çünkü düzleştirici ve Tina ikilisi beni ciddi anlamda korkutuyordu. Tamam, eskisine göre daha şık giyiniyor ve makyaj yapıyordu; fakat bütün bunları yapmaya başlayalı daha bir yıl bile olmamıştı ve zaten az miktardaki saçımı onun eline emanet edecek kadar da delirmemiştim. Bu yüzden düzleştiriciyi elinden aldım ve bana verdiği komutlar doğrultusunda saçlarımdaki kırıksıklıkları düzleştirdim.

“Gördün mü? Sana biraz kendini toparlarsan daha iyi hissedeceğini söylemiştim. Şimdiden yüzüne renk geldi.”

“Onun sebebi yüzüme sürdüğün on kilo allık olmasın? Cidden Tina, tüm bunlara ihtiyacım yok. Sadece yorgun hissediyorum o kadar. Eve gitmeden önce birkaç saat daha burada oyalansam bana yeter.”

“Meydanı o serseriye bırakma! Yaptığı hatayla yüzleşmeden öylece kaçamaz!”

Ben hatalarımla yeteri kadar yüzleşmiştim ve başkalarının kendi hatalarıyla yüzleştiğine şahit olmayı pek de arzulamıyordum.

İki gün... İki gün sonra bu ülkeden gidecek ve Christopher'ı bir daha görmeyecektim. O isterse ben gittikten sonra hatalarıyla kendi kendine yüzleşebilirdi.

Ben orada daha çok zaman geçirmek isteyince, otomatik olarak benim akşam yemeğine kalmama karar verilmişti. Hera bir ara gelip bizi kontrol etmiş, iyi olup olmadığını sormuştu. Tabii Christopher'la aramda her şeyin iyi olup olmadığını kontrol etmek için ağzımı da aramıştı. Sonuçta, aklımı başıma getiren kişi oydu. Şimdi düşünüyordum da salağa yatmak her açıdan daha eğlenceliydi. Sonuç olarak Hera ağzımdan laf alamayınca yemeğe kalmam için ısrar etmişti ve ben de eve dönmek istemediğim için tamam demiştim.

Yemek saat sekizdeydi. Sekize yirmi dakika filan kala, Steven geri dönmüştü. Anlaşılan Hera kalabalık bir yemek yiyelim istiyordu ve bu yüzden Steven'ı geri çağırmıştı. Benim için fark etmezdi. Hem, belki en yakın arkadaşlarımla mükemmel ilişkisini izlemek kafamı dağıtırdı. Ya da sinirimi bozardı. Bekleyip görecektik.

"Daha iyi misin?" diye sordu Steven elleriyle omuzlarımı sımsıkı tutarak.

İyi anlayışının ne olduğuna bağlıydı. Eğer onun iyiden anladığı, üzerinden kamyon geçmiş gibi hissetmekse, tahmin edemeyeceği kadar iyiydim.

"Londra'ya gidiyorsun. Yeni bir hayata başlayacaksın. Üstelik bahar tatili boyunca kendini odana kapatıp istediğin kadar romantik film izleyebilirsin. Bunu düşün ve seni ne kadar parlak bir geleceğin beklediğini gözlerinin önünde canlandır."

Filmler, ben ve dondurma... Londra'ya taşınmak o kadar da kötü bir fikir değildi galiba. İlk üç ayımı deli gibi şişmanlayarak geçirir, sonra yaz tatilinden önceki

iki ay boyunca, canım çıkana kadar diyet ve spor yaptım. Yaz tatilinde de İtalya'ya gider, birkaç İtalyan erkeğin kalbini kırardım. Erkeklerin benim kalbimi kırdığı yetmişti artık. Biraz da benim kalp kırma zamanım gelmişti!

Steven beni kendine doğru çekti ve asla sahip olmadığım abiymişçesine sımsıkı sarıldı bana. "Her şey iyi olacak Lizzy. Sen iyi olacaksın. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin sen."

"Aslında tanıdığın en güçlü insan benim ama sırf Tina canına okumasın diye bunu itiraf edemiyorsun."

"Tina'nın intikam almak konusunda hepimizden daha acımasız olduğunu göz önünde bulundurursak..."

Tabii Tina, o orada yokmuş gibi hakkında atıp tutmamızdan hoşlanmamıştı doğal olarak. Yastığını eline alıp dakikalarca bize onunla vurmuş ve ondan özür dileyene kadar da bize işkence etmeye devam etmişti. Bazen ondan korkuyordum. Ne zaman ne düşündüğü ya da ne zaman ne yapacağı belli olmuyordu. Onu aşırı denge-sizlikten gözaltına almaları gerekiyordu.

Tina bizimle uğraşmaktan vazgeçtiği sırada, alt kat-tan zil sesi duyuldu. Sofradaki tabak sayısı artıyordu.

"George olmalı," diyerek fikir yürüttü Tina. "Tam da onun eve dönüş saati. Biz de aşağı inelim mi artık? Çok açım ve ben açken hoş şeyler olmadığını ikiniz de çok iyi biliyorsunuz."

Bilmez miydik?

Steven, Tina ve ben, Tina'nın odasından çıkıp merdivenlere yöneldik ve merdivenlerden aşağıya inip, yemek odasına doğru yol aldık.

Kapı çaldığında, masaya bir tabak daha ekleneceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. İki tabak daha eklenmesi gerekiyormuş. En azından Tina tahmininde haklı çıkmıştı. George gelmişti; ama gelirken yanında yeğenini

de getirmişti. Hani benim şu kaçırmaya çalıştığım sersemim...

Christopher gözlerini dikmiş tuhaf, beklenti dolu bir ışıkla bakıyordu bana. Daha ne bekliyordu benden? Canımı da mı istiyordu? Canımı isterse ona seve seve vereceğimi henüz kavramadıysa bile, bu isteğinden sonra kavratacağına oldukça emindim.

“Liz yemeğe kalmaya kabul edince,” diyerek konuşmaya başladı Hera. Anlaşılan bir açıklama yapma ihtiyacı duymuştu. “Ben de George’u arayıp, gelirken Christopher’ı da almasını söyledim. Ne zamandır görüyordum onu zaten.”

Aman ne iyi yapmıştı!

Hera yüzünde keyifli bir ifadeyle, tek tek hepimizi sandalyelerimize oturttu. İlk önce beni Christopher ve Tina’nın arasına oturtmak istemişti ancak Steven’in bir anda korumacı bir abi gibi davranacağı tutmuş, Chris’in yanında kendisi oturmak istediğini söyleyerek, onunla arama mesafe koymuştu. Steven şu andan itibaren bu dünya üzerinde en sevdiğim insandı.

Amcası Christopher’ın yanına oturmuştu ve Hera da kocası ve kızının arasında oturuyordu. Yuvarlak yemek masasının etrafında oturmuş, Hera’nın yemeklerimizi servis etmesini bekliyorduk. Yemekte tavuk vardı. Ve Hera’nın inatla sakladığı sürpriz bir tatlı.

Tasha yemekleri servis edip geri çekildikten sonra yemek salonunu insanın tenine batan bir sessizlik sardı. Benim konuşmaya yetecek kadar enerjim yoktu. Christopher da dilini yutmuş gibi görünüyordu. Zaten söyleyeceği her şeyi dün gece söylemişti.

Masadaki herkes gözlerini dikmiş bize bakıyor ve sanki her an olay çıkarmamızı bekliyordu; ama onunla tartışmayı çok uzun zaman önce bırakmışım ben. Savaşmak yerine *sevişmeyi* tercih etmişim; ancak gördüğünüz üzere o da pek işe yaramamıştı.

"Tavuk çok lezzetli olmuş anne," diyerek konuşmaya başladı Tina. Sessizliği bir şekilde bozmaya çalışıyordu anlaşılan.

"Afiyet olsun tatlım. Senin çok sevdiğini bildiğim için, Tasha'yla birlikte özel olarak yaptık."

Ve sonra yine sessizlik... Görüyorsunuz ya bir konuşmanın uzaması için masadaki herkesin aynı enerjiye sahip olması gerekiyordu. Birinin bile ruh hali kötü olduğu zaman, bu bütün topluluğu etkiliyordu.

"New York'a ne zaman dönüyordunuz?" diye sordu bu sefer George.

"Aydın üçünde," diye cevapladı Steven. "Çok fazla ders kaçırmadan dönmek istiyoruz."

Ardından yine sessizlik çökmüştü masanın üzerine. Ne yaparlarsa yapsınlar muhabbet ilerlemiyordu. Bu yüzden son çareyi yemekleriyle ilgilenmekte buldular; ama ben onu da yapamıyordum. Yuttuğum her lokmayı, aynı şekilde kusmak istiyordum.

Adeta bir işkenceye dönen yemek faslı bittiğinde, sıra tatlıya gelmişti. Sürpriz tatlının ne olduğunu bilmiyordum; fakat Hera tatlısına çok güveniyor gibi duruyordu. Öyle ki yemek salonundan mutfağa doğru adeta küçük çocuklar gibi sekerek gitmişti. Birkaç dakika sonra, elinde üzeri bol kremayla kaplı bir tatlı ve arkasında Tasha ile birlikte yemek salonuna geri döndü. Tasha ve Hera sırayla tatlı tabaklarını dağıtıp, tatlıları özenle tabaklarımıza servis ettiler. Tasha salondan çıkıp, Hera yerine oturduğunda, herkes en az onun kadar heyecanlıydı tatlı için. Hera ise tatlı hakkındaki yorumlarımızı sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bu tarifi yeni buldum. Tamamen kendi tasarımı olan bir tatlı. Adına daha karar vermedim ama sizlerin, özellikle senin Tina, yorumlarınızı bekliyorum."

Açıkçası benim için pek de fark etmiyordu. Tatlı çok güzel görünüyordu ve ben şu an depresyonu dorukları-

na kadar yaşıyordum. Tatlıdan daha çok ihtiyacım olan tek şey, Christopher'ı tokatlamak, hatta ona ciddi bir fiziksel zarar vermektir; ama tam taşınma arifesinde tutuklanmak istemediğim için şimdilik bu plan rafa kaldırılmıştı. O yüzden tatlı yiyip kilo alacak ve depresyondan kurtulacaktım. Bilimsel bir şeydi bu. Her şeyin girdiği kadarı geri çıkardı. Ne kadar kalori girerse, vücuttan o kadar mutsuzluk çıkıyordu.

Hera'nın tatlısından bir dilim aldıktan sonra, bu tatlının bu gece beni mutlu sona ulaştıracağına kesinlikle emin olmuştum. Tatlı gerçekten de harika olmuştu ve ben önümdeki dilimi adeta onunla aşk yaşayarak mide-me indirmiştim. Tamam, beyaz çikolatalı ıslak kekin yanında solda sıfır kalıyordu; ama kesinlikle ondan sonra favori tatlım bu olmuştu. Ya da ben depresyon zehirlenmesi geçirdiğim için böyle düşünüyordum.

"Biraz daha tatlı alabilir miyim?" diye sordum Hera'ya yüzümde sevecen bir gülümsemeyle. Elbette alabilirdim. Bir tabak daha demek, tatlı beğenildi demekti. İkinci tabağımı da aynı aşkla yedim.

Her bir lokmanın tadını yavaş yavaş çıkardım. Eve giderken dondurma almayı unutmamam gerekiyordu. Depresyonumu biraz da odamda kendime acıyarak yaşamak istiyordum.

Tatlının bana kendimi iyi hissettireceğini düşünmüştüm; ancak salona geçerken kendimi tuhaf şekilde kötü hissetmeye başlamıştım. Duygusal bir şey değildi bu. Daha çok... Midemin içinde bir domuz çamur banyosu yapıyor gibiydi. Mideme çamuruyla birlikte gelmişti. Tenim yanıyordu ve kalp atışlarım tuhaf şekilde hızlanmaya başlamıştı. Bu belirtiler bana çok tanıdık geliyordu ama beynim öyle uyuşmuştu ki nereden tanıdık geldiklerini bir türlü çıkaramıyordum.

Salondaki koltuklara oturup sohbet etmeye başladığımızda, ben muhabbetten tamamen kopmuş durum-

daydım. Aslında odaklanmak istiyordum; ancak tuhaf bir şekilde kulaklarım uğulduyordu ve ben hiçbir şey duyamıyordum. Ne oluyordu bana?

"Liz?" Bu duyduğum Tina'nın endişeli sesiydi. Yani sanırım. Tam olarak emin değilim.

"Anne? Tatlının içinde tam olarak ne vardı?"

Bu o kadar da önemli miydi? Tatlı muhteşemdi. Annesine teşekkür edip çenesini kapaması gerekiyordu. Resmen hayatımı kurtarmıştı. Eğer bu kadar tuhaf hissetmeseydim, ben de ona teşekkür edebilirdim ama üzerimde adlandıramadığım tuhaf bir ağırlık vardı.

"Şey... Un, yağ, yumurta, çikolata ve yer fıstığı."

Tamaaammm! Şimdi tanımuştım belirtileri!

"AMAN TANRIM! Biriniz hemen ambulans çağırın!"

Anlamayanlar için alt yazı geçmek istiyordum. Benim yer fıstığına fena halde alerjim vardı. Yani Hera'nın tatlısından iki tabak yerine bir avuç fare zehri yesem, o da aynı etkiyi bırakırdı üzerimde.

Son hatırladığım, birkaç endişeli sest; ama görüntüler gerçekten çok bulanıktı. Önce görüntüler gitmiş ve uğultular kalmış ve sonra uğultular da silinirken, karanlık beni tamamen kollarına almıştı.

Bip!

Su! Su içmem gerekiyordu.

Bip!

Biri bana bir bardak su verecek miydi?

Bip!

Bu seste neydi? Ben su istiyordum!

Gözlerim yavaşça açılırken, uzun süre boyunca ışığa uyum sağlamak istercesine onları kapatıp açtım. Beyaz bir odadaydım ve etrafımdaki tüm tuhaf ıvır zıvırlara bakacak olursak, bu bir hastane odasıydı.

Kahretsin! Yer fıstığı alerjim yüzünden hastaneye kaldırılmış olmalıydım. Boğazım çok acıyordu ve nefes almak bile başımdaki ağrının artmasına sebep oluyordu.

Bir yerlere vurmak ya da birilerini çağırabileceğim bir düğme bulmak adına dönmeye çalıştım; ancak vücudumdaki tüm kaslar tutulmuştu. Alerjim kas ve sinir sistemimi etkiliyordu. Normal insanlar gibi kabarıp kızarmama sebep olmak yerine, ölümcül bir hastalık gibi saldırıyordu vücuduma.

Ben hareket etmeye çalışınca ağrıyan kaslarımı etkiyle, refleks olarak acıyla inledim. Boğazımdan çıkardığım acı inleme sesine karşılık panik dolu mırıldanmalar duyana kadar, odada yalnız olmadığımın farkında değildim.

Christopher!

Christopher, yatağın karşısındaki bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Anlaşılan sızıp kalmış ve ben ses çıkarınca uyanmıştı.

“Liz! Uyanmışsın! İyi misin? Bir yerin ağrıyor mu?” Hızla kalktığı yerden doğruldu ve adeta uçarak yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. “Nasıl endişelendiğimi sana anlatamam! Sana bir şey olacak diye öyle korktum ki!”

Korkmuş muydu gerçekten? Hayır! Artık gerçekten de bu soruların cevaplarını bilmek istemiyordum. Söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Tek istediğim onu hayatımdan çıkarmak ve tamamen yeni bir hayata başlamak. Sözlerinin bana hiçbir şey ifade etmediği, canı istediğinde kalbimi kırıp çekip gitmediği yeni bir hayata ihtiyacım vardı benim.

“Herkes nerede?”

Sesim zar zor çıkıyordu. Boğazım kurumuştı ve sert bir yumru oraya çöküp kalmıştı.

“Amcam Hera’yı eve götürdü. Onun tatlısı yüzünden hastanelik olunca kendini çok kötü hissetti. Tina’nın

da her şeyi ne kadar abarttığını biliyorsun. Hemşireleri çileden çıkardı. Bir de beni her an katletmek ister gibi bir hali vardı ve onu psikiyatri servisine yatırmak zorunda kalmadan önce kahve içip hava alması için Steven onu bahçeye çıkardı.”

Aslında, Tina’nın onun canına okuduğunu görmeyi gerçekten isterdim. Bu günümü aydınlatırdı.

“Çok korktum Liz! Neden yer fıstığına alerjin olduğunu bilmiyorum? Ya evde yemek yaparken yer fıstığı kullansaydım?”

“Hakkımda gerçekten ne biliyorsun ki zaten?”

Son zamanlarda çenesini kapatmak için ne söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Öyle bir susturuyordum ki onu, bir daha konuşacak ne yüzü kalıyordu ne enerjisi.

“Eve gitmek istiyorum. Ve su. Lütfen!”

Lafımı ikiletmedi. Doktorla konuşmak üzere odadan hızla çıktı. Onun gidişinin ardından bir hemşire gelmiş ve bana suyumı vermişti. Beş dakika sonra da doktor gelmişti. Aslında beni gece boyunca hastanede tutmak istediği ile ilgili bir şeyler saçmalamıştı ama gerçekten ilgilenmiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Sonunda kazanan taraf ben olmuştum ve hızla işlemleri halledip, hastaneden çıkmıştık. Şansıma Steven Tina’yı çoktan eve götürmüştü. Gerçekten onun aşırı tepkileriyle uğraşacak halde değildim. Eve gidip uyumak ve dinlenmek istiyordum.

Eğer onun yanında olmak bana böyle acı veriyor olmasaydı, Christopher’dan bu gece bana sarılmasını isterdim; ama onun kollarının arasına giremezdim. Sabah yine öylece çekip gideceğini bile bile yapamazdım. Üstelik ona hâlâ çok ama çok kızgındım. Yine de şanslı olduğu bir nokta vardı. Ona kendime kızgın olduğumun yarısı kadar bile kızgın değildim.

Eve girdiğim anda, dizlerimin üzerine çökmek ve hüngür hüngür ağlamak için inanılmaz bir istek duymaya başlamıştım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Hiçbir yere bakmadım ve doğruca odama çıktım. Christopher da gölgem gibi peşimde dolanıyordu. Ben yatağıma uzanana kadar kaldı yanımda. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya uğraşmamıştım bile. Sadece uyumaya ihtiyacım vardı.

Christopher, odadan çıkmadan önce sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı yüzüme. Sanki kelimeler dudaklarının ucundaydı ama bir türlü söyleyemiyordu.

"Liz, ben..." Sen ne? Konuşmaya başlamıştı; ama o cümleyi tamamlayamayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Onun hiçbir zaman söyleyecek bir şeyi yoktu. Her zaman boştu. Her şeye karşı bomboş...

"İyi geceler," dedi Christopher, cümlesini tamamlamaktan vazgeçip odadan çıkmadan önce. Sonra ışığı kapattı ve beni bir kez daha yalnızlığın kollarına bırakıp gitti.

Ben de tekrar karanlığa saklandım. Daha ne kadar bu karanlıkla arkadaş olacaktım?

Sabah kendimi çok daha iyi hissederek başladım güne. Hastanede bana taktıkları serum işe yaramıştı. Alerjinin tüm etkileri geçmişti. Sağlığım gayet yerindeydi yani. Tek sorunum akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı bilmememden kaynaklanıyordu. Bu yüzden yine spor bahanesiyle sorunlarımdan ve sorunumun iki ayaklı kaynağından kaçmaya karar verdim.

Koşarken giymeyi tercih ettiğim taytı ve atletti üzerine geçirip, kapüşonlunun fermuarını boğazıma kadar çektiğimde daha kahvaltı bile yapmamıştım. Koşu ayakkabılarımı da ayağıma geçirip odamdan çıktım. Bir

elimde telefonum, diğer elimde koşarken telefonumu koluma sabitlemek için kullandığım kılıfım vardı. Ve bilin bakalım ne? Evet, mutfaktan yine yemek kokuları geliyordu. Bu numaranın artık ucuzladığını düşünen tek kişi ben miydim? Ayrıca bir hata yaptığını düşünüyorsa, bundan kaçmak yerine bir erkek gibi o hatayla yüzleşmeliydi. Bana kahvaltı hazırlayıp konuyu kapatmaya çalışmak, resmen kaçmaktı ve açıkçası ben olanları bir hata olarak adlandırmıyordum. Çok güzeldi... Tek hatam, onun bu kadar umursamaz olacağını tahmin edememektir.

Merdivenlerden inip çıkış kapısına yönelirken, mutfğa doğru dönüp bakmamıştım bile. Ne yaptığıyla ilgilenmiyordum. Her ne kadar mutfaktan harika kokular gelse de...

"Liz, bekle..."

Ama Christopher öylece çıkıp gitmeme izin verecek gibi değildi. İlla ki bir şeyler söyleyip sinirimi bozacaktı.

"Efendim Christopher? Sabah sabah canımı sıkacaksan baştan söyleyeyim, iyileştim ve yumruk atabilirim."

Ona âşık olmam bu konudaki hislerimi değiştirmemişti. Ona kıyamıyor olabilirdim; ama hâlâ ona yumruk atmak istiyordum. Tanıştığımız ilk gün de böyleydi bu, hâlâ da öyle. Yüzüne yumruk yemeyi hak ediyordu. Beni kıskırttığı zamanlara sayardı artık...

"İyileştğini nereden biliyorsun? Dün akşam neredeyse ölüyordun! Bence dışarı çıkmadan önce en azından bir şeyler yemelisin. Kahvaltı hazırladım."

"Vazo kıran kediler gibisin Christopher. Önce kırıp sonra da kendini affettirmek için her zamanki ucuz numaralarına başvuruyorsun; ama farkında değilsen söyleyeyim, kırdığın şey bir vazo değil!" Hafifçe omzumun üzerinden döndüm ve parmağımınla puan tablosunu işaret ettim. "Sen git adını çentik attığın diğer kızlara kah-

valtı hazırla. *Bu çentik* senden kısa zamanda kurtulacağı için çok mutlu."

Sonra kapıyı arkamdan çekip çıktım. Bana kahvaltı hazırlamasını değil, bir erkek olup karşıma çıkmasını ve *pişmanım* demesini bekliyordum ondan. *Bir hataydı, unuttum* da olabilirdi; ama o sadece çekip gitmiş ve umursamamıştı. Bir kahvaltıyla yırtamazdı.

Kılıfı koluma taktım ve koşu listemi oynatıp, koşmaya başladım. En sonunda kendimi kusacak gibi hissetmeye başladığımda neredeyse sekiz blok koşmuş ve müzik listemi dört kere dinlemiştim. Koşu bana gerçekten de iyi gelmişti. Midem için aynı şey geçerli değildi...

Acilen kahvaltı yapmalı ve biraz soluklanmalıydım.

Yolumun üzerindeki bir kafeye girip sipariş vermek üzere cam kenarındaki masalardan birine oturdum. Kolumdaki telefon kılıfını çıkardım ve hızla telefon kilidini açtım.

Christopher'dan dört cevapsız çağrı ve beş mesaj vardı. Vazgeçmek nedir bilmiyordu, değil mi? Hem suçlu hem güçlü dedikleri bu olsa gerekti.

Mesajları hızla tek tek okudum.

Koşu nasıl gidiyor?

Tekrar rahatsızlanmadın, değil mi?

Anlaşılan koşuyorsun.

Hâlâ mı koşuyorsun?

Ben dışarı çıkıyorum.

Ona gülsem mi, yoksa kızsam mı bilemiyordum. Mesajlaşırken bile kaçabiliyordu. Asla cevap alamayacağı mesajlardan bile kaçıyordu.

Tam garsonu çağırmak için elimi havaya kaldırmıştım ki karşımdaki sandalye çekildi. Tam karşımda, oldukça tanıdık bir yüz oturuyordu.

Seth!

"Seth! Vay canına, seni bir daha görmeyi beklemiyordum."

“İddia yüzünden mi?”

İddianın canı cehenneme!

“Hayır sersem...” Tüm içtenliğimle gülümsedim ona. “Los Angeles büyük, Long Beach büyük, seni bir daha nerede görecektim ki? Nasılsın?”

“İyiym. Seni gördüm...” Yüzünde içimi eriten bir gülümseme belirdi. Ne? Başkasına âşıktım ama kör de değildim. “Çok daha iyi oldum Liz. Sen nasılsın?”

Seth ve ben oldukça koyu bir şekilde sohbet etmeye başlamıştık bir anda. O da kahvaltı etmek için gelmişti ve beni görünce gerçekten çok şaşırmişti. Birlikte kahvaltı yapıp, aklımıza gelen veya gelmeyen her konu hakkında konuşmuştuk. Onunla ikinci karşılaşmamdı bu; ancak her ikisinde de onun sohbetinden büyük bir keyif almıştım. Açıkçası şu son birkaç günden sonra bu bana çok iyi gelmişti.

“Demek yarından sonraki gün gidiyorsun ha? Ne yazık, ben de seni yeni yıldan sonra daha sık görürüm diye ümitleniyordum kendi kendime.”

Keşke mümkün olsaydı, belki bir başkasıyla olmak bana iyi gelirdi; fakat şu an böyle bir şeye ihtiyacım olduğu ya da buna hazır olup olmadığımla ilgili ciddi şüphelerim vardı. Zaten yarından sonraki gün taşınyordum da...

Geriye sadece bir günüm kalmıştı. Yarın yeni yıl arifesiydi. Christopher ve ben partiye birlikte gitmek için anlaşmıştık; ancak aynı gece olanlardan sonra bunun mümkün olacağını sanmıyordum.

Seth bütün ısrarlarıma rağmen kahvaltımı ısmarlamıştı. Ben de karşılığında, ona sokağın başındaki kahvecide bir bardak kahve almıştım. Ellerimizde kahvelerimiz, nereye gittiğimizi düşünmeden, konuşa konuşa yürümüştük. Onunlayken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim bile.

Saat öğlene gelirken, artık eve dönmem gerektiğini fark ettim. Daha eşyalarımı toparlayacaktım ve nasıl yetiştireceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Seth yine centilmenlik yapıp beni eve bırakmayı teklif etmiş ve ben de büyük bir zevkle kabul etmiştim; ancak bu sefer benden bir öpücük koparabileceğini sanmıyordum. Cidden, buna kesinlikle hazır değildim.

Evimin önüne geldiğimizde benimle birlikte arabadan indi ve apartman kapısının önüne kadar benimle geldi.

"Bu sefer numaranı almadan bırakmayacağım seni. İletişimi koparmayalım. Ben İngiltere'yi hep çok sevmişimdir. Çok sık da giderim..."

Benden hoşlandığını bu kadar belli etmene gerek yoktu Seth. Herkes benden hoşlanırdı zaten. Christopher hariç. O herkes değil *hiç kimse* olmak üzereydi zaten.

Telefon numaralarımızı değiştirmek üzere kendi telefonumu çıkardığım sırada, Christopher'ın adı ve aradığında çıkan aptal fotoğrafı ekranda belirdi. Bu resmi kendi çekip, kendi koymuştu. Off! Çok yakışıklıydı.

"Özür dilerim," diyerek ondan izin istedim ve cevapla tuşuna bastım.

Beni ne diye arayıp duruyordu ki? Bugün bitmeden canını yakmazsam şanslıydı.

"Efendim gereksiz!" diyerek açtım telefonu. Şu an pek bir gereksizdi de...

"Neredesin? Ben eve geldim ve sen hâlâ yoksun."

"Babamla gizli bir anlaşma filan mı yaptınız? Vasimi sana verdi de benim mi haberim yok? Bana hesap sormazsın Christopher! Canım ne zaman isterse o zaman gelirim eve!"

Tamam, biraz aşırı tepki veriyor olabilirdim; ama hali hazırda ona yeteri kadar kızgınken bir de beni daha fazla çileden çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

"Neredesin? Bir daha sormayacağım!"

Beni tehdit mi ediyordu bir de? Ne sanıyordu kendini? Kim sanıyordu?

"Apartmanın önündeyim ve bana hesap sorup beni tehdit etmenin hesabını birazdan soracağım sana. Kıçını koru! Onu tekmelemek için müthiş bir istek duyuyorum."

Güzel bir gün geçirdiğimde, ilahi bir güç ona gidip 'Git Liz'i kızdır!' filan mı diyordu? Bir gün rahat nefes alsam olmaz mıydı yani?

Christopher'ın telefonun diğer ucunda hareket ettiğini duydum. "Yanındaki kim senin?" diye sordu. Şimdi de beni gözetliyordu. Bu artık sapıklığa girerdi.

"Sanane!"

Daha fazla dayanamadım sersemliklerine. Çat diye kapattım telefonu suratına. Birazdan da pat diye yumruğumu indirecektim o güzel yüzüne.

"Ev arkadaşınla hâlâ anlaşıyor musunuz?" diye sordu Seth. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. Az önceki konuşma onu eğlendirmiş olmalıydı.

"Beni hayattan bezdirmek onun yaşama amacı. Canımı sıkıyor... Neyse, az önce olan şey için üzgünüm. En son numaralarımızı değişiyorduk, değil mi?"

Seth daha geniş bir şekilde gülümsedi ve ona söylediğim numaraları tek tek telefonuna yazdı. Sadece numaramı almakla kalmamış, bir de aradığımda çıkması için olduğunu söyleyerek bir fotoğrafımı çekmişti. Muhtemelen onu asla aramayacaktım; ama yine de bozmadım oyununu. Fotoğrafımı çekmesine izin verdim.

"Hoşça kal Liz. Umarım tekrar karşılaşırız."

O gittikten sonra ben bir süre hayran hayran arkasından bakakalmıştım. Neden Christopher da onun gibi kibar ve düşünceli olamıyordu? Sorunlarımızın yarısı çözüldü.

Seth'in arabası sokağın sonunda görülmeyecek hale gelene kadar bekledim orada. Sonra oldukça yavaş

adımlarla girdim apartmana. Yavaş yavaş merdivenlerden çıktım en üst kata. İçimden bir ses, ev arkadaşım la ciddi bir kavganın beni beklediğini söylüyordu ve ben bir kez olsun içimdeki sesi dinlemek istiyordum.

Sonunda eve girdiğimde, Christopher'ı kapının önünde volta atarken buldum. Peki...

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Kimi?"

"Seth pisliğini!"

Pekâlâ, burada ciddi bir nefret suçu işleniyordu. Kıs-kanmış mıydı? Sanmıyordum.

"Sen onu nereden tanıyorsun ki?"

"Önce ben sordum!"

"Ama soruları hep sen soruyorsun. Bu sefer de ben soruyorum ve eğer canımı sıkacak bir cevap verirsen bu sefer cidden sana acımam Chris!"

Nasıl olsa gidiyordum. Onunla ilişkimin ne kadar bozulabileceği pek de umurumda değildi. Birkaç gün önce onunla kötü ayrılmaktan korkuyordum; ama artık bunun olacağını kabullenmiş ve olayları akışına bırakmış-tım. Hatta biraz da ben körüklüyordum bu yangını.

Derin bir nefes aldı ve öfkeli bir hareketle ellerini be-line koydu. Neye kızmıştı ki bu kadar?

"Onunla ortak bir arkadaşımız var."

"Bana eğer aynı kızla çıktığınızı söylemeye çalışıyor-san, gitmeden önce bu evi yakarım!"

"Niye?" diye sordu yüzünde ukala bir gülümseme ile. "Kıskandın mı?"

Canına filan mı susamıştı? Hâlâ nasıl bu kadar rahat ve duygusuz olabiliyordu? Evet, kıskandım! Bir sorunu mu vardı?

"Seninle uğraşamam Christopher. Git başkalarının canını sık. Sienna'yı ara, Tina'yı ara. Benden uzak dur yeter."

Ona arkamı döndüm. Yarından sonra ona son kez sır-

tımı dönecek ve bir daha asla o güzel yüzünü göremeyecektim. Merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki beni kolumdan yakalayarak durdurdu. Ha yani bu günlük can sıkma ve sinir bozucu olma kotasını henüz doldurmamıştı?

"Onunla çıkmayacaksın, değil mi?"

"Senin derdin ne? Ne diye hayatıma karışıp duruyorsun ki? Seni ne ilgilendirir ki? İstediğimle çıkarım. Düş artık yakamdan! Bana yeteri kadar zarar verdin zaten! Her zamanki umursamaz Christopher ol ve beni rahat bırak! Ha bu arada..." Açıklık getirmem gereken bir konu daha vardı: "Yarın gece için kendine koluna takacak başka bir salak bul. Çekip gitmenden sıkıldım ve bir kez daha bu riski almayacağım. Kotanı doldurdun!"

"Liz..."

Elimi havaya kaldırdım ve sert bir hareketle susturdum onu. "Sus! Tek kelime etme çünkü konuşmayı da beceremiyorsun sen. Artık neyi ne zaman yapacağını, ne zaman canımı yakacağını önceden tahmin eder oldum. Ne söyleyeceksen duymak istemiyorum."

Ondan böyle nefret etmeme sebep olduğu için bile nefret ediyordum Christopher'dan. Bu kötülüğü hak edecek hiçbir şey... Hayır, ona inanarak tüm bunları hak etmiştim ben. Şimdi kendi aptallığımın bedelini ödüyordum.

Savaş mı demiştiniz? Ben o savaşı en kötü şekilde kaybetmiştim.

"Onunla çıkma Liz," dedi bir kez daha. "Lütfen. Onu tanımıyorsun; ama ben tanıyorum. O iyi biri değil. Seni kullanmaktan başka bir şey istemiyor."

Bu söylediği gerçekten komikti işte. Bana *yine* geçerli bir neden verememekle birlikte, bir de karşıma geçmiş kullanmaktan bahsediyordu.

"Komik," dedim kolumu çekip kurtarıırken. "Oysaki kullanmak senin ilgi alanın sanıyordum!"

Yüzünde öyle sert bir ifade belirmişti ki, bana saldırmasından korkmadım değil. Yapar mıydı? Hayır, canımı çok yakmış olabilirdi ama bana asla fiziksel olarak zarar vermezdi.

“Onunla çıkma!”

“Kiminle çıktığım seni ilgilendirmez. Hayatımda olan biten şeylerle ilgili söz sahibi olan son kişi bile değilsin sen. Artık yerini biliyorum Christopher. Hayatımda yerin yok senin. O yüzden benden uzak dur yeter. Her şeyi mahvettikten sonra karşıma geçip, umurundaymışım gibi davranamazsın.”

Koşar adımlarla çıktım odama. Ne hakla hayatıma karıştırdı? Kiminle çıktığım onu ne ilgilendirirdi ki?

Seth’le ister çıkardım, ister çıkmazdım. Bu benim bileceğim işti. Ayrıca kimse ondan kötü olamazdı. Kimse bana ondan daha çok zarar veremezdi. Beni ona âşık olduğum için pişman olmaya zorluyordu. İşkence değil de neydi bu?

Öfkemden yerimde duramıyordum. Yine öfkemin gözümü kör etmesine izin vermiştim ve pişman olacağım bir şey yapmadan rahat etmeyecektim. Ne yapmalıydım, nasıl saçmalamalıydım?

Buldum!

Christopher’ı çok sinirlendirecek bir şey buldum hem de...

Hızla cebimden telefonumu çıkardım. Aslında yarın geceyi odamda oturup kendime acıyarak geçirmeyi planlıyordum; ama madem Christopher’ın canı savaştırmak istiyordu, ben de son bir kez daha savaştırmak ve büyük ihtimalle yine yenilecektim.

Rehberime girip Seth’in numarasını buldum. Yarın geceki partiye gidecektim. Christopher da orada olacaktı. Gözünün içine baka baka çıkacaktım Seth’le. Hatta onu yine öpecektim. Tam Christopher’ın gözünün önünde. Hep o mu benim canımı yakacaktı? Sıra bendeydi.

"Beni bu kadar çabuk mu özledin Liz?" diyerek açtı Seth telefonu. Özlemiştim... Ben Christopher'ın sevmediği insanları hep özlüyordum.

"Olabilir. Ya da belki de sana bir şey sormak istiyordumdur?"

"Evet Liz, seninle evlenirim."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Kahkahayı biraz abartmış bile olabilirdim. Umarım Christopher duymuştur!

"Sana evlenme teklifi etmeyeceğim Seth." Hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. "Ama çıkma teklifi edeceğim."

Yüzsüzün tekiydim; fakat bu savaş başladığından beri yüzsüzlük sınırlarını bayâ bir zorlamıştım. O yüzden çok da umursamıyordum.

"Sen bu soru sorma işinde bayâ iyiymişsin; ancak bu teklifi benim yapmam gerekmiyor muydu?"

"Belki," diyerek, sanki beni görebiliyormuşçasına omuzlarımı silktim. "Ama ben sordum. Yarın gece ne yapıyorsun?"

"Sen ne yapmamızı istersin?"

Christopher'ı uyuz etmemizi.

"Yeni yıl partisine benimle gelir misin?"

Tabii ki evet demişti. Bense hemen Christopher'ın yüz ifadesini hayal etmeye başlamıştım.

Son kez savaşıacak ve son kez yenilecektim; ama en azından giderken, kendim gibi yıkık bir şeyler bırakmış olacaktım. Aşkımı...

13. Bölüm

Yine aynanın karşısındaydım. Yine bir partiye hazırlanıyordum; ama bu sefer Christopher'la gitmiyordum. Saat sekize geliyordu. Yaklaşık beş dakika içinde Seth beni evden alacaktı. Gerçekten onunla çıktığıma inanamıyordum. Beni evimin önünde öptüğü gece, onu hayatım boyunca bir daha görmeyeceğimi düşünürken, şimdi onunla çıkıyordum. Onunla çıkıyor olabilirdim; ancak bu, ona gece yarısında bir *mutlu yıllar öpücüğü* filan vereceğim anlamına gelmiyordu. Açıkçası Christopher dışında biriyle öpüşmenin düşüncesi bile beni çileden çıkarıyordu. Onun dudaklarının zehrini bir kez tatmıştım ve şimdi başka hiç kimsenin öpüşüne aç hissetmiyordum.

Bu gece siyah giymeyi tercih etmiştim. Siyah, dar ve seksi bir elbise vardı üzerimde. Etek kısmı kalçalarımı sarıyordu ve tam göğsümün altındaki kemer, derin göğüs dekoltemi olduğundan da çekici gösteriyordu. Kimseye seyirlik olmaya niyetim yoktu tabii. Bu nedenle dekoltemi kapatacak büyük bir kolye takmıştım boynuma. Saçlarımı ensemden topuz yapmış, makyajımı yaparken gözlerimi vurgulamayı tercih etmiştim. Çarpıcı ve baştan çıkarıcı bakışlar... Bu gece buna ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Çünkü kimseyi baştan çıkarmayı düşünmüyordum.

Elbisemin altına çorap giymemiştim. Büyük ihtimalle donacaktım ama çok da umurumda değildi. Ayağымda bilekten bağlamalı stiletolarım vardı. Seth'in de siyah giymeyi tercih edeceğini umuyordum. Böylece Christopher'ı uyumumuzla daha çok sinir ederdik.

Son kez aynada kendimi kontrol ettikten ve hazır olduğuma karar verdikten sonra aşağıya inmeme gerektiğini anlamış ve deri ceketim ile çantamı almak üzere yatağıma doğru yönelmiştim.

Christopher evde miydi? Belki de randevusunu almaya gitmişti. Biriyle çıkıyor muydu acaba? Çıkıyorsa kimdi? Nasıl biriydi? Benden güzel miydi? Ona da bana davrandığı gibi mi davranmıştı? Duygusuz ve soğuk... Bu düşüncelerle resmen kendime işkence ediyordum. Onun kime nasıl davrandığından bana neydi ki? Artık bana nasıl davrandığının bile önemi yoktu. Yarın sabah gidiyordum işte.

Odamın içi ağzı açık valizlerle ve kutularla doluydu. İlk gün Christopher'ın bana yardım edişini hiç unutamıyordum. Eşyalarımı toparlarken bir an bile aklımdan çıkmamıştı o an. Onları bu eve Christopher getirmişti, ben çıkaracaktım. Daha iki ay dolmadan hayallerimin evine veda ediyordum. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Benim tanıdığım Liz buraya aitti; ama şu an olduğum Liz kendini bu şehre, bu eve, *bu bedene* tamamen bir yabancıymış gibi hissediyordu.

İki gece önce, tamamlanmış olduğumu düşünüyordum. Şimdi tekrar yarımımdım. Yarım da değil, *eksiktim*. Sadece bir değil, birçok parçam kaybolmuştu. Kimi kaçmış, kimi yanmış, kimi parçalanmıştı. Londra, benim için bir çeşit tedavi merkezi olacaktı. Her bir eksik parçamın yerine, yenisini koyacak ve iyileşecektim.

Odamdan çıkıp, merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden inerken, tırabzanlara sımsıkı tutunuyordum. Sanki her an düşebilirmişim gibi geliyordu. Topuklu

ayakkabı giymekten nefret ediyordum. Özellikle stilet-
ler... Ama kimse güzelliğin kolay olduğunu söyleme-
mişti. değil mi?

Sahsen ben güzel görünmek için fazlasıyla ıskence
ediyordum. Sabah derslerinden önce duş almak, saçımı
ve makyajımı yapmak için beşte kalktığım bile oluyor-
du. Bazen acaba bir erkek olarak doğsam nasıl olurdu
diye düşünüyordum. Eğer bir erkek olsaydım, erkekle-
rin yaptığı şeylerin çoğunu farklı yapar mıydım? Daha
mı az kalp kırardım? Daha mı az umursamaz olurudum?

Bence çapkın sersenin teki olurudum. Hani şu ağız iyi
laf yaptığı için kızları tavlayan, sonra da onları kullanıp
atan tiplerden. Aslında, bir erkek gibi düşününce anlı-
yordum onları. Hayat öyle çok eğlenceli olmalıydı. Her
gece bir başkasının koynunda geçiyordu...

Televizyon açıldı ve salondan hafif bir müzik sesi
geliyordu; ancak Christopher ortalıkta gözükmiyordu.
Çıkışmış mıydı? Peki, neden televizyonu açık bırakmış-
tı? Bundan sonra faturaları tek başına ödeyecekti. Daha
dikkatli olması gerekiyordu.

Evde olup olmadığını kontrol etmek için adını seslen-
dim, merdivenlerin başından. "Christopher?"

Evdeydi, adının seslenildiğini duyar duymaz çalışma
odasından çıkmış ve bakışlarını üzerime dikmişti.

Bana yine öyle bakıyordu... Kalbimi eritircesine,
ayaklarına kapanmamı istermişçesine... Kendimi çıp-
lakmış gibi hissetmeme sebep olurmuşçasına... Bu ba-
kışlardan nefret ediyordum. Aciz bir kız gibi hissetme-
me sebep oluyordu. Aciz bir kız olmak istemiyordum.
Bana öyle olmamamı o söylememiş miydi?

*Hep o masum ve güçlü küçük kız ol, demişti. Masum
olup olmadığım tartışılırdı tabii. Ben oldukça kirlenmiş
hissediyordum kendimi. Chris yüzünden değil. Onu alt
etmek için çıktığım onca erkek yüzünden.*

"Vay canına!" Neden hâlâ hakkımda ne düşündüğünü umursuyordum ki? Evet, çünkü ona sıırıslıklam âşık-tım. "Yine çok güzel olmuşsun Liz; ama o elbiseyle bu gece donacaksın."

Olabilir. Bu riski göze alarak giymiştim zaten. Şimdi lütfen çok güzel görünmemle ilgili kısma geri dönebilir miydi? O kısımla daha çok ilgileniyordum.

"Teşekkürler," dedim merdivenlerin son basamakla-rını da inerken. "Çıktın sanmıştım. Ben birazdan çıkaca-ğım. Seth bir iki dakikaya gelmiş olur."

Sıkkın bir nefes çıktı. Ona bu sabah Seth'le partiye gideceğimi söylediğimde yüzünün aldığı ifadeyi gör-meniz gerekiyordu. Partiye onunla gideceğime söz ver-miştim; ama şimdi o partiye hiç de haz etmediği biriyle gidiyordum. Nasıl oluyormuş? Hoş değil, değil mi?

"Sana tekrar tekrar yalvarıyorum Liz. O partiye Seth'le gitme. O iyi biri değil. İlla partiye gitmek istiyor-san birlikte gidelim. Seth'e de cehennemin dibine gitme-sini söylersin. Sen söyleyemezsen, ben zevkle söylerim; ama onunla gitme, lütfen."

Yalvarıyor muydu o? Bana sanki şarkı söylüyormuş gibi geliyordu da. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın boştu. Partiye Seth'le gidecektim.

"Sana seninle hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim, Christopher; fakat sen çok istiyorsan cehennemin dibine kendin gidebilirsin. Seth benimle partiye geliyor. Ayrıca ben onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Kimse senden kötü olamaz, güven bana."

Eğer onu tanımasaydım, yüzündeki ifade yüzünden acı çektiğini düşünebilirdim; ancak ben onu kesinlikle çok iyi tanıyordum.

"Benden nefret ettiğini biliyorum Liz. Nefret etmekte sonuna kadar haklısın; ama benim sana zarar verdiğimi düşünüyorsan, bir de gecenin sonuna kadar bekle. Eğer onunla çıkarsan, o sana daha çok zarar verebilir."

Bence tüm bunları uyduruyordu. Kimsenin kimseye zarar vereceği yoktu. Amacının ne olduğunu bilmiyordum ama bu hareketleriyle sinirime dokunuyordu.

“Bunu neye dayanarak söylediğini bilmiyorum. Duymak da istemiyorum.” Kapı çaldı “Zaten randevum da geldi. Ben gidiyorum. Sen istersen burada kalıp kendi kendine saçmalamaya devam edebilirsin.”

Seth aşağı kattan basmıştı zile. İsabet olmuştu. Christopher ve onun henüz karşılaşmasını istemiyordum. Christopher her an bir saçmalık yapacakmış gibi duruyordu.

Seth, arabasını apartmanın tam önüne park etmişti. Aşağı indiğimde, onu arabanın kaputuna yaslanmış beni beklerken bulmuştum. Kısa bir selamlaşmanın ardından hemen yola çıktık. Partinin sonuna kadar kalamayacaktım. O yüzden sahip olduğum kısıtlı zamanı iyi değerlendirmek ve Amerika’daki son gecemde doyasıya eğlenmek istiyordum. Çektiğim aşk acısını değil, bu eğlenceli anları düşünecektim yarın uçakta. Londra’ya indiğimde gülümsüyor olacaktım. Ya da belki somurturdum... O kadar saat uçak yolculuğundan sonra muhtemelen somurtuyor olurum; ama sonra annem bana sarılır ve gülümsemem yine yüzüme yayılırdı. Sonra belki biraz ağlardım yine. Annemle babamı gerçekten özlemiştim. Babama biraz kırgındım gerçi. Beni hep destekleyen babamın başarısızlığımdan zevk alması, başaramamamı kendinden bu kadar emin bir şekilde beklemiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Parti üniversite kampüsüne yakın bir kulüpte düzenleniyordu. Kış gibi bir teması yoktu bu partinin. Süslemeler yoktu. Sadece alkol ve balonlardı bu geceyi süsleyen malzemeler. Anlaşılan insanlar buraya sarhoş olmak ve yeni yıla tanımadıkları bir adamın kollarında girmek için gelmişlerdi. Onlardan biri olmayı kesinlikle istemiyordum.

Parti müzikleri için ünlü bir DJ getirtilmişti. Yakışıklı DJ çoktan üniversiteli kızların ilgi odağı olmuştu. Popüler müzikleri çalıyor ve onları kendi tarzında birbirine karıştırıyordu. Partiyeye gelenlerin yarısı çoktan sarhoş olmuştu bile. Dans pisti alabildiğince doluydu. İnsanlar çılgınca dans ediyor ve bir yılın daha geride kalışını çılgınlarca kutluyordu. 2015 bittiği için seviniyor muydum? Evet... Bu yıl oldukça olaylı bir yıl olmuştu benim için. Steven ve Tina'nın dramalarıyla başlayan yıl, kendi *dramalarım*la bitmişti. Umarım gittiği yerde kalır ve bir daha asla geri gelmezdi.

"Şuraya geçelim mi?" diye sordu Seth, oturmak için ayrılmış alanlardan birini işaret ederken. Evet, kesinlikle evet! Oturabileceğim her yere gidebilirdik. Kesinlikle giymek için yanlış ayakkabıları seçmiştim.

Yerimize geçer geçmez Seth hemen garsonu çağırmış ve içeceklerimizi sipariş etmişti. Ben bu gece alkol almayacaktım. Sabah kalktığımda bir de baş ağrısıyla uğraşamazdım; ama anlaşılan Seth bu gecenin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordu.

İlk olarak tekila ile başladı. Ardından viskiye geçti. Belki de üç bardak viskiyi arka arkaya içti. Ona ikinci bardakta yavaş gitmesini, gecenin yeni başladığını söylemiştim; ama itiraz etmiş ve alışkın olduğunu söylemişti. Eh, madem öyle... Ancak ilk birasını içtikten sonra bu düşüncem tamamen değişti. Seth yavaşça yanıma doğru kaydı. Koluna omzuma attı ve başını boynuma doğru yaklaştırdı. Şimdiden sarhoş mu olmuştu yani?

Onu kendimden itip uzaklaştırmaya çalışıyordum ama alkol onu yılışık herifin tekine çevirmişti. Bir öksürük sesi araya girene kadar, şansıma küfredip duruyordum. O tatlı adam gitmiş, yerine alkolik bir manyak gelmişti.

Sesi duyar duymaz ayağa kalkıp kurtarmıştım kendimi ondan. Christopher yanıımızdaydı. Randevusu

neredeydi? Her neyse, beni kurtarmıştı ya, önemli olan
oldu.

Seth!"

Christopher..."

Gerçekten de tanıyorlardı. Ses tonlarına bakılırsa
da birbirlerinden ciddi anlamda hoşlanmıyorlardı. Ger-
çi Seth'in sesinden pek bir şey anlamamıştım. Chris'in
adını doğru bile söyleyememişti. Christopher yerine *Ch-
ristopher* demişti.

"Liz'e bir dans borcum vardı. Onu senden beş dakika
çalsam sorun olur mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Seth. "Ben de zaten susa-
mıştım."

Onu nereden tanıdığımı sormamış, sadece *susamış-
tım* demişti. Ne zaman dinecekti bu susuzluğu? Hem,
niye kimse benim fikrimi sormamıştı ki? Belki de ben
onunla dans etmek istemiyordum?

Chris beni dans pistine doğru sürüklemeye başla-
dığında, benim fikrimin pek de bir önemi olmadığını
kavramıştım. Bana emrivaki yapmasından nefret edi-
yordum. Ondan da nefret ediyordum. Ondan nefret et-
tiğimi söyleyemediğim için de en çok kendimden nefret
ediyordum. Belki de ben de sarhoş olmalıydım? Hayır,
en son alkol yüzünden kontrolümü kaybettiğimde hoş
şeyler olmamıştı.

"Seninle dans etmek istemiyorum Christopher!" di-
yerek mırıldandım.

"Benimle dans etmeyi Seth'e tercih edeceğine iddiaya
girerim."

"Ben seninle bir daha asla iddiaya girmem!"

Arka fonda Ricky Martin'in şarkılarından biri çalı-
yordu. Latin melodileri hızla etrafımı sarmıştı.

"Ben hâlâ seninle dans etmek istemiyorum," diye
mızızlandım.

“Nasıl salsa yaptığımı merak etmiyor musun?”

Bu konuda ciddiydi yani? Salsa yapabildiği konusundaydı yani? Oysaki ben, beni kandırıyor sanmıştım. Eğer bu konuda da iyiye gidip bir tamirhanede çırak olarak işe girecektim. İyi olmadığı tek şey buydu çünkü.

Bir kolunu belime dolayıp beni hızla kendine çekti. Diğer elimi avcunun içinde sıkıca kavradı. Bunu gerçekten yapacaktık yani.

Salsa adımlarını atmaya başladığında, adımları biliyor olması bile beni şok etmişti; ama o sadece adımları bilmekle kalmıyor, ayrıca bütün bir rutini biliyordu. Daha beynim tepki veremeden, vücudum harekete geçmişti. Ben bir dansçıydım. Dans etmeye asla hayır diyemezdim. O adımlarıyla beni yönlendiriyor, ben de ona uyum sağlıyordum.

Sadece dans etmiyor ayrıca bunu da çok iyi yapıyordu. Beni adeta profesyonel bir dansçı gibi yönlendiriyordu. Pistte bizim gibi müzikle birlikte salsa yapmaya başlayan birkaç çift daha vardı. Tabii ki herkes aynı rutini uygulamıyordu. Açıkçası ben de Christopher'ın bir sonraki adımının ne olacağını tahmin edemiyordum. Sadece ona ayak uyduruyordum. Müthiş bir uyum içinde dans ediyorduk ve o dakikalarda sanki olan biten her şey geride kalmıştı.

“Bizim sınıftan bir kızla birlikteydi,” diye fısıldadı kulağıma. “Kız alkoliğin teki olduğu ve tedavi olmayı reddettiği için onu terk etti. Ertesi gün kızı Seth'in elinden zor aldım. Sarhoş olup okula gelmiş. Sonra da kız ilk bulunduğu yerde sıkıştırmış. Devamını biliyorsun.”

Aman Tanrım! Tüm bunları uydurmuyordu, değil mi? Bence uyduruyordu. Seth... Seth çok tatlı biriydi. Şimdi çok sarhoş olabilirdi ama... Kahretsin!

“Ondan hemen kurtul Liz. Son şansın. Sana da zarar vermeden uzaklaş ondan.”

Kafam çok karışıkı. Doğru söyleyip söylemediğinden emin olamıyordum. Tüm bu karışıklıklar beni bulmak zorundaydı, değil mi?

Şarkı tam o anda bitmişti. Ben de fırsattan istifade, hızla geriye ittim kendimi.

“Lavabova gitmeliyim.”

Ona hızla arkamı dönüp uzaklaştım oradan. Yalnız kalıp kafamı toparlamam gerekiyordu. Tüm bunlar çok fazlaydı. Her şey üst üste gelmişti ve ben artık nefes bile alırken kusacakmışım gibi hissediyordum.

Kalabalığın arasından hızla geçip lavabolara doğru yöneldim. İçeri girdiğimde çılgın bir kalabalık karşıladı beni. Ne kalabalık ama! O kadar içki yok olup gitmiyordu elbette. Sarhoş olan herkesin yolu buraya düşüyordu; ancak burası kimsenin düşünceleriyle yalnız kalmak isteyeceği bir yer değildi.

Dışarı çıkmalıyım. Temiz hava bana iyi gelecekti. Lavabodan çıkıp, tekrar kalabalığın arasına yöneldim ve çıkış kapısına doğru ilerledim. Ceketim içeride kalmıştı ve ben donuyordum; ama umursamadım. Nereye gittiğimi bilmeden öylece yürüdüm. Kulüp, arka sokakların birindeydi. Etraf sessiz ve ıssızdı. Bunu da umursamadım. Öylece yürüdüm. Soğuk havayı içime çektim ve biraz şans diledim.

Sonunda yalnız kalabileceğim ve nefes alabileceğim bir köşe bulmuştum kendime. Elbisemi umursamadan, kollarımı etrafıma dolayıp yere çöktüm. Gözlerimi kapattım ve başımı sert duvara yasladım. Bir süre hiçbir şey düşünmedim. Derin nefesler aldım. Zihnimi boşalttım.

Sonra tüm olanları zihnimde tartmaya başladım. Seth beni bulmuş ve sonra da numaramı almıştı. Chris beni onun yanında görmüş, ondan uzak durmamı söylemiş ve bana onunla çıkmamam için deli gibi yalvarmıştı.

'Onu tanımıyorsun; ama ben tanıyorum. O iyi biri değil Seni kullanmaktan başka bir şey istemiyor.'

'Benim sana zarar verdiğimi düşünüyorsan, bir de gecenin sonuna kadar bekle. Eğer onunla çıkarsan, o sana daha çok zarar verebilir.'

'Kız alkoliğin teki olduğu ve tedavi olmayı reddettiği için onu terk etti. Ertesi gün kızı Seth'in elinden zor aldım.'

Tüm bunları düşündükçe beynim patlayacak gibi oluyordu. Bana o kadar yalvarmasının sebebi bu olmalıydı. Hem, nasıl da gelir gelmez sarhoş olmuştu hemen? Gerçekten de alkoliğin teki olmalıydı. Ya bana da zarar verirse? Al işte, Christopher'a kızıp aptalca bir şey yapmak istiyordum ya, bu yaptığım en aptalca şeyler listesinde ilk sırayı zorluyordu. Chris haklıydı. Ondan hemen kurtulmalıyım.

İyi de adamın hasta ruhlu manyağın teki olduğunu bana neden daha en başta söylememişti? İnanmayacağımı mı düşünmüştü? Ne olursa olsun, resmen göz göre göre Seth'le partiye gelmeme izin vermişti. O da en az benim kadar kabahatliydi ve ceza olarak beni eve o götürecekti. Böylece ben de taksiye para verme ve topuklularla cadde boyunca yürüyüp taksi arama derdinden kurtulmuş olacaktım.

"Liz?"

Adımın seslenildiğini duyar duymaz başımı çevirip sesin kaynağına baktım.

Kahretsin!

Seth!

Issız ve sessiz bir ara sokaktaydım. Seth sarhoştı ve az önce onun manyağın teki olduğunu öğrenmiştim. İçinde bulunduğum durumun ne kadar tehlikeli ve korkutucu olduğunu bir ile on arasında bir sayı ile derecelendirmek gerekirse, ben yirmi derdim. Buradan hemen uzaklaşmalıyım; ama nasıl?

"Burada ne yapıyorsun? Her yerde seni aradım."

Bana doğru yaklaştırmaya başlamıştı. Bense hemen ayağa kalkıp, geriye doğru adımlar atmaya başladım. Çantam ve ceketim elindeydi. Onları hafifçe havaya kaldırıp bana gösterdi. "Eşyalarını getirdim. Burası beni pek açmadı. Neden başka bir yere gitmiyoruz?"

Seninle hiçbir yere gelmem ben. Seni ruh hastası! Şimdi eşyalarımı yere bırak ve derhal benden uzaklaş!

Seth bana doğru gelmeye devam ettikçe, kanıma daha çok adrenalin pompalanıyordu. Çığlık atsam beni duyan olur muydu?

"Ben bir yere gitmek istemiyorum. Eşyalarımı bana ver, canın nereye istiyorsa oraya git!"

Tanrım sen bana yardım et! Buradan başıma bir bela gelmeden kurtulursam, söz daha iyi bir kız olacağım.

"Ah! Anladım. Ev arkadaşın sana olanları anlatmış." Yani başından beri ev arkadaşımın kim olduğunu biliyordu.

Aman Tanrım!

"O kafede olman tesadüf değildi, değil mi?"

"Tatlım, olayları çok fazla abartmamalısın bence. Evet, bir süredir seni izliyordum; ama her kız benim tarafımdan izlenmek ister."

"Ben değil!" diyerek adeta hırladım ona. "Eski sevgilinin de aynı düşünceleri paylaştığına eminim."

"O başına gelenleri hak etmişti!" diye kükredi. "Beni terk edip herkese rezil olmama sebep oldu ve ev arkadaşın işime burnunu sokarak canımı fazlasıyla sıktı."

Ne yani? Bir çeşit intikam planının parçası filan mıydım? Harika! Başıma gelmeyen bir bu kalmıştı zaten.

"Bana kalırsa bu kadar gece gezmesi yeter. Bana gitmeye ne dersin?"

"Cehennemin dibini boylamayı tercih ederim."

Artık o kadar da çekici gelmiyordu gözüme. Aslında, şu an ondan fena halde iğreniyordum. Nasıl bir belaya bulaşmıştım ben?

"Anladım..." Demek anlayabiliyordu. "Acelecisin ha?" Anlayamıyormuş! "O zaman biz de elimizdeki imkânları değerlendiririz."

Bu benim kaç işaretimdi. Arkamı dönüp ayakkabılarımın izin verdiğiince koşmaya başladım; ancak daha bir dakika bile koşmamıştım ki belimden yakalanıp arkamdaki duvara sertçe fırlatılmıştım. Düşmenin etkisiyle bileğimi burkmuş ve başımı sert duvara çarpmıştım. Başım dönüyor ve ayak bileğim korkunç şekilde acıyordu. Sonum gelmişti. Burada ölecektim.

"Demek naz yapmayı seviyorsun; ama ben naz yapan kızlardan hiç hoşlanmam. O yüzden rahat dur!"

Seth beni kolumdan sertçe tutarak doğrulttu. Bir saniye sonra boynumdaki kolyeyi tek bir hamlede koparıp dudaklarını çıplak tenimde gezdirmeye başlamıştı. Onu itmeye çalışıyordum. Tüm gücümü kullanıp onu göğsünden itekliyordum; ama çok güçlüydü ve iğrenç dudaklarını tenimden koparmayı bir türlü başaramıyordum.

"İmdat!" diye bağırdım son çare olarak. "Yardım edin!"

Ancak bunun karşılığını yüzüme inen sert bir tokatla almıştım. "Kapa çeneni sürtük. İşimi bitirene kadar o lanet çeneni kapalı tutacaksın. Yoksa seni gebertirim!"

Gözlerim hızla yaşlarla ıslandı ve bir damla yaş daha ben ağladığımı fark edemededen yanağımdan aşağıya süzüldü.

"Anladın mı?" diye sorarak kükredi.

O kadar güçsüzdüm ki sadece başımı sallayabildim; ancak bu cevap ona yetmemişti. Güçlü parmakları boğazımın etrafına dolandı ve bir kez daha, "Anladın mı diye sordum?" diye kükredi.

Nefes alamıyordum. Parmakları öyle güçlü sıkıyordu ki resmen kan dolaşımım durmuştu. Zorla "A-anladım," diye fısıldayabildim.

Cevabını almıştı. Elini boğazımdan çekti ve ben nefes almaya çalışırken, ellerini üzerimde gezdirmeye başladı. Umarım beni öldürürdü. Çünkü o bana tecavüz ettikten sonra yaşamak isteyeceğimi sanmıyordum. Eli yavaşça eteğimin altına kaydığında, artık Tanrı'ya yalvarmayı bırakmış, sessizce ağlamaya başlamıştım.

Neden tüm bunlar benim başıma geliyordu? İyi bir kızdım ben. Kimseye bir kötülüğüm dokunmamıştı. Sadece biraz öfkeli, biraz saftım. Bütün bunları hak ettiğimi düşünmüyordum.

Tüm umutlarım tükendiği anda bir mucize oldu. Seth'in üzerimdeki ağırlığı hızla yok oldu. Onun çığlık attığını ve ikinci bir sesin kükrediğini duydum; ama korkudan, kendimden öyle geçmişim ki, titremeyi bırakıp olanlara odaklanmak zamanımı almıştı.

Christopher!

Yine beni kurtarmıştı.

Seth'i yere yatırıp üzerine çıkmıştı ve yüzüne arka arkaya yumruklar indiriyordu. Seth ondan kurtulmaya çalışıyordu; ama Christopher ona göre çok ama çok güçlüydü. Kendini kaybetmişe benziyordu. Sanki... Sanki onu öldürmek istiyordu. Beni kurtarmıştı ama katil olmasına gerek yoktu.

Boğazım deli gibi yanıyordu. Bu yüzden sesimi bulmam ve ona seslenmem çok zor olmuştu.

"Christopher," diyerek hafif bir fısıltı şeklinde seslendim ona. "Dur!"

Bu onun için bir uyarı gibi olmuştu. Yumruğu havada donup kaldı. Bakışları yavaşça beni buldu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar ağır bir dehşet vardı. Bir bana baktı, bir Seth'e. Sonra onu yerde yediği dayaktan ve aldığı alkolden sızmış bir şekilde bırakıp yanıma geldi.

"Liz!" Yüzümü avuçları arasına aldı. Sanki yüzümdeki yaraları ezberlemeye çalışır gibi bir hali vardı. O

kadar mı kötü durumdaydım? İz kalacaktı ve annem yarın kesinlikle aklını kaçıracaktı.

"Onu öldüreceğim. Şu haline bak! Kahretsin!" Kesinlikle yardımcı olmuyordu. Söylenmesine değil, bana yardım etmesine ihtiyacım vardı. "Sana ondan uzak dur dedim! Beni dinlemeliydin! Lanet olsun! Ya geç kalsaydım? Ya yetişemeseydim? Ya o..."

Cümlesini tamamlayamadı. Sanki o cümlelerin sonunu söylemek, ruhuna tekrar tekrar bıçak saplamakla aynı etkiyi yaratacakmış gibiydi. Cümleyi tamamlayamadı... Bunun yerine beni sıkıca çekip kollarının arasına aldı. O bana sarıldığı anda, kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Ona karşı koymaya çalışmadım. Ben de ona sarıldım. Gözyaşlarımı hemen ardından serbest bırakıp, omzunda doyasıya ağladım.

Ya beni kurtarmaya gelmeseydi? Ya beni bulamasaydı?

Ona nasıl teşekkür etmem gerektiğini bilmiyordum. Belki de şu an hayattaysam, bunu ona borçluydum. Aşkım, hayatım, her şeyim onundu artık. Sadece gelip alması gerekiyordu. Neden gelmiyordu, neden istemiyordu?

"Şşt! Tamam, geçti. İyisin." Usulca saçlarımı okşuyor ve beni teselli etmeye çalışıyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu ki! Beni sadece böyle tutarak bile teselli ediyordu. Bu bile ilaç gibi geliyordu.

"Hadi buradan gidelim," dedi yavaşça geriye çekilerek.

Beni bir bebek gibi kollarımın altından tuttu ve yavaşça ayağa kaldırdı. Bir kolunu belime doladı ve bana destek oldu. Bileğim çok ağrıyordu. Kırıldığını sanmıyordum ama incindiğine emindim. İçimden bir ses, yarın o uçağa binemeyeceğimi söylüyordu. Kahretsin!

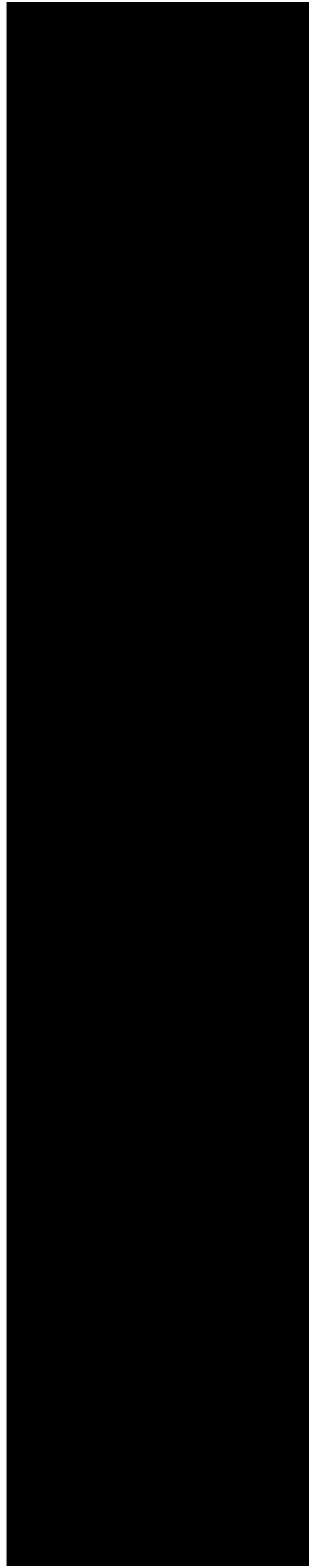
"Hastaneye gidiyoruz!"

Hastaneye gitmek filan istemiyordum ben. "Beni eve götür," diye mırıldandım. Mırıldanmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Boğazımın etrafına bir ip dolmuş gibi hissediyordum.

Eve mi? Yaralısın Liz! Başın kanıyor. Ciddi bir şey olabilir."

Ben de öyle düşünüyordum. Çünkü başım deli gibi dönüyordu. Önce siyah noktalar belirdi gözümün önünde sonra... Sonra her şey karardı. Yere düştüm mü, düşmedim mi tam olarak hatırlamıyordum; ama içimden bir ses Chris'in beni tuttuğunu söylüyordu. Sonrası bir boşluktu...

Kocaman, karanlık bir boşluk...

Başımı çok hafifçe yan tarafa çevirdim. Christopher yatağımın başucunda sızıp kalmıştı. Sandalyesini yatağın kenarına çekmiş, başını da yatağın korkuluklarına yaslamıştı. Hayatımı kurtarmıştı ve şimdi de başucumda beni bekliyordu. Onu neden bu kadar sevdiğimi anlamak için başka bir nedene ihtiyacınız var mıydı?

Ama benim suya ihtiyacım vardı!

"Christopher?" Elimi kaldırdım ve hafifçe adını fısıldayarak onu dürttüm.

Anında tepki verdi. Sesime ya da onu dürtmeme... Hangisine olduğunu bilmiyordum ama uyanmıştı.

"Liz? Uyanmışsın. İyi misin?"

İyiydim. En azından hayattaydım. Bundan daha iyi olabilir miydim? Şu andan itibaren, şükretmeyi öğrenecektim. Neredeyse bir sokak arasında ölecektim. Bundan sonra beni öldürmeyen şey, beni güçlendirirdi.

"İyiyim..." Konuşurken boğazım acıyordu. Umarım bu çok uzun süremezdi; çünkü ciddi anlamda konuşmadan yaşayamazdım. "Bana biraz su verebilir misin?"

Başını hızla yukarı aşağı salladı. "Tamam; ama önce gidip doktoru bulayım. Uyandığın anda ona haber vermem gerekiyordu. Sonra hemen sana su getireceğim."

Chris, sandalyesinden fırlayıp odadan çıktı. Onu en çok da benim için endişelendiği zamanlarda seviyordum. Çünkü o zamanlar yüzüne bir yavru köpek bakışı yerleşiyordu ve o bakışa bayılıyordum. Öyle tatlı oluyordu ki yüzünü ellerimin arasına alıp her santimini öpmek istiyordum.

Birkaç dakika sonra doktorum arkasında Christopher'la birlikte odaya girdi. Christopher elinde bir bardak su tutuyordu ve doktorun onaylayan bakışlarını gördüğü anda yanıma gelip, suyu içmeme yardım etti. Yanıma oturup, elini hafifçe boynumun altına koyarak doğrulmamı sağladı. Benimle bir bebekmişim gibi ilgilenmeye devam edemezdi. Şikâyetçi olduğumdan de-

ğil; ama buna alışırsam, sonuçlarına katlanması gereken kişi o olurdu. Soğuk su boğazımdan aşağıya akarken, müthiş bir rahatlama hissi sardı bedenimi. Soğuk boğazımdaki yanmaya çok iyi gelmişti.

"Bir haftada iki kere acil servise kaldırılmak özel bir yetenek gerektirir Bayan Grayson. Umarım bunu alışkanlık haline getirmezsiniz," diyerek dalga geçti doktorum benimle.

Bende hastane bağımlılığı vardı. Haftada en az bir kere ziyaret etmezsem rahat edemiyordum zaten! Ne sanıyordu? Buraya düşmek için özellikle çaba harcadığımı filan mı?

Doktor, yanıma yaklaşıp beni muayene etmeye başladı. Kalp atışlarımı, tansiyonumu ve anlamadığım birçok gereksiz şeyi kontrol etti. Bense sıkıntıdan ölüyordum. İyiydim işte. Bütün bunlar çok gereksizdi ve beni sinir ediyordu. Sadece eve gitmek ve uyumak istiyordum. Eve gider gitmez, hiçbir şeyi umursamadan, Christopher'ı gece boyunca bana sarılmazsa parmaklarını kesmekle tehdit edecektim. Kendimi o kadar iyi hissediyordum yani!

"Bir sorun yok gibi," dedi doktor geriye çekilip, yaptığı kontrolleri dosyama işlerken. "Birkaç gün aşırı sıcak ve aşırı soğuk içeceklerden uzak durun. Boğazınızın etrafına arada sırada sıcak havlu sarabilirsiniz. Ve bol bol ılık su içmeniz gerek. Asitli ve alkollü içecekler de yasak!"

"Nefes almak serbest mi? Yasaklamadığınız bir o kaldı da!" diye hiddetle bağırdım. Tabii bu boğazla ne kadar bağırabilirsem. Bu kadarı bile canımı fena halde yakmıştı. Şu an biraz huysuz olabilirdim ama hasta ve yaralıyım. İdare edeceklerdi.

"Çok konuşmak da yasak!" diye uyardı beni doktor. "Ve bağırmak!"

"Tanrıya şükür!"

Bütün bunlar zamanı geldiğinde Christopher'a yumruk ve tekme olarak geri dönecekti. Şimdi böyle rahat konuşuyordu ya, bakalım çenesini kırdığım zaman da böyle güzel güzel gülümseyip, ukalalık yapabilecek miydi?

"Polisle konuşmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu doktor son olarak.

Emin miydik? Açıkçası bu, şu anda düşünmek istediğim bir şey değildi. Çok yorgundum. Eve gitmek ve tüm olanlardan soyutlanmak istiyordum.

"Şimdi değil," dedi Christopher benim yerime. "Yeteri kadar kötü bir yeni yıl gecesi geçiriyoruz zaten."

Gözlerim odanın içinde dolanmaya ve bir saat aramaya başladı. Sağ tarafımda büyük bir duvar saati asılıydı. 22.20... Bir saat kırk dakika sonra yeni yıla başlayacaktık ve ben cidden eve gitmek istiyordum. Yeni yıla bir hastane yatağında girmek istemiyordum. Yeni yıla hastanede girdiğimi ve bütün bir yıl buradan çıkmadığımı düşünsenize... Ne? Ben batıl inançları olan biriydim ve bundan hiç gocunmuyordum.

"Eve gidebilir miyim?" diye sordum doktora. "Lütfen!"

"Evet Bayan Grayson," dedi yüzünde bir gülümseme ile. "Ama kendinizi zorlamamanız gerek. Yatıp dinlenin. Bay Gonzalez yarın sabah İngiltere'ye uçacağını söyledi. Korkarım bu artık mümkün değil. Başınızı çok sert çarpmışsınız ve hava basıncının sizin durumunuzda bir hastaya iyi geleceğini sanmıyorum. Bir hafta sonra kontrole geldiğinizde bu ihtimali tekrar konuşuruz."

Peki, ben bu durumu babama nasıl açıklayacaktım? *Baba, az daha tecavüze uğruyordum. Adam beni öldüresiye dövdü. İyi haber, kıl payı kurtuldum ve hayattayım. Kötü haber. Gelemiyorum.*

Durumu anlayışla karşılayacağından ve bana, *'Kurtulduysan sorun yok, hayatım. Bir dahaki sefere seyahatlerden*

önce saldırıya uğramamaya çalış,' diyeceğinden emindim. Huyu kurusun, çok anlayışlı bir babadır kendisi...

Doktor tekrar geçmiş olsun dileklerini sunduktan sonra odadan çıkıp gitti. Yalnız kalmıştık. Christopher ve ben. Başbaşa... Yapayalnız... Burası sıcak mı oldu ne?

"İyi olduğuna eminsin, değil mi?" diye sordu, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle. Buna daha ne kadar devam edecekti bilmiyordum. Bu kadar korkak durması hoşuma gitmiyordu. Burada ve hayattaydım işte. Onun sayesinde. Tanrım! Ya beni kurtarmasaydı? Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

Sorusuna dönecek olursak... İyi miydim? Başım ve boğazım çok ağrıyordu. Ayak bileğimi de hareket ettiremiyordum ama onun dışında, evet, iyiydim. Nefes alıyordum. Şu an bunun için o kadar mutluydum ki, geri kalan şeyler sadece ufak tefek ayrıntılardı gözümde.

"İyiym Chris. Sadece yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı; ancak başka hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek çok şeyi varmış; ama beni daha fazla incitmekten korktuğu için hepsini içinde tutuyormuş gibiydi. Yatağın başındaki sandalyeye oturdu tekrar. Ve elimi tuttu... Doktor reçeteme bol bol el ele tutuşma yazarsa, bence hemencecik iyi olurum.

"Bu hafta ikinci kez seni kaybedeceğimi sandım," diye fısıldadı titrek bir ses tonuyla. Sanki ağlamak istiyordu da kendini tutuyordu. "O pisliği öldürebilirdim. Öldürmek istedim. Hâlâ istiyorum. Eğer sana bir şey yapsaydı... Kahretsин!"

Bu durumun onu üzdüğünü görebiliyordum; ama iyiydim, onun sayesinde iyiydim. Elimi tutan elini sık-tım. Elimi tuttuğu için bile az öncekinden kat be kat daha iyiydim.

"Ben iyiyim Christopher. Beni kurtardığın için iyiyim. Böyle bir şey için teşekkür etmek ne kadar doğru bilmiyorum; ama sağ ol. Çok sağ ol. Ölebilirdim. O pislik bana..."

Bu cümlelerin sonunu getirmeyi ben de istemiyordum. O anları hatırlamak dahi istemiyordum.

"Geç kalsaydım, kendimi asla affetmezdim. Olanları düşündükçe aklımlı kaçırarak gibi oluyorum."

Ben de öyle oluyordum; ama her bardağın bir boş, bir de dolu tarafından bakmak gerekiyordu. "Bir de iyi yanından bak," dedim alaycı bir ses tonuyla.

"Bu olanların hiçbir iyi yanı yok Liz. Hem de hiç!" Ses tonu sert ve keskindi. Onunla alay ettiğimi düşünüyor olabiliyordu ama aksine, oldukça ciddiye dim.

"Bir hafta daha buradayım. Yani en az bir hafta daha. Bu iyi bir şey..."

Kafası karışmış bir ifadeyle baktı bana. Gitmek için bu kadar hazır olan biri, neden şimdi böyle konuşuyordu, değil mi?

"Gitmek istemiyor musun?"

Aptal mıydı bu? "Elbette istemiyorum."

"O zaman neden gidiyorsun?"

Gerçekten de aptaldı. Bu kadar aptal ve kör olmak normal miydi? Göremiyor muydu? Anlayamıyor muydu?

"Bariz olan neden dışında mı?"

Sustu. Sonunda anlamıştı işte. Bana ne yaptığını, beni nasıl parçalara ayırdığını anlamıştı. Anlaması bir şey değiştiriyor muydu? Hayır; ancak yine de şu anda ondan kurtulmak değil, ona koşmak istiyordum. Yaralarımı onun sarmasına ihtiyacım vardı. Keşke hep böyle elimi tutsaydı, o zaman hiç canım yanmazdı.

"Gidip bir hemşire çağırayım. Hazırlanmana yardım etsin. Ben de işlemleri halledeyim. Sonra eve gidebiliriz."

Christopher, elimi bırakıp odadan çıkarken, arkasından haykırmak istedim. Ne diye bir hemşire yardım ediyordu ki bana? O ne güne duruyordu? Alt tarafı kıyafetlerimi giydirecekti? Yoksa beni üzerimde kıyafetlerim olmadan görmek onu utandırır mıydı? Ben de pek öyle bir izlenim bırakmamıştı da!

Daha hemşire gelmeden yataktan kalkmış ve dolaba doğru, bileğimdeki ağrı nedeniyle sekerek ilerlemiştim. Tabii hemşire gelip beni ayakta görünce bir güzel azarlanmışım.

Kendi kıyafetlerimi giyemeyecek kadar da kötü değildim. Sadece biraz halsizdim. İnsanların bana sakat muamelesi yapmasından nefret ediyordum. Biriyle ilgilenmek başkaydı, ona acımak başka. Aradaki o ince çizgi ve benim aramda, ciddi bir nefret ilişkisi vardı. Kıyafetlerimi elime alıp yatağın üzerine döndüm ve oturarak giyinmeye başladım.

Omzumdan belime kadar keskin bir ağrı vardı. Düştüğümde sırtımı da incitmiş olmalıydım. Dedim ya, hiç umursamıyordum. Tamam, biraz umursuyor olabilirdim ama sadece biraz. Hayattaydım. Nefes alıyordum. Nefes almak bile beni yoruyor olsa da yaşıyordum.

Kıyafetlerimi giymek bir şeydi; ancak ayakkabılarımı giymek konusunda kesinlikle çuvallamıştım. Hemşire yere eğilemediğimi fark edip hemen yere çökmüş ve bana yardımcı olmuştu. Ne tatlıydı!

Artık gitmeye hazırdım. Ben yatağın üzerine oturup beklemeye başladım ve hemşirem de *prosedür* gereği oturmam gereken tekerlekli sandalyemi getirmek üzere gitti. Onun gidişi elbette Christopher'ın geri gelişi demekti. Yüzünde öyle endişeli bir ifade vardı ki gören cam bebekmişim ve tek bir yanlış hamlede kırılabilirmişim sanırdı. Hâlbuki bunun tam tersiydi. Ne kadar güçlü olduğumu en iyi o bilirdi.

“Belki de bu gece hastanede kalmalısın?” gibi oldukça saçma bir öneride bulundu. Yüzündeki endişe sesine de yansımıştı.

“Hayır, kalmamalıyım. En azından akıl sağlığım için. Eve gitmek istiyorum.” Sustum. Bakışlarımı hafifçe kaldırdım ve yumuşak bir ısıltıyla onun gözlerine kenetledim. “Beni evime götürür müsün?”

Evim... Bu kelimeyi benim ağzımdan duymayı çok uzun zamandır beklermiş gibi bir hali vardı. Sanki sihirli sözcükler bunlardı.

Oysaki o evin benim evim, *yuvam* olduğunu çok uzun zaman önce kabullenmiştim. Ve bunu sık sık da dile getirerek onu hayattan bezdirmiştim.

“Hadi seni eve götürelim o zaman.”

Kendimi bir balonun içindeymişim gibi hissediyordum. Kendi hayallerimin arasında sıkışıp kalmış bir balonda. Bu balonun içinde, o hiç kırmamıştı kalbimi. Hep böyle özenli ve tatlıydı bana karşı. Tanrı aşkına, illa ondan bu ilgiyi görebilmek için saldırıya mı uğramam gerekiyordu? Keşke daha önce söyleseydi. En azından bu kadar zaman kaybetmemiş olurduk!

Tekerlekli sandalyem odama gelince, Christopher yine beni bir bebek gibi tutup kaldırmaya niyetlenmişti; ancak bu seferlik, şansına küsmesi gerekiyordu. Tekerlekli sandalyeye oturmayı zaten hiç istemiyordum. Bir de beni kaldırmasına izin verip iyice sakat konumuna düşmek kabul edebileceğim bir şey değildi.

Araba hastane kapısının önünde duruyordu. Ben giyinirken, o gidip arabayı getirmiş olmalıydı. Çünkü anladığım kadarıyla buraya park etmek yasaktı. Beni sandalyeme oturtmasına izin vermemiştim; ama kaldırmasına izin vermek zorundaydım. Sandalyeden kalkıp arabaya yerleşebilmek için ayak bileğime ciddi anlamda yüklenmem gerekiyordu ve bu da çok ama çok daha fazla acı veriyordu bana. Can acıtan şeylerden tiksini-

meye başlamıştım... Sence de bir molaya ihtiyacım yok muydu evren?

Araba yolculukları hep uykumu getirmiştir. Bir de üzerimdeki halsizlikle, yol boyunca gözlerimi açık tutmak benim için oldukça zor olmuştu. Biliyordum ki eğer şimdi sızıp kalsam, Christopher beni uyandırmaz ve arabadan eve kadar taşırdı; ama ben yatağında uyuyakalmak istiyordum. Aslında sadece bir yatakta uyuyakalmak istiyordum. Herhangi bir yatak olabilirdi yani... Uyumak ve günlerce uyanmamak fikri şu an oldukça cazip geliyordu. Aynaya bakmanın canımı sıkmayacağı uzun günler boyunca uyusam çok güzel olurdu aslında. Sonra da beyaz atlı prensim beni dudaklarımdan öpüp, uyandırırdı. Neredeydi peki benim beyaz atlı prensim? Telefon numarası filan var mıydı?

Facebook?

Twitter?

Email adresi?

Hiç mi? Peki.

"Çok mu yorgunsun?" diye sordu Christopher.

Yol boyunca her on saniyede bir dönüp beni kontrol edip durmuştu. Evet, biliyorum, çok tatlıydı.

"Evet, çok yorgunum ama sorun değil. Şimdi lütfen bana bakmaktan vazgeçip yola odaklan. Hastaneye bu hafta üçüncü kez dönüp o doktora malzeme çıkarmak istemiyorum."

Hastanede gözlerimi açtığundan beri gerçekten gülümsediğini ilk kez görmüştüm. Sanki iyi olduğumu yavaş yavaş kavırıyordu. Korkuları yeni yeni azalıyordu. Ben iyiydim. *Onun sayesinde iyiydim.*

Christopher arabayı apartmana en yakın yere park etti. Apartmanın *tam* önündeki park yeri boş olmayınca morali gözle görülür derecede bozulmuştu; ama kimseye gidip *'Ev arkadaşım manyağın tekiyle çıkıp ağzının payını aldı. Arabanızı kapının önünden çekebilir misiniz?'*

diyemezdik. Bu yüzden öyle ya da böyle kabullenmişti durumu. Hoş, başka da çaresi yoktu.

Ben daha emniyet kemerimi çözmeden gelip açmıştı kapımı. Ne kadar da centilmendi! Onun kolundan destek alarak zor da olsa bir şekilde ulaşmıştım asansöre. Gerisi basit olmuştu. Asansörden inmiş ve eve girmiştik. Ah bu asansör... Ne anılarım vardı burada! Daha kaç defa bu asansörde, onunla birlikte *evimize* doğru yol alacaktım? Daha kaç defa bu apartman dairesini *evim* olarak anacaktım? Bana 'kal' diyebilecek miydi yine? Kal dese, ben bu sefer sorgusuz sualsiz kalabilecek miydim? Tüm bu sorular başımın daha çok ağırmasına sebep oluyor ve canımı sıkıyordu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Olanlar daha tam olarak etkisini göstermeye başlamamışken, rahat bir uyku çekmek istiyordum; ancak başıma gelen her şeyin *gerçekliği* eve girer girmez bir anda çarpmıştı yüzüme. Göğsümün etrafını kara bulutlar sarmıştı adeta. İçimde fırtınalar kopuyor, derlerdi ya... Benim de hissettiğim şey tam olarak buydu. Bir yağmur bulutuydu, acı acı yağıyordu kalbine doğru. Zehri ile eritiyordu beni. O bulutlar, bu gecenin anılarıydı.

"Odana çıkmadan önce duşa girmek ister misin? Seni odan yerine banyoya götürebilirim?"

Sonra ne yapacaktı? Bana banyo mu yaptıracaktı? Hoş, fena olmazdı ama... Ama şu an üzerimdeki halsizlikle, duşta ayakta bir iki saniyeden fazla durabileceğimi sanmıyordum.

"Hayır..." Duşa girmek istemiyordum; fakat odama da çıkmak istemiyordum. Aslında sadece yalnız kalmamaya çalışıyordum. Yalnızlığın düşüncesi bile beni ürkütüyordu. Chris benimle kalır mıydı ki?

"Biraz burada oturmak istiyorum. Bana koltuğa kadar eşlik eder misin?"

"Elbette," dedi sırtını dramatik bir şekilde dikleştirerek. Sözlerim çok hoşuna gitmişti sanki. Anlaşılan bana

eşlik ediyor olmak ona büyük bir keyif veriyordu. "Bayanlar önden."

Gülüşi adeta bulaşıcıydı. Ondan bana geçmiş ve beni kıkırdatmıştı bile. Kim bilir kaç saniye sonra bana kahkaha attıracaktı?

Eve geldim ve oturdum diye her şey bitmiş miydi? Hayır. Chris hemen bir yastık alıp sehpanın üzerine koymuş ve sonra da "Doktor yukarıda tutmanı söyledi," dedikten sonra ayağını alıp yastığın üzerine yerleştirmişti. Gelmiş geçmiş en iyi hasta bakıcıydı. Onu en yakın hastanede işe almalılardı. Sanatçı ruhundan kaynaklanıyor olsa gerek, bana kıymetli bir tablo, her an kırılacak bir heykel gibi davranıyordu. Nazik ve özenli...

"Gidip sana yiyecek bir şeyler getireceğim. İtiraz etme çünkü tüm gün hiçbir şey yemediğini biliyorum. İlaçlarını almadan önce yemek yemen lazım."

İtiraz etme şansım var mıydı? Çünkü midem hiçbir şey alacak durumda değildi. Kusacak gibiydim ve yemeğin düşüncesi bile öğürme refleksimi tetikliyordu. Maalesef itiraz etmeye fırsatım olmadı. Chris çoktan mutfak tarafına geçmişti. Nasıl itiraz edebilirdim ki?

O bana yiyecek bir şeyler hazırlarken, ben de içimdeki sıkıntıyı yatıştırmaya çalıştım. Bu gece bir duygu patlamasını kaldıramazmışım gibi geliyordu. Gözlerim o anda buluştu tahtayla. Her bir skorumuzu çentik olarak attığımız tahtaya... Seth'in adı da bir çentikti o tahtada ve bu gece adının bir kez daha çentik olarak kazanması gerekiyordu.

Ben onun adını çentik atmak istemiyordum ki! Onun bir skor olmasını istemiyordum. Onu öptüğüm için bile kendimden nefret ediyordum. Ben... Ben... İçimdeki sıkıntı sonunda patlak vermiş ve tüm sinirlerimi uyuşturarak beni etkisi altına almıştı. Gözyaşlarım sel olup

yanaklarımdan akıyor, hıçkırıklarımla çığlıklara dönüşüyordu.

Tanrım. Tanrım. Az daha... Ben az daha... Bu geceyi silmekten başka hiçbir isteğim yoktu. Eğer Christopher'ı dinleseydim ve Seth'le o partiye gitmeseydim... Eğer en baştan onu aramasaydım... Hayır, en baştan onu öpmeseydim, tüm bunlar başıma gelmezdi.

Her şeyin suçlusu ben ve aptallığımdı.

Çığlıklarımla üzerine koşarak yanıma geldi Christopher. Beni sıkıca omuzlarımdan tutup sarsıyor, adımla seleniyor ama bir türlü bana ulaşamıyordu. Öyle bir karanlığın içinde kaybolmuştum ki ne kadar çırpınırsam çırpınayım kurtulamıyordum, adeta daha çok batıyordum.

"Liz lütfen kendine gel. Beni korkutuyorsun."

Ben de korkuyordum. Etrafımı karabasanlar sarmıştı ve beni yiyip bitirmelerinden deli gibi korkuyordum. Sonra bir şey oldu. Bir el beni tutup, aydınlığa doğru son hızla çekmeye başladı. O el, Christopher'a aitti. Beni göğsüne çekip, bana sımsıkı sarıldığında, beni karanlığımdan çekip kurtarmıştı adeta.

"Geçti... Artık güvendesin. Korkmana gerek yok." Sanki sözleri benim için bir emirdi ve ben artık korkmuyordum. "Söz veriyorum seni öcülerden koruyacağım ufaklık."

Bu sözlerin beni güldürmesi gerektiğini biliyordum; ama ben daha çok ağlamaya başlamıştım. Söyledikleri komik olmadığı için değil. Öyleydi. Hem de çok; ancak hem bu gece olanların, hem de geçtiğimiz günler ve geceler boyunca Chris'le yaşadıklarımın ağırlığı, omuzlarıma öyle bir çökmüştü ki kalbim ezilmekten adeta dümdüz olmuştu.

Ben kollarının arasında kedi gibi gerinip, ona daha çok sokuluyordum; o da bana daha sıkı sarılıyordu. Ellerimle gömleğinin yakalarını sıkı sıkı kavramış ve adeta ona yapışmıştım.

"Seth'in adını tahtaya çentik atmak istemiyorum," diyerek burnumu çeke çeke mızımsızlandım.

Bezgin bir şekilde iç çekti. "Bırak artık iddiayı Liz!"

"Ben de onu diyorum ya!" Aylardır aynı şeyi söylüyordum. Bırak iddiayı! Ben zaten çoktan vazgeçmiştim bu iddiadan. Niye o da vazgeçemiyordu? Hedefe kitlenmişti resmen. Bırakmıyordu...

"Ne diyorsun?"

"Bırak diyorum! Artık savaşmak istemiyorum. Bu iddiadan nefret ediyorum!" Gürültülü ve âşık olduğum adamın yanında hiç de yakışık almayacak bir şekilde burnumu çektim. "Her arından nefret ettim. Daha ilk andan pişman oldum. Ve en çok neden nefret ettim, biliyor musun?"

"Bilmiyorum, neden?"

Tabii bilmezsin. Çünkü hem körsün, hem de aptal.

"Her randevunu gelip nispet yapar gibi bana anlatmandan. O çentikleri gözümün içine baka baka atmandan... Kazanmanı asla istemedim; ama kendim kazanmak için değil; çünkü bir ayda benden daha çok kişiyle çıktığını düşünmek beni çıldırtıyordu. Ben bir ayda oldukça fazla kişiyle çıktım Christopher ve sen... Sen benden öndesin. Şimdi Seth'in adını pas geçmek ve daha önceden onun için attığım çentiği silmek istiyorum ama senin kazanmanı da istemiyorum."

Ağlamaya devam ediyordum; ama artık ağlama sebebinin aynı olduğunu sanmıyordum. Şu anda daha çok şımarıklığımdan ve de kıskançlığımdan ağlıyordum. Bir de sanki ben ağladıkça beni daha sıkı sarıyordu ve ben de fırsatı değerlendiriyordum.

"Neden Liz?" diye sordu kadife gibi yumuşacık bir ses tonuyla. "Neden? Neden anlattıklarından nefret ettin? Ve attığım her çentikten? Çıktığım her kızdan? Bana her şeyin bir nedeni olduğunu söyleyen sendin. Şimdi soruyorum, neden?"

Benim silahımı bana karşı kullanıyor olması hiç adil değildi; ama ben nedenlerimin arkasında duracak kadar güçlü bir kızdım. En azından benim bir nedenim vardı...

"Çünkü seni kıskandım. Hem de çok. Seni birkaç defa öldürmek istedim. Ölü olursan, en azından kimseyle çıkamazdın. Seni sadece benim bildiğim bir yere gömerdim ve randevuların gelip mezarına çiçek bırakmazdı." Çünkü öyle bir durumda o çiçekleri tek tek o kızlara yedirirdim. Ciddiyim!

"Bu biraz korkutucu..."

"Sana kimse kıskançlığın yeşil gözlü bir dev olduğunu söylemedi mi?"

Kıkırtısını avuçlarımın altında hissetmiştim. Göğsü hafifçe titremişti ve kıkırdarken çıkardığı o harika ses, kulaklarımdan kalbime doğru akıp, içimi sıcacık etmişti.

Daha da sıkı sarıldı. Sanki ne kadar sıkı sararsa sarınsın, yine de kollarından kayıp gidebilirmişim gibi sarıldı... Sımsıkı... Daha sıkı...

"Ah Liz... Ufaklık... Nereden çıktın benim karşıma? Şimdi sana kalman için illa bir neden mi vermem lazım? İlla gitmemen için ayaklarına kapanıp yalvarmam mı lazım?"

Hayır! Artık değil. Çünkü artık biliyordum. O 'kal' dediğinde, ardında yatan nedeni biliyordum. Bana değeri veriyordu. Hem de çok... Duygularına bir isim veremiyordum. Aşk mı? Arkadaşlık mı? Bunlar hâlâ belirsiz noktalar idi benim için; ama hayatındaki yerim... O su gibi berraktı şu an.

"Seni ilk gördüğümde..." Artık bu hikâyeyi onun da duyma vakti gelmişti. "Gözlerine bir kez baktım ve sanki kalbin ellerimdeydi. Yüzün ıslı ıslıldı Christopher. Öyle iyi bir kalbin vardı ki güzelliği yüzüne yansımıştı. Sonra bir anda geri çektin kendini. Kalbin artık ellerimde değildi. O ışık gitmişti. Ve konuşmaya başladığın ilk

anda, o ilk anın tüm büyüğü kaybolmuştu. Bunu öyle çok kez tekrarlardım ki, her seferinde kendimi bir savaş gazisi gibi hissettim. Yorgun ve yaralı... Önce bana gülümsüyor, sonra her şeyi berbat ediyordun. Şimdi yine bana gülümsüyorsun." Başımı göğsünden kaldırdım ve yavaşça geri çekilip, yüzüne doğru yalvarırcasına fısıldadım. "Ne olur bu sefer berbat etme. O zaman kalırım. Kal dersen kalırım. Nedenini sormam. Merak da etsem ağzımı açmam. Sadece şu anı bir daha berbat etme."

Bana hiçbir şey söylemediğinde, aslında bunun tam da istediğim şey olduğunu fark ettim. Bana boş sözler vermesine ihtiyacım yoktu. Bana bunu göstermesi gerekiyordu. Ona inanmamı sağlamalıydı ki kalbim kalmak için dirensin. Arkadaşı olarak ya da aşığı olarak... Hiç fark etmezdi. Kalbim ellerinde güvende olduğu sürece kalırdım.

Başını öne doğru eğerek yüzlerimizin arasındaki birkaç santimi de kapattı. Gözleri kapalı, alnı alnıma yaslı bir şekilde duruyor ve kesik nefesler alıyordu. Benim de ondan farkım yoktu. O anda sanki cenneti soluyordum içime. Başım dönmüştü adeta.

"Kal," diye fısıldadı usulca. "Gitme."

"Kalırım."

"Bir nedenim yok Liz. Sana verecek haykırışlarımdan başka hiçbir şeyim yok; ama kal. Benim olmasan bile *benimle ol*. Benimle kal."

Sanırım az önce rüyalarım gerçek olmuştu. Dudaklarımdan dökülen sözler, benim hayallerimdekinden bile daha güzeldi sanki... Bu geceye 2015'in ne kadar kötü geçtiğini düşünerek başlamıştım; ama öyle güzel bitiyordu ki hiç gitmesin, bu an donup kalsın istiyordum.

Gözlerim yavaşça açıldı. Salondaki saate küçük bir bakış attım.

23.58

2015 bitiyordu. Yeni yıla nasıl girersen, bütün bir yıl öyle geçer demezler miydi? Benim tüm yılım, onun kollarında mı geçecekti?

"Neydi?" diye sordum ve gözlerinin açılmasına neden oldum; ama uzaklaştırmadı yüzünü benden. Hâlâ bir soluk uzağımdaydı.

"Ne neydi?"

"Ödül olarak istediğin şey? Bütün bir ay bunu merak ettim ve şimdi kazandığına göre artık söylemezsen seni bu sefer gerçekten boğarım."

Bu ödül için öyle çok direnmişti ki merak etmemem imkânsızdı. Ya şimdi konuşacaktı ya da sonsuza dek susacaktı. Sonsuza dek...

Dudaklarında tehlike habercisi, kibirli gülümsemesi belirdi. Başım dertteydi, değil mi?

Kollarından birini hafifçe geriye doğru çekti ve eli ceketinin iç cebine yöneldi. Ne çıkaracaktı ki cebinden? Bomba? Mümkündü.

"Kapa gözlerini."

"Daha o kadar delirmedim."

Başıma ne geleceğini bilmeden gözlerimi asla kapamazdım. Ölebilirdim. Ya da bir uzvumumu kaybedebilirdim. Çok riskliydi.

"Ya gözlerini kaparsın ya da söylemem."

Öyle bir şans yoktu. Ona işkence yapmam gerekse de bana neler olduğunu söyleyecekti; ama madem başka çarem yoktu... Yavaşça kapadım gözlerimi.

Christopher'ın eli yavaşça hareketlendi. "Sakin açma!" diyerek beni uyardı cebindeki şeyi çıkarırken.

Elinin varlığı gittikçe uzaklaşırken, benim merakım daha çok artmıştı. Neydi bu lanet ödül?

"Şimdi açabilirsin."

Şükürler olsun!

Göz kapaklarım yavaşça açıldığında, ilk gördüğüm şey onun kibirli gülüşü oldu. Bu hiç hoş değildi. Son-

ra gözlerim onun elini aramaya başladı. Sağa baktı, sola baktı. Bulamadı. En sonunda başımın üzerinde buldum elini. Parmaklarının arasında bir ökse otuyla...

"Şaka mı yapıyorsun?" Ödül olarak onu öpmemi mi isteyecekti? En başından beri bunu mu planlamıştı yani? Eh, o halde bunu istediğinde dudaklarını koparma ihtimalimi de göz önünde bulundurmuş olmalıydı. Çünkü ona âşık olmasaydım ve onu öpmeyi çılgınlarca arzulasaydım, bunu kesinlikle yapardım.

"Böyle önemli konularda asla şaka yapmam ufaklık. Ve haklısın..." Elbette. Ben her zaman haklıydım. "Saat on iki oldu. Ben kazandım ve ödülümü hemen istiyorum."

Yani ödül olarak onu öpmem gerekiyordu, öyle mi? Bilemiyorum... Off! Kahretsin, tamam. Aslında hiç istemiyorum ama kaybettiğim için mecburen yapacağım. Başka bir nedeni yok yani!

Dudaklarım dudaklarını buldu. Kalbi kalbime dokundu. Usulca okşadı ruhumu. Nefeslerimiz, tek bir dokuşla bir oldu.

Ben onu öptüm.

O beni öptü.

O öpücük sanki mühür oldu hayatlarımıza. Hayatımızın yolunu tekrar çizdi ve bu sefer *birlikte çizdi*.

Kollarımı boynuna doladım. *Beni hiç bırakma*, diye haykırırcasına sarıldım ona. Onu öperken öyle bir kaybetmişim ki kendimi, bu ona mı ödüldü yoksa bana mı bilemiyordum. Belki de bu öpücüğün *bize* bir ödül olduğunu söylemek daha doğru olurdu. O ve ben değildik şu anda. Bizdik. Birdik. Bütündük.

Onu böyle sonsuza kadar öpebilirdim. Nefessiz kalsak da birbirimize nefes olur, yine de bırakmazdık birbirimizi... Kendimi kaybettiğim şu dakikalar bana aynen böyle hissettiriyordu.

Sanki iç sesimi duymuştu ve sanki bana eziyet etmekten hoşlanıyordu, geri çekildi bir anda. Beni kızdırmaktan ciddi anlamda zevk alıyordu.

"Yeniden başlayalım!" dedi tek solukta.

Tamam, bunu sonra konuşurduk, şimdi beni öpmeye devam edebilir miydi?

"Bizim sorunumuz hep yanlış bir başlangıç oldu. O gün bakışlarında gördüğüm o güçlü kızdan öyle korktum ki uzaklaştırdım kendimi senden; ama artık öyle olsun istemiyorum. Değil bir adım, bir nefes bile uzağıma git istemiyorum. O yüzden, yeniden başlayalım; fakat bu sefer iyi başlayalım."

Ondan bir adım uzağına gitmek istesem, ayaklarım gitmezdi. Bir nefes uzağına gitmek istesem, nefesim yetmezdi. Öyle bir bağlanmışım ki ona itse de, sökse de gidemezdim.

"Merhaba," dedim oyununa ayak uydurarak. "Ben Liz."

Güldü. Olması gereken de buydu. "Tanıştığıma memnun oldum Liz. Ben de Christopher; ama lütfen bana Chris de."

Ne isterse onu derdim ben ona. Onu Chris diye mi çağırmanımı istiyordu? O zaman onun adı Chris'ti. Christopher aslında var olmayan biriydi.

"Hey Liz," dedi bu sefer sesinde tarifi imkânsız bir keyifle. Yine ne yumurtlayacaktı acaba?

"Evet, Chris?"

"Seni seviyorum."

Dünyam durdu. Sonra tekrar dönmeye başladı ve bir anda hızı iki katına tekrar çıktı. Sonra yine durdu. Öyle sarsıntılı bir şekilde durdu ki içindeki birkaç şey devriliş, dağıldı. Yıkıldı. Toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı. İnanmak için zamana. Gözlerinde buldum o zamanı... Gerçeğı, beni gerçekten sevdiğini... Beni seviyordu.

Yeni yıl onun kollarında bitmiş, onun aşkıyla başlamıştı. 2016 bir anda uğurlu gelmişti bana. Bir anda en sevdiğim yıl olmuştu.

"Burada donup kalmak yerine söylemen gereken klasik, kalıplaşmış bir cümle var ufaklık."

İsteddiği kadar uyuzluk yapabilirdi. Yine de anın büyüsunü bozamayacaktı. Şu anda çok mutluydum ve o ne yaparsa yapsın ben mutluluğumu yaşayacaktım. O yüzden birkaç saniye izin verirse ölüp gelmek istiyordum.

"Hey Chris?"

"Evet?"

Sesindeki umut öyle hoşuma gitmişti ki, onu kızdırma isteğimi *bastıramamak* elimde değildi.

"Benim uykum geldi."

Yüzü düştü bir anda. Yani o beni seviyor diye, ben de onu seviyor olmak zorunda değildim, değil mi? Seviyordum gerçi ama o şu anda böyle düşünüyordu.

"Haklısın," dedi. Bunu tekrar edip durmasına gerek yoktu. Zaten biliyordum. "Çok zor bir geceydi. Hadi gidip seni yatıralım."

Ya da birlikte yatalım? Bir öneri sadece...

Chris tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayağa kalktığı sırada, onu kolundan yakaladım ve tuttuğum kolundan güç alarak ayağa kalktım.

"Christopher?"

"Lizbeth?"

Vazgeçmemi istiyordu herhalde?

"Chris?"

"Liz?"

Dudağımın bir kenarı, aynı onun yaptığı gibi, kibirli bir eda ile yukarı doğru kıvrıldı. Yüzümü onunkine daha da çok yaklaştırdım ve kalbimdeki haykırıları sonunda serbest bıraktım. "Ben de seni seviyorum."

Bu sefer onu öpmedim. Bunun yerine onun beni öpmesini bekledim. İlk önce sanki inanamazmışçasına gözlerime baktı. Ona âşık olmam bu kadar mı imkânsızdı onun gözünde? Ne kadar harika bir adam olduğundan haberi yok muydu?

Sonra öptü beni. Kısa ama usul usul. Yumuşak ama baskın...

"Bir an söylemeyeceksin diye çok korktum ufaklık."

Ben de *sen hiç söylemeyeceksin* diye çok korkmuştum zamanında. Ödeşmiş olmuştuk.

"Hadi yukarı çıkalım," diyen bendim bu sefer. Artık uyku saati gelmişti. Birazdan düşüp bayılacaktım.

"Tamam, ama önce..." Beni bırakıp arkasını döndüğünde ve tahtaya yöneldiğinde, aklımdan hiç hoş şeyler geçmedi. Hele ki tahtayı sildiğinde, aklımdan geçen senaryolar daha da kötüleştii. Kalemi eline aldı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Liz & Chris

|

Hissettiğim ilk şey rahatlama oldu. Oldukça saçma bir şey yazmasından ciddi anlamda korkmuştum. İkinci olarak huzur duygusu geldi. Liz ya da Chris değildi kazanan *Liz ve Chris'ti*. Bu savaştan ikimiz de galip çıkmıştık. Birbirimizin kalplerini kazanmıştık. Bunun bana verdiği huzuru tarif edecek kelime dahi bulamıyordum. O benim huzurumdu. Onu benden kimsenin almasına izin veremezdim artık. Evet, hâlâ kıskançtım.

"Bir an *savaşma* *seviş* tarzı bir şey yazacaksın diye ciddi anlamda korkmadım değil; ama sen bu yazdığınla beni haksız çıkardın ve sana bunun için minnettarım."

"Savaşma *seviş* mi? Harika fikir! Hatırlat da yarın sabah gidip bunu ev için bir tabelaya yazdırayım."

Hatırlat da ben de senin aptallığına çare bulmaları için İs-

viçreli bilim adamlarına mektup yazayım. Bunun onları birkaç asır oyalayacağına eminim.

"Artık uyku zamanı," dedi Chris bana doğru yaklaşıp ve beni çevik bir hareketle kavrayıp, kucağına aldı.

Beni üst kata kadar taşıyacaktı. Sanırım artık sevgiliydik. Eşikten içeri taşımak evli çiftlerin geleneği değil miydi? Neyse, yürümediğim sürece sorun yoktu.

Üst kata çıkan merdivenleri tek tek tırmandı ve kendi kapısının önüne gelince durdu. Niye durdu?

"Niye burada durdun? Odam bir yan tarafta."

"Biliyorum; ama bu gece yalnız uyumana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Hayır. *Yalnız uyumama* senden önce ben izin vermezdim zaten; ancak konu bu değildi. "İyi de neden senin odan?"

Bir ömür kadar uzun gelen bir süre boyunca, derin derin baktı gözlerime. Ve sonra sözleriyle adeta ruhumu okşadı. "Çünkü sen en çok benim yatağıma yaklaşıyorsun."

Şu an bu sözlerden deli gibi etkilenmiş olabilirdim; ama öyle gözükmemem gerekiyordu. İlk günden yeteri kadar şımarmıştı zaten. Tut kendini Liz! Gülme! Erime!

"Tamam, makul. Hadi beni yatağa götür. Uyumak istiyorum."

Dileğim onun için bundan sonra bir emirdi. Onu aşk kölem olarak düşünmek bana inanılmaz bir zevk veriyordu... Lütfen fesat düşüncelerinizi kendinize saklayın! Tamam, benimle istediğiniz kadar paylaşabilirsiniz onları. Hepsini duymak istiyorum.

O gece beni kollarına aldığı anda, yine o güvenli, huzurlu sıcaklıkta buldum kendimi; ama bu sefer daha bir mutluydum. Birbirimize sarılıp sahip olduğumuz o anın tadını çıkardık. O anlattı ben dinledim... O sustu ben konuştum... Söylenmeyen ne kadar sözcük varsa içimizde hepsi söylendi o gece. İçimizde sakladığımız

tüm acılar, yarım kalan tüm hisler tüm açıklığıyla ortadaydı artık.

"Sen ve ben," dedi Chris o gece. "Steven ve Tina'dan önce evleneceğiz."

Önce bu sözcüklere nasıl bir tepki vereceğimi bilemeyecek donup kalmıştım. Sonra tekrar buldum nefesimi. Ciddi miydi? Benimle dalga mı geçiyordu?

"Neden?" diye sorabilmişim sadece.

"Çünkü onlara birilerinin aslında hiç de mükemmel bir çift olmadıklarını göstermesi lazım ve bunu yapabilecek kadar mükemmel tek çift de biziz. O yüzden, sen ve ben o ikisinden önce evlenip, gelmiş geçmiş en mükemmel çiftin biz olduğumuzu onlara göstereceğiz."

Haklı olduğu bir şey varsa o da birlikte gerçekten de mükemmel olduğumuzdu. Bir bütünü kusursuz biçimde tamamlıyorduk. Öyle aittik ki birbirimize ayrılacak yok olurduk. Silinir giderdik bu dünyadan.

"Anlaştık," diye fısıldadım usulca. "Önce biz evleneceğiz."

Bunun tam olarak bir evlenme teklifi olup olmadığından emin değildim; ama ben öyle değilmiş gibi yapacaktım. Henüz bir evlenme teklifi için erkendi; ama evet, bir gün, eğer o da isterse, onunla evlenecektim.

Sonra o gece son kez öptüm onu. Gerçekten de beni sevdiğine tekrar tekrar inanarak öptüm. Bu bir rüya değildi. Aşk bir büyü gibi sarmıştı etrafımızı ve bizi hep bir arada tutacaktı.

Ben uyuyana kadar tekrar tekrar fısıldadı aşkını kulağıma.

O fısıldamalar bitirdi savaşı ve geriye sadece aşkı bıraktı.

15. Bölüm

6 Yıl Sonra

Haftasonları erken uyanmaktan nefret eden ben, tuhaf, rahatsız edici bir hisle gözlerimi yeni güne açtım. Son zamanlarda bu çok sık oluyordu. Gözlerim midemde hissettiğim sinir bozucu bir ağrıyla açılıyordu. Oysa ne kadar da huzurlu bir şekilde uykuya dalmıştım dün gece... Şimdi ise kendimi yatak döşek hastaymışım ve gribin en ağır halini geçiriyormuşum gibi hissediyordum. Bir haftadır sırf bu yüzden doğru düzgün yemek yiyemiyordum ve Christopher fark edip endişelenmesin diye bin bir şekilde giriyordum. Her ne kadar benim için endişelendiğinde çok tatlı olsa da, yüzüne yerleştirdiği o yavru köpek ifadesi her seferinde canımı yakıyordu. Onu öyle üzgün görmeye dayanamıyordum. Güldüğü zaman tüm dünyayı aydınlatan bir erkek öyle somurtamamalıydı. Hep gülmeliydi... Hep bana gülmeliydi. Olması gereken buydu. Bu nedenle tüm oyunculuğumu konuşturmuş ve hastalığımı ondan saklamıştım.

Başımı çevirip gözlerimi yanı başımda huzurla uyan adama diktim. Christopher... Hayatımın aşkı... Kocam... Her sabah kalkıp aynı şeyleri tekrar tekrar düşünüyordum. Ona âşık olduğum için ve o da aynı şe-

kilde bana âşık olduğu için ne kadar şanslı olduğumu. Bunun düşüncesi bile tarif edilmez bir mutluluk veriyordu bana. Nefesim olmuştu Christopher. Hayatımı anlatamayacağım şekilde değiştirmişti. Bu değişiklik iyi miydi? Kesinlikle evet! Daha sakın bir insan olmayı öğrenmiştim onun yanında. Öfkeme hâkim olmayı. Nefret etmektense sevmeyi, kin tutmaktansa affetmeyi öğretmişti bana. Şimdi hayat daha güzel bir yerdi ve her sabah gözlerimi onun kollarının arasında açmak... Bu hayatı daha da güzel bir hale getiriyordu. Ait olduğum yer burasıydı. *Onun kollarının arası*. Ve ne ben burayı terk etmek istiyordum, ne de o gitmeme izin vermek... Savaş bitmiş ve barış öylesine yoğun bir şekilde gelmişti ki hâlâ o huzurla başımız dönüyordu.

Ben hâlâ kocamı çok seviyordum. Kocam... Bu nasıl olmuştu? Aslında bunu ben de hâlâ sık sık düşünüyordum. Mezun olduğum seneydi. Chris elbette ki çoktan mezun olmuş ve bir sanat galerisinde çalışmaya başlamıştı. İşini seviyordu. Tüm o sanat eserlerinin arasında olmaktan büyük keyif alıyordu. İşine olan tutkusu onu çok iyi yerlere getirmişti. Bazen, üniversitede araştırma görevlisi olarak çalışan arkadaşlarıyla, bazı özel resimler üzerinde çalışıyorlardı. Gün yüzüne çıkmamış cevherleri bulup onları sergilenmeye hazır hale getiriyorlardı... Yani hayatımızda her şey çok iyiydi.

Mezun olmama yakın, ben de üniversitede kalabilmek ve yüksek lisans programına katılabilmek için gerekli sınavlara hazırlanıyordum. Yine çalışma odasında ders çalıştığım günlerden birinde, Chris elinde bir paketle gelmiş ve açmamı söylemişti. Kapıların üzerine asılan isim levhalarını biliyorsunuz değil mi? Paketin içinden o levhalardan çıktı. Üzerinde ise '*Bay ve Bayan Gonzalez*' yazıyordu. Bana o gün evlenme teklifi etti. Ve mezuniyetimden üç ay sonra da evlendik. İkimiz de Tina ve Steven'ın bizden önce evlenmesi riskini göze al-

mak istemiyorduk. Tabii bu durum Tina'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Sienna ve ben evlenmiştik. Leila bile nişanlanmıştı ama Steven hâlâ onu bekletiyordu... Kim derdi ki Tina Mitchell evlenmek için bu kadar istekli olacak? Yine de şunu net bir şekilde söylebilirdim ki hayatım boyunca yaptığım en doğru şey, Christopher Gonzalez'le evlenmek olmuştu. Neredeyse iki yıldır evliydik ve ben dünyanın en mutlu kadınıydım. Ailem Amerika'ya yeniden taşınmıştı. Yeni yılda uğradığım saldırıyı duyan annem resti çekmiş ve babamı peşinden Amerika'ya sürüklemişti. Amerika'ya gelmeleriyle emekli olma kararı alan ailem, bunun ikinci çocuk için iyi bir fırsat olduğuna karar verdi ve annem kırk yaşından sonra ikinci kez *anne* oldu.

Logan... Üç yaşındaki erkek kardeşim. En başta bu olay beni çok sınırlendirse de Christopher sayesinde sakinleşmiştim. Ve açık bir şekilde söyleyebilirdim ki Logan, bugüne kadar gördüğüm en tatlı bebeklerden biriydi. Ona tapıyordum adeta.

Leila demişken... Tina ve Leila hâlâ anlaşıyorlardı. Sadece benim yanımda ateşkes ilan ediyorlardı; çünkü ikisi de arkadaşım olmak istiyordu. Dün de ateşkes ilan ettikleri günlerden biriydi. Sienna, Tina ve Leila ile Beverly Hills'de alışverişe gitmiş ve gitmişken bir iç giyim mağazasını ziyaret etmiştik. Ben de eve dönünce aldıklarımı kocama göstermek istemiştım ve sonuç olarak kocam aldıklarımın giyilemeyecek kadar güzel olduklarını ve ait oldukları yerin yatak odamızın zemini olduğuna karar vermişti. İşte tam da bu nedenle oldukça huzurlu bir şekilde uykuya dalmıştım.

Dün gecenin ardından böyle berbat bir şekilde uyanmak hiç de adil değildi...

Chris'i uyandıramaya çalışarak kollarının arasından çıktım ve yavaşça yataktan kalkıp sabahlığımı üzerime geçirdim. Odadan çıkmamla, alt kattaki banyoya ulaş-

man bir olmuştu. Evet, hâlâ aynı evde yaşıyorduk. Bu ev aşkımızın mabediği ve henüz vazgeçmeye hazır değildik.

Ve banyoya girmemle bir döngü başlamış oldu. Klozetin üzerine eğilip kusuyor ve deli gibi titriyordum. Tanrım! Bu berbat bir şeydi. Son bir haftadır bunun hakkında düşünmekten kaçınıyordum ama belli ki zamanı gelmişti. Kendime geldiğim ilk anda, bunu düşünmeye başlamam gerekiyordu.

Tık tık!

Lanet olsun!

"Liz?"

Christopher uyanmıştı. Hafta içi evden çok erken çıktığı için beni hiç kusarken yakalamamıştı; ama bugün cumartesiydi ve kocamın haftasonları çalışmamakla ilgili çok sıkı kuralları vardı.

Bir kez daha kapıyı çaldı. "Liz? İyi misin?"

Evet, çok iyiyim. Bana bir dakika verirsen bağırsaklarımı çıkarıp geliyorum.

"İyiyim," diye seslendim banyonun dışına doğru.

"Emin misin?" diye sordu. "Genelde kusmak iyi olmanın işaretlerinden biri olarak kabul edilmez."

Bunun ben de farkındaydım ama sana *iyiyim* dediğim zaman, tek yapman gereken salağa yatıp gitmekti. Kimse sana kadınların dengesizliklerinden bahsetmemiş miydi?

"İyiyim Chris! Bir dakikaya çıkıyorum."

Gerçekten de öyle oldu. Bir dakika içinde, içimdeki kusma hissi yok oldu ve ben yüzümü yıkayıp banyodan çıktım.

Chris yüzünde yaralı yavru köpek bakışı, endişeli bir şekilde beni bekliyordu. İşte tam da bundan kaçmıştım bütün hafta. Onu, bu endişeli halinden nasıl çıkaracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve bu beni deli ediyordu.

"Bana öyle bakmaktan vazgeç Chris! İyiyim dedim ya."

"Niye kusuyordun o zaman?"

Henüz bu soruyu cevaplamaya hazır değilim; ama yine de sorduğun için sağol.

"Üşütmüş olmalıyım. Mızızlanmaya devam edecek misin gerçekten?"

"Ben mızızlanmıyorum!"

Evet, mızızlanıyordu ve ben tüm gün onun bu mızız haliyle uğraşmak istemiyordum. İlk iş olarak onu içinde bulunduğu endişeli ruh halinden kurtarmalıydım. Bu gün Tina'yla ve Steven'la sahilde buluşacaktık. Steven bir işler karıştırıyordu yine ama kurcalamayacaktım... Onlarla buluşmadan önce uzun uzun düşünmem ve içimdeki şüphelerden kurtulmam, bunun için de yalnız olmam gerekiyordu. Bu nedenle ikinci adım Chris'i evden göndermekti. Plan hazır olduğuna göre, uygulamaya ilk sıradan başlayabilirdim.

"Bu konuyu uzatmayacağım. Bir duş almak ve kendime gelmek istiyorum."

Sonuçta ben halsiz ve hasta bir kadındım ve kocamın görevi hastalıkta ve sağlıkta benim yanımda olmaktı. Bu yüzden sırtımı sabunlamasına izin vererek hem ona hem de kendime büyük bir iyilik yapmıştım. Görüyorsunuz ya ben gelmiş geçmiş en iyi eştim.

Planın ilk aşaması bitmişti. Chris duştan çıktığımızda gerçekten de o endişeli halinden kurtulmuştu. Artık planın ikinci aşamasına geçebilirdim.

Chris'e hızla üzerini giyinmesi için emirler veriyor ve başının etini yiyordum. O neden onunla sahile gitmediğimi soruyordu, ben işim var diyordum. O ne işim olduğunu soruyordu, ben dışarıda bazı işlerim olduğunu söylüyordum. O benimle gelmek istediğini söylüyordu, ben de defolup gitmesini... Sonuç olarak kadının fendi

her zaman erkeği yenerdi. On beş dakikanın sonunda, Christopher kapının önünde ve gitmeye hazırdı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu bir kez daha.

Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.

"İyiym Christopher," dedim sıkın bir şekilde çatılmış kaşlarla.

"Tuhaf davranıyorsun Liz ve benim içimden hiç seni yalnız bırakıp gitmek gelmiyor."

"Defol artık Christopher!"

Christopher o çok sevdiğim gülümsemelerinden birini yüzüne yerleştirerek, bana dudaklarımdan hafif ama başımı döndürecek kadar yoğun bir öpücük verdikten sonra gerçekten de *defolup gitti*. Yalnızdım. Ve düşünmeye hazırdım.

Pekâlâ Liz... İlk olarak ne zaman kismaya başladığımı bir düşünelim. Tam beş gün önce... Peki, beş gün önce ya da bu beş gün içinde midemi bozacak bir şey yedim mi? Hayır.

Ve son soru... Bu ay geciktim mi? Evet...

Düşünme aşaması bitmişti. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Acilen bir hamilelik testine ihtiyacım vardı.

3 Gün Sonra

Pekâlâ Liz. Yapabilirsin...

Bundan üç gün önce şüphelerim üzerine bir hamilelik testi yapmış ve *tüm şüphelerimde* haklı olduğumu öğrenmiştim. Sanırım doğum kontrol haplarımın vücudumun üzerinde o kadar da *kontrolü* yokmuş. Sonuç olarak hamileydim ve son üç gündür bunu kocama söyleyebilmek için kıvranıyordum. Ne doğru zaman geliyordu, ne de ben bunu ona söyleyebilmenin uygun bir yolunu bulabiliyordum.

Neredeyse iki yıldır evliydik; ama daha önce hiç bebek sahibi olmak hakkında konuşmamıştık. Sanırım be-

nim yüksek lisansım yeni bittiği ve ikimiz de fazlasıyla genç olduğumuz için bu daha önce hiç aklımıza gelmemişti; ama sonuçta hamileydim ve artık yapılacak bir şey yoktu. Bunu bir an önce bilmesi gerekiyordu. Böylece geleceğimiz hakkında konuşmaya başlayabilirdik.

İşte başlıyoruz.

Christopher çalışma odasında idi. Önümüzdeki ay galeride düzenlenecek bir sergi üzerinde çalışıyordu. Ve bu sergi onu bir hayli heyecanlandırıyordu. Yani keyfi yerindeydi. Şimdi tam zamanıydı.

Odanın diğer ucundaki koltuklarda oturuyor ve son on beş dakikadır kocamın güzel yüzünü izliyordum. Onu bir ömür böyle izleyebilirdim. Ve izleyecektim de... Ama şimdi değil.

Oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerledim ve yanına gidip kollarımı omzunun etrafına doladım. Ben yanına gelip ona sarılana kadar işine odaklanmıştı ama kollarım etrafına dolandığı anda tüm ilgisinin odağı oluvermiştim. O yanımdayken, dünya benim etrafımda dönüyordu ve ben bu hisse bayılıyordum.

“Konuşabilir miyiz?”

“Sonunda neyin olduğunu söylemeye karar verdin yani?”

Kaşlarımı çatarak baktım ona. “Böyle yaparsan hiçbir şey söylemem.”

Sözlerim üzerine keyifle güldü ve beni tek bir güçlü hamlede kendine çekip, kucağına oturmama sebep oldu. Güçlü kolları belimin etrafına sıkıca dolanmıştı ve ben de kollarımı boynunun etrafına sıkıca sarmıştım.

“Söyle bakalım ufaklık...” Evet, bana hâlâ ufaklık diyordu. “Sorun ne?”

Bunun tam olarak bir sorun olup olmadığından emin değildim. Sadece beklenmeyen bir olaydı ama üstesinden gelebileceğimizi biliyordum. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirdik biz...

"Ben..." Sustum. "Şey..." Tekrar sustum. "Ben... Ben... Şey..."

Ben ve şeyden başka bir şeyler daha söyleyebilirim, bu iş daha kolay olacaktı; ama sanki bir anda konuşmayı unutmuştum.

"Sen ne Liz?"

"Böyle yaparak beni geriyorsun ama!"

Zaten konuşmakta zorlanıyordum, bir de o üzerime geliyordu.

Huh! Huh! Nefes al, nefes ver... Bu kısma daha dokuz ay yok muydu?

"Tamam, ben..." Hadi Liz, yapabilirsin! "Ben hamileyim!"

İşte söylemiştim. Oh! Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı resmen. Şimdi önemli olan şey, sevgili kocamın buna ne tepki vereceğiydi.

"Efendim?"

Tabii efendim dışında herhangi bir tepki... Bunu gerçekten de ikinci defa söylemem gerekiyor muydu?

"Dediğimi duydun Chris! Canımı sıkıyorsun... Sana hamileyim dediğimde vermen gereken tepki bu olmamalıydı!"

Ben daha çok '*Sırtına yastık koyayım mı karıcığım?*' ya da '*Şöyle otur da ayaklarını uzat sevgilim*' ya da '*Canın bir şey çekiyor mu hayatım*' tarzı bir şeyler beklemiştim ondan; ama Christopher Gonzalez öküz gelmişti, öküz gidecekti.

"Bir saniye," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Yani sen şimdi bana sekiz ya da dokuz ay içinde, bu evde bana benzeyen bir canlının daha mı olacağını söylemeye çalışıyorsun?"

Hayır, ben bir bebeğimiz olacağını söylemeye çalışıyorum! "Bebek bana da benzeyebilir Chris!"

"Bir yerde çocukların babalarına benzemeye daha yatkın olduklarını okuduğuma eminim."

“Ne yani? Bebeğimizin bana benzemesi kötü bir şey mi olur?”

Ne? Ben hamileydim. Her türlü saçma tepkinin suçunu hormonlarıma atma hakkına sahiptim. Eğer bu hakka sahip olmasaydım, hamile olmanın ne numarası kalırdı ki?

“Hayır, güzel olur ama bana benzese daha da güzel olur.”

Off! Niye uğraşıyordum ki? İki güzel kelime söyleyip, biraz sevinecekti alt tarafı; ama hayır, önce canımı sıkması gerekiyordu.

Gözlerimi devirdim ve tüm gücümle sert bir biçimde omzuna yumruk attım. O acıyla inlerken ben içimden sevinç çığlıkları atıyordum.

“Ah! Tanrım, gerçekten acıdı. Özür dilerim, tamam... Hadi baştan alalım.”

Baştan filan almayacaktık. Zaten bunu iki kez söylemiştim ve iki kezle yetinmesi gerekiyordu. Bakışlarımdan, baştan alamayacağımızı anladığında, son çare olarak tavrını düzeltmeye karar verdi.

“Gerçekten hamile misin?” diye sordu.

Bakışları ıslıl ıslıldı. Zaten o bana her baktığında bakışları, yüzü böyle ıslıl ıslıl, böyle aydınlıktı ama şimdi, o bakışlarda içimi sıcacık eden daha başka bir şey vardı.

“Evet... Yani daha doktora gitmedim ama testin söylediğine göre hamileyim.”

Ve sonra sımsıkı sarıldı bana. Sevinmişti. Gerçekten de sevinmişti. O bana sarıldığında, benim de tüm endişelerim uçup gitti. Anne baba olacaktık. Ee? Ne olmuş yani? Artık bu, o kadar da önemli bir ayrıntı değildi. Dokuz tane birden doğursam yine de dert etmezdik. Tabii dokuz tane birden doğurmasam iyi ederdim. Çünkü öyle bir durumda ne fazla kilolarımdan kurtulabilirdim ne de Chris'in şişen egosundan...

“Seni seviyorum Liz. Sen başıma gelen en harika şey-

sin.” Yavaşça geriye çekildi ve bir elinin tersiyle yumuşakça yanağını okşadı. “Ve şimdi bir bebeğimiz olacak. İkimizden de bir parça. Bunun ne kadar harika olduğunun farkında mısın?”

Farkındaydım... Bu harikadan da öteydi. Mutluluk öyle yoğundu ki sanki dünya birden daha bir pembeleşmişti. Daha iyi bir yerdi...

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru ve onu öptüm. Aşkla, tutkuyla, umutla... Sahip olduğum tüm güzel duygularla.

“Biz büyük küçük tüm savaşları kazandık Liz. Ve hâlâ galibiyetimizi kutluyoruz.”

“Artık savaş yok Chris. Sadece barış var. Sen, ben...” Elini alıp kendi elimle birlikte karnımın üzerine koydum. “Ve bebeğimiz var.”

Sadece üçümüzün olduğu bir dünyaydı bizim ihtiyacımız olan. Biz hep birbirimizden güç alacak ve savaşmak yerine hep birlikte ayakta duracaktık. Hep sevecektik... Bir aile olacaktık. Kendi küçük ailemiz...

“Peki, bebeğin ismi ne olacak?” diye sordu Christopher.

Savaş yok mu demiştim? Eh, bebeğin ismi konusu aramızda yeni bir savaşa sebep olacakmış gibi duruyordu; ama biz zaten hiçbir zaman o kadar da barış yanlısı olamayacaktık.

Arada sırada savaşmaktan ne zarar gelebilirdi ki zaten? Savaşsak da yine sevecektik birbirimizi ve işte bu galibiyetlerin en güzeliydi.

*Steven ve Tina;
Siz hep benim ilk göz ağrılarım olacaksınız.
Sizi hiç unutmayacağım.
Bu bölüm size...*

Son Oyun

Tina

"Tina," dedi kulağımın dibinde sinir bozucu bir ses.
"Tina."

Tanrı aşkına adımı mı ezberliyordu bu ses? İnsan iki dakika rahat rahat uyuyamayacak mıydı canım?

"Tina!"

Ah! Lanet olsun sana ses! Bu resmen insan haklarına yapılmış bir tacizdi! Kimse uykusundan uyandırılmamalıydı. Çalar saatleri bu yüzden kimse sevmiyordu. Bizi uykumuzdan uyandırdıkları için. Ve beni uyandıрма cesaretini kim gösteriyorsa, ben de onu sevmeyecektim.

"Tina!"

"Lanet olsun ne var, ne?"

Tabii beni uyandıran kişi Steven Baker'sa durum değişebilirdi. Onu sevmeme gibi bir şansım yoktu. Ne yazık ki bu gitar tanrısının büyüsiyle lanetlenmiştim.

"Sabahları amma da neşelisin sevgilim."

Yüzümü ekşiterek ona baktım. Sevgilim mi? Iyy! Bu salak, bu sabah yanıma gelmeden önce aşırı doz romantizm almış olmalıydı. Zaten başımıza ne geldiyse bu romantizm saçmalığı yüzünden gelmişti.

Bir dakika! Steven neden benim odamdaydı?

Tek kaşımı kaldırdım "Sen buraya nasıl girdin?" diye sordum.

"Pencerenden," dedi. Diğer kaşımı da kaldırdım. Bu çocuğun değişik fantezileri vardı.

"Peki, neden buradasın?"

"Üzümünü ye, bağını sorma güzelim."

"Sen kafana yastığı yediğinde zaten hiçbir şey sormama gerek kalmayacak!"

Off! Beni uykumdan saçmalamak için uyandırmıştı resmen. Ben bu çocuğa hangi kafayla âşık olmuştum ki? Zaten neden daha en başından onunla arkadaş olmuştum ki?

Ailesi boşanan çocukların böyle psikolojik travmalar geçirdiğini duymuştum. Hep annem ve babamın suçu! Onları kötü birer anne- baba olmaktan dava etmem gerekiyordu. En çok da annemi... George'la evlenerek sadece benim değil aynı zamanda zavallı adamın hayatını da karartmıştı.

"Sabahları gerçekten çok sevimlisin. Her neyse. Liz gelip seni almamı söyledi. Ben de geldim," diye açıkladı.

"Peki, niye kapıdan girmedin?"

Başını hafifçe eğdi ve gözlerini bana dikti. "Noel Baba kapıdan girseydi, Noel Baba olur muydu?"

"Off!" diyerek söylendim ve yatakta doğrulup, sırtımı yatak başlığına yasladım. Sabah sabah böyle uyandırılmak için ne günah işlemiştim Tanrım? Söyle hemen kendimi affettireyim. Bilirsin, bu konuda oldukça yetenekliyimdir.

"Tam bir aptalsın Steven!"

Ve bunun üzerine sanki piyangodan büyük ikramiye-yi kazanmış gibi gülümsemeye başladı. Bu çocuk büyük ikramiye-yeye ihtiyaç duymayacak kadar zengindi yahu!

Yavaşça bana doğru yaklaştı ve ellerini bedenimin iyi yanına, yatağın üzerine yerleştirdi.

"Sana kötü bir haberim var sevgilim."

Eğer bana bir daha sevgilim derse kötü haber onun ölüm ilanı olacaktı. Bu çocuğun benle derdi neydi? Onu öldürürsem hem vicdan azabı çekerdim, hem de onu kaybettiğim için sonsuza kadar kendime gelemedim; ancak o inatla 'Gel beni öldür Tina,' diye yalvarıyordu. Ne kadar da düşüncesiz olmuştu böyle!

"Neymiş o?" diye sordum karşılığında. Pekâlâ, yüzünü acil benimkinden uzaklaştırması gerekiyordu yoksa birazdan olacaklardan ben değil o sorumlu olacaktı.

"Bir aptala âşıksın."

Ah! İşte beni yine kalbimden vurmuştu. Taş kalbim niyeysel bir tek bu sevimli sersemin karşısında eriyordu. Şey, bir de seksi... Ama tabii bu şu an konumuz değil.

Keyfim yerine gelmişti. Az önce uygunsuz bir şekilde mi uyandırılmışım? Amannn! Üzerime bomba düşse umurumda olmazdı şu an. O yanımdaydı ya!

Kollarımı boynuma doladım ve onu biraz daha kendime doğru çektim. "Eh," dedim, "Yaptık öyle bir hata" ve sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

Bu hayatta bayılarak yaptığım sayılı şey vardı. Tamam, yapmayı çok sevdiğim bir sürü şey vardı ama yapmaya bayıldığım şeyler... Şarkı söylemek, gitar çalmak ve Steven Baker'la öpüşmek.

O önce benim en yakın arkadaşım, sonra da hayatımın aşkı. Ona nasıl âşık olduğumu hiç anlayamamıştım. Yani, kötü bir şey olduğundan değil tabii. Sadece öyle ani olmuştu ki, bazen hâlâ durup neler olduğunu düşünmem gerekiyordu. Bir oyun oynamıştık. *En romantik olanın kazanacağı* ve büyük ödülü alacağı bir oyun. Eh, oyunu Steven kazandığına göre, o en romantik olandı, ben de büyük ödül. Gerçi ona kazanması için ben izin vermiştim. Yoksa bu öküzün beni kazanması imkânsızdı. Yine de kendimi ona sunulan büyük ödül olarak görmek hoşuma gidiyordu.

Aradan altı yıl geçmişti. Ona âşık olduğumda henüz lisedeydim ama şimdi sadece liseden değil, üniversiteden de mezun olmuştum.

Okuldan mezun olur olmaz Los Angeles'a dönmüş-tük. Steven ailelerimizle yaşamak yerine kendimize ait bir yere taşınmamızı söylemişti; ama Hera Gonzalez bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı. Zaten kızından yeterince ayrı kalmamış mıydı? Sonuç olarak iki yıl önce tekrar ailemle yaşamaya başlamıştım ve durum hâlâ öyleydi. Başka neler olmuştu? Sienna benim mezuniyetimden iki ay sonra evlenmişti. Artık Bayan Cameron Oswald'dı. Sienna'nın evliliğini Christopher ve Liz takip etmiş, san-ki çok aceleleri varmış gibi mezun olmalarının üzerinden üç ay geçmeden Bay ve Bayan Gonzalez olmuşlardı. Bu durum canımı sıktığından değil; ama etrafınızdaki herkesin evlenmeye başlaması çok sinir bozucu bir du-rumdur. Leila bile nişanlanmıştı. Dünya'nın sonu gel-mişti ama Steven hâlâ aptaldı.

"Bayan Tina!" ve işte rüya bitmişti. Annemin hizmet-çisi Tasha'nın adımı seslenmesiyle, Steven'ı tüm gücüm-le üzerimden itip yataktan düşürmem bir oldu.

"Eğer sesini çıkarırsan Steven, bu ilişkimizin sonu olur; çünkü eğer yakalanırsak seni öldürmek zorunda kalabilirim *sevgilim*."

Zaten sesini çıkarabilecek gibi de durmuyordu. Şaşkın gözlerle bakıyor ve bir eliyle başını tutuyordu. Düşerken kafasını vurmuş olmalıydı ve bu haliyle sa-vunmasız, zayıf, küçük bir kutup ayısına benziyordu. Ayının altını özellikle çizmek istiyorum.

"Bayan Tina!" diyerek bir kez daha adımı söyledi Tasha ve kapıyı açıp içeri girdi. "Günaydın Bayan Tina."

"Günaydın Tasha." Sakin ol Tina! Erkek arkadaşın pencereden gizlice odana girmiş gibi davranıyorsun. Ah, lanet olsun. Öyle yapmıştı!

"Bayan Hera gelip sizi uyandırmamı söyledi."

Annem ve onu uyandırma servisi! Lanet olsun sana Hera Gonzalez! "Tamam Tasha, ben hemen geliyorum."

Tasha hafifçe gülümsedi ve odamdan çıkmak için harekete geçti. Ben de rahat bir nefes aldım. Tabii Tasha geri döndüğünde nefesim olduğu yerde tikanıp kaldı. "Ah bir de," diyerek konuşmaya başladı sinir olduğum Rus aksanıyla. "Bay Steven'in cama tırmanırken incinip incinmediğini kontrol etmemi istedi."

Ve ben bozulan sinirlerimin üzerine kendimi tutamayıp kahrkahrı bastım. Bir de yakalanmıştı. Zaten kim kahvaltı saatinde evin arka camından tırmanırdı ki? Direkt yemek salonunun görüş alanına girmişti.

"Anneme birazdan aşağı geleceğimi ve Steven'in sağduyu eksikliği dışında hiçbir sorunu olmadığını söyler misin?"

Tasha tekrar hafifçe başını salladı ve gülümsedikten sonra odamdan çıktı.

"Beni nasıl gördü ya?" diyerek doğruldu Steven. Hâlâ başını tutuyordu.

"Bilemiyorum," diyerek karşılık verdim ve yüzüme sahte, düşünen bir ifade yerleştirdim. "Belki de egon yüzünden kalkan koca kıcını saklamayı unutmuşsundur."

O da yüzüne sahte, alınmış bir ifade yerleştirdi. "Şansa bak ki sen de benim kıcımı çok seviyorsun."

Güldüm. "Ben senin kıcından ayrılmayan sarışın finolardan değilim Steven."

Güldü. "Birileri kıcımı mı kıskanıyor?"

Gözlerimi devirdim. "Kıcının canı cehennem!"

Neden normal bir çift gibi sohbet edemiyorduk ki zaten?

"Artık kış demeyi keser misin?"

Tek kaşımı kaldırdım ve bu cümleyi son hızla fırsata çevirdim. "Ne o? Yoksa kıcın mı korktu?"

"Bir kez daha kış dersen 'poponu' çok fena tekmeleyeceğim Tina."

Tanrım, şu an çok eğleniyordum. "Kıç demekten utanıyor musun yoksa Steven?"

"Sen kaşındın Mitchell," dedi ve yerden kalkıp tekrar yatağın üzerine oturdu. Beni belimden yakalayarak yatağa yatırdı ve gıdıklamaya başladı. Evet, bir de böyle bir problemim vardı. Gıdıklanıyordum.

"Kes şunu Steven!"

"Sanırım az önce *'Bir daha bir dediğini iki etmeyeceğim Steven,'* dedin."

Bu çocuğun amma da sınırsız bir hayal gücü vardı. Öyle bir şey asla olmayacaktı. Ben hep kendi bildiğimi okuyacaktım. Böyle doğmuştum ve böyle ölecektim. Aksini söylemeye cesareti olan buyursun gelsin. Sanırım beysbol sopam buralarda bir yerlerde olacaktı.

Tanrı aşkına! Çok fena gıdıklıyordu ve biraz daha gülmemek için kendimi tutarsam ölecektim. Gülemezdim yoksa annem anında buraya damlardı. Ona karşı yenilmekten nefret ediyordum. İşte bu yüzden karşı saldırıya geçmeliydim. Sağ elimi uzattım ve sonunda yastığıma ulaştım. Ardından yastığı tüm gücümle Steven'in başına geçirdim.

"Siz kaşındınız bayım! Silahlarınızı çekin ve bir erkek gibi benimle dövüşün."

Bu sabah ne çok saçmalıyordum böyle! Şimdi de silahşor mu olmuşum? Bu çocuğun bana yaptırdıklarına akıl sır ermiyordu doğrusu.

"Demek silahınız bir yastık leydim," diyerek karşılık verdi Steven.

Sersem. Off! Ben onunla uğraşırken şebeklik yapmasa olmazdı değil mi? Her saniye de onu öpemezdim canım!

"Evet bayım! Şimdi de sizinkini görelim. Yastığınızı çekin!"

Yastığınızı çekin mi? Bir gün en yaratıcı cümleler yarışması düzenlenirse kesinlikle şampiyon ben olurum.

Ya da en saçma cümleler. Her neyse, bunlar hep ayrıntıydı.

"Silahımı çekeceğim leydim," dedi Steven ve keskin bakışlarını bana dikti. "Ama bu bir yastık olmayacak. Çünkü bana bir erkek gibi dövüşmemi söylediniz." Bana yaklaştı ve kolunu çevik bir hareketle belime dolayıp beni sıkıca kendine çekti. "Ve ben de öyle yapacağım." Ardından tekrar beni öptü.

Son altı yıldır kendimi en mutlu hissettiğim anlar, kendimi onun dudaklarında kaybettiğim anlardı. Onu o kadar çok seviyordum ki, onu öpmek aşkıma karşı verilen bir ödölmüş gibi hissettiriyordu. Benden böyle sözler duymak tuhaftı değil mi? Ne diyebilirim ki? O romantizm şampiyonuydu ve ben ona yenilmiştim. Şimdi ona böyle âşıkken onun karşısında, aynı onun gibi, bir romantige dönüşmemem imkânsızdı.

Bir an dizlerimizin üzerinde oturmuş usulca öpüşürken, diğer anda Steven sırtını yatak başlığına yaslayarak, beni kucağına almıştı ve öpüşmemiz gittikçe daha da alevleniyordu. Elleri pijamamın altından çıplak tenimi okşuyordu ve ben yer-zaman kavramını yine kaybetmeye başlamıştım.

"Steven," diye adını fısıldayarak geri çekildim. "Anneler aşağıda ve bizi bekliyorlar."

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve saçlarımı yavaşça geriye doğru itti.

"Biraz daha bekleyebilirler."

Ve beklediler de.

"Sonunda gelebildiniz!" diye söylendi Sienna, biz içeri girer girmez. Etrafımdaki herkes mızımızdı!

"Üzgünüm Sienna, annem bir türlü bırakmadı." Öyle olmamıştı ama öyle sanmasında bir sorun yoktu.

"Her neyse, hadi sahile gidelim. Cameron yer tutmak için önden gitti. Güneşi kaçırmadan gidelim. Tam bronzlaşma havamdayım."

"Liz nerede?" diye sordum merakla etrafıma bakınırken. Steven'a gelip beni almasını o söylememiş miydi?

"Birkaç saate kadar yanımızda olacak," dedi arkadan gelen bir ses. Üvey kuzenim de sonunda aramıza katılmaya karar vermişti. "Bir işi varmış. Resmen evden kovdu beni. Son zamanlarda bir tuhaf... Ee? En harika iki kuzenim nasılmış bakalım?"

Christopher'la selamlaştıktan sonra hep birlikte sahile doğru yürümeye başladık. Güneşli bir pazar sabahıydı ve Los Angeles'ın sıcaklığı yüzünden birazdan resmen eriyecektim. Acil kendimi suya atmam gerekiyordu.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Sienna. "Kutlama filan düşünüyor musunuz? Sonuçta bugün siz ikiniz için özel bir gün."

Tam olarak neden bahsettiğini bilmiyordum ama sanırım Sienna havale geçiriyordu. Yüksek ateş başına vurduğu için saçmalıyordu galiba. Steven ve ben aynı anda birbirimize baktık ve bugün ne tür bir özel gün olduğunu düşünmeye başladık. Özel gün mü? Özel günlerden nefret ediyordum. Hatırlamaya çalışmak çok sinir bozucuydu.

"Ne özelliği var ki bugünün?" diye sordum.

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdı Sienna. Ben de bu kadar tiz bir çılgılık atabildiğine inanamıyordum. "Bugün sizin çıkmaya başladığınız gün Tina!"

Peki, bunu niye Steven ya da ben değil de o hatırlıyordu?

"Off Sienna abartma. Alt tarafı bir tarih," dedim. "Ayrıca ben daha kendi doğum günümü bile hatırlamıyorum."

"14 Mayıs," diye atıldı, Steven. Sürekli beni bozup

duruyordu ve ben bu durumdan çok sıkılmaya başlamıştım.

"Her neyse," diye bastırdım ve Steven'a ölümcül bir bakış attıktan sonra, Sienna'ya geri döndüm. "Sadece tarih Sienna. Önemli olan ne zaman başladığımız değil hâlâ devam ediyor olmanız, değil mi?"

Sienna bir anda Chris'in kolunun altından çıktı ve hızla önümüze geçip bizi durdurdu. "Hayır değil! Bu önemli bir tarih... Birbirleri için yaratılmış iki kişinin sonunda birbirlerine âşık olarak, kavuştukları gün..."

Steven bu sefer de, "Çoğul konuşma, ben hep ona âşıktım," diye atıldı. İki dakika susabilmeyi başarırsa ona çok minnettar olacaktım.

Sienna bana 'Gördün mü?' der gibi bakıyordu. *'En azından birileri önemsiyor.'*

Gözlerimi devirdim. "Sienna ne demek istiyorsun? Kocan bizi beklemiyor mu? Hadi gidelim artık."

"Kaybettiğine şaşmamalı Tina. Sen kesinlikle romantik filan değilsin!"

Ah! Bu belden aşağı olmuştu. Hem ne diye sürekli bana aynı repliklerle geliyorlardı? Aynısını beş yıl önce Steven da yapmıştı ve durum ortadaydı.

"Kesin artık şu '*Sen romantiklikten ne anlarsın?*' muhabbetini! Ayrıca ben kaybetmedim. Sadece Steven'ın kazanmasına izin verdim."

O güne lanet olsun! Sırf ona âşık olmamak için yenilmiştim ve şu olanlara bir bakın! Ona âşık olmuşum ve bir de insanların çenesini çekiyordum. Fırsatım varken onu ağır bir yenilgiye uğratmalıydım!

"Boşver Sienna," dedi Steven ve kolunu belime dola-
dı. "Tina'yı bilirsin. Damarına bastığın zaman sana bunu ödetir. Ayrıca ne o, ne ben tarihlerle ilgilenmiyoruz. O haklı. Önemli olan hâlâ birlikte olmamız." Ve bunu söylemiş olmam oldukça romantikti! "Ayrıca Tina, bil diye söylüyorum, sen kaybettin. Hem de fena halde."

Resmen ölümüne susamıştı bu! Buna resmen aşkımı kullanmak denirdi. Onu seviyorum diye kolunu kıramayacağımı sanıyorsa çok yanıliyordu.

"Ben yenilmedim. Sana kaç milyon kez açıklamam lazım?"

"Sıfır. Çünkü yenildin Tina. Kabul et. Ben senden daha romantığım."

Tek kaşımı kaldırdım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Dün gece böyle demiyordun ama!"

Gözlerini kıstı ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Dün gece yanında bile değildim!"

"Ha, yani yanımda olmaktan hoşlanmıyorsun?" Kendi kaşınmıştı. Şimdi onu biraz panikletmek eğlenceli olacaktı. Onu ne zaman böyle köşeye sıkıştırırsam, süt dökmüş kedi yavrusu gibi kıpırdanmaya başlıyor ve ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ben öyle bir şey söylemedim!"

"Bana söylemediğin başka şeyler de var, öyle mi? Tanrı aşkına Steven!"

Derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi sertti ve rengi gittikçe daha çok kırmızı oluyordu.

"Niye lafı sürekli yanlış anlıyorsun? Ben sadece dün geceyi seninle geçirmediğimi söyledim."

Ve işte elime altın değerinde bir koz vermişti. "AMAN TANRIM!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" diye sordu paniklemiş bir şekilde.

"Dün geceyi başkasıyla mı geçirdin? Sana inanamıyorum Steven!"

İşte şimdi kontrolden çıkmıştı. Dili dolanmıştı ve söyleyecek doğru kelimeyi bir türlü bulamıyordu. Konu ben olunca böyle korunmasız olması çok sevimliydi.

O söyleyecek bir şeyler ararken ben de dayanamayıp Sienna'ya küçük bir bakış attım ve ardından birlikte kahkahayı bastık.

“Tanrım Steven!” dedi Sienna kahkahaları arasında; “Yüz halini görmeliydin.”

Steven çatılmış kaşlarla bize bakarken, onu biraz olsun sakinleştirmek için dudaklarına bir öptüçük kondurdum ve kollarımı boynuna doladım.

“Dostum bu numarayı sürekli yiyorsun,” dedi Chris. Tamam, daha fazla üzerine gitmeyin!

“Demek beni kandırdın ezik.”

Ah! Bana ezik dediğine göre başım dertte demekti. Sadece çok ciddi durumlarda bana ezik derdi. Yani artık! Sevgililer birbirine ezik demezmiş çünkü. Tanrım ne ezikti ama!

“Biraz öyle oldu,” dedim ve yavru köpek bakışlarımı üzerine diktim.

“Madem bu kadar cesursun o zaman bir cezayı hak ettin,” dedi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi onun sırtında buldum. Steven son hızla kıyıya doğru koşarken ben ne planladığımı anlamıştım.

“Hayır! Dur Steven! Kıyafetlerim ıslanacak.”

“Çok kötü,” dedi ve umursamadan kıyıya doğru ilerlemeye devam etti. Kıyıya yaklaştığında suya en azından yavaş yavaş girmesi için dua etmişim; ama o, beni bir anda sırtından attı ve suya düşürdü.

Bu acımasızcadı. O hâlâ kuruydu bir kere ve ben buna izin vermeyecek kadar gururluydum. Hızla sudan çıktım ve onun üzerine atılıp, suya çektim. Şimdi ikimiz de ıslaktık!

O bana su atıyordu ben de ona! Bu savaşın nereye kadar süreceğini merak ediyordum. Bugün ikinci kez bana karşı saldırıya geçmişti ve ilkinin sonunun nerede bittiğini ikimiz de biliyorduk. Bu hiç ho... Neyse bunun hakkında yorum yapmayacağım.

“Dur! Tamam. Pes ediyorum,” diyerek ellerini kaldırdı Steven. Tabii ki de pes ediyordu. Ben pes edecek değildim ya; ama tabii bu davranışını ödölsüz bırakma-

yacaktım. Yavaşça ona doğru yaklaştım ve kollarımı beline doladım.

“Aferin ezik, öğreniyorsun.”

Gülmeye başladı. O gülmeye başlayınca dayanamadım ve ben de onunla birlikte güldüm. “Hiç romantik değilsin Tina. Hem de bugün çıkmaya başladığımız gün!”

Beline hafifçe vurdum. “Ben gayet de romantiğim; ama bunu sadece sen biliyorsun ve birine söylersen seni öldürürüm.”

Başını hafifçe geriye doğru yasladı ve kıkırdadı. Sizce de harika bir gülüşü yok muydu? Başını tekrar kaldırdığında ıslak saçları, rüzgârın da etkisiyle sallandı. Bu haliyle tam yemelik görünüyordu.

“Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bak, bu işe ilk bulaştığımızda kendimizi uzatmalı bir iddianın içinde bulduk.”

“Ve ben kazandım. Yine olsa, yine kazanırım.”

“İddiaya var mısın?”

Şimdi şaşıрма sırası ondaydı. Aslında, bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim. Ağzımdan dökülen kelimeler beni bile şaşırtmıştı.

“Sen ciddi misin?”

Başımı evet anlamında salladım. Aslında değildim ama madem bir işe başlamıştım, onu sonuna kadar devam ettirecektim.

“İkimiz de birer oyun oynayacağız. Herkes hünerlerini sergileyecek ve sonra jüri değerlendirip kimin daha romantik olduğuna karar verecek.”

“Jüri mi?” diye sordu. Yani o kadar söylediğimden aklında bir tek bu mu kalmıştı.

“Sienna, Chris ve Liz işte.” Başka kim olabilirdi ki zaten?

“Peki, kazananın ödülü ne olacak?” diye sordu.

Dudaklarımdan arsız bir sırıtışla, yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Benim aklımda bir şeyler var."

Bu oyun ilkinden de eğlenceli olacaktı. Bu *son oyun*, ona kimin daha romantik olduğunu gösterecekti. Çünkü bu sefer ona olan duygularımdan korkmuyordum. O duygular bana güç veriyordu ve ben içimde ona beslediğim tüm aşkla, bu oyunu kazanacaktım.

Sienna, Chris ve Liz, Steven ve bana sanki deliymişiz gibi bakıyordu. Tamam, belki biraz deliydik ama ne var yani? Böyle oyunların ilişkilere heyecan katmadığını söyleyemezdi kimse. Ben şu an oldukça heyecanlıydım. Steven'ın ne planladığını deli gibi merak ediyordum; ama önce kendim bir plan yapmalıydım.

"Off! Kesin şöyle bakmayı. Alt tarafı bir iddia..."

"Evet. İlkinde de böyle söylemiştiniz," diyerek atıldı Liz. "Gerçi ilki hiç fena olmamıştı. En azından artık Steven bana gelip sızlanmıyor."

"Hey!" diye bağırdı Steven. Evet, bana olan duygularını, bana değil, Liz'e anlatmıştı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkında mıydı?

"Kesin şamatayı. Konu kapanmıştır. Oyun başladı ve ben şimdi iş birlikçilerimi alıp gidiyorum."

"İş birlikçilerin mi?" diye sordu Steven.

Başımı salladım ve "Evet," dedim. "İş birlikçilerim. Sienna, Liz ve Chris."

Yüzü asıldı ve bana mızımız bir çocuk gibi bakmaya başladı. "Niye hepsi seninle geliyor?"

"Çünkü senin kesin çoktan bir planın vardır. Seni tanıyorum. Konu kurnazlığa geldiğinde eline kimse su döremez; ama tabii romantiklik konusu biraz tartışmalı..."

"Evet, haklısın. Aklımda çoktan bir fikir var ama bari Liz'i bırak. O hep benim iş birlikçimdi. Unutma!"

Demek ki insan en yakın arkadaşlarına bile güvenmemeliymiş! İkisi de arkamdan iş çevirirlerken ben de saf saf Steven Baker'la iddiaya girmiştım; ama bu sefer beni yenmelerine izin vermeyecektim.

"Öyle olsun. Nasılsa yenemeyeceksiniz," dedim ve peşimde Sienna ve Chris'le birlikte yanlarından ayrıldım. Bugün sahilde bu kadar vakit geçirdiğimiz yeterdi. Şimdi hareket zamanıydı. Cameron eve gitmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü Sienna ve o fazla sevgi dolulardı. Onlar aşklarını fütursuzca yaşarken plan yapamazdım.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Chris.

Bilmiyordum ama bulacaktım. Bulmak zorundaydım. Öyle bir oyun hazırlamalıydım ki...

"Ona hamile olduğunu söylesene" diye önerdi Sienna.

Ciddi miydi bu?

"Ne?" dedi. "Bu gayet romantik bir şey. Aşırı romantizmden kalp krizi geçirir kesin."

Gözlerimi devirdim. Bu kız gittikçe anneme benziyordu. Annemin girdiği her ortamı etkilemek gibi bir huyu vardı işte. Sonuçta annemdi. Atamazdım ya!

"Evet, kesin kalp krizi geçirir; ama romantizmden değil," dedi Chris.

"Ne yani? Karın gelip sana hamile olduğunu söylese bundan hoşlanmaz mısın?" diye öfke dolu bakışlarının arasından sordu Sienna. "Kuzenim olduğun için utanıyorum Chris! Umarım Liz'e de böyle şeyler söylemiyor-sundur?"

"Konunun Liz ve benimle ne alakası var? Ayrıca Liz hamile filan da değil. Steven ve Tina'ya odaklanabilir miyiz?"

Maalesef Sienna'nın dikkati çok fazla dağılmıştı. Onlar hararetli bir şekilde tartışmaya başlamış ve ben de düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Harika, iş birlikçilerim iki işe yaramazdan başka bir şey değildi.

Tanrım! Liz'in benim yerine Steven'ı seçtiğine inanamıyordum!

Bir hafta sonra planım hazır bir şekilde bekliyordum. Yaptığım bu planla Steven'ın beni yenmesi imkânsızdı. Onu barbeküye götürüyordum! Tamam, barbeküden ya da yemek yapmaktan kesinlikle anlamıyordum; ama Chris son bir haftadır bana etleri nasıl pişireceğimi öğretip duruyordu. Erkekler böyle şeyleri severdi. Ve kimse-nin Steven'a böyle bir şey yapmadığına emindim. Yoksa yapmış mıydı? Neyse, ona bunu sonra sorabilirdim.

Steven'ı ben almayacaktım. O buraya kendi gelecekti ve beni barbekünün başında et pişirirken görünce şaşkınlıktan dilinin tutulacağına emindim.

Ona sahte bir kargoyla bir adet dilek feneri ve bir de not kâğıdı göndermiştim.

Kâğıtta aynen şöyle yazıyordu;

Bu dilek fenerini bulan kişiye;

Dileğim sana ulaşmışsa, artık onu gerçekleştirmek zorundasın.

Benimle en tepede buluşarak bunu yapabilirsin.

Sevgiler,

Tina Mitchell

Dilek fenerleri bizim için özeldi. Belki de ilk kez o gece, ona geri dönülmez bir şekilde âşık olduğumu anlamıştım ve bu beni deli gibi korkutmuştu. Eh, korkularla yaşanmıyordu ve ben Steven Baker'a âşık olduğumu kabul ederek çok doğru bir karar almıştım. Öyle ki bu hayatım boyunca aldığım en doğru karardı.

"Tina!" dedi şaşkın bir ses arkamdan. Tam zamanında. Etler pişmek üzereydi ve ben yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Steven!"

“Sen ne yapıyorsun?”

Aslında futbol oynuyorum ama benim de kendi tarzım vardı tabii. İlla bana iğneleyici bir şeyler mi söyletecekti?

“Sana yemek yapıyorum,” dedim gururla.

O da karşılığında “Sen mi?” diye sordu şaşkınca.

Hem böyle öküzlü olup, hem de nasıl romantik olduğunu iddia edebiliyordu?

“Hem de barbekü yapıyorsun! Öldüm ve cennete mi düştüm?”

Güldüm. “Cennetinde beni hayal etmen çok hoş Steven.”

Çimenlerin hareket ettiğini ve Steven’ın bana yaklaştığını duydum. Bir süre sonra bana arkamdan sarılıyordu. “Eğer bir gün cennete gidersem,” dedi ve boynuma küçük bir öpücük kondurdu. “Bu sen de orada olduğun için olacak.”

Barbeküyü boş vermek ve hemen burada üzerine atlamak istiyordum. Aşk insana böyle şeyler yaptırıyordu. Sürekli ona bir şekilde dokunmak istiyordum. Ellerimizin küçücük bir teması bile beni deli etmeye yetiyordu. O böyle güzel konuştuğu zaman hormonlarım kontrolden çıkıyordu. Resmen Steven’ı benden çok seviyorlardı.

“Beni baştan çıkarmaya çalışma. Burada yemek yapmaya çalışıyorum.”

“Sen nasıl istersen...” Güldü ve boynuma bir öpücük daha bıraktıktan sonra geri çekilip, o gelmeden biraz önce hazırladığım masaya gitti. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Bu benim oyunum ve bu işi kurallarına göre yapacağız.”

Sonraki beş dakika boyunca etleri pişirmeye devam ettim ve sonunda piştiklerinde gerçekten ağız sulandı-

rıcı göründüklerini fark ettim. Ben bu işten anlıyordum! Artık önümüzdeki elli yıl yemek yapmama gerek kalmamıştı. Böyle şeyleri zirvede bırakmak gerekiyordu.

Etleri masaya götürdüm ve ortaya koydum. Steven ve benim tabaklarımıza paylaştırdım ve çok sevdiğini bildiğim bütün sosları önüne koydum.

"Immm," diye mırıldandı etinden bir ısırık aldığında. "Önümüzdeki elli yıl bana barbekü yapacaksın Tina!"

Üzgünüm ama *elli yıllık yaşam planımı az önce yaptım. Yani geç kaldım Steven Baker.*

"Ee?" diye sordum; "Bütün bunları nasıl buldun?"

Lokmasını yavaşça yuttu ve kolasından bir yudum aldıktan sonra dudaklarını peçeteyle sildi. "Bir de gelip beni öpersen sana bu oyundan yüz puan verebilirim," dedi.

Gözlerimi devirdim ve muhteşem erkek arkadaşımın bu sevimli yorumuna güldüm. "O bir önceki oyunun kuralıydı Steven," dedim. "Ama seni yine de öpebilirim."

Ayağa kalkıp öne doğru eğildim ve o oturmaya devam ederken dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp ona küçük bir öpücük verdim.

"Hey baksana," dedi ben yerime otururken; "Bugün bizimkiler Chris ve Liz'in evine gidiyorlar. Tabu oynayacaklarmış herhalde. Biz de gidelim mi?"

Yüzüne baktım ve gülümsediğini görünce ben de gülümseyerek hafifçe başımı salladım. Nasılsa oyunun sonuna gelmiştik. Madem gitmek istiyordu, biz de giderdik. "Olur gidelim; ama önce yemeğini bitir. Onu yapmak için çok uğraştım."

Ve tekrar yemeğine gömüldü. Öyle keyifli yiyordu ki gören de dünyanın geleceği çiğnediği lokmalara bağlı sanırdı.

Yarım saat içinde yemeklerimizi yemiş ve etrafı toparlamıştık. Beni buraya Chris bırakmıştı o yüzden ara-

bayla gelmemiştim; ama Steven arabayla gelmişti. Eşyaları onun arabasının bagajına yükledik ve Christopher ve Liz'in evine doğru yola çıktık. Bundan sonra kazanacağımıza kesin gözüyle baktığım bile söylenebilirdi. Steven'in yapacağı şeyin benimkini geçeceğini düşünmüyordum.

On beş dakikalık bir yolculuğun ardından *Bay ve Bayan Gonzalez'in* evine ulaşmıştık. Liz'le gerçekten akraba olduğuma inanabiliyor musunuz? Arabadan inip eve doğru yürüdük ve zile basıp, bekledik. Kapı saniyeler sonra açıldı.

"Yılın en romantik çifti de gelmiş," dedi en sersem ses tonuyla Christopher.

Vazgeçip başka bir yere mi gitseydik acaba? Hayır, tabu oynamak istiyordum. Steven'in elini bırakmadım ve onu itip içeri girdim. Christopher ve onun sersemliklerinden uzak durduğum sürece, canımın sıkılacağını sanmıyordum. Zaten sevgilim bir sersemken, bir de üvey kuzenimi çekemezdim.

"Tina ve Steven da gelmiş!" diye bağırdı bizi gören Liz. "Artık bu oyun daha eğlenceli olacak.

Elbette! Bizim olduğumuz her ortam daha eğlenceli olurdu; çünkü Steven her ne kadar bir sersem olsa da, biz harika bir ikiliydik.

"Tamam, millet geri çekilin ve bu işi uzmanlarına bırakın," dedim.

Kendimle övünmekten pek hoşlanmazdım ama konu tabu olduğunda kimse beni yenemezdi.

"O zaman gel ve hünerlerini sergile kardeşim," dedi Sienna. "Madem bu kadar iyisin; sen, Steven ve Cameron bir takım olun. Biz de Liz, Chris ve ben bir takım olalım."

Başımı sallayarak onu onayladım. Madem öyle istiyordu. O zaman hodri meydan!

"Sıra sizde," dedi Sienna. Son yarım saattir tabu oynuyorduk ve bizim takım açık ara öndeydi. Tabii bunda Steven ve benim aynı takımda olmamızın çok büyük bir etkisi vardı. Sıra Cameron'a bir şey anlatmaya geldiğinde biraz zorlanıyordum tabii; ama hallediyorduk bir şekilde. Chris, Liz ve Sienna birbirlerini çok iyi tanımalara rağmen hâlâ geridelerdi. Sorun olmayacağını zaten en başından biliyordum...

"Tamam," diyerek ayağa kalktı Steven, "Ben anlatıyorum." Ve kâğıtları eline aldı. Liz de yanı başında durmuş elindeki kâğıtları kontrol ediyordu.

"Süre başladı," dedi Chris ve Steven anlatmaya başladı.

"Bir tören," dedi Steven. "Kutsal bir tane."

"Ne? Vaftiz mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Yine aynı yerde gerçekleşiyor; ama vaftiz değil."

"Nikâh," dedim.

"Evet!"

Tamam. Buradan nereye varacaktı çok merak ediyordum.

"Bir nikâh için ne gerekir?" diye sordu bu sefer.

"Hmm... Kilise, papaz, konuklar, gelinlik, çiçekler..." Hızlıca aklıma gelenleri söylüyor ve Steven'ın dur demesini bekliyordum.

"Hayır hayır. Daha temel!"

"Gelin ve damat mı?" diye sordum. Neydi bu lanet kelime?

"Evet," dedi heyecanla. "Peki, bir gelin ve damadın, gelin ve damat olabilmesi için, damadın ne yapması gerekir?"

Durdum ve Steven'ın yüzünü inceledim. Pas dese ol-

muyor muydu? Bir dakikalık süremizi bu saçma kelime için yediğine inanamıyordum.

“Ne bileyim ben? Damadın geline evlenme teklifi etmesi mi?” diye sordum panikle. Hadi artık Steven. Daha elle tutulur ipuçları ver bana!

Yüzü aydınlandı. “Peki...” dedi ve öylece durup yüzüme baktı. Yüzünde ukala bir sırıtiş ve odada ürkütücü bir sessizlik vardı. Neler oluyordu? Steven yavaşça bana doğru yaklaştı. “Ben şimdi sana evlenme teklifi etsem, senin cevabın ne olur?”

“Ne? Kelime ‘evet’ mi?”

Bir saniye...

Evet diye cevaplamıştım bir de saf saf. Bu oyuna düştüğüme inanamıyordum!

Sanırım az önce dilimi yutmuştum. Bilmiyorum, o an bağırsaklarımı bile yutmuş olabilirdim. Az önce o bana... Yani Steven bana... Yani şimdi o bana...

“Tina,” dedi gözlerimin içine bakarak. Ah, evet gerçekten de öyle yapmıştı. “Benimle evlenir misin?”

Donup kalmıştım. Az önce Steven Baker bana evlenme teklifi etmişti ve kahretsin, bunu çekip Youtube’a filan yüklemem gerekiyordu.

Gözlerim yanmaya başladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir damla yaş yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ne de sulu gözdüm böyle! Umurumda değildi. Az önce sevdiğim adam bana evlenme teklif etmişti ve ben kendimi bulutların üzerinde dolaşan Pollyanna gibi hissediyordum.

“Tina?” dedi, soru sorarcasına Steven.

Hızla başımı öne arka sallamaya başladım. “Evet,” diye fısıldadım ve güldüm. Tanrım, hiç durmadan gülmek hatta sonsuza kadar kahkaha atmak istiyordum.

Bu sefer daha gürültülü bir şekilde “Evet!” dedim ve kendimi onun kollarına atıp dudaklarına yapıştım.

Ben yine kendimi onun dudaklarında kaybederken

odanın içinde alkış ve ıslık sesleri duyuldu; ama benim umurumda olan tek ses onun ve benim aynı anda atan kalplerimizin ritimleriydi. Onu seviyordum. Tanrım onu çok seviyordum ve sonsuza kadar sevmeye devam edecektim. Ona âşık olmak, onun bana âşık olması ve bizim son dört yıldır mükemmel yürüyen bir ilişkiye sahip olmamız bile inanılmazken, şimdi onunla evleneceğim gerçeğiyle yanıyordum. Bu öyle güzel ve harika bir duyguydu ki tarif edemiyordum.

Ben bir gün Bayan Tina Baker olacaktım. Onun karısı olacaktım. Sadece ve sadece onun olacaktım.

“Seni seviyorum Tina,” diye fısıldadı Steven geri çekildiğinde, dudaklarıma doğru.

“Seni seviyorum,” dedim ve onu tekrar öptüm.

Ne kollarının arasından, ne de dudaklarından ayrılmak istemiyordum ve o muhteşem evlenme teklifinden bir yıl sonra onun karısı olduğumda bu isteğimle aramda hiçbir şey kalmamıştı. Ah, bir de Liz’in o aralar neden tuhaf davrandığı kısa süre sonra ortaya çıkmıştı. Chris’in düşündüğünün aksine, Liz gerçekten de hamileydi. Düğünümde baş nedimem olarak bir benimle, bir de küçük oğluyla ilgilenirken gerçekten çok zorlanmıştı. Yine de o gün tek kelime ile harikaydı.

Son bir oyun oynanmıştı ve Steven ne derse desin, kazanan yine ben olmuşum.

- *San* -

ELİF YILMAZ

Romantik Savaş

Birbirinden nefret eden iki insan aynı evde yaşayabilir mi?

*Liz Grayson'ın, ailesiyle İngiltere'ye taşınmayı reddedince,
kendine yeni bir ev bulmaktan başka çaresi kalmamıştı.*

*Buraya kadar her şey güzeldi. Esas felaket, bir gram bile sempati beslemeyi
reddettiği Christopher Gonzalez'le aynı evi tutmaya karar verdiğinde başlamıştı.*

Onlar artık ev arkadaşıydı!

*Peki, Chris uslanmaz bir çapkinken, umutsuz bir romantik olan
Liz ona katlanabilecek miydi? İşte bu konu, tartışmaya açıktı.*

Romantizm yeteneklerini gösterme sırası şimdi Liz'deydi.

Savaş başlasın... Ateş!

“Ben kaybedeceğimi bile bile cepheye yürüyordum.

**Silahlarım onunkiler kadar iyi değildi. Savaşa 1-0 yenik başlamış olmanın
zayıflığı ve yorgunluğu içindeydim; ama bunların hiçbirini bilmiyordum.**

Keşke birileri beni uyarmış olsaydı.”

